

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

M.R. CAREY

TÜM SIRLARIN SAHİBİ KIZ

"Hafızalardan
silinmeyecek."

Vogue

"Tam bir
başyapıt."

Sun

**"ELİMDE DÜNYANIN BÜTÜN KÖTÜLÜKLERİNİ
BARINDIRAN BİR KUTU OLSAYDI KAPAĞINI
AZICIK ARALAR VE SENİ İÇİNE SOKARDIM.
SONSUZA DEK DE AÇMAZDIM."**

**"Distopyaya deha dolu ve
yaratıcı bir nefes daha katıldı."**

Kirkus

**"Orijinal, gerilim dolu ve
çok güçlü bir roman."**

The Guardian

**"Ürkütücü, hızlı
tempolu bir roman ama
insanın kalbini ısıtan
bir yanı da var."**

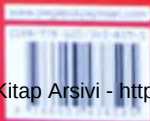
Marie Claire

**"Bilimkurguyu kendine
yakın hissetmeyenlerin
bile okuması gereken
harika bir yapıt."**

io9.com

**"İnsanı şaşkınlığa uğratiyor. Son sayfasına kadar ne
olacağını merak etmekten kendimi alamadım. İnsan olmanın
ne demek olduğunu sorguladım. Mükemmel."**

Naomi Alderman

Pegasus Yayınları: 1324

Bestseller Roman: 576

TÜM SIRLARIN SAHİBİ KIZ

M. R. CAREY

Özgün Adı: The Girl With All The Gifts

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan

Editör: Dilara Anıl Özgen

Düzelti: Cengiz Alkan

Sayfa Tasarım: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Nisan 2016

ISBN: 978-605-343-859-5

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016

Copyright © 2014, M. R. Carey

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://sanatey.org>

Tel: 0212 244 2350 (pbx) Arşiv: 0212 244 2350

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

M. R. CAREY

TÜM SIRLARIN SAHİBİ KIZ

İngilizceden Çeviren:
ALİ SİNAN ÇULHAOĞLU

Kutuyu açan Lin için

1

İsmi Melanie'ydi. Antik Yunancada "kara kız" anlamına geliyordu ama aslında teni o kadar beyazdı ki bunun kendisi için pek de uygun bir isim olmadığını düşünüyordu. Pandora ismini daha çok beğeniyordu ama seçme şansı yoktu. Bayan Justineau isimleri uzun bir listeden seçiyordu. Yeni gelen çocuklar erkek isimleri ya da kız isimleri listelerinde sıradaki ismi alıyor, Bayan Justineau bu meseleyi fazla uzatmıyordu.

Uzunca bir süredir yeni çocuk gelmemişti. Melanie sebebini bilmiyordu. Eskiden bir sürü çocuk gelirdi. Haftada bir ya da iki haftada bir, geceleri sesler duyulurdu. Fısıldanan emirler, şikâyetler, ara sıra okkalı bir küfür. Hızla kapanan bir hücre kapısı. Sonra kısa bir süre içinde, genellikle bir iki ay sonra sınıfta beliren yeni bir oğlan ya da kız çocuğu olurdu. Henüz konuşmayı bile öğrenmemiş olurlardı. Ama hızlı öğrenirlerdi.

Melanie de bir zamanlar yeniydi ama o günleri hatırlaması zordu çünkü bu çok uzun zaman önceydi. Kelimeleri öğrenmediği zamanlardı. Sadece isimsiz nesneler vardı ve isimsiz nesneler insanın aklında kalmazdı. Kaybolur giderlerdi.

Melanie artık on yaşındaydı ve masallardaki prensesler gibi, kar beyazı bir teni vardı. Bu yüzden büyüdüğünde güzel olacağını, prenslerin, yaşadığı kuleye tırmanıp onu kurtarmak için birbirleriyle yarışacağını biliyordu.

Tabii bir kulesi olursa.

O zamana kadar hücresi, koridoru, sınıfı ve duşu vardı.

Hücresi küçük ve kare şeklindeydi. İçeride bir yatak, bir sandalye ve bir de masa vardı. Gri renkli duvarlarda resimler asılıydı. Büyük olanında Amazon yağmur ormanları, daha küçük olanında ise kaptan süt içen yavru bir kedi vardı. Bazen Çavuş ve adamları çocukların yerlerini değiştiriyordu. Bu yüzden Melanie bazı hücrelerde farklı resimler olduğunu biliyordu. Eskiden hücresinde çayırdaki koşan bir at ve tepesinde kar olan bir dağ resmi vardı. Onları daha çok seviyordu.

Resimleri Bayan Justineau asıyordu. Sınıfta oturup eski dergilerden kestiği resimleri köşelerine yapışkan mavi bir madde tutturup duvarlara yapıştırıyordu. Bu yapışkan mavi şeyi titizlikle saklıyordu. Ne zaman bir resmi indirse ya da bir yenisini assa, duvara yapışık kalan kısmı son parçasına kadar kazıyor ve masasının çekmecesinde sakladığı küçük yuvarlak topa geri ekliyordu.

Biterse tamamen bitecek, diyordu Bayan Justineau.

Koridorun sol kanadında yirmi, sağ kanadında on sekiz kapı bulunuyordu. Ayrıca başında ve sonunda da birer kapı vardı. Biri- nin rengi kırmızıydı ve sınıfa açılıyordu. Bu yüzden Melanie orayı koridorun sonundaki sınıf olarak düşünüyordu. Diğer taraftaki kapı ise boyasız, gri çelikten ve oldukça kalındı. Nereye açıldığını söylemek kolay değildi. Bir defasında, Melanie hücresinde geri götürülürken kapı menteşelerinden çıkarılmış vaziyetteydi ve bazı adamlar üstünde çalışıyorlardı. Melanie kapının kenarındaki tüm bu sürgüleri ve parçaları görmüş, kapı bir defa kapandı mı bir daha açmanın zor olacağını düşünmüştü. Kapının ötesinde yukarı doğru çıktıkça çıkan beton basamaklar vardı. Melanie'nin bunların hiçbirini görmemesi gerekiyordu ve Çavuş durumu fark ettiğinde, "Küçük sürtüğün çok fazla gözü var," demiş, Melanie'nin tekerlekli sandalyesini hücresinde doğru sürüp kapıyı çarparak kapatmıştı. Ancak o gün Melanie her şeyi görmüştü ve o gördüklerini de hâlâ hatırlıyordu.

Kulak misafiri olduğu konuşmalardan, bu yerin henüz görmediği diğer yerlerle bir ilişkisi olduğunu tahmin ediyordu. İçinde bulunduğu bu yere blok deniyordu. Bloğun dışında üs vardı ve ismi Otel Eko idi. Üssün dışarısı 6. Bölge oluyordu. Kırk beş kilometre güneyde Londra, bir yetmiş kilometre daha ötede ise Beacon bulunuyordu. Beacon'dan sonra ise denizden başka bir şey yoktu. 6. Bölge'nin büyük bir kısmı temizdi ancak bunun böyle olmasını sağlayan tek şey, el bombaları ve alev toplarıyla ateş devriyeleri idi. Üs bunun için vardı, Melanie emindi. Üs, ateş devriyelerini yolluyor ve bölgeyi acıkmişlardan temizliyordu.

Ateş devriyeleri çok dikkatli olmak zorundaydı, zira dışarıda hâlâ bir sürü acıkmiş vardı. Kokunuzu bir aldılar mı sizi kilometrelerce takip ediyor ve yakaladıklarında yiyorlardı. Melanie binada güvende olduğu o büyük elik kapının arkasında yaşadığına şükrediyordu.

Beacon ise üsten oldukça farklıydı. Bir sürü insanın yaşadığı kocaman bir şehirdi orası, binalar gökyüzüne uzanıyordu. Bir tarafında deniz vardı, diğer üç tarafında ise hendekler ve mayın tarlaları. Bu sayede acıkmişlar şehre yaklaşamıyordu. Beacon'da bütün hayatınızı tek bir acıkmiş görmeden geçirebiliyordunuz. şehir o kadar büyüktü ki herhalde orada yüz milyar insan bir arada yaşıyordu.

Melanie bir gün Beacon'a gitmeyi umuyordu. Görev tamamlandığında ve (Doktor Caldwell'in bir defasında dediği gibi) her şey yoluna girdiğinde... Melanie o günü hayal etmeye çalıştı; çelikten duvarlar bir kitabın sayfaları gibi kapanıyor ve sonra... başka bir şey başlıyor. Hepsinin gideceği, dışarıdaki başka bir şey.

Korkutucu olacaktı. Ama aynı zamanda muhteşem de olacaktı!

Her sabah gri elik kapıdan avuş giriyordu. Onu adamları izliyor ve en son öğretmen geliyordu. Koridordan ilerleyip Melanie'nin kapısının önünden geçiyor ve beraberlerinde, hep üstlerinde olan o ağır, acı, kimyasal kokuyu da getiriyorlardı. Hoş bir koku değildi

ama heyecan vericiydi çünkü bir başka ders gününün başladığını haber veriyordu.

Çekilen sürgülerin ve adımların sesini duyan Melanie hücresinin kapısına koşup parmak uçlarında yükseldi ve geçen insanları görmek için tel örgülü küçük camından baktı. “Günaydın,” diye seslendi onlara ama koridordakilerin cevap vermemesi gerekiyordu, zaten genellikle vermezlerdi de. Çavuş ve çalışanları asla cevap vermiyordu. Doktor Caldwell ve Bay Whitaker da. Doktor Selkirk ise çok hızlı yürüdüğü ve doğru yöne bakmadığı için Melanie kadının yüzünü görememişti bile. Ama bazen Bayan Justineau ona el sallardı. Bayan Mailer da kısa, kaçamak bir şekilde gülümserdi.

O gün kim ders verecekse dosdoğru sınıfa giderdi. Bu esnada Çavuş’un adamları hücre kapılarının kilitlerini açmaya başlardı. İşleri çocukları sınıfa götürmekti ve bunu yaptıktan sonra gidiyorlardı. İzledikleri bir prosedür vardı ve uzun sürüyordu. Melanie bütün çocuklar için bunun geçerli olduğunu düşünüyordu ama elbette emin değildi çünkü bu prosedür daima hücrelerin içinde uygulanıyordu ve Melanie’nin içini gördüğü tek hücre kendisinininki.

Çavuş ilk olarak kapıların tümüne vuruyor ve çocuklara hazırlanmaları için sesleniyordu. Genelde “Transit!” diye bağıırırdı ancak bazen ilave kelimeler de eklerdi. “Transit, sizi küçük piç kuruları!” ya da “Transit! Yüzlerinizi görelim!” gibi. Yara izli kocaman suratı tel örgülü camda belirirdi ve dik dik bakardı, yataklardan çıkıldığında ve harekete geçildiğinden emin olurdu.

Melanie bir defasında Çavuş’un bir konuşma yaptığını hatırladı. Çocuklara değil, adamlarına. “Bazılarınız yenisiniz. Nasıl bir işe bulaştığınızdan, ne tür bir cehennemde olduğunuzdan haberiniz yok. Bu kahrolası küçük kürtaj artıklarından korkuyorsunuz, değil mi? Eh, güzel. O korkuya ölümlü ruhunuzun tümüyle sarılın. Ne kadar korkarsanız, işi batırma ihtimaliniz o kadar düşer.” Sonra “Transit!” diye bağırmişti. Bu Melanie için iyi olmuştu, zira o dönem, bunun transit bağıırışı olup olmadığından henüz emin değildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Çavuş, “Transit,” dedikten sonra Melanie kapısının yanındaki askıdan beyaz önlüğünü, duvardaki hazneden beyaz pantolonunu ve yatağının altından da yan yana duran bağciksız beyaz ayakkabılarını alıp hızlıca giyinirdi. Sonra kendisine öğretildiği gibi yatağının ucundaki tekerlekli sandalyeye otururdu. Ellerini sandalyenin koluna, ayaklarını da bacak kısmına koyar, gözlerini kapatır ve beklerdi. Beklerken sayardı. En fazla iki bin beş yüz yirmi altıya kadar saymak zorunda kalmıştı. En az bin dokuz yüz bire kadar.

Anahtar kilitte döndüğünde Melanie saymayı keser ve gözlerini açardı. Çavuş içeri girer ve silahını ona doğrulturdu. Devamında Çavuş’un adamlarından ikisi odaya girer, Melanie’nin el ve ayak bileklerindeki kayışları sıkılaştırıp bağlarlardı. Boynu için de bir kayış vardı. Onu en son, yani elleri ve ayakları tamamen sabitlendiğinde ve her daim arkadan sıkılaştırırlardı. Bu kayış, adamların ellerini hiçbir zaman Melanie’nin yüzünün önüne getirmek zorunda kalmayacakları şekilde tasarlanmıştı. Melanie bazen, “Korkmayın, ısırmam,” derdi. Bunu şakasına söylerdi ama Çavuş’un adamları hiç gülmezdi. Çavuş ise bir kere gülmüştü. Melanie ilk söylediğinde. Ama bu nahoş bir gülüştü. Sonra, “Sana o şans verecek değiliz, şeker pancarı,” demişti.

Melanie sandalyeye tamamen bağlanıp ellerini, ayaklarını ve kafasını oynatamaz hale geldiğinde, onu sınıfa götürüp sırasına oturturlardı. Öğretmen diğer çocuklarla konuşuyor ya da beyaz tahtaya bir şeyler yazıyor olsa bile (tek erkek öğretmen olan Bay Whitaker dışında bütün öğretmenler kadındı) genelde durup, “Günaydın Melanie,” derdi. Öyle yapardı ki sınıfın en önünde oturan çocuklar Melanie’nin odaya girdiğini öğrenip günaydın diyebilirler. Elbette pek çoğu onun içeri girdiğini göremezdi, zira hepsi kendi sandalyelerinde, boyunları bağlanmış vaziyette olurdu ve kafalarını o kadar çeviremezlerdi.

Bu prosedür (sınıfa getirilme, öğretmenin günaydın demesi ve diğer çocukların koro halinde ona katılması) dokuz kere daha gerçekleşirdi çünkü sınıfa Melanie’den sonra gelen dokuz çocuk

daha vardı. Anne de onlardan biriydi ve eskiden Melanie'nin sınıfındaki en iyi arkadaşıydı. Hâlâ da öyle olabilirdi ama çocukların yerlerini en son değiştirdiklerinde (Çavuş buna "kartları karmak" diyordu) ikisi çok uzak düşmüştü ve insanın konuşamadığı birisiyle en iyi arkadaş kalması zor işti. Çocuklardan bir diğeri Kenny'ydi. Melanie onu sevmiyordu çünkü Kenny ona "Kavun Kafa" ya da Melanie'nin bazen sınıfta kekeleyişle alay edercesine "Me-Me-Me-Melanie" diye sesleniyordu.

Çocukların hepsi sınıfa girince dersler başlardı. Her gün toplama ve imla öğretilir, her gün hafıza testi yapılırdı ama derslerin geri kalanı için belirli bir program yok gibiydi. Bazı öğretmenler kitaplardan yüksek sesle okumalar yapmayı ve daha sonra okudukları kısım hakkında soru sormayı severdi. Diğerleri çocuklara matematiksel doğrular, tarihler, tablolar ve denklemler öğretirdi ki Melanie asıl bunlarda çok iyiydi. İngiltere'nin gelmiş geçmiş bütün kral ve kraliçelerini, hüküm sürdükleri tarihleri, Birleşik Krallık'taki bütün bölgeleri, nüfuslarını, üzerlerindeki nehirleri ve (varsa) armalarını bilirdi. Avrupa'daki başkentleri, nüfuslarını ve İngiltere'yle savaşta oldukları yılları da bilirdi ki ülkelerin çoğu, şu ya da bu dönemde İngiltere'yle illa ki savaşmıştı.

Melanie için bunları hatırlamak kolay işti. Bunu sıkılmamak için yapıyordu çünkü sıkılmak neredeyse her şeyden daha beterd. Eğer yüzölçümünü ve toplam nüfusu biliyorsa nüfus yoğunluğunu kafadan hesaplayabiliyor ve devamında, on, yirmi, otuz yıl içinde bu şehirlerde ne kadar insanın yaşayacağına yönelik analizler yapıyordu.

Ancak bu konuda bir sorun yaşıyordu. Melanie, Birleşik Krallık'taki şehirlerle ilgili bilgileri Bay Whitaker'ın derslerinde öğrenmişti ve bütün detayları doğru mu anlamıştı, emin değildi. Çünkü bir keresinde Bay Whitaker acayip davranmış, kaypak ve anlaşılabilir bir sesle Melanie'yi endişelendiren bir şeyler söylemişti. Melanie ona 1.036.900'ün, Birmingham'ın banliyöler dâhil toplam nüfusu mu yoksa sadece şehir merkezindeki nüfusu mu olduğunu sormuş, Bay Whitaker ise şu cevabı vermişti: "Kimin umurunda? Artık

bunların hiçbir önemi yok. Öylesine diyorum çünkü elimizdeki bütün kitaplar otuz senelik.”

Melanie üstelemişti, zira Birmingham’ın Londra’dan sonra İngiltere’deki en büyük şehir olduğunu biliyordu ve sayıların doğru olduğundan emin olmak istiyordu. “Ama yapılan nüfus sayımı verilerine göre...”

Bay Whitaker sözünü kesmişti. “Tanrı aşkına Melanie, önemi yok. Bu antik tarih! Orada artık hiçbir şey yok. Hiçbir şey. Birmingham’ın nüfusu sıfır.”

Birmingham’ın nüfusu sıfır ise Melanie’nin şehir listesindeki bazı hesaplamaları yeniden yapması gerekecekti.

Çocuklar pazartesi, salı, çarşamba, perşembe ve cuma günleri ders görüyordu. Cumartesileri tüm gün odalarında kilitli kalıyorlar ve hoparlörlerden müzik yayını yapıyordu. Kimse gelmiyordu, Çavuş bile. Müzik de konuşmaya engel olacak kadar yüksek oluyordu. Melanie uzun zaman önce kelimeler yerine işaretler kullanılan bir dil uydurmayı düşünmüştü. Bu sayede çocuklar tel örgülü camların ardından konuşabileceklerdi. Melanie dili uydurmuş, hem de bayağı bir eğlenmişti. Ancak bu dili sınıfa öğretip öğretemeyeceğini sorduğunda Bayan Justineau yüksek sesle ve kesin bir şekilde hayır demişti. Dahası, Melanie’nin işaret dilinden diğer öğretmenlere, hele hele Çavuş’a asla bahsetmemesi için söz vermesini istemişti. “Zaten yeterince paranoyak,” demişti. “Eğer arkasından gizlice konuştuğunuzu öğrenirse aklının geriye kalan azıcık kısmını da kaçıırır.”

Dolayısıyla Melanie diğer çocuklara işaret diliyle konuşmasını hiç öğretememişti.

Cumartesileri uzun ve sıkıcı olurdu, geçmek bilmezdi. Melanie sınıfta anlatılan hikâyelerin bazılarını yüksek sesle yine anlatırdı veya matematiksel ispatlarla ilgili şarkıları tekrar tekrar söylerdi, örneğin asal sayıların sonsuzluğuyla ilgili parçayı, hoparlörden gelen müziğe uyumlu bir şekilde söylerdi. Bunu yüksek sesle yapmasında bir sıkıntı yoktu çünkü müzik onun sesini bastırıyordu. Yoksa Çavuş gelip ona sesini kesmesini söylerdi.

Melanie, Çavuş'un cumartesileri de orada olduğunu biliyordu çünkü bir cumartesi, Ronnie hücresinin tel örgülü camına elini kanatıp mahvedene kadar vurunca Çavuş gelmişti. Adamlarından ikisini yanında getirmişti ve üçü de yüzlerini gizleyen kocaman elbiselerden giymişlerdi. Dosdoğru Ronnie'nin hücreğine girmişlerdi ve Melanie duyduğu seslerden, Ronnie'yi sandalyesine bağlamaya çalıştıklarını tahmin etmişti. Yine seslerden, Ronnie'nin karşı koyduğunu ve adamların işlerini zorlaştırdığını anlamıştı çünkü sürekli, "Beni rahat bırakın! Beni rahat bırakın!" diye bağıırıyordu. Sonra bir patlama sesi duyulmuş, Çavuş'un adamlarından biri, "Aman Tanrım, hayır..." derken patlamalar devam etmiş, devamında başka insanlar da bağırırmaya başlamıştı. Birisi, "Diğer kolunu yakalayın! Tutun onu!" diye bağırılmış, sonra etraf yine sessizliğe bürünmüştü.

Melanie daha sonra neler olduğunu bilmiyordu. Çavuş'un adamları tel örgülü ufak camların hepsini kapatmış, çocuklar olan biteni görememişti. O gün kilitli kalmışlardı. Ertesi pazartesi, Ronnie artık sınıfta değildi ve kimse küçük kıza ne olduğunu bilmiyordu. Melanie üssün içinde başka bir sınıf olduğunu, Ronnie'nin oraya gittiğini düşünmeyi seviyordu. Bu sayede bir gün, Çavuş kartları tekrar kardığında, Ronnie geri dönebilirdi. Ancak düşünmeden duramadığında aslında Çavuş'un Ronnie'yi yaramazlık yaptığı için cezalandırmak üzere götürdüğüne ve bir daha diğer çocukları görmesine asla izin vermeyeceğine inanıyordu.

Beslenme zamanı ve duş dışında pazarlar da tıpkı cumartesiler gibiydi. Günün başlangıcında çocuklar sanki bir başka okul günüymüş gibi sandalyelerine bağlanırlardı, ancak sağ kolları serbest bırakılırdı. Duş odasına götürülürlerdi. Yeckpare çelik kapıdan önceki, sağdaki son kapıydı orası.

Beyaz karolu ve bomboş duş odasında çocuklar oturur ve herkes getirilene kadar beklerlerdi. Sonra Çavuş'un adamları yemek kâselerini ve kaşıkları getirirdi. Her çocuğun kucağına bir kâse koyarlardı, kaşık zaten kâseye bağlıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kâsenin içinde neredeyse bir milyon kurtçuk olurdu, hepsi kımıldanır ve kıvranırlardı.

Çocuklar yemeklerini yedi.

Okudukları masallarda çocuklar bazen başka şeyler de yedi: kekler ve çikolatalar, sosis ve patates, krakerler ve şekerlemeler, makarna ve köfteler. Kendileri ise sadece kurtçuk yiyordu ve sadece haftada bir yiyorlardı çünkü (Doktor Selkirk'ün Melanie'nin sorusu üzerine açıkladığı üzere) vücutları proteinleri metabolize etmede muhteşem bir yetkinliğe sahipti. Diğer şeylerin hiçbirinden yemek zorunda değillerdi, hatta su bile içmelerine gerek yoktu. Kurtçuklar ihtiyaçları olan her şeyi onlara veriyordu.

Çocuklar yemeyi bitirip önlerindeki kâseler geri toplandığında Çavuş'un adamları dışarı çıkardı, kapıları kapatır ve bir sürgüyle kilitlerdi. Duş odası artık tamamen karanlık kalırdı çünkü içeride ışık olmazdı. Duvarlardaki borulardan sanki birisi gülmemeye çalışıyor gibi bir ses gelirdi ve tavandan kimyasal bir sprey fışkırmaya başlardı.

Öğretmenlerin, Çavuş'un ve Çavuş'un adamlarının üstündekiyle aynı maddeydi bu. Ya da en azından öyle kokardı, yalnızca çok daha keskindi. İlk başta biraz yakardı. Sonra çok yakmaya başlardı. Bittiğinde Melanie'nin gözlerini şişmiş, kızarmış ve yarı kör bir halde bırakırdı. Ancak kıyafetlerden ve deriden hızla buharlaşır, yani karanlık ve kıpırtısız odada yarım saat oturduktan sonra geriye kokudan başka bir şey kalmazdı. Nihayet koku da geçer ya da en azından çocuklar ona alışırırlardı ve koku kötü gelmemeye başlardı. Orada öylece, sessizce kapının açılmasını ve Çavuş'un adamlarının gelip onları almasını beklerlerdi. İşte çocuklar burada böyle yıkanıyordu ve sırf bu yüzden bile pazar, haftanın en kötü günü sayılabilirdi.

Bayan Justineau'nun ders verdiği herhangi bir gün haftanın en iyi günü sayılabilirdi. Hep aynı güne denk gelmezdi, bazı haftalar Bayan Justineau hiç gelmezdi. Ama Melanie tekerlekli sandalyesinde sınıfa getirilip Bayan Justineau'yu içeride her görüşünde bir

mutluluk patlaması yaşardı, sanki kalbi bedeninden fırlayıp gökyüzüne uçardı.

Bayan Justineau'nun olduğu günler kimse sıkılmazdı. Melanie için ona bakmak bile bir heyecandı. Bayan Justineau'nun ne giyeceğini, saçını toplayıp toplamayacağını tahmin etmeyi severdi. Genelde toplamadığı saçları uzun, siyah ve bir akarsu gibi dalgalıydı. Ancak bazen de saçını kafasının arkasındaki bir tokayla çok sıkı bir şekilde toplardı. Bu da iyiydi çünkü saçları toplu olunca yüzü daha bir ortaya çıkardı. Neredeyse bir tapınağın yan köşesinde, tavanı tutan bir heykel gibiydi Bayan Justineau. Bir karyatit. Bayan Justineau'nun yüzü her halükârda ortaya çıkacaktı çünkü rengi muhteşem, muhteşem ötesiydi. Tıpkı Melanie'nin yağmur ormanı resmindeki, bir yangının küllerinden hemen sonra filizlenen ağaçlar gibi koyu kahverengiydi. Ya da Bayan Justineau'nun teneffüs sırasında matarasından kupasına doldurduğu kahverengi. Yalnızca, bu iki şeyden de daha koyu ve içine karışan pek çok başka renkle birlikte daha zengindi, öyle ki bu rengi kıyaslayabileceğiniz pek bir şey yoktu. Söylenebilecek tek şey, Melanie'nin teni ne kadar beyazsa Bayan Justineau'nunkinin de o kadar koyu olduğuydu.

Bayan Justineau bazen gömleğinin üstüne, boynunu ve omuzlarını saran bir şal ya da benzeri başka bir şey takardı. O günlerde Melanie onu bir korsana ya da Fareli Köyün Kavalcısı'nın peşine düşen Hamelin kadınlarına benzetirdi. Ancak Bayan Justineau'nun kitabındaki resimde Hamelin kadınlarının çoğu yaşlı ve iki bükülmüdü. Bayan Justineau ise gençti ve hiç de iki büküm değildi, çok uzun boylu ve çok güzeldi. Bu yüzden daha çok bir korsana benziyordu, tek eksiği uzun çizimleri ve kılıcıydı.

Bayan Justineau'nun ders verdiği gün şaşırtıcı şeylerle dolu olurdu. Bazen yüksek sesle şiir okur ya da yanında getirdiği flütü çalar, bazen de çocuklara bir kitaptan resimler gösterir ve resimdeki insanlarla ilgili bir hikâye anlatırdı. Melanie, Pandora ve Epimetheus'u, dünyanın bütün kötülüğünü içinde barındıran kutuyu bu şekilde öğrenmişti. Bir gün Bayan Justineau onlara bir kitaptan bir resim

göstermişti. Bir kadın önündeki kutuyu açıyordu ve kutudan gerçekten korkunç şeyler çıkıyordu. “O kim?” diye sormuştu Anne, Bayan Justineau’ya.

“O Pandora,” demişti Bayan Justineau. “Gerçekten hayranlık uyandırıcı bir kadındı. Bütün tanrılar onu kutsamış ve ona armağanlar vermişti. Adı ‘tüm armağanların sahibi kız’ anlamına gelir. Akıllıydı, cesurdu, güzeldi, komikti. Olmak isteyeceğiniz her şeydi. Ancak çok ufak bir kusuru vardı; çok, çok meraklıydı.”

Bayan Justineau o an itibariyle onları avucunun içine almıştı. Çocukların keyfi yerindeydi, onun da öyle. Tanrılar ile Titanlar arasındaki savaşı başlayıp Pandora’nın kutuyu açması ve bütün o berbat şeyleri dışarı salmasıyla biten hikâyenin tümünü anlatmıştı.

Melanie olan bitenler için Pandora’yı suçlamanın doğru olmayacağını, zira bunun Zeus tarafından ölümlülere kurulmuş bir tuzak olduğunu, sırf Pandora’yı tuzığa düşürmek için Zeus’un bilerek öyle yaptığını söylemişti.

“Sesini yükselt kızım,” demişti Bayan Justineau. “Erkek eğlenir, kadın ezilir.” Sonra da bir kahkaha koyuvermişti. Melanie, Bayan Justineau’yu güldürmüştü. Bu gerçekten güzel bir gündü. Söylediğinin nesi komik olduğunu bilmese de.

Bayan Justineau’nun ders verdiği günlerin tek kötü tarafı zamanın çok hızlı geçmesiydi. Melanie için her saniye o kadar değerliydi ki gözünü bile kırpmıyordu. Orada gözlerini kocaman açmış, Bayan Justineau’nun söylediği her şeyi özüksüyor, ezberliyordu ki daha sonra hücresinde kendi başına tekrar aklından geçirebilsin. Fırsat buldukça Bayan Justineau’ya sorular soruyordu çünkü duymayı ve hatırlamayı en çok sevdiği şey, Bayan Justineau’nun, onun ismini kendisini dünyadaki en önemli insanmış gibi hissettirecek şekilde söylemesiydi. *Melanie.*

2

Bir gün Çavuş sınıfa Bayan Justineau'nun gününde geldi. Melanie, Çavuş'un orada olduğunu o konuşana kadar anlamadı çünkü Çavuş sınıfın en arkasında duruyordu. Bayan Justineau, "Ve bu defa Pooh ile Piglet, karda üç farklı ayak izi saydılar," derken Çavuş'un sesi araya girdi: "Burada ne halt dönüyor?"

Bayan Justineau durdu ve etrafa baktı. "Çocuklara bir hikâye okuyorum Çavuş Parks," dedi.

"Bunu görebiliyorum," dedi Çavuş. "Planın onları test etmek olduğunu sanıyordum, onlara bir kabare sunmak değil."

Bayan Justineau gerildi. Onu Melanie'nin tanıdığı kadar iyi tanımayan ve Melanie kadar yakından izlemeyen biri bunu fark edemeyebilirdi. Zaten gerginlik belirtisi de hızla kayboldu ve konuştuğunda sesi her zamanki gibi çıktı, yani hiç de sinirli duyulmadı. "Tam da bunu yapıyoruz," dedi. "Verileri nasıl işlediklerini görmemiz önemli. Girdi vereceksin ki çıktı alabilesin."

"Girdi mi?" diye sordu Çavuş. "Yani veriler mi?"

"Hayır. Sadece veriler değil. Fikirler de."

"Tabii, Ayı Winnie'nin çok önemli fikirleri var, değil mi?"

Çavuş dalga geçiyordu. Melanie nasıl dalga geçildiğini biliyordu; aklınızdakinin tam tersini söyleyerek. "Gerçekten vaktinizi harcıyorsunuz. Onlara hikâye anlatmak istiyorsanız Karındeşen Jack'i ve John Wayne Gacy'yi anlatın."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Onlar çocuk,” dedi Bayan Justineau.

“Değiller.”

“Psikolojik olarak öyleler. Çocuklar.”

“O zaman sıçarım psikolojisine,” dedi Çavuş, sesi artık öfkeli geliyordu. “İşte bu, tam bu söylediğin! İşte bu yüzden onlara Ayı Winnie okumamalısn. Bu şekilde devam edersen onlar gerçekten çocukmuş gibi düşünmeye başlarsın. Hata edersin. Sonra bir kucaklaşmaya ihtiyacı var diye belki birisinin kayışlarını çözersin. Ondan sonra ne olacağını söylememe gerek yok.”

Çavuş bunu söyleyerek sınıfın önüne geldi ve gerçekten korkunç bir şey yaptı. Elbisesinin kolunu dirseğine kadar kıvırdı ve çıplak kolunu Kenny’nin yüzüne tuttu. Tam Kenny’nin önünde, belki birkaç santim uzağında. Önce hiçbir şey olmadı ancak sonra Çavuş eline tükürdü ve tükürüğüyle sanki bir şey silermiş gibi kolunu ovalamaya başladı.

“Yapma,” dedi Bayan Justineau. “Bunu ona yapma.” Ancak Çavuş ne ona baktı ne de cevap verdi.

Melanie, Kenny’den iki sıra geride oturuyordu, bu yüzden her şeyi görebiliyordu. Kenny kaskatı kesildi, sonra ağzı kocaman açıldı ve Çavuş’un kolunu ısırmağa çalıştı. Elbette oraya kadar uzanmadı. Ağzının kenarından salyalar akıyordu ama çok fazla değil çünkü kimse çocuklara içecek bir şey vermiyordu ve bu yüzden salya yoğun, yarı katı bir halde Kenny’nin çenesinin kenarında sallanıp durdu. Kenny hırlayıp Çavuş’un koluna hamle yaparken bir yandan da ağlayıp inler gibi sesler çıkarıyordu.

Durum daha da kötüleşti çünkü Kenny’nin her iki yanındaki çocuklar da sanki Kenny’den öğrenmişler gibi aynı şeyi yapmaya başladılar. Arkasındaki çocuklar da sanki birileri midelerini gerçekten sert bir şekilde dürtüyormuş gibi aniden kıpırdanmaya başladılar.

“Görüyor musun?” diye sordu Çavuş ve demek istediği şeyin anlaşıldığından emin olmak için dönüp Bayan Justineau’nun yüzüne baktı. Sonra gözünü şaşkın bir şekilde kırptı ve belki de ona

bakmasa daha iyi olurdu diye düşündü çünkü Bayan Justineau, suratına bir tane patlatmak ister gibi bakıyordu. Çavuş kolunu indirdi ve sanki bunların hiçbirisi onun için önemli değilmiş gibi omzunu silkti.

“İnsan gibi görünen her şey insan değildir.”

“Hayır, değildir,” diyerek ona katıldı Bayan Justineau. “Bunda hemfikiriz.”

Kenny’nin kafası yana doğru sarktı. Kayışlar daha yana çevirmesine engel oldu ve çocuğun boğazından bir çıtırdama sesi çıktı.

“Sorun yok Kenny,” dedi Bayan Justineau. “Şimdi geçecek. Hadi hikâyemize devam edelim. İstersiniz, değil mi? Pooh ve Piglet’e ne oldu öğrenmek ister misiniz? Çavuş Parks, izninizle? Lütfen?”

Çavuş ona baktı ve hararetle kafasını iki yana salladı. “Onlara bağlanmamanızı tavsiye ederim,” dedi. “Neden burada olduklarını biliyorsunuz. Lanet olsun, daha iyi kimse bilemez.”

Ancak Bayan Justineau sanki onu duyamıyormuş, sanki o orada değilmiş gibi yeniden okumaya başladı ve nihayet Çavuş gitti. Ya da belki hâlâ sınıfın arka tarafında dikiliyor ama konuşmuyordu. Ancak Melanie öyle olmadığını bir süre sonra Bayan Justineau ayağa kalkıp kapıyı kapattığında anladı ve Bayan Justineau’nun kapıyı yalnızca Çavuş sınıftan çıktıktan sonra kapatacağını düşünüyordu.

Melanie o gece hiç uyuyamadı. Sürekli Çavuş’un onların gerçek çocuklar olmadığını söyleyişini ve Kenny’ye kötü davrandığında Bayan Justineau’nun ona nasıl baktığını düşündü durdu.

Ve Kenny’nin bir köpek gibi hırlayıp Çavuş’un kolunu ısırma çalışması gözünün önünden gitmiyordu. Kenny’nin bunu neden yaptığını merak ediyor ve belki de cevabı bildiğini hissediyordu. Çavuş kolunu tükürükle ovalayıp Kenny’nin burnunun önünde salladığında, sanki acı, kimyasal olanın altında Çavuş’un bambaşka bir kokusu vardı. Ve bu koku Melanie’nin oturduğu yerde belli belirsiz de olsa kafasını allak bullak etmiş, çene kemikleri kendi başlarına çalışmaya başlamıştı. Hissettiği şeyin ne olduğunu bile

anlayamıyordu çünkü daha önce olan ya da bir hikâyelerde duyduğu bir şeye benzemiyordu. Sanki yapması gereken bir şey vardı ve acilen yapması gerekiyordu. Bu şey o kadar önemliydi ki bedeni zihnini ele geçirip işi onsuz yapmaya çalışıyordu.

Ancak tüm bu korkutucu düşünceler içinde Melanie bir yandan şunu düşündü: *Çavuş'un bir ismi var*. Tıpkı öğretmenlerin isimleri olduğu gibi. Çocukların isimleri olduğu gibi. O ana kadar Çavuş, Melanie için daha çok bir tanrı ya da bir Titan gibiydi. Şimdiyse her ne kadar korkunç biri olursa olsun, onun da diğerleri gibi sıradan birisi olduğunu biliyordu. O sadece Çavuş değildi, o Çavuş Parks'tı. Her şeyden çok bu değişimin büyüklüğü, sabah olup kapılar açılana ve öğretmenler gelene kadar Melanie'yi uyumaktan alıkoymuştu.

Melanie'nin Bayan Justineau hakkındaki fikirleri de o günden sonra bir şekilde değişti. Değişmekten çok, yüz kat daha güçlendiler demek daha doğru olabilirdi. Dünyadaki hiç kimse Bayan Justineau'dan daha iyi, daha nazik ve daha güzel olamazdı. Melanie bir tanrı, bir Titan ya da Truvalı bir savaşçı olmuş olmayı ve Bayan Justineau için savaşıp onu heffalump ve woozlelerden kurtarmış olmayı diledi. Heffalump ve woozlelerin Yunan mitolojisinde değil, *Winnie the Pooh*'da olduklarını biliyordu ama bu kelimeleri seviyordu ve Bayan Justineau'yu kurtarma fikri o kadar hoşuna gitti ki bu favori düşüncesi oluverdi. Başka bir şey düşünmediği zamanlar hep bunu düşünüyordu. Bu düşünce, pazar günlerini bile çekilir kılıyordu.

Böylece bir gün Bayan Mailer herkesin sağ kol dirsek altındaki kayışları çözüp, sandalyelerine birer sehpa yerleştirip bir hikâye yazmalarını istediğinde Melanie bu hikâyeyi yazdı. Bayan Mailer elbette sadece kelime dağarcıklarını önemsiyor ve hikâyelerin konularıyla pek ilgilenmiyordu. Bu çok barizdi çünkü ödevle birlikte bir kelime listesi vermiş ve herkesin bu listedekilerden doğru kullandıkları kelime başına ilave puan alacağını söylemişti.

Melanie kelime listesini görmezden gelip içindekilerin hepsini boşalttı.

Bayan Mailer hikâyesini sınıfa okumak isteyen birisi olup olmadığını sorduğunda, Melanie dirseğine kadar serbest olan kolunu olabildiğince yukarı kaldıran ilk kişi oldu ve “Ben, Bayan Mailer! Beni seçin,” dedi.

Böylece hikâyesini okumaya başladı:

Evvel zaman içinde, çok güzel bir kadın yaşarmış. Dünyadaki en güzel, en nazik, en akıllı ve en hayranlık uyandırıcı kadıymış. Uzunmuş, iki büklüm değilmış. Teni o kadar koyuymuş ki kendi kendisinin gölgesi gibiymiş. Uzun, siyah saçları o kadar dalgalıymış ki ona bakmak insanın başını döndürürmüş. Antik Yunan’da, tanrılar ve Titanlar arasındaki savaşın tanrıların zaferiyle sonuçlanmasından sonraki dönemde yaşıyormuş.

Ve bir gün, ormanda yürürken bir canavar tarafından saldırıya uğramış. Bu canavar lanet olası bir kürtaj artığıymış ve kadını öldürüp yemek istiyormuş. Kadın gerçekten çok cesurmuş ve mücadele etmiş, savaşmış. Ancak canavar çok büyükmüş, çok acımasızmış ve kadın onu ne kadar yaralasa da vazgeçmiyormuş.

Kadın korkmuş ve korkusunu ölümlü ruhuyla kucaklamış.

Canavar, kadının kılıcını ve mızrağını kırmış. Onu yemek üze-reymiş.

Derken küçük bir kız çıkagelmiş. Bu küçük kız çok özelmiş, Pandora gibi o da tanrılar tarafından yaratılan birisiymiş. Akhilleus’a da benziyormuş çünkü annesi (güzel, hayranlık uyandırıcı olan kadın) onu Styks Nehri’ne batırmış. Bu yüzden bedeni, küçük bir kısmı hariç kurşun geçirmezmiş (ancak bu kısım topuğu değilmış çünkü bu çok kolay anlaşılırdı; küçük kız bu yara alabilen kısmını bir sır olarak saklıyormuş ki canavar bulamasın).

Ve küçük kız canavarla savaşmış ve onu öldürmüş. Kafasını, kollarını, bacaklarını ve geri kalan her parçasını kesmiş. Ve güzel kadın, küçük kızı ölümlü ruhuyla kucaklayıp, “Sen benim özel kızsımsın. Her daim benimle olacaksın ve seni asla bırakmayacağım,” demiş.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://fantasy.org>

Ve sonsuza dek birlikte, mutlu ve refah içinde yaşamışlar.

Son cümle kelimesi kelimesine Bayan Justineau'nun bir kere-sinde sınıfa okuduğu bir *Grimm Kardeşler* hikâyesinden, diğer bazı kısımlar Bayan Justineau'nun *Perilerin Anlattığı Hikâyeler* isimli Yunan mitolojisi kitabından ya da Melanie'nin insanların söylediğini işittiği havalı sözlerden alıntıydı. Ancak bu yine de Melanie'nin hikâyesiydi ve diğer çocuklar hikâyenin ne kadar güzel olduğunu söylediklerinde çok mutlu oldu. Kenny bile en nihayetinde canavarın parçalara ayrıldığı kısımdan hoşlandığını söyledi.

Bayan Mailer da mutlu görünüyordu. Melanie'nin hikâyesini okuduğu süre boyunca defterine bir şeyler yazmıştı. Ayrıca hikâyeyi elindeki ufak kayıt cihazıyla kaydetmişti. Melanie, Bayan Mailer'ın onu Bayan Justineau'ya da dinleteceğini umuyordu, Bayan Justineau da hikâyeyi duysun istiyordu.

“Bu gerçekten ilgi çekiciydi, Melanie,” dedi Bayan Mailer. Kayıt makinesini Melanie'nin masasına, onun tam önüne koydu ve hikâyeye ilgili bir sürü soru sordu. Canavar neye benziyordu? Canavar hayattayken kız onun hakkında ne hissediyordu? Öldükten sonra ne hissetmişti? Kadın hakkında ne hissediyordu? Bunun gibi bir sürü soru Melanie'nin hoşuna gitti çünkü sanki neredeyse hikâyedeki kişilerin bir yerlerde gerçekten yaşadığını hissediyordu.

Sanki Bayan Justineau'yu bir canavardan kurtarmıştı ve Bayan Justineau ona sarılmıştı.

Bu bir milyon Yunan mitinden daha iyiydi.

3

Bir gün Bayan Justineau onlara ölümden bahsetmeye başladı. Bunun sebebi, Bayan Justineau'nun sınıfa okuduğu bir şiirde geçen Hafif Süvari Alayı'ndaki pek çok adamın ölmesiydi. Çocuklar ölmenin ne anlama geldiğini ve nasıl bir şey olduğunu bilmek istemişlerdi. Bayan Justineau ölümün bütün ışıkların sönmesi, her şeyin geceleri olduğu gibi ama sonsuza dek sessizleşmesi anlamına geldiğini söyledi. Sabah yok. Işıklar bir daha hiç gelmiyor.

Lizzie neredeyse ağlamaklı bir sesle, "Kulağa korkunç geliyor," dedi. Melanie'ye de korkunç geldi bu düşünce. Tıpkı pazar günü duş odasında, havadaki kimyasal kokusuyla oturmaya benziyordu. Sonra koku bile gidiyor ve geriye hiçbir şey kalmıyordu. Sonsuza kadar.

Bayan Justineau çocukların keyfini kaçırdığını görebiliyordu ve durumu düzeltmek için ölüm hakkında biraz daha konuşmayı denedi. "Ama belki hiç de öyle değildir," dedi telaşla. "Kimse tam olarak bilemez çünkü öldüğünüzde bunun hakkında konuşmak üzere geri dönemezsiniz. Zaten sizin için diğer pek çok insandan farklı olacaktır çünkü siz..."

Derken durdu, bir sonraki kelime dilinin ucunda donup kaldı. "Biz ne?" diye sordu Melanie.

Bayan Justineau tekrar konuşmaya başlamadan önce biraz zaman geçti. Sanki halihazırda canı sıkkın olan çocukları daha da üzmeyecek bir şey bulmaya çalışıyordu. "Siz çocuksunuz. Ölümün

nasıl bir şey olabileceğini hayal edemezsiniz çünkü çocuklar için her şey sonsuza kadar devam edecek gibidir.”

Melanie bunun, onun asıl söyleyeceği şey olmadığından emindi. Ama yine de bu söylediği de ilgi çekiciydi. Bunun üzerine düşünürlerken herkes sessizleşti. Melanie söylenenin doğru olduğuna karar verdi. Hayatının bundan farklı olduğu bir zamanı hatırlamıyordu ve insanların başka bir şekilde yaşayabileceklerini hayal edemiyordu. Ancak tüm bu denklemde ona anlamsız gelen bir şey vardı ve bir soru sormak zorundaydı.

“Bizler kimin çocuğuyuz, Bayan Justineau?”

Bildiği hikâyelerin neredeyse hepsinde çocukların birer annesi ve birer babası vardı. İphigeneia’nın Klytaimnestra ve Agamemnon’u vardı. Helene’nin Leda ve Zeus’u. Hepsinin olmasa da bazı çocukların öğretmenleri vardı. Ama çavuşu olan çocuk hiç yoktu. Bu yüzden aklındaki hayatın kökenine inen bir soruydu bu ve Melanie biraz kaygıyla sormuştu.

Bayan Justineau yine uzunca bir süre düşündü, öyle ki Melanie onun cevap vermeyeceğinden neredeyse emin olmuştu. Sonra birden, “Senin annen öldü Melanie,” dedi. “Sen çok küçükken öldü. Baban da büyük ihtimalle öldü ama kesin olarak bilmenin bir yolu yok. Bu yüzden sana artık ordu bakıyor.”

“Sadece Melanie’ninkiler mi?” diye sordu John. “Yoksa hepimizinkiler mi?”

Bayan Justineau ağır ağır kafasını salladı. “Hepinizin.”

“Biz bir yetimhanedeyiz,” diye tahminde bulundu Anne. (Sınıftakiler Oliver Twist’in hikâyesini, yine bir Bayan Justineau gününde dinlemişlerdi.)

“Hayır. Bir askerî üstesiniz.”

Bu kez Steven, “Anne babaları ölen çocuklara böyle mi olur?” diye sordu.

“Bazen.”

Melanie dikkatlice düşündü, tüm bu gerçekleri kafasının içinde bir yapboz gibi birleştirdi. “Annem öldüğünde ben kaç yaşındaydım?” diye sordu. Çünkü annesini hiç hatırlamadığına göre çok küçük olmalıydı.

“Bunu açıklaması kolay değil,” dedi Bayan Justineau. Yüzünden, bu konuları konuşurken pek de rahat olmadığını anlayabiliyorlardı.

“Daha bebek miydim?” diye sordu Melanie.

“Pek değil. Ama neredeyse. Çok küçüktün.”

“Peki, beni annem mi orduya verdi?”

Bir başka uzun sessizlik.

“Hayır,” dedi Bayan Justineau sonunda. “Ordu kendi başına hareket etti diyebiliriz.”

Bunu aceleyle, alçak sesle ve neredeyse zorlanarak söylemişti. Sonra konuyu değiştirdi ve çocuklar da bundan memnun oldu çünkü artık kimse ölümden bahsetmeye hevesli değildi.

Böylece kolay ve eğlenceli bir konu olan elementlerin periyodik tablosuna geçtiler. Ön sırada en köşede olan Miles’tan itibaren herkes sırayla bir element söylemeye başladı. İlk turu elementlerin numara sırasıyla yaptılar. Sonra terse çevirdiler. Sonra Bayan Justineau, “N harfi ile başlamalı!” ya da “Sadece aktinitler!” gibi zorluklar çıkardı.

Kimse teklemiyordu. Ta ki “bir önce söylenenin grubundan ya da periyodundan olmayacak ve isminizdeki bir harfle başlayacak” gibi aşırı zor sorulara kadar. Zoe uzun isimli kişilerin daha şanslı olduğu yönünde bir itirazda bulundu ve elbette haklıydı. Ancak yine de Zink, zirkonyum, oksijen, osmiyum, erbiyum, evropiyum gibi seçenekleri vardı. Bu yüzden çuvallamadı. Ksanti isimli çocuk ksenon diyerek oyunu kazandığında herkes güldü ve ölümle ilgili her şey unutulmuş gibi görünüyordu. Ama elbette unutulmamıştı. Melanie sınıf arkadaşlarını, Bayan Justineau’nun sözlerini kafalarında defalarca döndüreceklerini bilecek kadar iyi tanıyordu. O da aynen öyle yapıyordu; o sözleri evirip çeviriyor, nasıl bir anlamları

olduğunu görmeye çalışıp perişan oluyordu. Çünkü onlara öğretilmeyen tek bir şey vardı, kendileri.

Melanie nihayetinde çocukların anne ve babaları olduğuna dair kuralın büyük istisnasını keşfetmişti. Pandora'nın anne babası yoktu çünkü Zeus onu sadece yapışkan çamurdan yaratmıştı. Melanie bunun bazı açılardan, bir kere bile göremediğiniz bir anne ve babadan daha iyi olduğunu düşünüyordu. Ebeveynlerinin eksikliğinin hayaleti etrafında dolanıyordu ve onu huzursuz ediyordu.

Ancak bir şey daha bilmek istiyordu. Hem de o kadar çok istiyordu ki Bayan Justineau'nun keyfini biraz daha kaçırmayı göze aldı. Dersin sonunda Bayan Justineau ona yakınlaşana kadar bekledi ve sorusunu oldukça kısık bir sesle sordu.

"Bayan Justineau, biz büyüyünce ne olacak? Ordu bize bakmayı yine isteyecek mi, yoksa Beacon'a, eve mi döneceğiz? Ve eğer oraya gideceksek, öğretmenlerin hepsi bizimle mi gelecek?"

Öğretmenlerin hepsi! Ya, tabii. Sanki Bay Kaypak Sesli Whitaker'ı bir daha görmese umurunda olacaktı. Ya da sınıfla göz göze gelmekten bile korkar gibi sürekli yere bakan sıkıcı Doktor Selkirk'ü. Melanie senden bahsediyor *Bayan Justineau, sen, sen, sen* ve bunu söylemek istiyor ama aynı zamanda korkuyor da. Dileğini yüksek sesle söylemek, dileğinin gerçekleşmesini engelleyecekmiş gibi.

Yine okuduğu ya da duyduğu hikâyelerden çıkardığı anlamlarla biliyordu ki çocuklar sonsuza kadar okulda kalmazdı. Öğretmenleriyle ev kurup orada yaşamaz, okul bitince beraber olmazlardı. Ve bu sözlerin anlamını, okulun bitmesinin nasıl bir şey olabileceğini bilmesede de bunun bir gün gerçekleşeceğini ve devamında başka bir şeyin başlayacağını biliyordu.

Bu yüzden Bayan Justineau'nun hayır demesini bekliyordu Melanie. Cevabın hayır olması ihtimaline karşı hislerini saklamak için kendini hazırladı. Sadece gerçekleri istiyordu, böylece ayrılığın acısına hazır olacaktı.

Ancak Bayan Justineau hiçbir cevap vermedi. Tabii eliyle yaptığı hızlı hareket bir cevap değilse. Elini yüzünün önüne getirdi, sanki Melanie ona bir şey fırlatmış gibi (ki Melanie asla ama asla böyle bir şey yapmazdı).

Derken siren, günün sona erdiğini belirtmek için üç defa çaldı. Bayan Justineau başını eğdi, o hayalî darbe sonrası kendini topladı. Garip ama Melanie ilk kez o an, Bayan Justineau'nun üzerinde her daim kırmızı bir şey bulundurduğunu fark etti. Tişörtü ya da tokası ya da pantolonu ya da şalı. Diğer tüm öğretmenler ve Doktor Caldwell ve Doktor Selkirk beyaz giyiyordu. Çavuş ve Çavuş'un adamları yeşil, kahverengi ve hâki giiyorlardı. Bayan Justineau ise kırmızı.

Kan gibi.

Sanki bir yara almış ve o yara iyileşmiyor da hep canını yakıyor gibi.

Melanie bunun aptalca bir fikir olduğunu düşündü çünkü Bayan Justineau hep gülümserdi. Gülerdi. Sesi bir şarkı gibiydi. Eğer canını yakan bir şey olsaydı bu kadar gülemezdi. Ancak işte o sırada Bayan Justineau hiç gülümsemedi. Yere bakıyordu ve yüzü, öfkeli, üzgün, hastaymış gibi buruşmuştu. Sanki içinden kötü bir şey çıkacak ve bu şey gözyaşı ya da kelimeler ya da kustumuk ya da üçü birden olacaktı gibi.

“Ben kalırım,” dedi Melanie düşünmeden. Çaresizce Bayan Justineau'yu yeniden iyi hissettirmeyi istiyordu. “Eğer burada kalmanız gerekiyorsa ben de sizinle kalırım. Siz olmayacaksanız ben de Beacon'da olmayı istemem.”

Bayan Justineau başını kaldırdı ve yeniden Melanie'ye baktı. Gözleri pırıl pırıldı ve dudakları Doktor Caldwell'in elektroensefalogram cihazının çizgisi gibi sürekli değişiyordu.

“Özür dilerim,” dedi Melanie hızlıca. “Lütfen üzülmeyin, Bayan Justineau. Ne yapmak isterseniz yaparsınız, elbette yaparsınız. Gidersiniz de kalırsınız da ya da...”

Başka bir şey diyemedi. Boğazı düğümlendi ve tamamen sessizleşti çünkü hiç beklenmedik ve gerçekten muhteşem bir şey oldu.

Bayan Justineau elini uzatıp Melanie'nin saçını okşadı.

Eliyle Melanie'nin saçını okşadı! Sanki bu dünyadaki en doğal ve normal şeymiş gibi.

Melanie'nin gözleri parladı ve nefesi kesildi. Konuşamıyor, işitemiyordu, hiçbir şey düşünemiyordu çünkü Çavuş'un adamlarının haricinde (o da iki ya da üç kere, kazara) ona daha önce kimse dokunmamıştı. Ve şimdi ona dokunan kişi Bayan Justineau idi ve dünya neredeyse yaşamak için fazla güzeldi.

Sınıfta onları görebilen herkes izliyordu. Herkesin ağzı ve gözleri fal taşı gibi açılmıştı. O kadar sessizlerdi ki Bayan Justineau'nun nefes alış ve verirken soğuktan titriyormuş gibi sarsılışı duyuldu.

"Ah, Tanrım!" diye fısıldadı Bayan Justineau.

"Bu ders burada biter," dedi Çavuş.

Melanie ona bakmak için dönemedi, boynu sandalyesine kayışla bağlanmıştı. Çavuş'un odada olduğunu kimse fark etmemiş gibiydi. Herkes en az Melanie kadar şaşırılmış ve korkmuştu. Bayan Justineau bile korkmuş görünüyordu ki bu da Çavuş'un bir isminin olması gibi, dünyayı tamamen değiştiren şeylerden biriydi.

Çavuş, Melanie'nin görüş açısına girdi, tam Bayan Justineau'nun arkasına. Bayan Justineau çoktan (Çavuş konuşur konuşmaz) elini Melanie'nin saçından çekmişti. Başını yine öne eğdi ve Melanie onun yüzünü göremez oldu.

"Artık odalarına dönecekler," dedi Çavuş.

"Evet." Bayan Justineau'nun sesi bir fısıltı kadar kısıktı.

"Siz de cezalandırılacaksınız."

"Evet."

"Ve belki de işinizi kaybedeceksiniz. Çünkü bütün kuralları az önce çiğnediniz."

Bayan Justineau yeniden başını kaldırdı. Her iki gözü de yaşarmıştı. En az güneydin der kadar sessiz ve sakın bir biçimde, “Siktir git Eddie,” dedi.

Melanie’nin görüş açısından hızla çıktı. Melanie onu geri çağırmak, kalmasını sağlayacak bir şey söylemek istedi: *Sizi seviyorum Bayan Justineau. Sizin için bir tanrı ya da bir Titan olurum ve sizi kurtarırım.* Ama hiçbir şey söyleyemedi ve Çavuş’un adamları gelip çocukları bir bir odalarına götürmeye başladılar.

4

Neden? Bunu neden yapmıştı?

Helen Justineau'nun iyi bir cevabı yoktu, bu yüzden kendisine bu soruyu sorup duruyordu. Lüks döşenmiş, kimyasal tuvaletli ebeveyn banyosu olan, asker odalarından birer adım daha geniş ve daha uzun olan odasında perişan halde duruyordu. Duvardaki aynaya yaslanmış, kendi bezgin, suçlayıcı bakışlarından kaçıyordu.

Ellerini derisi soyulana kadar ovalamıştı ancak hâlâ o soğuk teni hissedebiliyordu. Öyle soğuktu ki sanki içinde hiç kan akmamıştı. Sanki denizin dibinden yeni çıkarılmış bir şeydi.

Bunu neden yapmıştı? Elini sürdüğünde neler olmuştu?

İyi polis sadece oynadığı bir roldü. Çocukların duygusal tepkilerini gözlemleyip ölçüyor ve sonrasında sıradan duygulanma kapasiteleri hakkında Caroline Caldwell'e samimiysiz raporlar yazıyordu.

Sıradan duygulanma. Muhtemelen Justineau'nun şu anda hissettiği şey de buydu.

Sanki düzgün ve derin bir tuzak kazmış, dört köşeli hale getirmiş, ellerini temizlemiş, sonra da dosdoğru kendi kazdığı kuyuya düşmüştü.

Oysa kuyuyu kazan, aslında bir numaralı denekti. Melanie. Onun o umutsuz, bariz, taparcasına hayranlığı, Justineau'yu yere devirmiş ya da en azından devrilmesini kaçınılmaz hale getirecek

kadar dengesini bozmuştu. Kemik beyazı o yüzdeki o kocaman, güven dolu gözler. Ölüm ve bakire¹, çekici bir pakette bir arada.

Sevmeyi vaktinde bırakmamıştı. Her günün başlangıcında yaptığı gibi, program sona erdiğinde Beacon'ın onu buraya getirdiği gibi yine uçakla geri götüreceğini kendine hatırlatmadı. Oysa hızlı ve kolay olacaktı, her şeyini yanına alacak, iz bırakmayacaktı. Bu hayat değildi. Kendi içindeki alt programıyla sürüp giden bir şeydi. Hiçbir şeyin kendisine dokunmasına izin vermese geldiği gibi tertemiz çıkabilirdi.

Ancak o tren çoktan kaçmış olabilirdi.

1 Rönesans ve Romantik dönemde resim motifi. (ç. n.)

5

Ara sıra blokta düzgün başlamayan bir gün olurdu. Melanie'nin günlük yaşamı için ölçü çubuğu olarak kullandığı, sürekli tekrarlayan şablonlar gerçekleşmezdi. Biri olmaz, diğeri de onu izlerdi ve Melanie, çaresizce havada sallandığını hissedirdi. Melanie şeklinde bir balon. İşte Bayan Justineau sınıftakilere annelerinin öldüğünü söyledikten bir hafta sonra böylesi bir gün yaşanıyordu.

Cuma günü. Ancak Çavuş ve adamları geldiğinde yanlarında bir öğretmen yoktu ve hücre kapılarını da açmadılar. Melanie sonra ne olacağını şimdiden biliyordu ama yine de Doktor Caldwell'in yüksek topuklu ayakkabıları beton zeminde takırdadığında ufak bir huzursuzluk hissetti. Birkaç dakika sonra, Doktor Caldwell'in bir şey yazmak istemediği zamanlar sürekli açıp kapadığı tükenmez kaleminin sesini duydu.

Melanie yataktan kalkmadı. Orada öylece oturup bekledi. Doktor Caldwell'den pek hoşlanmıyordu. Çünkü Doktor Caldwell ortaya çıktığında günün akışı bozuluyordu ama daha da önemlisi Melanie Doktor Caldwell'in ne yaptığını bilmiyordu. Öğretmenler öğretiyor, Çavuş'un adamları çocukları sınıf ve hücre arasında götürüp getiriyor ve pazar günleri besleyip duşa sokuyordu. Doktor Caldwell ise tahmin edilemez zamanlarda ortaya çıkıyordu (Melanie bir keresinde bir şablon, bir aralık olup olmadığını çözmeye çalışmış, bulamamıştı) ve o gidene kadar, herkes yaptığı ya da yapması gereken işi bir yana bırakıyordu.

Ayakkabıların takırtısı ve kalemin tıkırtısı giderek arttı ve sonra kesildi.

“Günaydın Doktor,” dedi Çavuş koridorda. “Bu şerefi neye borçluyuz?”

“Çavuş,” diye cevapladı Doktor Caldwell. Sesi neredeyse Bayan Justineau’nunki kadar yumuşak ve sıcaktı. Bu yüzden Melanie ondan hoşlanmadığı için kendini biraz suçlu hissetti. Onu tanısa herhalde gayet iyi birisi olduğunu görecekti. “Yeni bir test serisine başlayacağım, hepsinden birer taneye ihtiyacım olacak.”

“Hepsinden bir tane?” diye tekrarladı Çavuş. “Yani bir oğlan ve bir kız mı?”

“Ne ne?” Doktor Caldwell kahkaha attı. “Hayır, kastettiğim bu değil. Cinsiyet tamamen önemsiz. O kadarını anlamış durumdayız. Çan eğrisinin üst ve alt ucunu kastediyorum.”

“Pekâlâ, bana hangilerini istediğinizi söyleyin yeter. Hazırlayıp getiririm.”

Bir kâğıt hışırtısı duyuldu. “Alt uç için on altı numara yeterli olur,” dedi Doktor Caldwell. Topukları koridorun zeminine birkaç defa vurdu ancak belli ki yürümüyordu çünkü ses ne alçalıyor ne de yükseliyordu. Tükenmez kalemi tıkırdadı.

“Bunu mu istiyorsunuz?” diye sordu Çavuş. Sesi çok yakından geliyordu.

Melanie başını kaldırıp baktı. Doktor Caldwell hücre kapısındaki ızgaradan içeri bakıyordu. Uzunca bir süre Melanie’yle bakıştılar, ikisi de gözlerini kırpmadı.

“Küçük dâhimiz mi?” dedi Doktor Caldwell. “Yok artık daha neler Çavuş! Bir numaramızı basit bir yüzey ortalamasına harcayacak değilim herhalde. Melanie için geldiğimde melekler ve trompetler olacak.”

Çavuş, Melanie’nin duyamadığı bir şeyler mırıldandı ve Doktor Caldwell güldü. “Eh, o zaman en azından birkaç trompet ayarlarsınız.” Arkasını döndü ve topuklarının takırtısı koridorda uzaklaştı.

“İki minik ördek,” diye seslendi. “Yirmi iki.”

Melanie bütün çocukların hücre numaralarını bilmesine de öğretmenlerden biri çocuklara isimleriyle değil numaralarıyla hitap ettiği için çoğunu hatırlıyordu. Marcia on altı numara. Liam ise yirmi iki. Doktor Caldwell’in onları ne için istediğini ve onlara ne diyeceğini merak etti.

Melanie pencere ızgarasına gitti ve Çavuş’un adamlarının 16 ve 22 numaralı hücrelere girişini izlemeye koyuldu. Liam ve Marcia’yı tekerlekli sandalyelerle dışarı çıkardılar ve koridorda ilerlemeye başladılar. Sınıfa doğru değil, diğer tarafa, büyük çelik kapıya doğru.

Melanie onları görebildiği kadar takip etti ancak daha da uzağa gittiler. Melanie kapıdan geçtiklerini düşündü, zira koridorun sonunda başka ne vardı ki? İki çocuk, kapının ardında ne olduğunu kendi gözleriyle görüyordu!

Melanie bunun Bayan Justineau’nun günü olmasını umdu çünkü sadece o, çocukların dersle ilgisi olmayan konular hakkında konuşmasına izin veriyordu. Böylece Liam ve Marcia döndüklerinde Melanie onlara Doktor Caldwell’in kendilerine ne dediğini, ne yaptıklarını ve kapının diğer tarafında ne olduğunu sorabilecekti.

Elbette Bayan Justineau’nun günü olmasını istemesinin bir sürü başka sebebi daha vardı.

Ve gerçekten Bayan Justineau geldi. Çocuklar onun flütüyle çalması için kelimelerin uzunlukları ve kafiyeleriyle ilgili karmaşık kurallara sahip şarkılar uydurdular. Çok eğleniyorlardı ama gün ilerledi ve Liam ile Marcia geri gelmedi. Melanie sorularını sormadı ve o gece hücrelerine merakı daha da artmış bir vaziyette döndü.

Ardından hafta sonu oldu, ne ders ne de konuşma vardı. Melanie cumartesi günü boyunca dışarıya kulak kesildi ancak çelik kapı açılmadı, ne birisi geldi ne de birisi gitti.

Liam ve Marcia, pazar günü duşta da yoktular.

Pazartesi günü Bayan Mailer geldi, salı günü Bay Whitaker geldi ve artık Melanie soru sormaya çekiniyordu. Zira zihninde,

duvardaki bir çatlak gibi, tıpkı bağırıp çığlık attığı o günden sonra Ronnie'nin geri dönmediği gibi Liam ve Marcia'nın bir daha hiç dönmeyeceği ihtimali belirmişti. Ve belki de soru sormak olayların seyrini değiştirebilirdi. Belki fark etmemiş gibi davranırlarsa Liam ve Marcia bir gün yine gelirlerdi, sanki hiç gitmemişler gibi. Ama birisi çıkıp da "Nereye gittiler?" derse o zaman gerçekten gitmiş olacaktı ve Melanie bir daha onları hiç göremeyecekti.

6

“Pekâlâ,” dedi Bayan Justineau. “Bugünün ne olduğunu bilen var mı?”

Bugün salıydı tabii ki ve ondan daha önemlisi, bugün Bayan Justineau’nun günüydü. Ancak herkes başka ne olabileceğini tahmin etmeye çalışıyordu. “Doğum gününüz mü?” “Kral’ın doğum günü mü?” “Yıllar önce bugün önemli bir şey mi oldu?” “Palindromik bir gün mü?” “Yeni bir şeyin olacağı bir gün mü?”

Hepsi heyecanlıydı çünkü durumun Bayan Justineau’nun yanında getirdiği büyük bez çantayla bir ilgisi olduğunu biliyorlardı. Bayan Justineau da çantanın içinde ne olduğunu onlara göstermek için sabırsızlanıyordu. Bugün güzel bir gün olacaktı. Belki de en güzel günlerden biri.

Sonunda doğru tahmini Siobhan yaptı. “Bugün baharın ilk günü!” diye bağırdı Melanie’nin arkasından.

“Aferin Siobhan,” dedi Bayan Justineau. “Kesinlikle öyle. Bugün 21 Mart ve dünyanın bizim yaşadığımız bölgesinde bu... nedir? Yirmi birin önemi nedir?”

“Baharın ilk günü,” diye tekrarladı Tom ama bunu daha önce fark edemediği için kendine kızan Melanie, Bayan Justineau’nun daha fazlasını istediğini biliyordu. “Bugün ilkbahar ekinoksu,” dedi telaşla, diğer herkesten önce.

“Aynen öyle,” diye onayladı Bayan Justineau. “Hanımefendiye kocaman bir alkış. Bugün ilkbahar ekinoksu. Pekâlâ, bu ne anlama geliyor?”

Çocukların hepsi cevaplamak için feryat etti. Genelde kimse onlara hangi günde olduklarını söylemeye uğraşmazdı ve elbette gökyüzünü hiç göremezlerdi ancak bu fikre aşinaydılar. Aralık ayındaki gündönümünden bu yana geceler kısalıyor, günler uzuyordu (çocuklar gün ya da geceyi gördüklerinden değildi tabii, zira bloktaki odalarda pencere yoktu). Bugün gün ve gecenin uzunluklarının nihayet dengelendiği gündü. Her ikisi de tam olarak on iki saat uzunluğundaydı.

“Bu yüzden bugün sihirli bir gün sayılır,” dedi Bayan Justineau. “Eski zamanlarda bu, uzun kara kışın sona erdiğini gösterirdi. Bitkiler yeniden büyümeye başladılar, dünya yenilenirdi. Gündönümü, günlerin kısala kısala yok olmayacağına dair verilmiş bir sözdü. Ekinoks, bu sözün yerine geldiği gündür.”

Bayan Justineau dev çantayı kaldırıp masanın üstüne koydu. “Ben de şöyle düşündüm,” dedi ağır ağır, çocukların izlediğini ve çantanın içinde ne olduğunu görmek için kıvrandıklarını bilerek. “Kimsenin size ilkbaharın gerçekten ne olduğunu göstermediğini fark ettim. Ben de çitleri tırmanıp...”

Çocuklar hayret nidaları attılar. 6. Bölge genel olarak temizlenmiş olabilirdi ancak çitlerin öte tarafı hâlâ acıkmışlara aitti. Oraya geçer geçmez sizi görebilir, kokunuzu alabilirlerdi ve kokunuzu bir kez aldılar mı sizi yiyene kadar takibi asla bırakmazlardı.

Bayan Justineau çocukların yüzündeki dehşet dolu ifadeye güldü. “Sadece şaka yapıyorum,” dedi. “Askerlerin bu üssü kurarlarken temizlemeye üşendikleri bir kısım bulunuyor. Orada pek çok kır çiçeği var, hatta birkaç tane de ağaç. Yani...” deyip çantanın ağzını kocaman açtı. “Oraya gittim ve bulabildiğimi tutup getirdim. Çöküş öncesi bu acımasızlık gibi gelebilirdi... ama kır çiçeği nüfusu bu aralar fena durumda değil, ben de aman, ne olacak canım, deyiverdim.”

Elini çantaya sokup bir şey çıkardı. Bu bir çeşit uzun, eğri bir çubuktu, yanlarından her yöne daha küçük çubuklar uzanıyordu. Daha küçük çubukların da küçük çubukları vardı ve böylece devam ediyordu. Yani oldukça çılgın, karmaşık bir şekildi. Ve her yerinde küçük, yeşil benekler vardı. Ancak Bayan Justineau çubuğu elinde çevirince Melanie bunların benek olmadığını gördü. Etraflarında döner gibi yapıyorlardı, sanki çubuğun içinden dışarı itiliyorlarmış gibi. Ve bazıları kırılmış veya ortadan bölünmüştü ve pek ince, yeşil ağzılara, kollara ayrılıyor gibiydi.

“Bunun ne olduğunu bilen var mı?” diye sordu Bayan Justineau.

Kimse bir şey söylemedi. Melanie iyice düşündü, bunu daha önce gördüğü ya da sınıfta duyduğu bir şeyle eşleştirmeye çalıştı. Bulmak üzere. Aradığı kelime kendi anlamını açıklıyordu: büyük çubuğun küçük çubuklara bölünmesi ve öylece devam etmesi, çubukların giderek artması, tıpkı büyük bir sayıyı asal çarpanlarına ayıran uzun liste gibi.

“Bu bir dal,” dedi Joanne.

Aptal, aptal, aptal diye payladı Melanie kendini. Yağmur ormanı resmi dallarla doluydu. Ancak gerçek dal, bir şekilde farklı görünüyordu. Şekli daha karmaşık ve düzensizdi, yapısı daha pürüzlüydü.

“Ta kendisi,” diye onayladı Bayan Justineau. “Galiba bir kızılgaçtan. Birkaç bin sene önce buralarda yaşayan insanlar yılın bu dönemine kızılgaç ayı diyorlardı. Bu ağacın kabuğunu ilaç yapmak için kullanıyorlardı çünkü kabukta bol miktarda salisin isimli maddeden vardı. Salisin bir çeşit doğal ağrı kesicidir.”

Sınıfı dolaşmaya başladı ve çocukların sağ kollarını sandalyeden çözdü, bu sayede dalı tutup daha yakından bakabileceklerdi. Melanie dalı biraz çirkin buldu. Ama aynı zamanda kesinlikle büyüleyici olduğunu da düşündü. Özellikle Bayan Justineau ufak yeşil topların tomurcuk olduğunu, daha sonra yaprağa dönüşüp bütün ağacı sanki bir yaz elbisesi giymiş gibi yeşile bürüyeceklerini anlattığında.

Çantada daha bir sürü şey vardı ve Bayan Justineau içini boşaltmaya başladığında bütün sınıf onu huşu içinde izlemeye koyuldu. Çantanın içi renklerle doluydu; yıldız patlamaları, büyüleyici çemberler ve sarmallar. Yapısal olarak en az dal kadar güzel ve karmaşıklardı, sadece daha simetriklerdi. Bunlar çiçektir.

“Kırmızı karanfil,” dedi Bayan Justineau, hiç de kırmızı olmayan, daha çok mora çalan bir filizi kaldırırken. Çiçeğin her yaprağı, Melanie’nin bir zamanlar gördüğü hayvan takip çizelgesindeki ayak izlerine benzer bir şekilde ikiye ayrıldı.

“Biberiye.” Beyaz ve yeşil sapsar, hepsi sinirli ve kımıldamak istemeyen birisinin kucagında kenetlediği elleri gibi birbirine geçmişti.

“Nergis.” Bayan Justineau’nun kitaplarındaki eski resimlerde, meleklerin üflediği trompetlere benzeyen sarı tüpler. Saçaklı ağzı o kadar narindi ki Bayan Justineau nefesini üflediğinde hareket ettiler.

“Muşmula.” Bol salkımlı beyaz küreler. Hepsi kendi içine kıvrılan üstü üste gelmiş taç yapraklardan oluşuyordu. Üstündeki açıklıktan, içinde daha fazla yaprak barındırdığı görülüyordu.

Çocuklar büyülenmişti. Sınıfa ilkbahar gelmişti. Ekinoks; dünya kış ve yazı, yaşam ve ölümü, parmak ucundaki bir top gibi dengeliyordu.

Herkes çiçeklere bakıp onları tuttuktan sonra Bayan Justineau onları sınıfın dört bir yanındaki şişelere ve kavanozlara yerleştirdi. Her nerede bir raf, bir sehpa ya da açık bir alan varsa çiçekle doldu. Bütün oda bir kıra döndü.

Bayan Justineau sınıfa çiçeklerle ilgili şiirler okumaya başladı. Açılışı Walt Whitman’ın leylaklar ve baharın her zaman geri gelişiyile ilgili yazdığı bir şiirle yaptı ancak Walt Whitman çok geçmeden ölümden ve leylakları önündeki tabuta sunmaktan bahsetmeye başlayınca Bayan Justineau, “Buna bir ara verelim,” dedi ve Thomas Campion okumaya başladı. Melanie adamın soyadının bile bir çiçek ismi olduğunu düşündü ve bu şiiri bir öncekinden çok daha fazla beğendi.

Ancak bugünün en önemli kazanımı, Melanie'nin artık hangi günde olduklarını öğrenmesi oldu. Tekrar unutmak istemediği için günlerin çetelesini tutmaya karar verdi.

Zihninde sadece tarih için bir yer ayırdı ve her gün oraya gidip bir çentik atacaktı. Bayan Justineau'ya bunun artık yıl olup olmadığını sordu. Öyle olduğunu öğrendi. Bunu bildikten sonra gerisini halledebilirdi.

Tarihi bilmek, tam olarak anlamlandıramadığı bir şekilde rahatlatıcı geldi Melanie'yi. Sanki ona gizli bir kuvvet veriyordu, sanki Melanie dünyanın küçük bir parçasının kontrolünü ele geçirmişti.

O ana kadar böyle bir şeyi daha önce hiç hissetmediğini fark etti küçük kız.

Caroline Caldwell beyinleri kafatasından ayırmakta çok yetenekliydi. Bu işlemi süratle, belli bir yol izleyerek yapıyordu ve bir beyni en düşük doku hasarıyla tek parça halinde çıkarabiliyordu. Artık bu işlemi neredeyse uykusunda yapabilecek seviyeye ulaşmıştı.

Aslında en son uyuduğundan bu yana üç gece geçmişti ve gözlerinin arkasında ovalayarak geçmeyen bir kaşıntı vardı. Fakat ufak bir halüsinasyon hissi olsa bile zihni açıktı. Ne yaptığını biliyordu. Yaparken kendi kendisini izliyor, tekniğindeki ustalığı takdir ediyordu.

İlk kesik kafanın arkasındaki kemiğe en ince kemik testereyle Selkirk'ün Caldwell için açtığı yüzeydeki soyulmuş et katmanları ve ortaya çıkan kas yumruları ve tomurcuklarının içinden atıldı.

Caldwell bu ilk kesigi, kafatasının en geniş kısmıyla uyumlu, tamamen yatay bir çizgi koruyarak her iki tarafa doğru genişletti. Çalışılacak materyal yaratmak önemliydi, bu yüzden beyni ezmiyor ya da çıkardığı zaman geride artık parça bırakmıyordu. Devam etti. Kemik testeresiyle yan ve şakak kemiklerinde aynı düz çizgiyi koruyarak bir keman yayı kadar hafif bir biçimde aşağı yukarı kazıdı. Ta ki kaş kemiği yükseltisine gelene kadar.

O noktadan itibaren düz çizginin önemi kalmıyordu. Bunun yerine bir X işareti ile o nokta belirlendi; Doktor Caldwell testereyi sol üstten sağ alta çekti, sonra sol alttan sağ üste tekrarladı ve denegin gözlerinin ortasında birleşen iki derin yarık açtı.

Deneğin gözleri hızlı seğirmelerle kırıldı. Peş peşe odaklandı ve odağını yitirdi.

Denek ölüydü. Ancak sinir sistemini kontrol eden hastalığa ait virüs, bu bilinç kaybından en ufak şekilde bile etkilenmiyordu. Hâlâ ne istediğini biliyordu ve batmakta olan geminin kaptanı da hâlâ kendisiydi.

Doktor Caldwell kafatasının ön tarafında kesişen yarıkları derinleştirdi, deneğin çalışır durumdaki sinüsleri orada iki katı kalınlığında bir kemik yaratıyordu.

Doktor kemik testeresini bıraktı ve bir tornavida aldı. Otuz yıldan daha uzun bir süre önce, babasının bazı yayınlarına abone olduğu *Reader's Digest* isimli yayın şirketinden gelen hediye setin parçalarıydı bunlar.

Sıradaki kısım narin ve zorluydu. Doktor yarıkları tornavidanın ucuyla yokladı, mümkün olan yerlerde daha da açtı. Ancak tornavidanın uç kısmının alttaki beyne zarar vermesine asla izin vermedi.

Denek iç geçirdi, oysa artık oksijene ihtiyacı yoktu. "Az kaldı," dedi Doktor Caldwell ve der demez kendisini aptal gibi hissetti. Bu hiçbir şekilde bir diyalog değildi ya da karşısında tecrübelerini paylaştığı biri yoktu.

Selkirk'ün kendisini biraz ihtiyatlı bir ifadeyle izlediğini gördü. Buna canı sıkıldı ve parmağım şıklatarak işaret etti, Selkirk kemik testeresini alıp ona geri verdi.

Artık önünde son derece küçük iç salgılar vardı. Kafatasını tornavidanın başıyla dürtüp nereye hareket ettiğine baktı, dirençle karşılaştığı yerlerde yeniden testereyle girişti ve adım adım kafatasının tepesinin tamamını tek bir parça halinde çıkardı.

Böylece en zor kısım geride kaldı.

Kafatasının üst kısmının çeperini kaldıran Caldwell gevşek kafatası sinirlerini ve damarları on numara neşterle kesti, yerinden

kurtulan beyni ön tarafından tutarak nazikçe kaldırdı. Omurilik ortaya çıkınca onu da kesti.

Ancak beyni tamamen dışarı çıkarmaya çalışmadı. Neşterle işi bitince onu Selkirk'e verdi ve karga burunlu bir pense alıp kafatasında açtığı deliğin ağzından çıkan sivri kenarlı birkaç kemiği çok dikkatli bir biçimde çıkardı. Bu geçici kapaktan beyni dışarı çıkarırken üstünde bir oluk açmak işten bile değildi ve öylesi bir durumda beyin işe yaramaz hale gelirdi.

Caldwell iki eliyle alttan, kafatasındaki açıklıktan parmaklarının ucuyla yoklayıp köşelere değmesine asla izin vermeyerek beyni kaldırdı.

Sonra büyük bir titizlikle kesme tahtasına yerleştirdi.

Denek yirmi iki ya da bu canlılara isim verme fikrini destekleyenler için Liam, Caldwell'e bakmaya devam ediyordu, gözleri doktorun hareketlerini takip ediyordu. Bu, hayatta olduğu anlamına gelmiyordu. Doktor Caldwell, mikrobun kan-beyin bariyerini geçtiği an ölümün gerçekleştiği görüşündeydi. Geriye kalan, kalbi atsa (dakikada on ya da on iki kere), konuşsa ve hatta kendisine bir erkek ya da kız ismi verilse bile konak insan değildi. Parazitti.

Ve ihtiyaçları ile yönelimleri bir insanınkinden çok farklı olan parazit, yorulmak nedir bilmeden çalışabiliyordu. Vücuda ait birçok sistem ve şebekeyi beyne ihtiyaç duymadan çalıştırabiliyordu. Bu da zaten ortadaydı, zira beyin şu anda ince dilimlere ayrılıp cam kaplara konulmak üzereydi.

"Omuriliğin kalanını çıkarayım mı?" diye sordu Selkirk.

Sesinde Caldwell'in küçümsediği o çekingen, ezik ton vardı. Sokak köşesindeki bir dilenci gibi. Para ya da yemek değil, merhamet istiyordu. *Bana pis ya da zor bir şey yaptırma.*

Usturayı hazırlamakta olan Doktor Caldwell dönüp bakmadı bile. "Tabii," dedi. "Devam et."

Tavrı haşın, hatta öfkeliydi, zira prosedürün bu kısmı, meslek gururunu diğer şeylerden daha çok incitiyordu. Eğer yumruklarını

sahipsiz gökyüzüne doğru savurmasına sebep olacak bir şey varsa o da buydu. Beyinlerin eski güzel günlerde, Çöküş'ten önce nasıl dilimlenip yerleştirildiğini okumuştı. OTD isimli bir cihaz vardı (otomatik tezgâhlı dilimleyici) ve elmas bıçağıyla beyni tek bir nöron kalınlığında yatay kesitlere dilimleyebiliyordu. Milimetre başına otuz bin dilim. Aşağı yukarı.

Doktor Caldwell'in giyotininin elinden gelenin en iyisi ise doktorun incelemek istediği kırılğan yapıları ezip parçalamadan milimetre başına yaklaşık on dilimdi.

Doktor Caldwell'e Robert Edwards'tan bahsedin. Elizabeth Blackburn, Günter Blobel veya Carol Greider ya da Nobel kazanmış herhangi bir hücre biyoloğundan laf açın. Bakın ne derdi.

Büyük bir ihtimalle şunları söylerdi: Eminim onun bir otomatik tezgâhlı dilimleyicisi vardı. Ve bir TEAM 0,5 emisyon elektron mikroskobu ve bir canlı hücre görüntüleme sistemi ve lisansüstü öğrencilerden, stajyerlerden ve laboratuvar asistanlarından oluşan bir ordusu (ki onlar sıkıcı rutin işlemleri yaparken Nobel'i kazanan kişi ay ışığında lanet olası ilham perisiyle raks edebilsin) olduğuna da eminim.

Doktor Caldwell dünyayı kurtarmaya çalışıyordu ve sanki ameliyat eldiveni yerine fırın eldiveni takıyormuş gibi hissediyordu. Zamanında her şeyi usulüne uygun şekilde yapma şansı vardı. Ancak bir sonuç çıkmamıştı ve işte şimdi buradaydı. Yalnız ama tamamen başına buyruk. Hâlâ mücadele ediyordu.

Selkirk, Caldwell'i faydasız hülyalarından ayıltan bir iğrenme sesi çıkardı. "Omurilik zedelenmiş, doktor. On ikinci omur hizasında."

"At gitsin," diye mırıldandı Doktor Caldwell. Kibrini saklamaya bile gerek görmedi.

8

Liam ve Marcia'nın götürölüp geri dönmelerinden bu yana yüz on yedi gün geçmişti.

Melanie bu konu hakkında düşünmeye ve endişelenmeye çalışıyordu ama hâlâ Bayan Justineau'ya (ya da bir başkasına), Liam ve Marcia'ya ne olduğunu soramamıştı. En fazla Bay Whitaker'a iki küçük ördeğin ne demek olduğunu sormuştu. Çünkü olay günü Doktor Caldwell'in böyle dediğini hatırlıyordu.

Bay Whitaker sınıfa şişesini getirdiği o inişli çıkışlı günle-rinden birindeydi. Şişe onu önce iyileştiren, sonra daha da kötü yapan o ilaçla ağzına kadar doluydu. Melanie bu tuhaf ve biraz tatsız süreci, her şeyi baştan öngörebilecek kadar çok izlemişti. Bay Whitaker sınıfa gergin ve asabi bir halde gelir, çocukların yaptığı ya da söylediği her şeyde hata bulmaya çalışırdı.

Sonra ilacı içer ve ilaç Bay Whitaker'ın içinde sudaki mürekkep gibi yayılırdı (suya dökülen mürekkebi onlara Bayan Justineau göstermişti). Vücudu rahatlar, tikleri ve seğirmeleri kaybolurdu. Zihni de rahatlar ve bir süre herkese karşı nazik ve sabırlı davranırdı. O noktada durabilse harika olurdu ancak içmeye devam eder ve mucize tersine dönerdi. Fakat Bay Whitaker tekrar huysuzlaşmazdı. Daha kötü olup Melanie'nin isim bulamadığı beter bir hale gelirdi. Saf bir çaresizlikle kendi içine döner ve aynı zamanda içinde doku-namayacağı kadar pis bir şey varmış gibi kendinden uzaklaşmaya

çalışırdı. Bazen ağlar ve özür dilerdi ama çocuklardan değil, orada olmayan ve ismi sürekli değişen birisinden.

Bu döngüyü iyi bilen Melanie, sorusunu coşkun safhaya denk getirdi. Bay Whitaker'a Doktor Caldwell'in bahsettiği o iki küçük ördeğin ne olabileceğini sordu. Bunu neden o sırada, Marcia ve Liam'ı aldığı gün söylemiş olabilirdi?

"Bu laf, tombala isimli bir oyundan," dedi Bay Whitaker. Sesi çok hafiften pürüzlenmeye başlamıştı. "Tombalada her oyuncu üzerinde birden yüze kadar sayıların yazdığı bir kart alır. Oyunu yöneten her kimse rastgele sayılar söyler ve kartındaki sayıların hepsi söylenen oyuncu ödülü kazanır."

"İki küçük ördek ödüllerden biri mi?" diye sordu Melanie.

"Hayır, Melanie, bu sayılardan biri. Bir çeşit şifre. Her sayının kendisine ait özel bir ismi ya da sözü vardır. İki küçük ördek yirmi iki sayısıdır. Karttaki rakamlar öyle görüldüğü için. Bak." Beyaz tahtaya 22 yazdı. "Beraber yüzen iki ördek gibiler, görüyor musun?"

Melanie onları daha çok kuğuya benzetti, tombala pek ilgisini çekmedi. O halde Doktor Caldwell 22 diyerek başka bir şey kastediyor olmalıydı. Böyle diyerek başka birisini değil, Liam'ı seçtiğini belirtiyordu.

Ne için seçiyordu?

Melanie sayıları düşündü. Uydurma işaret dilinde sayıları da kullanmıştı, sağ elini veya sol elini farklı parmaklarını açıp kaldırıyordu (ya da sağ elini iki kere kaldırıyordu, eğer sol eli hâlâ sandalyeye bağlıysa). Buradan altı çarpı altı farklı kombinasyon çıkıyordu (çünkü eli parmak açmadan kaldırmak da bir işaretti). Bu sayı, alfabenin bütün harfleri, bütün öğretmenler, Doktor Caldwell ve Çavuş için özel işaretler ve ayrıca soru işareti ile "şaka yapıyorum" anlamına gelen birer işaret için yeterliydi.

Yüz on yedi gün, artık yazın geldiğini gösteriyordu. Belki Bayan Justineau yine dünyayı sınıfa getirir, ilkbaharda yaptığı gibi çocuklara yaz mevsiminin neye benzediğini gösterirdi. Ancak Bayan

Justineau bugünlerde farklı görünüyordu. Bazen neden bahsettiğini unutuyor, cümlelerin yarısında durup bir süre sessizleşiyor, sonra yeniden ve genellikle bambaşka bir konudan tekrar başlıyordu.

Çok daha fazla kitap okuyor ve daha az oyun oynatıp daha az şarkı söyletiyordu.

Belki Bayan Justineau bir şeye üzülmüştü. Bu düşünce Melanie'yi hem çaresiz hissettiriyor hem de öfkeliendiriyordu. Bayan Justineau'yu korumak ve kimin onu üzecek kadar korkunç olabileceğini öğrenmek istiyordu. Kim olduğunu bulsa ona ne yapacağını bilmiyordu ama o kişiyi pişman edecek bir şey yapacağından emindi.

Ve bu kişinin kim olabileceğini düşündüğünde aklına yalnızca bir isim geliyordu.

Ve o isim de şu anda yine sınıfta dolanıyordu. Yarım düzine adamı da onunla beraberdi. Asık suratının bir tarafı titrek, zikzaklı bir yarayla kaplıydı. Elleriyle Melanie'nin sandalyesinin tutamaklarını tutup onu döndürdü ve sınıfın dışına çıkardı. Bunu çoğu şeyi yaptığı gibi, oldukça hızlı ve sarsıntılı bir şekilde yaptı. Sandalyeyi dosdoğru Melanie'nin hücresinin kapısına sürdü, sonra arkasını döndü, poposuyla kapıyı açtı ve sandalyeyi o kadar ani bir şekilde çevirdi ki Melanie'nin birden başı döndü.

Çavuş'un adamlarından iki tanesi onun ardından içeri girdi ama sandalyeye hiç yaklaşmadılar. Hazır olda durdular ve Çavuş işaret edene kadar beklediler. Birisi elindeki silahı Melanie'ye doğrulturken, diğeri kayışları çözmeye başlıyor. Önce boyun kayışı.

Melanie, Çavuş'la göz göze geldi. İçinde bir şeyin bir yumruk gibi sıkıldığını hissetti. Bayan Justineau'nun üzgün olması Çavuş'un suçuydu. Öyle olsa gerekti, zira Bayan Justineau, Çavuş ona kızıp bütün kuralları çiğnediğini söyledikten sonra üzgün olmaya başlamıştı.

"Şu haline bir bak," dedi Çavuş, Melanie'ye. "Yüzün bir trajedi maskesi gibi büzüşmüş. Sanki hislerin varmış gibi. Tanrı aşkına!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Melanie ona elinden geldiğince sert bir şekilde kaşlarını çattı. “Eğer elimde dünyanın bütün kötülüklerini barındıran bir kutu olsa,” dedi Çavuş’a, “kapağını azıcık aralar ve seni de onun içine sokardım. Sonsuza dek de açmazdım.”

Çavuş güldü. Kahkahasında bir şaşkınlık da vardı. Sanki az önce duyduğu şeye inanamıyor gibiydi. “Eh, kahretsin,” dedi. “O kutu senin eline geçmesin diye uğraşacağım o zaman.”

Çavuş’un Melanie’nin aklına gelen en büyük hakareti kabullenip gülüp geçmesi onu çileden çıkardı. Çavuş’un sinirini bozmak için çaresizce bir şeyler aradı. “O beni seviyor!” dedi ansızın. “Bu yüzden saçımı okşadı! Çünkü beni seviyor ve benimle olmak istiyor! Seninse tüm yaptığın onu üzme, bu yüzden senden nefret ediyor! Senden bir acıkmıştan nefret ettiği gibi nefret ediyor!”

Çavuş ona bakakaldı ve yüzüne bir şeyler oldu. Sanki şaşırmış, sonra ürkmüş ve ardından da öfkelenmiş gibi. Kocaman ellerinin parmakları yavaş yavaş toparlanarak birer yumruğa dönüştü.

Ellerini sandalyenin kollarına koyup sandalyeyi duvara çarparak yasladı. Yüzü Melanie’ninkine çok yakın, kıpkırmızı ve allak bullaktı.

“Seni paramparça edeceğim kahrolası! Seni küçük hamamböceği!” dedi boğulur gibi bir sesle.

Çavuş’un adamları tüm olan biteni endişeli gözlerle izliyordu. Sanki yapmaları gereken bir şey varmış da ne olduğundan emin olamıyorlarmış gibiydiler. İçlerinden biri “Çavuş Parks...” dedi ama başka bir şey diyemedi.

Çavuş doğrulup geri adım attı, omuz silkmeye benzer bir hareket yaptı. “Buradaki işimiz bitti,” dedi.

“Kayışları hâlâ bağlı,” dedi Çavuş’un adamlarından bir diğeri.

“Ne yazık!” dedi Çavuş. Kapıyı hiddetle açtı ve adamlarının hareket etmesini bekledi. Birine, sonra diğerine baktı. Nihayet adamlar pes edip Melanie’yi olduğu yerde bırakıp dışarı çıktılar.

“Tatlı rüyalar velet!” dedi Çavuş. Arkasından kapıyı çarparak kapattı ve Melanie sürgülerin çekildiğini duydu.

Bir.

İki.

Üç.

“Tarafsızlığından şüpheliyim,” dedi Doktor Caldwell, Helen Justineau’ya.

Justineau cevap vermedi ama sadece yüzündeki ifade bile tek başına *Pardon?* der gibiydi.

“Bu denekleri bir amaç için inceliyoruz,” diye devam etti Caldwell. “Aldığımız desteğin seviyesinden bunu anlamak zor olabilir ama araştırma programımız aslında çok büyük öneme sahip.”

Justineau yine bir şey söylemedi ve Caldwell boşluğu doldurma ihtiyacı hissetti. Belki de biraz fazla doldurdu. “İnsan ırkı olarak kurtuluşumuzun, hastalığın bu çocuklarda neden deneklerin geri kalan yüzde doksan dokuz nokta dokuzundaki normal ilerleyişinden farklı bir yol çizdiğini anlamamıza bağlı olduğunu söylemek abartı olmaz. Kurtuluşumuz Helen. Bunun için buradayız. Gelecek için bir umut. Tüm bu kargaşadan bir çıkış yolu.”

Justineau’nun pek ziyaret etmediği laboratuvarında, Caldwell’in pis yaratım atölyesindeydiler. Justineau ise Caldwell onu çağırdığı için oradaydı. Bu üs ve bu görev, askeriye’nin yetkisi altında olsa da Caldwell hâlâ onun patronuydu. Davet geldiğinde icabet etmek, sınıftan çıkıp bu işkence odasına gitmek zorundaydı.

Kavanozlar içinde beyinler. İnsana ait oldukları belli uzuv ve organların pütür pütür, bulut benzeri gri mantarsı maddeler salgıladığı doku kültürleri. Bir el ve dirsek (elbette bir çocuğunkilerin büyüklüğünde) yüzölüp açılmış. Derileri sıyrılmış. İçerideki kaslar

ayrılısın ve iç yapılar gözleme açılısın diye aralara sarı plastikler sıkıştırılmış. Darmadağınık, insanın üstüne üstüne gelen bir oda. Dışarıdaki dünyayı klinik olarak en ideal mesafede tutmak için sımsıkı kapalı panjurlar. Tek ışık (saf bir beyaz, acımasız yoğunlukta) kaynağı tavana monte edilmiş floresan tüpler.

Caldwell mikroskop lamaları hazırlamaya başladı, dile benzer bir şeyden ince dilimler halinde doku parçaları kesmek için bir ustura kullanıyordu.

Justineau gözünü bile kırpmıyordu. Orada bulunan her şeye bakmaya özen gösteriyordu çünkü kendisi de bu sürecin bir parçasıydı. Tüm bunları görmezden gelmenin kendisini geri dönülmez bir noktaya götüreceğine ve ikiyüzlülüğün ufkundan bencilliğin kara deliğine taşıyacağına inanıyordu.

Tanrı biliyor ya, Caroline Caldwell'e bile dönüşebilirdi.

Caldwell, daha sonradan Çöküş adı verilen eski zamanlarda, az kalsın büyük "insanoğlunu kurtarma" görevinde beyin takımının bir parçası olacaktı. Bir dizi insan, gizli görevler, gizli hükümet eğitimi: hızla yok olan dünyadaki en önemli işti. Pek çok kişi çağrılmış, pek azı seçilmişti. Kapılar yüzlere kapandığında Caldwell en ön sıralardakilerden biriydi. Bu hâlâ canını acıtıyor muydu? Bunca yıl sonra? Onu deliye çeviren şey bu muydu?

O kadar uzun zaman önceydi ki Justineau detayların çoğunu artık unutmuştu. İlk hastalık dalgasından üç yıl sonra, gelişmiş dünyanın serbest düşüşteki toplumları, yanılığa düşerek "dibe vurduk" dedikleri yerdeydiler. İngiltere'de hastalığa yakalananların sayısı kısa bir süre için sabit kalmış, yüzlerce girişim tartışılmıştı. Beacon çareyi bulacak, şehirleri geri alacak ve uzun süredir beklenen statükoyu tesis edecekti.

O acayip sahte şafakta, iki seyyar laboratuvar görevlendirilmişti. Sıfırdan yapılmamışlardı, bunun için yeterince zaman yoktu. Hızlı ve hassas bir şekilde, Londra Doğa Tarihi Müzesi'nin halihazırdaki iki aracının onarılmasıyla meydana getirilmişlerdi.

Gezici sergilere ev sahipliği yapmaları için tasarlanan Charles Darwin ve Rosalind Franklin (Charlie ve Rosie) artık devasa, seyyar araştırma istasyonlarıydı. Her biri bir tır uzunluğunda ve neredeyse iki katı genişliğindeydi. İkisi de son teknoloji biyolojik ve organik kimya laboratuvarlarıyla birlikte, altı araştırmacı, dört koruma ve iki şoförden oluşan birer ekip için kamaralar içeriyordu. Ayrıca dozer paleti montajı, iki buçuk santim kalınlığında zırh, öne ve arkaya monte edilmiş toplar ve alev püskürtücüler gibi, Savunma Bakanlığı onaylı bir dizi ek malzemeye sahipti.

Uygun görülen isimleriyle büyük yeşil umutlar, olabilecek en tantanalı şekilde gözler önüne serildi. Yaklaşmakta olan insanoğlu uyanışının kahramanları olmayı umut eden politikacılar, onlar için konuşmalar yaptılar, kurdeleler önünde şampanyalar patlattılar. Anahtarları gözyaşları, dualar, şiirler ve nutuklarla çevrildi.

Ve sonra unutulup gittiler.

Her şey çok hızlı bir şekilde paramparça oldu. Mola sadece bir kaosun artçısıydı, kuvvetli dinamiklerin geçici süreliğine birbirlerini askıya almasıyla meydana gelmişti. Hastalık hâlâ yayılıyordu ve küresel kapitalizm hâlâ, tıpkı *Sonbahar Yamyamlığı* isimli Dalí tablosunda birbirini yiyen iki dev gibi, kendini parçalara ayırıyordu. Ustalıkla hazırlanmış hiçbir pazarlama, nihayetinde kıyametin karşısında galip gelemezdi. Kıyamet barikatların üzerinden taşıp istediğini aldı.

Bir daha kimse o özenle seçilmiş dâhileri görmedi. İkinci bölüğe, yedekler kulübesine, yarışın ikincilerine kaldılar. *Artık bizi sadece Caroline Caldwell kurtarabilir!* Tanrı hepimizi korusun.

“Beni buraya tarafsız olmam için getirtmedin,” diye hatırlattı Justineau üstüne, sesinin neredeyse Caldwell’le aynı seviyede çıkmasına şaşırdı. “Beni buraya getirttin çünkü araştırmalarından edindiğin kaba fiziksel verileri desteklemek için psikolojik değerlendirmeler istiyordun. Eğer tarafsız olursam senin bir işine yaramam. İşimin çocukların düşünce yöntemleriyle bağ kurmak olduğunu sanıyordum.”

Caldwell çekimser bir jest yapıp ağzını büzdü. Artık çok az bulunmasına rağmen her gün ruj sürüyor, hem de kendisine yakıştırmayı biliyordu. Dünyanın karşısına en iyi haliyle çıkıyordu. Pas çağında, paslanmaz çelik olarak dolanıyordu.

“Bağ kurmak mı?” dedi. “Bağ kurmakta sorun yok Helen. Ben bunun ötesinde bir şeyden bahsediyorum.” Çalışma masalarından birinin üzerinde istiflenmiş kutular içindeki bir yığın kâğıdı işaret etti. “Şurada, en üstteki kâğıt. Beacon’a yaptığın bir başvurunun rutin dosya kopyası. Deneklere yapılan fiziksel testlerin ertelenmesini talep etmişsin.”

Justineau’nun bir cevabı yoktu. Bariz olan dışında. “Senden beni eve göndermeni istedim,” dedi. “Yedi kez. Hepsinde reddettin.”

“Buraya bir iş için getirildin. O işin yapılması gerekiyor. Sözleşmene uygun davranmanı sağlamayı tercih ettim.”

“Eh, o zaman yaptıklarına da razı olacaksın,” dedi Justineau. “Eğer Beacon’a dönmüş olsaydım, belki farklı bir açıdan bakabilirdim. Eğer beni burada tutacaksan ufak tefek sıkıntılara katlanmak zorundasın. Bir vicdan sahibi olmam gibi.”

Caldwell’in dudakları bir çizgi halini aldı. Uzanıp usturasının sapma dokundu, onu masanın köşesiyle paralel olacak şekilde hareket ettirdi. “Hayır,” dedi. “Katlanmak zorunda değilim. Programı ve senin programdaki rolünü ben belirliyorum. Ve o rol hâlâ gerekli, bu yüzden şimdi seninle konuşmak için vakit ayırıyorum. Endişeliyim Helen. Çok temel bir muhakeme hatası yaptın ve kendini uzaklaştırmazsan bu durum denekler hakkındaki bütün gözlemlerini bozacak. Faydasızdan da beter bir hale geleceksin.”

Muhakeme hatası. Justineau, Caldwell’in kendi muhakemesinin güvenilirliğiyle ilgili bir şey söylemeyi düşündü ancak hakaret etmek onu bu işten sıyıramazdı. “Hâlâ anlamıyor musun?” dedi onun yerine. “Çocukların tepkileri normal insan aralığında. Ve genelde o aralığın en üstünde.”

“Algısal olarak mı demek istiyorsun?”

“Hayır, Caroline. Genel olarak demek istiyorum. Algısal. Duygusal. Çağrışımsal. İşler.”

Caldwell omuz silkti. “Eh, ‘işler’ donanım reflekslerini de içermeli. İnsan eti kokusu aldığında ağzı sulanan biri normal parametrelere uymuyor demektir. Sence de öyle değil mi?”

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Evet. Sen de yanıldığını biliyorsun.” Caldwell’in sesi hâlâ normal çıkıyordu. Öfkeli, sabrı tükenmiş ya da usanmış olduğuna dair herhangi bir işaret yoktu. Öğrencilerin toy mantık hatalarını meydana çıkarıp kendilerini düzeltmelerini ve geliştirmelerini sağlayan bir öğretmen olabilirdi. “Denekler insan değil, acıkmış. Yüksek işlevli acıkmışlar. Konuşabiliyor olmaları onlarla empati kurmayı kolaylaştırıyor ama aynı zamanda onları, genelde rastladığımız hayvansı cinslerden çok daha tehlikeli hale getiriyor. Onları burada, çeperin içinde tutmak bile bir risk. Bu yüzden Beacon’dan bu kadar uzakta kamp kurmamız istendi. Ancak elde etmeyi umduğumuz bilgi bu riski göze almamızı meşrulaştırıyor. Her şeyi meşrulaştırıyor.”

Justineau güldü. İçinden çıkarken canını yakan, sert ve çirkin bir nefes spazmı. Söylemesi gerekiyordu. Başka türlü mümkün değildi. “İki çocuğu parçalara ayırdın Caroline. Ve bunu anestezi kullanmadan yaptın.”

“Anesteziye cevap vermiyorlar. Beyin hücrelerindeki lipid kısım o kadar küçük ki akciğer yoğunlaşması etki eşiğini asla geçemiyor. Buradan da deneklerin ontolojik durumlarının bir şekilde şüpheli olduğunu anlayan gerekir.”

“Çocukları kesiyorsun!” diye tekrarladı Justineau. “Tanrı aşkına, bir masaldaki kötü cadı gibisin. Bir yöntemin olduğunu biliyorum. Yedi tanesini kestir, değil mi? Ben daha buraya gelmeden. Sen beni buraya çağırtmadan. Durdun çünkü bir sürpriz gerçekleşmedi. Zaten bilmediğin bir şey bulamıyordun. Ama şimdi, her ne sebeptense bu gerçeği görmezden geliyor ve yine başlıyorsun. Bu yüzden evet, senin üstlerine gittim çünkü belki aklı başında biri çıkar diye umdum.”

Justineau fazla yüksek ve fazla tiz konuştuğunu fark edip sesini alçalttı. Sustu ve kovulduğunu duymayı bekledi. Bu onu rahatlatacaktı. Her şey sona erecekti. Götürebildiği yere kadar götürmüş ve kaybetmiş olacaktı ve onlar da kendisini eve gönderecekti. Tüm bunlar bir başkasının problemi olacaktı. Elbette elinden gelse, bir yolu olsa çocukları kurtarırdı. Ama insanları dünyadan kurtarmazdınız. Onları götürecek başka bir yer yoktu.

“Sana bir şey göstermek istiyorum,” dedi Caldwell.

Justineau cevap veremedi. Hem ürkerek hem de kendini çok kötü hissederek Caldwell’in laboratuvarın başka bir kısmına geçip elinde doku kültürlerinden birini yetiştirdiği cam bir akvaryumla geri dönmesini izledi. Eski bir tane, yıllar içinde büyümüş. Akvaryum kırk beşe otuz santim büyüklüğünde, yirmi beş santim uzunluğundaydı ve içi tamamen koyu gri ipliklerden oluşmuş yoğun bir kütleyle doluydu. Justineau bunu veba çeşnili bir pamukşekere benzetti. Esas maddenin ne olduğunu söylemek bile güçtü, içinde filizlenen zehirli köpüğün arasında kaybolup gitmişti.

Caldwell sesinde gurur ve hatta bir çeşit sapıkça şefkatle, “Bunun hepsi tek bir organizma,” dedi. İşaret etti. “Ve artık bunun ne çeşit bir organizma olduğunu biliyoruz. Sonunda bulduk.”

“Gayet belli olduğunu sanıyordum,” dedi Justineau.

Caldwell, kadının alay ettiğini fark ettiyse bile oralı olmuşa benzemiyordu. “Ah, bir mantar olduğunu biliyorduk tabii,” diye onayladı. “İlk zamanlar acıkmış virüsünün bir virüs ya da bakteri olduğuna dair bir varsayım mevcuttu. Hızlı yayılma ve çoklu hastalık taşıyıcılık ona işaret ediyordu. Ancak mantar hipotezini destekleyen pek çok kanıt vardı. Eğer Çöküş bu kadar çabuk gerçekleşmeseydi, organizma birkaç gün içinde tecrit edilirdi.

“Ama olan oldu... Biraz beklemek durumunda kaldık. O ilk birkaç haftanın kargaşasında pek çok önemli şey kaybedildi. İlk kurbanlar üzerinde yapılan testler, o kurbanlar kendilerini inceleyen doktor ve bilim insanlarına saldırıp onları etkisiz hale getirdiklerinde ve onları yediğinde yarıda kaldı. Hastalığın katlanarak yayılması aynı

senaryonun tekrar tekrar gerçekleşmesine yol açtı. Ve elbette bize en çok şey anlatabilecek olan erkek ve kadınlar, işlerinin doğası gereği hastalığa en çok maruz kalanlardı.”

Caldwell bir öğretim üyesinin yavan, alçalıp yükselmeyen sesiyle konuşuyordu. Ancak hem baş düşmanı hem de hayatının odak noktası olan şeye baktığında ifadesi sertleşti.

“Virüsü kuru, steril bir çevrede yetiştirirsen nihayetinde gerçek yüzünü gösteriyor. Ancak büyüme döngüsü yavaş. Şaşırtıcı bir biçimde yavaş. Acıkmışların kendisinde bile, miselyum ipliklerinin derinin yüzeyinde koyu gri damarlar ya da benekler gibi ortaya çıkması yıllar alıyor. Agar² içinde süreç daha da yavaş işliyor. Bu numune on iki yaşında ve hâlâ olgunlaşmamış durumda. Çiftleşme ya da tohumlama yapıları (spor kesesi ya da himenyum) henüz oluşmamış. Bu yüzden hastalık sadece bir acıkmış tarafından ısırılınca ya da kanlı sıvılarına doğrudan maruz kalınca bulaşıyor. Yirmi yıl geçti, hastalık mikrobu halen sporlanmış değil. Sadece besleyici madde çözeltisinde, aseksüel olarak tomurcuklanıyor. İdeal olarak, insan kanında.”

“Bunu bana neden gösteriyorsun?” diye sordu Justineau. “Bu işle ilgili bütün materyalleri okudum.”

“Evet, Helen,” diyerek onayladı Caldwell. “Ama onları ben yazdım. Ve hâlâ yazıyorum. Fena biçimde çürümüş acıkmışlardan aldığım bu gördüğün gibi kültürlerle acıkmış mikrobunun yeni bir elbise içindeki eski bir arkadaşımız olduğunu saptayabildim. *Ophiocordyceps unilateralis*.”

“Bu virüse ilk olarak karıncalardaki bir parazit olarak rastladık. Ve orada gözlemlediklerimiz kendisine kötü bir ün kazandırdı. Doğa belgeselleri bütün korkunç detaylar üzerinde durdu.”

Caldwell de bütün korkunç detaylar üzerinde duruyordu ama aslında buna gerek yoktu. Acıkmış virüsünü ilk olarak mutasyona uğramış bir *Cordyceps* olarak tanımladığında o kadar mutluydu ki

2 Mikrobiyolojik testlerde malzeme olarak kullanılan bir tür jel. (ç. n.)

bunu paylaşmak zorundaydı. Beacon'ı tüm üs personeline verilecek bir eğitim programı için ikna etmişti. Yirmi kişilik gruplarla kantini doldurmuşlar ve Caldwell, şovu Çöküş'ten yirmi yıl kadar öncesine ait bir David Attenborough belgeselinden kısa bir alıntıyla açmıştı.

Attenborough'nun İngiliz kır bahçesinden bir bal gibi akan mükemmel tonlamalı sesiyle, konuyla uyumsuz bir kibarlıkla *Ophiocordyceps* sporlarının Güney Amerika yağmur ormanları gibi rutubetli ortamlarda, orman zemininde pasif halde bulunduklarını anlatmıştı. Yiyecek arayan karıncalar onları fark etmeden topluyordu çünkü sporlar yapışkandı. Karıncaların göğüs kafeslerine ya da karınlarının altına yapışıyorlardı. Yapıştıktan sonra karıncaların bedenini yarıp içine giren ve sinir sistemine saldıran miselyum iplikleri salgılıyorlardı.

Mantar, karıncayı âdeta düz kontakla ele geçiriyordu.

Ekrandaki karıncalar kıvranıyor, yapışkan sporları vücutlarından bacaklarının spazma benzer aceleci hareketleriyle kazımaya uğraşıyorlardı. Faydası yoktu. Sporlar kalıcı olarak yerleşmişlerdi ve karıncanın sinir sistemi yabancı kimyasallarla, sporların kendi sahte sinir taşıyıcılarıyla dolup taşıyordu.

Mantar sürücü koltuğuna geçiyor, ayağını gaza basıyor ve karıncayla uzaklaşıyordu. Onu çıkabileceği en yüksek yere, orman zemininden on beş metre ya da daha fazla yükseklikteki bir yaprağa tırmandırıyor, orada alt çene kemiğiyle tutunduruyor, yaprağın omurgasına hareketsiz kalacak biçimde kilitliyordu.

Mantar karıncanın vücuduna yayılıp kafasından patlıyordu. Sanki fallik bir spor kesesi içeriden, ölmekte olan karıncanın kafatasını mahvediyordu. Spor kesesi binlerce spor döküyor ve o yükseklikten düşerken kilometreler boyunca yayılıyorlardı. Zaten tüm bunların amacı buydu.

Cordyceps'in işlerinde uzman olan binlerce farklı türü, belirli bir karınca türü aracılığıyla birbirlerine benzersiz bir şekilde bağlanmıştı.

Ancak bir noktada çok daha kalender bir *Cordyceps* ortaya çıktı. Tür bariyerini atladı; sonra da sırasıyla cins, familya, rütbe ve sınıf engellerini geçti. Tırnaklarıyla kazıyarak evrim ağacının tepesine çıktı (elbette evrimin bir ağaç olduğunu ve bir tepesi bulunduğunu varsayarsak). Mantarın yolunu açan koşullar da mevcuttu. Bu şey bir laboratuvarı, herhangi bir amaç uğruna, gen eklenmesi ve enjekte edilen RNA ile birlikte yetiştirilmiş bile olabilirdi. Bunlar büyük sıçramalardı.

“Bu,” dedi Caldwell akvaryumun mühürlü kapağına hafifçe vurarak. “Deneklerin kafalarının içindeki şey. Beyinlerinin içindeki. Sınıfa girdiğinde çocuklarla konuştuğunu sanıyorsun. Ama yanılıyorsun Helen. Çocukları öldüren şeyle konuşuyorsun.”

Justineau kafasını iki yana salladı. “Buna inanmıyorum,” dedi.

“Korkarım neye inandığının bir önemi yok.”

“Bu çocuklar mantarın hayatta kalışıyla ilgisi olmayan davranışlar sergiliyorlar.”

Caldwell omuzlarını silkti. “Evet, elbette sergiliyorlardır. Geçici olarak. Öbür türünün de zamanı gelecek. *Ophiocordyceps* bütün sinir sistemini bir oturuşta yiyip bitirmez. Ancak öğrencin sandığın o şeylerden birisi insan eti ya da insan feromonu kokusu alırsa karşına çıkacak şey mantarın kendisidir. Yaptığı ilk şey motor korteksi ve beslenme refleksi üzerindeki kontrolünü pekiştirmek olur. Bu şekilde ürüyor, temelde salya ile. Isırık, konağı beslediği gibi aynı zamanda hastalığı da yayar. Bu yüzden deneklerle çalışırken azami bir dikkat gösteririz. Ve...” İç geçirdi. “Bu dersi de bu yüzden veriyorum.”

Justineau çoktan verilmiş bir karara karşı kendisini savunmak için şiddetli bir istek duyuyordu. Akvaryumun kapağını kavrayıp çevirerek açtı.

Caldwell geri sıçrarken bir çığlık attı ve eliyle ağzını kapattı.

Sonra bir an ne yaptığını düşünüp elini indirdi. Dik dik Justineau’ya baktı, havalı mesafeliliği ağır bir yara almıştı.

“Bu çok aptalcaydı,” dedi.

“Ama tehlikeli değildi,” dedi Justineau. “Kendin söyledin Caroline. Henüz üreme organı yok. Spor yok. Mantarın havaya karışması için bir sebep yok. Kana, tere, tükürüğe ve gözyaşına ihtiyacı var. Görüyor musun? Sen de en az başkaları kadar yanlış değerlendirmelerde bulunmaya, aslında olmayan riskleri görmeye yatkınsın.”

“Zayıf bir benzetme,” dedi Caldwell. Sesi bıçak kadar keskindi. “Ve asıl mesele riski abartmak değil. Tehlike, bütün tehlike, riski görmezden gelmekte yatıyor.”

“Caroline.” Justineau son bir defa denemeye karar verdi. “Programı durdurmamız gerektiğini söylemiyorum. Sadece başka yöntemlere geçmemiz gerek diyorum.”

Caldwell nazik, duyarlı bir şekilde gülümsedi. “Başka yöntemlere açığım,” dedi Justineau’ya. “Zaten bu yüzden işin başında ekibe bir gelişim psikoloğu eklenmesini talep ettim.” Gülümsemesi yavaş yavaş kayboldu, normal bir gelgit. “*Benim* takımım. Senin yöntemlerin benimkilerden sonra gelir. Onlara ihtiyaç duyduğumda kullanılır. Yaklaşımımızı sen belirleyemezsin ve beni aradan çıkarıp Beacon’la konuşamazsın. Burada sivil değil, askerî bir yönetim altında olduğumuzun farkında mısın, Justineau? Bunu hiç düşünüyor musun?”

“Pek değil,” diye itiraf etti Justineau.

“Eh, düşünmelisin. Bu, işleri değiştiriyor. Programımı riske attığına karar verip bunu Çavuş Parks’a bildirirsem eve gönderilmezsin.”

Gözlerini söyledikleriyle tamamen tezat, nazik ve endişeli bir şekilde Justineau’ya dikti.

“Kurşuna dizilirsin.”

Bir sessizlik oldu.

“Beni ilgilendiren kafalarının içinde ne olup bittiği,” dedi sonra Caldwell. “Bunu genelde fiziksel yapılarını mikroskop altında inceleyerek saptayabiliyorum. Saptayamadığımda senin raporlarına bakıyorum. Ve orada bulmayı istediğim şey, anlaşılır, mantıklı

değerlendirmeler ve ara sıra iyi gerekçelere dayanan tahminler. Anlıyor musun?”

Uzun bir sessizlik daha oldu. “Evet,” dedi Justineau ardından.

“Güzel. O halde bir başlangıç olarak, senden denekleri şu andaki değerlendirmelerin doğrultusunda bir önem sıralamasına göre dizmeni istiyorum. Hangilerini hâlâ gözlemlemen gerektiğini ve onlara daha ne kadar ihtiyacın olduğunu söyle. Buraya getirilip kesilecek bir sonraki denekleri seçerken önceliklerini göz önünde bulunduracağım. Bize yığınla karşılaştırmalı ölçüm gerekiyor. Önümüz tıkanı ve bize yeni bir bakış açısı kazandıracak tek şeyin yığinsal veri olduğuna inanıyorum. Önümüzdeki üç hafta içinde grubun yarısını işleme tabi tutmak istiyorum.”

Justineau bu darbeyi soğukkanlılıkla karşılayamadı. “Sınıfın yarısı mı?” diye tekrarladı belli belirsiz. “Ama bu... Caroline! Tanrı aşkına!”

“Grubun yarısı,” diye ısrar etti Caldwell. “Test deneklerimizden geriye kalanın yarısı. *Sınıf* koşmaları için oluşturduğun bir labirent. Kendi başına ele alınması gereken bir şeymiş gibi cisimleştirme. Listeyi pazara kadar almam lazım ama ne kadar erken o kadar iyi. İşlemlere pazartesi sabahı başlayacağız. Vakit ayırdığın için teşekkürler, Helen. Benim ya da Doktor Selkirk’ün yardım edebileceğimiz bir şey olursa haber vermen yeter. Ama nihai karar senin elbette. O konuda sınırı aşmayız.”

Justineau kendisini açık havada, rastgele bir yöne doğru yürürken buldu. Güneş ışığı yüzüne vurunca o da kaçmak için aniden yönünü değiştirdi. Yüzü zaten yeterince sıcaktı.

Geri kalan deneklerimizin yarısı...

Zihni kelimelerle çarpıştı ve onları ulaşamayacağı bir yere ötele di.

Justineau başka bir zaman olsa Caldwell’in başarısızlıklarına dair kaba samimiyetini takdir edebilirdi. *Önümüz tıkanı*. Kendini projeye o kadar özdeşleştirmiş ki Caldwell için kibir söz konusu bile değildi.

Diğer yandan: *nihai karar senin*. Bu tam anlamıyla sadizimdi. Benim sunağımda çalış Helen. Kurbanları bile kendin seçersin, ne kıyak, değil mi?

Yarısı...

Her şey paramparça olacaktı ve merkez ayakta duramayacaktı. Korku ve güvensizlik içindeki sınıf çorap söküşü gibi yırtılacaktı. Elbet bir gün Justineau'nun cevap veremeyeceği soruları soracaklardı. İtiraf ve kaytarma arasında bir seçim yapması gerekecek ve her ikisi de onu cehennemin ağzına itecekti.

Ve belki de cehennemin ağzı, olması gereken yerdı. Çocuk katili. Toplu katliam yardakçısı, kutucuklara tik atarken Yehova gibi gülümsüyordu. Parks'ın kafasına bir silah dayadığı fikri, o an kendine has, acayip bir çekicilik kazandı.

Derken ona çarptı, ikisini de tökezletecek kadar şiddetli bir biçimde. İlk toparlanan Parks oldu ve kadının dengesini bulmasına yardımcı olmak için hafifçe omuzlarından tuttu.

“Hey,” dedi. “İyi misiniz, Bayan Justineau?”

Asimetrik ve yara iziyle inanılmaz biçimde çirkinleşmiş geniş, yassı yüzünden arkadaş canlısı bir ilgi saçılıyordu.

Justineau onun ellerinden kurtuldu, içi öfkeyle dolarken yüzü büzüştü. Nereden gelip nereye gittiğine emin olamadığı bu içgüdüsel tepkiyi görünce Parks'ın gözü seğirdi.

“İyiyim,” dedi Justineau. “Lütfen, yolumdan çekil.”

Çavuş omzunun üstünden ardındaki tel örgüleri işaret etti. “Nöbetçi askerler oradaki ağaçlıkta bir hareket tespit etmişler,” dedi. “Acıkmışlar mı yoksa başka bir şey mi bilmiyoruz. Her halükârda çeper şu anda yasak bölge. Kusura bakma. Bu yüzden yönünü değiştirmeye çalışıyordum.”

Parks'ın işaret ettiği yerdeki bir hareketlenme bir anlığına Justineau'nun dikkatini dağıttı. Zorla da olsa toparlanmaya çalıştı.

Parks'la yüz yüze geldi, uzun ve derin bir nefes almaya, içinde kopan fırtınalı hissi dışa vurmamaya çalıştı. Bu adamın, yüzeysel bir seviyede bile olsa kendisini anlamasını istemiyordu.

Ve Parks'ın halihazırda neleri anladığını, kendisi hakkında ne bildiğini ya da düşündüğünü aklından geçirince, laboratuvardaki aşağılanışının zamanlaması manidar geldi. Parks onu temas ya-sağını çiğnerken gördüğünde Justineau'yu şikâyet etmekle tehdit etmişti. Ama sonra bir şey olmamıştı. Şimdiye kadar.

Parks gidip Caroline Caldwell'e kendisi hakkında hikâyeler anlatmış olmalıydı. Justineau bundan emindi. Melanie olayı ile az önce gerçekleşen azar arasındaki dört aylık süre bu kanaati etkilemiyordu. Bürokraside işler ağırdan alınır, kendi ahenkleriyle ilerlerdi.

Justineau, Parks'm enkaz halindeki suratını yumruklamamak için kendini tutmak zorunda kaldı. Belki zayıf noktasını bulsa parçalara ayrılıp hayatından tamamen çıkıp gidecekti.

"Ben hâlâ buradayım, Çavuş," dedi meydan okurcasına. "Elin-den geleni yaptın ve Caldwell'in tüm yaptığı cetvelle elime vurup bana ilaveten ev ödevi vermek oldu."

Parks'ın alnı hâlâ mümkün olduğu yerlerde, yani derisindeki yaranın kalıcı biçimde kırıştırmadığı yerlerde kırıştı. "Ne?"

"Önemli değil." Adamın yanından yürümeye yeltendi ama o yönde devam edemeyeceğini hatırlayınca geri döndü ve bu nedenle bir anlığına yan yana durdular.

"Ben hiçbir şey yapmadım," dedi Çavuş hızlıca. "Doktor Caldwell'e şikâyetle bulunmadım, eğer kastettiğin buysa."

Samimiymiş gibi görünüyordu. Justineau'nun kendisine ger-çekten inanmasını ister gibiydi.

"Eh, bulunmalıydın," dedi Justineau. "Beni sinirlendirmek için harika bir yol olurdu. Aman gözlerinden düşmeyin, Çavuş."

Parks'ın yüzünde şimdi sıkıntıya benzer bir ifade belirmişti. "Bak," dedi. "Sana yardım etmeye çalışıyorum. Gerçekten."

“Yardım mı?”

“Evet. Alanda uzun seneler geçirdim. Ve neredeyse herkesten daha çok kapkaç harekâtı atlattım. Ağır olaylar. Şehir merkezinde.”

“Yani?”

Parks omuzlarını silkti ve bir süre sessizce bekledi. Sanki kelime dağarcığının sınırına vurmuş gibiydi ki bu Justineau’yu şaşırtmazdı. “Yani ne dediğimi biliyorum,” dedi sonunda. “Acıkmışları iyi tanıyorum. Nasıl hareket edeceğini bilmezsen tel örgülerin diğer tarafında uzun süre hayatta kalamazsın. Neyi yapabileceğini ve neyin ölümüne sebep olacağını bilmelisin.”

Justineau kesinlikle aldırmadığını gösteren bir ifade takındı. Bunun bir şekilde Parks üzerinde, herhangi bir öfke nöbetinden daha etkili olacağını biliyordu. Parks’m endişeli hali, Justineau’nun onu daha da soğuk bir ifadeyle küçümsemesine yol açtı. “Ben tel örgülerin dışına çıkmadım.”

“Ama onlarla ilgileniyorsun. Her gün onlarla karşı karşıyasın. Ve gardım almıyorsun. Kahretsin, o şeye elini sürdün. Dokundun.” Çavuş ne diyeceğini bilemeden bocalıyordu.

“Evet,” diye onayladı Justineau. “Çılgınca, değil mi?”

“Aptalca.” Parks sanki üstüne konan bir sineği kovmak istercesine kafasını iki yana salladı. “Bayan Justineau... Helen... Kuralların bir sebebi var. Eğer onları ciddiye alırsanız sizi kurtarırlar. Diğer her şey kadar içgüdülerinizden de.”

Justineau cevap vermeye gerek görmedi. Sadece Parks’a tepeden bakmakla yetindi.

“Pekâlâ,” dedi Parks. “O halde bu işi ben kendim çözeceğim.”

“Neyi?”

“Bu benim sorumluluğum.”

“Kendi ellerinle mi?”

“Bu üssün güvenliği benim...”

“Bana elini sürebileceğini mi sanıyorsun Çavuş?”

“Kılınıza bile dokunmayacağım,” dedi Çavuş usanmış bir halde. “Kendi lanet olası evimde düzeni koruyabilirim.” Ve Justineau birden gerçeği onun yüzünden okuyabiliyordu. Adam laf ebeliği peşindeydi. Daha henüz yapmış olduğu bir şeyi düşündüğü ortadaydı.

“Sen ne yaptın?” dedi.

“Hiçbir şey.”

“Ne yaptın diyorum?”

“Seni ilgilendiren bir şey değil.”

Justineau uzaklaşırken Parks hâlâ konuşuyordu ancak kelimeleri duymazdan gelmek zor değildi. Ne de olsa sadece kelimelerdi işte.

Justineau sınıfın olduğu bloğa yaklaştığında koşmaya başladı.

10

Yapacak hiçbir şey yokken ve kımıldamak bile mümkün değilken zaman çok daha yavaş geçiyordu.

Melanie'nin hâlâ sandalyeye kayışla bağlanmış haldeki bacaklarına ve sol koluna korkunç ağırlı kramplar girmişti ama bunlar uzun zaman önce olmuştu. Şimdi krampın ağrısı azalmıştı. Sanki vücudu ona nasıl hissettiğini söylemekten vazgeçmiş gibiydi. Bu yüzden Melanie'yi meşgul edecek bir ağrı bile yoktu artık.

Çavuş'un öfkesini ve bunun ne anlama geldiğini düşündü. Pek çok anlama gelebilirdi ancak hepsinde başlangıç noktası aynıydı. Çavuş ancak Melanie, Bayan Justineau hakkında konuştuğunda ve onun kendisini sevdiğini söylediğinde öfkelenmişti.

Melanie kıskançlığı anlıyordu. Bayan Justineau sınıfta başka bir kız veya oğlanla her konuştuğunda o da biraz kıskanıyordu. Bayan Justineau'nun vakti sadece kendisine ait olsun istiyor ve öyle olmadığını gösteren her şey ona biraz batıyor, kalbi yerinden oynayıp hafifçe göğsüne çarpıyordu.

Ancak Çavuş'un onu kıskanması fikri baş döndürücüydü. Eğer Çavuş kıskanabiliyorsa gücünün sınırları var demektir ve Melanie de bu sınırlardan birinde durmuş, ardında kalan Çavuş'a bakmıştı.

Bu düşünce onu bir süre oyaladı. Ama hücreye kimse gelmiyor ve saatler giderek uzuyordu. Melanie bekleyip hiçbir şey yapmamakta yetenekli de olsa zaman, kaldıramayacağı kadar ağırlaşmıştı.

Kendi kendine hikâyeler anlatmaya çalıştı ama hikâyeler zihninde dağılıyordu. Sonra kendine bir sürü denklem sorusu sordu ve onları çözdü ancak problemleri kendiniz uydurduğunuzda işler çok kolaylaşıyordu. Daha soruyu doğru düzgün düşünmeden cevabı neredeyse biliyor oluyordunuz. Melanie artık yorulmuştu ama sandalyedeki mecburi konumu dinlenmesine de izin vermiyordu.

Sonra uzun, çok uzun zaman sonra kilidin çevrildiğini, sürgülerin yerinden oynadığını duydu. Ağır çelik kapı cınladı. Beton zeminde ayak sesleri ve fısıltılar bir yankı ormanı yarattı. Gelen Çavuş muydu? Melanie'yi paramparça etmeye mi gelmişti?

Birisi Melanie'nin kapısını açıp içeri girdi.

Bayan Justineau kapı aralığında durdu. "Geçti," dedi. "Buradayım Melanie. Yanındayım."

Bayan Justineau ileri adım attı. Herkül'ün bir aslan ya da bir yılanla boğuştuğu gibi sandalyeyle boğuştu. Kol kayışı kısmen çözülmüştü ve kolaylıkla açıldı. Sonra Bayan Justineau dizlerinin üstüne çöküp bacak kayışlarıyla uğraştı. Sağ. Sonra sol. Uğraşırken bir yandan mırıldanıp küfrediyordu. "Kahrolası herif çıldırmış! Neden? İnsan bunu neden yapar?" Melanie sıkışıklığın azaldığını hissetti ve bir karıncalanma hissiyle bacaklarını tekrar algılamaya başladı.

Kalbi mutluluk ve rahatlamayla yerinden fırlayacak gibiydi. Ayaklarının üzerinde yükseldi. Bayan Justineau onu kurtarmıştı. Karşı koyması fazla zor bir içgüdüyle kollarını uzattı. Bayan Justineau'nun kendisini yukarı kaldırmasını istedi. Ona sarılmayı, onun kendisine sarılmasını, sadece saçlarına değil, ellerine, yüzüne ve tüm bedenine dokunmasını istiyordu.

Derken bir heykel gibi donakaldı. Çene kemikleri kaskatı keşildi ve ağzından bir inilti çıktı.

Bayan Justineau paniğe kapıldı durumda. "Melanie?" Ayağa kalktı ve ellerini uzattı.

"Yapma!" diye bağırdı Melanie. "Bana dokunma!"

Bayan Justineau durdu ama o kadar yakındaydı ki! Fazla yakın! Melanie sızlandı. Zihnini tümüyle patlamak üzereydi. Geri doğru sendeledi ama uyuşmuş bacakları düzgün çalışmıyordu, boylu boyunca yere kapaklanıyordu. Koku. O muhteşem, korkunç koku odayı ve zihnini ve düşüncelerini dolduruyordu. Tüm yapmak istediği...

“Git buradan!” diye inledi. “Git buradan, git buradan, git buradan.”

Bayan Justineau kımıldamadı.

“Git buradan yoksa seni paramparça ederim, kahrolası!” diye inledi Melanie. Çaresiz durumdaydı. Ağzı bir heyelan çamuruna benzer yoğun bir salyayla dolmuştu. Çenesi kendiliğinden köpürmeye başladı. Baş dönüyordu ve oda sanki kımıldamadan ileri geri oynuyordu.

Melanie çok çok ince bir pamuk ipliğinin ucunda sallanıyordu. Düşmek üzereydi ve düşeceği tek bir yer vardı.

“Aman Tanrım!” diye inledi Bayan Justineau. Nihayet durumu anlamıştı. Bir adım geri attı. “Özür dilerim, Melanie. Aklıma bile gelmedi!”

Aklına gelmeyen şey düşlardı. Melanie’nin duyduğu sesler içinde büyük bir eksiklik vardı: Bayan Justineau’nun kokusunu kendi kokusuyla örten kimyasalın tavandan püskürme sesi.

Melanie’nin o an hissettiği şey, Çavuş tenindeki kimyasalı silip kolunu yüzünün dibine getirdiğinde Kenny’nin hissettiği şeydi. Ancak o olay sırasında Melanie kokuyu şöyle bir hissetmiş ve tam olarak anlamamıştı.

İçinde bir şey açıldı. Sanki bir ağız giderek genişliyordu, giderek genişliyor ve çılgılık atıyordu. Korkudan değil, ihtiyaçtan. Daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemese de Melanie bunu tanımlayan bir kelime olduğunu düşündü. Açlık. Çocuklar yemek yerken açlık bir etken değildi. Kurtçuklar kâselere dökülüyor ve onları ağızlarına dolduruyorlardı. Ancak dinlediği hikâyelerde durum farklıydı. O hikâyelerde insanlar yemeyi istiyor, buna ihtiyaç duyuyor ve yemek

yedikleri vakit kendilerini bir şeyle dolmuş gibi hissediyorlardı. Bu onlara başka hiçbir şeyin veremeyeceği bir tatmin duygusu yaşıyordu. Melanie çocukların zamanında öğrenip söyledikleri bir şarkıyı hatırladı: *Acıktığımda ekmeğimsin*. Açlık Melanie'nin omurunu Akhilleus'un yayını büktüğü gibi büküyordu. Ve Bayan Justineau onun ekmeği olacaktı.

"Gitmen gerek," dedi Melanie. Ya da dediğini düşünüyordu. Kulağını sağır eden kalp atışı, nefes alma ve kan akışı seslerinden ötürü emin olamıyordu. Bir el işareti yaptı. *Git!* Ancak Bayan Justineau orada, kaçmak ve yardım etmek istemek arasında kapana kısılmış halde duruyordu.

Melanie aniden doğrulup hamle yaptı. Kolları ileri doğru uzandı. Neredeyse birkaç dakika önce kucaklanmak istediğinde yaptığı harekete benziyordu bu ancak bu kez ellerini Bayan Justineau'nun karnına bastırdı,

ona dokundu, dokundu, dokundu

ve onu şiddetle itti. Beklediğinden çok daha güçlü. Bayan Justineau geriye yalpaladı ve düşecek gibi oldu. Eğer düşerse ölecekti. Ekmek olacaktı.

Melanie'nin kasları gerildi, düğümlendi, birbirlerine dolandı. Olağanüstü bir çaba için bir araya geliyorlardı.

Melanie onları kulakları sağır eden bir kükremeye başka yöne çevirmeye çalıştı.

Bayan Justineau ayaklandı, sendeleyerek dışarı çıktı ve kapıyı ardından çekip kapadı.

Melanie aynı anda hem ileri hem geri hareket ediyordu. Sanki bir adam ve tasma ucunda devasa bir köpek vardı ve her ikisi de Melanie'nin kendisiydi. Kendi arzusuna karşı koyuyor ve tasma giderek gerginleşiyordu.

Melanie kapıya çarptığında ilk sürgü yerine oturdu. Koku, ihtiyaç, onu tepeden tırnağa ele geçirmişti ancak Bayan Justineau artık kapının diğer tarafında güvendeydi. Melanie kapıya pençe

atarken kendi aptal, umutlu parmaklarına baktı. Kapı artık kapalıydı ama içindeki hayvan hâlâ açılabilceğini düşünüyordu.

Hayvan pes etmeden önce uzun bir süre geçti. Sonra küçük kız tükenmiş bir halde kapının kenarında dizlerinin üstüne çöktü ve alnını serin betona yasladı.

Tepesinden Bayan Justineau'nun sesi geldi. "Özür dilerim, Melanie. Özür dilerim."

Melanie sersemlemiş halde başını kaldırıp tel örgülü pencereden Bayan Justineau'nun yüzüne baktı.

"Önemli değil," dedi bitap halde. "Isırmam."

Şakasına söylemişti. Kapının diğer tarafında Bayan Justineau ağlamaya başladı.

11

O gün yaşanan olaylar, birçok sebepten ötürü, nihayetinde Helen Justineau'nun zihninde çamurlu ve belli belirsiz bir kütle haline gelecekti. Ancak üç şeyi ölene kadar tüm netliğiyle hatırlayacaktı.

İlki, Çavuş Parks en başından beri haklıydı. Justineau'nun davranışları ve davranışlarının onu soktuğu tehlikeler hakkında yanılmıyordu. Çocuğun, gözlerinin önünde bir canavara dönüşmesini görmek sonunda ikisinin de, hem çocuğun hem de canavarın gerçek olduğunu anlamasını sağladı. Melanie'yi serbest bırakabileceği ya da kurtarabileceği ya da aralarındaki hücre kapısını kaldırabileceği bir gelecek mümkün değildi.

İkincisi, bazı şeyler sadece konuşulduklarında doğru oluveriyordu. Küçük kıza "Yanımdayım," dediğinde, zihninin yapısı ve kendini tanımlayışı değişmiş ve bu ifadenin çevresinde yeniden şekillenmişti. Bir sorumluluk almış ya da almış olduğu bir sorumluluğu kabullenmişti. Bunun daha önce işlediği suçlar için hissettiği suçlulukla (hak ettiğinin ne olduğunu gayet iyi bilse de) ya da telafi beklentisiyle hiçbir ilgisi yoktu. Bu sadece kavisin en uç noktasıydı. Elinden geldiği kadar yükselmişti ve şimdi tekrar düşüyordu, hareketlerinin kontrolü artık kendisinde değildi (daha önce kendisindeyse tabii).

Ona verilen süre dolmak üzereydi. Kendisinden, sınıftan kimlerin Caroline Caldwell'in masasında parçalara ayrılacağını seçmesi

bekleniyordu. Artık ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Bütün seçenekleri şu ya da bu şekilde engellenmiş gibi görünüyordu.

Üçüncü şey ise diğerleriyle kıyaslandığında neredeyse sıkıcı geliyordu. Bu şey, Parks onu çeperin yanından uzaklaştırırken omzunun üzerinden gördüğü, çitlerin diğer tarafındaki hareketlenmeyle ilgiliydi. İkisi birbirlerine çarpıp geri çekildiklerinde dikkatini dağıtan ve bir an için dalmasına sebep olan şey buydu.

Ormanın kıyısında, ağaçların ve bel yüksekliğindeki çalılardan arasında neredeyse kaybolmuş bir insan figürü çitlerden yana bakıyordu.

Bu bir acıkmış değildi. Bir acıkmış daha iyi görebilmek için ağaç dalını eliyle öte yana itmezdi.

O halde bir çöpçüydü. İçeri hiç girmeyen vahşi bir adamdı.

Ve bu yüzden de bir tehdit değildi.

Zira artık Justineau'yu endişelendiren bütün tehditler dost ateşi kaynaklıydı.

12

Eddie Parks'ın bildiği bir şey varsa o da bu ayrıntıdan sıkıldığıydı.

Aslında geri alma koşularından şikâyeti yoktu. Askerler buna kapkaç diyordu. Pis bir işti ve oldukça tehlikeliydi ama ne olmuştu yani? Risklerin ne olduğunu bilirsin, ödüllerin ne olduğunu bilirsin, elinde tartarsın ve kararını verirsin. Bunu neden yaptığının farkındasındır.

Ve bu sayede yapmaya devam edersin. Her hafta. Her köşe başında acıkmışların bulunduğunu adın gibi bildiğin bölgelere, nüfus yoğunluğunun yüksek olduğu, hastalığın, hastalık korkusundan daha hızlı yayıldığı şehir merkezlerine gidersin.

Ve yaptığın her seçimde, attığın her adımda hayatın tehlikeydedir. Çünkü düşebileceğin ve sağ salım kurtulamayacağın türlü tuzak vardır. Şehir merkezindeki acıkmışlar... lanet olsun, Tanrı aşkına... çoğu zaman heykel gibidirler çünkü kıpırdayan başka bir şey yokken hareket etmezler. Üstünüze tepeden tırnağa e-engelleyici sprey sıkılmıştır ki kokunuzu almasınlar. Yeterince yavaş, onları tetiklemeyecek kadar yumuşak hareket edersen aralarında bile dolaşabilirsin.

Gerçekten çok derine dalabilirsin.

Sonra sakar bir piç kurusu yerinden oynamış bir kaldırım taşına takılır ya da hapsirir ya da kıcını kaşır ve acıkmışlardan biri başını hızla o sese, o harekete ya da dikkatini çeken artık her

ne haltsa ona çevirir ve biri seni gözüne kestirdi mi geri kalanlar da sürü psikolojisiyle hareket eder. Aniden fırlarlar ve hepsi aynı yöne doğru koşar. Böylece elinde üç seçeneğin kalır ve bunlardan ikisinin ölümünle sonuçlanacağı kesindir.

Eğer donakalırsan acıkmışlar kangrenli bir tsunami gibi başına üşüşürler. Çevirdiğin dolabı anlamışlardır ve artık nasıl kokarsan kok, onları kandıramazsın.

Eğer arkanı dönüp kaçarsan seni yakalarlar. En başlarda arayı açabilirsin, hatta yarışı kazandığını bile düşünebilirsin ama bir acıkmış uzun ve rahat adımlı koşusuna sonsuza kadar devam edebilir. Asla durmaz, asla yavaşlamaz ve uzun vadede seni yakalar.

Bu yüzden savaşırsın.

Yaylım ateşi, belden aşağı, tam otomatik. Bacaklarını parçalarsan sana ulaşmak için kendilerini elleriyle sürüklemek zorunda kalırlar. İhtimalleri biraz olsun değiştirirsin. Ve eğer kendini, sana sadece birer birer ya da ikişer ikişer gelebilecekleri dar bir yere atabilirsen bunun da faydasını görürsün. Ama bu orospu çocuklarının ne kadar ağır hasarlara dayanıp hareket etmeye devam ettiklerini görsen gözlerine inanamazsın.

Bazen de karşına farklı bir düşman çıkar. Çöpçüler. Çağrı yapıldığında Beacon'a gelmeyi reddeden "hayatta kal"cı pislikler, yaşamlarını topraktan sürdürüp şanslarını denemek isteyenler. Çöpçülerin çoğu, akli başında herkesin yapacağı gibi, şehirlerden uzak dururlar. Ancak akıncılar, kendi üslerinin yetmiş beş kilometre çevresindeki tüm yerleşim alanlarını kendi bölgeleri ve mülkleri gibi görür.

Bu yüzden bir Beacon kapkaç devriyesi bir çöpçü leşçil sürüsüyle karşılaştığında çatışma kaçınılmazdır. Çavuş Parks'ın bir düello yarası gibi romantik ve önemsiz olmayan, tersine, yüzünü eski bir armayı ikiye bölen çizgi gibi yarıp yanağında buruşuk kenarlı bir çukur yaratan korkunç yarasını bir çöpçü açmıştı. Parks yeni gelen askerlerin cesaretini ilk karşılaşmalarında zebaniye benzer sureti

onları ayaklarındaki botlara dönük çaresiz bir ilgiye sevk etmeden önce kendisine ne kadar uzun süre bakabildiklerine göre ölçerdi.

Kapkaçı tüm tehlikesine rağmen zahmete değer kılan şey, tüm o ev ve dükkânlarda alınmayı bekleyen eşyalardı. Eski teknoloji, Çöküş'ten beri el sürülmemiş bilgisayarlar, makineler ve iletişim sistemi donanımları. Artık üretmenin mümkün bile olmadığı şeyler. Beacon'da bu şeylerin tam olarak nasıl çalıştığını bilen teknisyenler vardı ancak altyapı olmadan bilginin bir faydası yoktu. Sanki eskiden her kahrolası devre kartı ve her kahrolası plastik parça için koca bir fabrika vardı. Ve o fabrikalarda çalışan insanlar artık montunuzu çiğneyip altındaki daha narin kısımlara ulaşmak için cıldırان kişilerdi.

Yani bu eski şeyler artık paha biçilemez şeylerdi. Parks bunları topluyordu. Dünyayı parçalara ayrılışından yirmi sene sonra tekrar bir araya getirmek için bir yol arıyorlardı ve kapkaç devriyelerinin eve getirdiği eşyalar... eh, dipsiz bir kanyonun üstüne gerilen ip gibiydiler. Kuşatma altındaki *buradan*, her şeyin düzene girdiği *oraya* ulaşmak için tek yol bu ipti.

Ancak Parks bir yerde yolu şaşırdıklarını hissediyordu. O acayip çocukların ilkinin bulduklarında ve meraklı kedi hakkındaki o hikâyeyi hiç duymadığı belli olan bir pislik, bir değerlendirme raporu istediğinde bu hisle dolmuştu.

Aferin sana, asker. Değerlendirme raporun olmadan yapamadığın için kapkaççılar aniden bir emir yağmuru altında kaldılar. *Bize o çocuklardan getirin. Onları iyice bir inceleyelim bakalım.*

Teknisyenler inceledi, bilim insanları inceledi ve onlar da birkaç kedi öldürme isteğiyle doldular. İnsan tepkilerine sahip acıkmışlar? İnsan davranışları? İnsan seviyesinde beyin faaliyetleri? Koşmak ve beslenmek dışında bir şey yapabilen acıkmışlar? Sıradan acıkmışların yanında, şehir merkezinin sokaklarında çıplak ve vahşi bir halde koşuyorlardı? Neydi ki bu?

Daha fazla emir. Bir üs talebi, her yerden uzakta: *Bir çeper belirleyin ve beklemede kalın.* Stevenage ve Luton'un perişan haldeki

iç bölgelerini yağmalıyorlardı, bu yüzden RAF Henlow tam aranan yerdi. Az çok sağlam haldeydi. Zeminin üstünde ve sağlamlaştırılmış sığınakların yapılacağı yer altında geniş alanlar mevcuttu. Ayrıca işlev görebilen bir uçuş pisti vardı.

İniş yaptılar ve kazdılar. Dezenfekte ettiler. Dekore ettiler. Beklediler.

Ve zamanı gelince beyaz önlüğü, parlak ruju, mikroskobu ve üzerinde sayısız imza ve yetkilendirmesi bulunan Beacon'dan yazılmış mektubuyla Doktor Caldwell çıkageldi. "Burası artık bana ait, Çavuş," dedi. "Şuradaki binayı ve iki yanındaki kulübeleri alacağım. Gidip bana o çocuklardan biraz daha getirin. Ne kadar bulursanız."

İşte bu kadardı. Sanki fast food yemeğin hâlâ var olduğu yıllardaymış gibi, bir hamburger siparişi veriyordu.

Şimdi geriye dönüp baktığında Parks hayatının manasını yitirdiği noktanın o an olduğunu düşündü. Kapkaççı olmayı bırakıp bir avcı/tuzakçı olduğu o an.

Bu işte iyi olmadığından da değildi hani. Tersine, işin ustasıydı. Bu hilkat garibelerini, farklı olan çocukları hareket edişlerinden ayırt edebileceğini anlaması uzun sürmemişti. Acıkmışlar iki hal arasında gidip gelirdi. Çoğu zaman buz kesmiş olurlar, sanki bir daha hiç hareket etmeyecekmiş gibi öylece dururlardı. Derken avlarının kokusunu alır ya da onları duyar veya görürlerdi ve aniden o korkunç, ölümüne koşularına başlarlardı. Isınma yok, uyarı yok. Işınla bizi Scotty.

Ancak bu tuhaf çocuklar avlanmazken de hareket ediyorlardı, böylece onları tanıyabiliyordun. Ayrıca yemek olmayan şeylere de tepki veriyorlardı. Bu yüzden mesela bir ayna, bir fener ışığı veya renkli bir parça plastikle ilgilerini çekebiliyordun.

Onları sürüden ayırıyordun. Gerçi onlara tam olarak bir sürü de denemezdi, zira acıkmışlar diğer acıkmışlara her zaman manzaranın bir parçasıymış gibi davranırlardı. Ama yalnız ve korunmasız oldukları zaman onları kendine çekersin. Ve ağları bırakırsın.

Parks ve ekibi yedi ay gibi bir sürede otuz tanesini yakalamıştı. Bir kere alıştıktan sonra kolay gelmeye bile başlamıştı. Sonra Caldwell onlara ara vermelerini ve bir sonraki emri beklemelerini söylemişti. Çalışacak kadar materyali olmuştu.

Peki, bu nasıl bir işti? Parks kendisini aniden bir kreşten sorumlu hale gelmiş gibi hissetmişti. Bu küçük acıkmışlara dadılık yapmaktan başka bir boka yaramayan bir üssü koruyordu. Veletlerin kendi odaları, askerlerinkine benzer yatakları, haftalık beslenme saatleri (ki bir daha yemek yemek istiyorsanız bunu görmesenez daha iyi), hatta bir sınıfları vardı.

Neden bir sınıfları vardı?

Çünkü Caldwell bu tekinsiz minik canavarlar öğrenebiliyor mu bilmek istiyordu. Kafalarının içini görmek istiyordu. Sadece donanımı değil (işin o tarafı için ameliyat masası var), yazılımı da merak ediyordu. Mesela ne düşünüyorlardı?

Peki, Parks ne mi düşünüyordu? Sıradan acıkmışlar, çocuk biçimli bu canavarlara kıyasla *temiz* sayılırdı. En azından sıradan acıkmışların hayvan olduklarını anlayabiliyordun. Bacaklarını kırmaya geldiğinde, "Günaydın Çavuş," demiyorlardı.

Dürüst olmak gerekirse kendini daha ne kadar dizginleyebilir bilmiyordu Parks. Sarışın olan... Melanie. Yakaladığı on bir ya da on ikinci çocuk olmasına rağmen, bir sebepten, bir numaralı denek olmuştu. Nedenini bilmesede Parks'ın ödünü koparıyordu. Ya da belki biliyor da bunu düşünmek istemiyordu. Elbette bunun bir sebebi, o şaşmaz tatlı küçük kız sırnaşıklığıydı. Böylesi bir hayvan, insan gibi görünse bile, ya manasız sesler çıkarmalı ya da hiç ses çıkarmamalıydı. Onu konuşurken duymak suyu bulandırıyordu.

Ancak Parks bir askerdi. Çenesini kapatıp kendisinden isteneni yapmasını biliyordu. Hatta bu konuda uzmandı. Ve Caldwell'im ne yaptığını anlıyordu. Bu çocuklar (büyük ihtimalle çöpçü ailelerin tuzaga düşüp ısırılan ve hastalık kapan çocukları), acıkmış mikrobuna karşı kısmi bir bağışıklığa sahip gibi görünüyorlardı. Ah, tabii ki hâlâ etoburlardı. Canlı etinin kokusuna hâlâ aynı şekilde tepki

veriyorlardı, onları bu şekilde bellemek lazımdı. Ancak kafalarının içindeki ışık bir sebepten ötürü sönmemişti. Ya da tamamen sönmemişti. Kapkaççılar onları bulduklarında hayvanlar gibi yaşıyorlardı. Ancak gayet hızlı iyileşmişlerdi ve şimdi yürüyor, konuşuyor, ısıklık çalıyor, şarkı söylüyor, büyük sayılara kadar sayabiliyorlardı.

Anne ve babaları ise artık yoktu. Eğer hepsi aile olarak yakalanıp yenilmişse, yetişkin olanlar ısırılan diğer herkesle aynı kaderi paylaşmış olmalıydı. Yani beyinleri iflas etmiş katıksız birer canavara dönüşmüşlerdi.

Çocuklar ise arada kalmıştı. Bu yüzden gerçek bir çare bulabilmek için belki de en büyük umut onlardı.

Anlayacağınız Parks aptal biri değildi. Burada ne yapıldığını biliyordu ve bu amaca sessizce, şikâyet etmeden hizmet ediyordu. Neresinden baksan dört yıldır buradaydı.

Devir, görev başlangıcından on sekiz ay sonra gerçekleşmeliydi.

Aynı şartlarda başka insanlar da vardı ve Parks'ın kendinden çok onlar için endişelendiğini söylemek abartı olmazdı. Bu bir yufka yürek saçmalığı değildi. İşin aslı şu ki sınırlarını, başkalarının kendi sınırlarını bildiğinden daha iyi biliyordu. Komutası altında yirmi sekiz erkek ve kadın bulunuyordu (Caldwell'in elemanlarını dâhil etmiyordu, onlar disiplinin ne olduğunu bilmezdi) ve bu kadar az kişilerken, üs güvenliği, hepsinin savaşa ve herhangi bir olağandışı duruma hazır olmalarını gerektiriyordu.

Parks işte bu noktada ekibinin yarısından şüphe duyuyordu.

Kendisinden de emin değildi. Zira resmî görevli olmadığı halde içinde sivilleri barındıran sabit bir alanı idare eden bir birliğin komutanı olarak hareket ediyordu. Oysa yönetmeliğe göre böylesi bir vazife için asgari rütbe teğmenlikti.

Parks'm kendine özgü kuralları vardı ve bunlar yönetmelikle çoğu zaman uyuşmuyordu. Ancak prensiplerinden ödün verdiği zaman bunun farkına varırdı. Ve son zamanlarda, böyle hissettiği günler, hissetmediği günlerden daha fazlaydı.

Bugün Gallagher'ın raporunu aldığı anda aynen böyle hissetmişti.

Gallagher, K., Er, 1097, 24 Temmuz, 17.36

Üssün kuzeybatısındaki ağaçlık arazide yapılan rutin bir temizleme operasyonunda bir olaya karıştım. Aynen aşağıdaki gibi gerçekleşmiştir:

Ben yemdim, Devani ağır otomatiklerle beni takip ediyordu ve Barlow ile Tap temizlikçilerdi.

Airman Kavşağı yakınlarında, Hitchin Caddesi'nde hareketsiz halde kalabalık bir acıkmış grubu tespit ettik. Çoğu bir deri bir kemikti ancak tehdit oluşturmayacak kadar bitik de değillerdi.

Operasyon kuralları uyarınca ağaçlık alana tuzak kurduk ve Devani beni kavşakta bıraktı. Onbaşı Tap'in emirleri doğrultusunda e-engelleyici kullanmamıştım.

Acıkmışlara doğru ilerledim ve onlar beni fark edene kadar bekledim.

Nihayet beni görüp peşime düştüler ve birkaç kilometre kovaladılar, yoldan ayrılıp ağaçlık alana girdik ve devamında...

"Deme bel!" dedi Parks ve raporu masasına bıraktı. "Devamında devam mı ettin? Bana neler olduğunu anlat gitsin Gallagher. Bu zırvaları otobiyografine sakla."

Gallagher kızıl saçlarının köküne kadar kızardı. Öyle ki çilleri kayboldu. Bu cayır cayır yanan yüz, başka birisi için işleri batırmış olduğunun farkında olduğuna dair bir gösterge olabilirdi. Ancak Gallagher'ın yüzünü liseli bir kızınki gibi kızartacak şeylerin listesi uzundu. Ayıp bir şaka, bir geçit töreni yürüyüşünden daha fazla efor gerektiren herhangi bir şey ya da kaçak bir cinden alınan tek bir yudum gibi. Hani bu askeri içerken göreceğinizden de değil, alkolden nasıl ürktüğünü gören onun orduya değil de kiliseye yazıldığını sanırdı. Parks onu suçsuz bulmak için biraz daha çabaladı.

“Efendim,” dedi Gallagher. “Acıkmışlar hemen kıçımın dibindeydi. Yani o kadar yakındılar ki kokularını alabiliyordum. O acı kokuyu bilirsiniz, derilerinin altında gri iplikler görünmeye başladığında yaydıkları koku. O kadar kuvvetliydi ki gözlerim yaşardı.”

Duydukları hoşuna gitmeyen Parks, “İplikli olanlar normalde şehirden bu kadar uzaklaşmazlar,” dedi düşünceli bir şekilde.

“Doğrudur efendim. Ama bana inanın, bu grup yetişkindi. Birkaçının yüzü tamamen düşmüştü. Çoğunun elbiseleri üzerlerinde çürümüştü. Birinin kolu kopmuştu. Hastalığı ilk kapıldığı sırada kolunu mu yediler ya da daha sonra mı düştü bilmiyorum. Ama evet, bunlar çaylak değildiler.

“Her neyse, Tap ve Barlow’un sotaya yattığı, uzun kayın ağacı dizisinin olduğu yere doğru geri koşuyordum. Orada bir çalı dizisi var, oldukça yoğun. Belirli bir nokta seçip sizi fazla yavaşlatmayacak kadar geniş bir yerden ilerlemeniz gerekiyor. Ve tabii neye rastlayacağınızı o karışıklıkta pek göremiyorsunuz.”

Gallagher duraksadı, çekiniyor gibi görünüyordu. Hafızası o çitten çok daha sağlam bir bariyere çarpmıştı.

Parks, devam etmesi için, “Neye rastladın?” diye sordu.

“Üç adama. Çöpçüler. Çalılığın diğer tarafında, yoldan görünmeyecekleri bir yerde dolanıyorlardı. O bölge boyunca böğürtlen ağacı var, yani belki meyve falan topluyorlardı. Yalnız bu üçünden birinin ki üzerindikilerden elebaşı olduğunu anladım, bir dürbünü vardı. Üçü de silahlıydı. Elebaşının bir tabancası vardı. Diğer ikisi ise pala taşıyordu. Çalılara kırk elli metre dalmış, dosdoğru onlara doğru koşuyordum.” Gallagher kafasını mutsuz bir şaşkınlıkla iki yana sallıyor. “Onlara kaçmaları için bağırdım ama oralı olmadılar. Tabancalı olan herif silahını bana doğrulttu, neredeyse kafama bir tane sıkamak üzereydi.

“Derken acıkmışlar hemen ardımda çalılıkları delip geçtiler ve adamın dikkati dağıldı. Ama üçü hâlâ yolumu kapatıyordu ve bu manyak herifin silahı da hâlâ bana çevriliydi. Ben de ona tosladım.

Gidecek başka yol yoktu. Bir el ateş etti ama beni ıskaladı. O kadar yakın mesafeden nasıl becerdi bilemiyorum. Sonra tüm gücümle ona bir omuz attım ve ilerlemeye devam ettim.”

Asker yine durdu. Parks bekledi, ne diyeceğine karar vermesi için ona zaman tanıdı. Tüm bu olan bitenin onu fena gerdiği belliydi ve bu da Parks'ın işinin bir parçasıydı, bazen itiraf dinliyordu böyle. Gallagher askerlerin en gençlerindendi. Çöküş yaşandığında hâlâ anne sütü emen bir bebek olmalıydı. Bunu hesaba katmak gerekirdi.

“On saniye sonra yine ağaçlık alandaydım,” dedi Gallagher. “Omzumdan geriye baktım ve hiçbir şey göremedim. Ama bir çığlık duydum. Çöpçülerden biriydi herhalde. Ve çok çok uzun bir süre çığlık atmaya devam etti. Durdum. Geri dönmeyi düşünüyordum ama acıkmışlar yine tam ardımda ortaya çıktılar ve devam etmek zorunda kaldım.”

Gallagher omuzlarını silkti.

“Görevi tamamladık. Tap ve Barlow tuzakları tam bitiş çizgisine kurmuşlardı. Acıkmışlar dosdoğru onlara daldılar, dikenli tellere takıldılar. Sonrası tamamen temizlikten ibaret.”

“Benzin mi, kireç mi?” diye sordu Parks. Sormadan edememişti çünkü Nielson’a artık rutin pişirmeler için benzin kullanmaması gerektiğini söylemişti. Ancak levazım subayının hâlâ beş litrelik bidonlar tedarik ettiğinden emindi.

“Kireç, efendim,” dedi Gallagher sitemkâr bir ifadeyle. “Yolun kenarında ta nisan ayında kazdığımız bir çukur vardı. Henüz yarısını bile doldurmadık. Hepsini oraya yığdık ve üstlerine üç çuval kireç boşalttık. Yağmur yağmazsa bir güzel pişerler.”

Operasyona dair ayrıntılar Gallagher’ı kısa bir süreliğine neşelendirdi ama kendi hikâyesine dönünce yeniden ciddileşti. “İşimiz bittikten sonra çalılığın oraya geri döndük. Elebaşı ve diğer ikisinden biri orada, onları bıraktığımız yerde yatıyordu. Çok fena ısırılmışlardı ama hâlâ kıpırdıyorlardı. Derken elebaşları gözlerini açtı ve tahkik ettim ki...” Gallagher tekrar rapor verme konuşmasına

döndüğünü fark edip durdu ve tekrar başladı. “Gözlerinden kan damlıyordu. Hani küf onları ele geçirmeye başladığında olduğu gibi. İkisinin de virüs kapıldığı belliydi.”

Parks ifadesiz bir suratla dinliyordu. Bu finali bekliyordu. Bile isteye, pervasız bir biçimde, “İşlerini bitirdiniz mi?” diye sordu. Dobra dobra konuşmak lazımdı. Gallagher’a bunların hepsinin olağan şeyler olduğunu hissettirmesi lazımdı. Şimdi bir faydası dokunmayacaktı ancak bu ileride onu rahatlatacaktı.

“Barley... Er Barlow, ikinci adamın palasıyla ikisinin de kafasını kopardı.”

“Maskesi ve eldiveni takılı mıydı?”

“Evet, efendim.”

“Üzerlerindeki eşyaları aldınız mı?”

“Evet, efendim. Tabanca iyi korunmuş ve çantalarından birinde tam kırk kurşunluk cephane vardı. Açıkçası dürbün biraz baktandı ama elebaşlarının bir de telsizi vardı. Nielson bizdeki uzun menzilli kurulumla çalışabileceğini düşünüyor.”

Parks onaylayarak başını salladı. “Zorlu bir durumu başarıyla idare ettin,” dedi Gallagher’a ve bunu inanarak söylemişti. “Eğer o çalılıktan geçerken donup kalsaydın siviller yine ölürdü ve büyük ihtimalle senin de ölümüne sebep olurlardı. Böylesi çok daha iyi bir sonuç olmuş.”

Gallagher bir şey demedi.

“Bir düşün,” diye ısrar etti Parks. “Bu çöpçüler bizim sınırimıza bir buçuk kilometreden az mesafede, silahlı ve teçhizatlıydılar. Her ne yapıyorlardıysa hava almaya çıkmamışlardı. Şu anda kendini bok gibi hissettiğinin farkındayım asker ama onlara olan şey senin suçun değil. Masum olsalar bile. Çöpçüler tel örgülerin dışında yaşamayı tercih ettiler, sonuçlarına da katlanmak zorundalar.

“Gidip sarhoş ol. Birileriyle kavgaya et ya da seviş. İçini boşalt. Ama bu saçmalık için kendini suçlu hissederek vaktimin bir sani-

yesini daha boşa harcama. Sadaka kutusuna bir peni at ve yoluna devam et.”

Gallagher salıverilme emrinin yaklaştığını hissedip hazır ola geçti.

“Şimdi çıkabilirsin.”

“Emredersiniz, efendim.”

Er sık bir selam verdi. Bugünlerde çoğu asker buna zahmet etmiyordu ama Gallagher bu şekilde teşekkür etti.

Gallagher genç olabilirdi ama vasat ve berbat arasındaki bir yığın askerin en kötüsü kesinlikle değildi. Parks onun yürüyebilen yaralıları arasına katılmasını göze alamazdı. Eğer bu delikanlı çöpçüleri kendisi öldürüp bağırsaklarını deşmiş ve kolonlarından hayvan şeklinde balonlar yapmış bile olsa, Parks olaya iyi yanından bakmak için yine elinden geleni yapardı. Kendi insanları buradaki önceliği idi, o kadar.

Ancak bir yandan da aklına bir şey takılmıştı: Çöpçüler? Kapısının önünde?

Sanki yeterince derdi yokmuş gibi.

13

Hafta yavaş ve amansız bir biçimde ilerliyordu. Art arda üç Bay Whitaker günü, sınıfı alışılmadık bir uyuşukluğa sevk etmişti.

Çavuş tesadüfen ya da kasten Melanie'den uzak duruyordu. Melanie sabahları onun transit için bağırdığını duyuyor ancak hücrelerinden çıkarılırken ya da hücrelerine geri götürülürken Çavuş hiç görünürde olmuyordu. Melanie her seferinde bir beklentiye kapılıyordu. Onunla yeniden savaşmaya, ona olan nefretini açıklamaya ve canını biraz daha yakması için ona meydan okumaya hazırdı.

Ancak Çavuş karşısına çıkmıyordu ve Melanie tüm bu duyguları, güvenli bir şekilde doğum yapamayacağını anlayan bir fare ya da tavşanın yavrusunu rahmine geri çekmesi gibi içine atmak zorunda kalıyordu.

Cuma günü Bayan Justineau günüydü. Normal şartlar altında bu yoğun ve saf bir neşe kaynağı olurdu. Bu sefer, Melanie hem korktu hem de heyecanlandı. Neredeyse Bayan Justineau'yu yiyecekti. Ya Bayan Justineau buna öfkelenmişse ve artık kendisinden hoşlanmıyorsa ne olacaktı?

Dersin başlangıcı moralini düzeltmedi. Bayan Justineau mutsuz ve dalgındı. O kadar içine kapanmıştı ki duygularım okumak imkânsızdı. Sınıfın tümüne toplu bir selam verdi, her kız ve her oğlana değil. Göz teması kurmadı.

Günün büyük bir kısmında çocukları kısa cevaplı veya çoktan seçmeli sorularla sınıdı. Daha sonra masasına oturup cevapları inceledi ve sınıf toplama işlemi çalışırken test sonuçlarını büyük bir deftere yazdı.

Melanie birkaç dakikada bitirdiği toplama işlemlerini pek düşünmedi. Bunlar basit kalkülüs işlemleriydi, çoğu da tek değişkenliydi. Dikkati Bayan Justineau'daydı, onun çalışırken sessizce ağladığını fark etti dehşetle.

Melanie telaş içinde söyleyecek bir şey bulmaya çalıştı. Bayan Justineau'yu teselli edecek ya da en azından üzüntülerinden uzaklaştıracak bir şey. Eğer onu üzen not vermekse daha kolay ve daha eğlenceli bir etkinliğe geçebilirlerdi.

"Hikâye dinleyebilir miyiz, Bayan Justineau?" diye sordu. Bayan Justineau onu duymamış gibi test sonuçlarını hesaplamaya devam etti.

Diğer çocuklardan bazıları iç geçirdi, bazıları tüh dedi ve bazıları da huzursuzlandı. Belli ki Bayan Justineau üzgündü ve Melanie onu bencil taleplerle rahatsız etmemeliydi. Ancak Melanie kendi bildiğini okumaya kararlıydı. Eğer kendileriyle konuşursa sınıfın Bayan Justineau'yu yeniden mutlu edebileceğini biliyordu. Melanie'nin en mutlu zamanları burada, bu şekilde olmuştu. Bayan Justineau'nunkiler neden olmasındı?

Bir kez daha denedi. "Antik Yunan mitolojisi anlatır mısınız, Bayan Justineau?" diye sordu daha yüksek bir sesle.

Bu defa Bayan Justineau duydu. Başını kaldırdı ve kafasını iki yana salladı. "Bugün olmaz Melanie," derken sesi en az ifadesi kadar üzgündü. Sanki onları orada görmek şaşırtıcıymış gibi bir süre sadece sınıfa baktı. "Bu değerlendirmeleri bitirmem lazım," dedi.

Ancak defterine geri dönmedi. Sınıfa bakmaya devam etti. Kaşlarını çattı. Sanki zorlu toplama işlemlerini çocuklar değil de kendisi yapıyordu ve çözemediği bir tanesine denk gelmişti.

Çok sessiz bir şekilde, "Kimi kandırıyorum ki?" dedi.

Testleri yırtıp attı. Bu çok şaşırtıcıydı ama çocuklar umursamadı, test sonuçlarını kim takardı ki? Sadece Kenny ve Andrew, birbirlerini geçmeye çalıştıkları için sonuçları merak ediyordu. Bu da çok aptalcaydı çünkü Melanie sınıfın en iyisiydi, Zoe de ikincisi. Yani Kenny ve Andrew sadece üçüncülük için mücadele ediyordu.

Ardından Bayan Justineau defteri de yırttı. Her defasında birkaç sayfa koparıyordu ve sayfaları artık yırtılamayacak kadar küçük hale gelene kadar küçük parçalara ayırdı. Parçaları çöp kutusuna bıraktı ama düzgün bir şekilde düşmek için fazla küçük ve hafiftiler. Havada taklalar atıp yayıldılar ve zemini batırdılar. Bayan Justineau umursamadı. Parçaları öylece bırakmak yerine havaya atmaya başladı, böylece kâğıt parçacıkları daha da yayıldı.

Tam olarak mutlu sayılmazdı ama ağlaması kesilmişti. Bu iyiye işaretti.

“Hikâye mi istiyorsunuz?” diye sordu sınıfa.

Hepsi istiyordu. Bayan Justineau kitap köşesinden Yunan mitolojisi kitabını alıp öne getirdi. Sınıfa Akteon’un ürkünç, Theseus ile Minotauros’un daha da ürkünç hikâyelerini okumaya başladı. Melanie’nin isteği üzerine hepsinin bildiği bir hikâye olmasına rağmen kapanışı yine Pandora’yla yaptı. Günü sonlandırmak için uygun bir hikâyeydi.

Çavuş’un adamları geldiğinde Bayan Justineau onlara bakmadı. Öğretmen masasının kenarında oturdu, Yunan mitolojisi kitabını elinde çevirip duruyordu.

“Hoşça kalın Bayan Justineau,” dedi Melanie. “Yakında görüşürüz, umarım.”

Bayan Justineau başını kaldırdı. Sanki bir şeyler diyecek gibi görünüyordu ama tam o sırada birisi (Çavuş’un adamlarından biri) arkadan Melanie’nin sandalyesini yakalayıp frenini indirdi. Sandalye dönmeye başladı.

“O bir süre kalsın,” dedi Bayan Justineau. Melanie neredeyse tamamen geriye döndürüldüğü için artık onu göremiyordu ama Bayan Justineau’nun sesi oldukça yüksekti, sanki çok yakınlarda gibi.

“Pekâlâ.” Askerin sesi sikkindi ama sanki ona hava hoşmuş gibi duyulmuştu. Gary’nin sandalyesine yöneldi.

“İyi geceler, Melanie,” dedi Bayan Justineau. Ama gitmedi. Melanie’ye doğru eğildi, gölgesi sandalyenin kollarına ve Melanie’nin ellerine düştü.

Melanie sert ve köşeli bir şeyin sırtı ile sandalyenin arasına sıkıştırıldığını hissetti. “Keyfini çıkar,” diye mırıldandı Bayan Justineau. “Ama kendine sakla.”

Melanie olabildiğince arkasına yaslandı, omuzlarını sandalyenin metal levhalarına yapıştırdı. O şey her neyse, tamamen görünmez bir halde belinin orada sıkışıp kaldı. Melanie’nin, sırtındakinin ne olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama nihayetinde Bayan Justineau’dan gelen bir şeydi. Bayan Justineau’nun ona, yalnızca ona verdiği bir şey.

Hücrelerine geri götürülüp tüm kayışları çözülene kadar aynı pozisyonda kaldı. Tek bir kasını bile oynatmadı. Bakışları yerde sabitti, Çavuş’un adamlarının gözlerine bakarsa sırrını ele vereceğinden korkuyordu.

Askerler nihayet gittiğinde ve kapının sürgüleri çekildiğinde Melanie arkasına doğru uzanıp orada duran yabancı nesneyi kaydırarak aldı. Önce ağırlığını hissetti, sonra dikdörtgen şeklini ve en son kapağındaki yazıları gördü.

*Tales the Muses Told: Greek Myths*³, Roger Lancelyn Green.

Melanie boğulur gibi bir ses çıkardı. Elinde değildi, Çavuş’un adamlarının hücreye geri dönüp ne yaptığını görmesine sebep olsa bile. Bir kitap! Kendine ait bir kitap! Hem de *bu* kitap! Ellerini kapağın üstünde gezdirdi, sayfaları aceleyle çevirdi, her açıdan bakmak için kitabı ellerinde çevirdi, kokladı.

3 *Perilerin Anlattığı Hikâyeler: Yunan Mitleri.* (yay. n.)

Fakat bunun bir hata olduğu ortaya çıktı çünkü kitap Bayan Justineau kokuyordu. Üstte parmaklarındaki kimyasal kokusu, her zamanki gibi acı ve korkunçtu. Ancak onun altında, özellikle sayfalarda, Bayan Justineau'nun ılık ve insani kokusu hissediliyordu.

His (zorba, çığlıklar atan açlık) uzun süre devam etti. Ancak Melanie Bayan Justineau'nun kendisini, hemen dibinden, hem de hiç kimyasal spreyci kullanmamışken kokladığındaki kuvvetinin yanından bile geçmiyordu. Yine de hâlâ ürkütücüydü. Sanki bedeni zihnine isyan ediyordu. Sanki kutuyu açmak isteyen Pandora gibi, kendisine her ne kadar açmaması söylenirse söylensin, açmak için yaratılmıştı ve açmak *zorundaydı*, kendini durduramıyordu. Ancak Melanie nihayetinde bu kokuya, pazar günü duştaki çocukların kimyasallarının kokusuna alıştığı gibi alıştı. Koku tam olarak kaybolmadı ama ona pek aynı şekilde işkence de etmiyordu. Bir nevi görünmez olmuştu çünkü değışmemişti. Açlık hissi giderek azaldı ve tamamen sona erdiğinde Melanie hâlâ oradaydı.

Kitap da hâlâ oradaydı. Melanie gün ağarana kadar okudu ve kelimelere takılıp ne anlama geldiklerini tahmin etmek zorunda kaldığı anlarda bile bambaşka bir dünyada hissetti kendini.

Bunu daha sonra yine düşünecekti. Sadece bir gün sonra, bildiği dünya yıkıldıktan sonra.

14

Pazartesi geldi ve geçti, Doktor Caldwell'in istediği liste hâlâ hazır değildi. Justineau onunla konuşmuş ya da mesaj göndermiş de değildi. Gecikme için bir açıklama ya da ilave süre talebi de olmamıştı.

Caldwell ilk değerlendirmesinin doğru olduğundan emindi. Justineau'nun deneklerle kurduğu duygusal yakınlık, vazifesini layığıyla yerine getirmesini engelliyordu. Ve vazifesini Caldwell'e borçlu olduğuna, vazifesi Caldwell'in klinikteki planlarını ilgilendirdiğine göre Caldwell bu ihmalkârlığı ciddiye almak zorundaydı.

Deneklerle ilgili kendi veritabanım açtı. Nereden başlamalıydı? Caldwell *Ophiocordyceps*'in sadece bu bir avuç vakada beklenmedik bir merhamet göstermesinin sebeplerini araştırdı. Virüsü kapalı kişilerin çoğu bütün etkileri neredeyse derhal yaşamaya başlıyordu. Dakikalar, en fazla saatler içinde bilinç ve öz farkındalık kalıcı ve geri döndürülemez şekilde yok oluyordu. Bu, daha mantardaki miselyum beynin dokusuna nüfuz etmeden gerçekleşiyordu, beynin kendi sinir taşıyıcılarını taklit eden salgılar işi kendileri hallediyordu. Ufak kimyasal güller, benliğin duvarlarını çatlayıp çökene kadar dövüyordu. Geriye sadece *Cordyceps* anahtarı çevirdiğinde harekete geçen otomatik bir oyuncak kalıyordu.

Bu çocuklar virüsü yıllar önce kapmıştı ve hâlâ düşünüp konuşabiliyorlardı. Hatta öğrenebiliyorlardı. Ve beyinleri genelde gayet sağlıklıydı. Miselyum iplikleri sinir dokularına yayılmıştı ama

ondan beslenemiyor gibiydiler. Çocukların vücut kimyasındaki bir şey mantarın yayılışını ve etkilerinin şiddetini frenliyordu.

Kısmi bağışıklık.

Eğer sebebini bulabilirse Caldwell kesin çareyi bulmak için yolu yarılamış olacaktı. Belki daha bile fazlası.

Bu şekilde düşündüğünde kararını verdi. En az bozulma gösteren çocukla başlaması lazımdı. Kanı ve dokusundaki mantarsı madde yoğunlaşması diğer çocuklar kadar, hatta çoğundan daha fazla olmasına rağmen bir dehanın IQ'suna sahip olanla.

Melanie'yle başlaması lazımdı.

15

Çavuş Parks emirleri aldı ve altlarına ilettiler. Ama bu emri kendisinin yerine getirmemesi için hiçbir sebep yoktu. Gallagher'ın pek bir hüznü hikâyesini duyduğundan beri çöçülerin bir saldırı planladığı korkusuyla çevre temizliklerini iki katına çıkarmıştı. Bu yüzden adamları sıkın ve gergindi. Bu kötü bir birleşimdi.

Günlük sirk gösterisine henüz yarım saat vardı. Nöbetçi subay olarak anahtarları emniyetli dolaptan kendisi imza atarak aldı. Devamında da üs komutanı olarak ikinci imzayı attı. Kalın çemberi kancasından çekip çıkardı ve bloğa doğru yürüdü.

Kulakları 1812 Uvertürü'nün aşırı canlı patlamalarına maruz kaldı. Bu saçmalığı kapattı. Kürtaj artıklarına hücrelerinde müzik çalma fikri Caldwell'indi. Belli belirsiz iyi kalpli bir içgüdüyle herhalde müziğin vahşi yürekleri uysallaştırmasını ya da bunun gibi bir saçmalık bekliyordu. Ama ellerindeki müzikle yetinmek zorundaydılar ve bunların da çoğu uysallaştırıcı sayılmazdı.

Müziğin kapanmasıyla daha da dikkat çeken sessizlikte Parks koridordan Melanie'nin hücrelerine ilerledi. Kız parmaklıklardan bakıyordu. Parks elini sallayarak onu uzaklaştırdı.

"Transit," dedi. "Git sandalyene otur. Şimdi."

Melanie söyleneni yaptı ve Parks kapıyı açtı. Yönetmeliğe göre çocuklar sandalyelerine bağlanırken ya da kayışları çözülürken en az iki kişinin hazır bulunması gerekiyordu ancak Çavuş işi tek

başına yapabileceğinden emindi. Eli silahının kabzasında duruyordu. Yüzlerce sabah sayesinde edindiği alışkanlığının gerekirse otomatik olarak devreye gireceğini düşünüyordu.

Çocuk ona o kocaman, neredeyse kirpiksiz gözleriyle bakıyordu. Süt mavisini o gözlerin içindeki gri benekler Parks'a karşısındakinin ne olduğunu hatırlattı. Eğer bir an olsun aklından çıkacak olursa diye.

“Günaydın Çavuş,” dedi Melanie.

“Ellerini sandalyenin kollarında tut,” dedi adam ona. Söylemesine gerek yoktu. Kız kıpırdamıyordu, tabii önce sağ ve sonra sol elini bağlayan Parks'ı takip eden gözleri hariç.

“Saat erken,” dedi Melanie. “Ve yalnız başınasınız.”

“Laboratuvara gidiyorsun. Doktor Caldwell seni görmek istiyor.”

Çocuk bir süreliğine sessizleşti. Parks o sırada bacaklarını bağlamaya başladı.

“Liam ve Marcia gibi,” dedi sonunda Melanie.

“Evet. Onlar gibi.”

“Onlar geri gelmediler.” Artık çocuğun sesinde bir titreme vardı. Parks bacakları bağlamayı bitirdi ama cevap vermedi. Cevap verilmesi gereken bir şey yoktu. Parks yeniden doğruldu ve o koca mavi gözler ona kilitlendi.

“Ben geri dönecek miyim?” diye sordu Melanie.

Parks omuzlarını silkti. “Buna ben karar veremem. Doktor Caldwell'e sor.”

Sandalyenin arkasına geçip boyun kayışını buldu. İşte burada hareketlerine dikkat etmesi gerekiyordu. Eğer tedbiri elden bırakırsa elini o dişlerin ulaşabileceği bir yere koyabilirdi. Parks tedbirli davrandı.

“Bayan Justineau'yu görmek istiyorum,” dedi Melanie.

“Onu Doktor Caldwell'e söyle.”

“Lütfen, Çavuş.” Kafasını olabilecek en kötü anda çevirdi ve Parks aniden elini çekip ondan uzaklaşmak zorunda kaldı ve tam bağlayamadığı kayışı düşürdü.

“Yüz ön tarafta!” diye gürledi. “Kafanı oynatma. Bunu yapmaman gerektiğini biliyorsun!”

Çocuk yüzünü öne çevirdi. “Özür dilerim,” dedi mahcup bir halde.

“Peki, bir daha yapma.”

“Lütfen, Çavuş,” diye mırıldandı. “Gitmeden önce onu görmek istiyorum. Nerede olduğumu bilsin. Bekleyebilir miyiz? O gelene kadar?”

“Hayır,” dedi Parks boyun kayışını sıkarken. “Bekleyemeyiz.” Çocuk artık güvenliydi ve Parks rahat nefes alabilirdi. Sandalyeyi çevirip kapıya yönlendirdi.

“Lütfen, Eddie,” dedi Melanie hızla.

Şaşkınlık Çavuş Parks’ı olduğu yere mıhladı. Sanki göğsünün içinde bir kapı çarpılmış gibiydi. “Ne? Ne dedin sen?”

“Lütfen, Eddie. Çavuş Parks. Bırakın onunla konuşayım.”

Küçük canavar bir şekilde ismini öğrenmişti. Adamın gardının arkasına sinsice sokulmuş, ismini beyaz bir bayrak gibi sallamıştı. *Sana zarar vermeyeceğim.* Gerçek bir duvar ve gerçek bir kapı gibi görünen resimde, yarı açık kapıdan bir öcü gibi bakıyordu. Ya da bir taşı çevirip altında sürünen yaratıkları gördüğünde içlerinden biri el sallayıp, “Selam, Eddie,” demişti.

Parks kendine engel olamadı. Uzanıp kızın boynunu sımsıkı yakaladı. Bu yönetmeliklere göre en az Justineau’nun onu kahrolası bir evcil hayvan gibi okşaması kadar büyük bir suçtu. “Bunu asla yapma,” dedi sıkılı dişlerinin arasından. “Bir daha asla adımla kullanma.”

Çocuk cevap vermedi. Parks onun nefes borusuna çok sıkı bastırdığını fark etti. Herhalde cevap veremiyordu. Feci şekilde

titreyen elini çekti ve ait oldukları yere, tekerlekli sandalyenin tutamağına yerleştirdi.

“Şimdi Doktor Caldwell’e gidiyoruz,” dedi Parks. “Soruların varsa ona sakla. Senden çıt bile duymak istemiyorum.”

Ve duymadı da.

16

Ama bunun sebebi daha çok Parks'ın sandalyeyi çelik kapıdan dışarı sürüp merdivenleri çıkarken gerisin geri çekmesiydi. *Bam, bam, bam.*

Melanie için bu, dünyanın kıyısına süzölmek gibiydi.

Hatırlayabildiği kadarıyla çelik kapı, tecrübe ettiği en uzak ufuk noktasıydı. İçeriye uzak bir geçmişte, buradan girmiş olması gerektiğini biliyordu. Ancak bu artık kimsenin konuşmadığı bir dilde yazılmış, çok çok eski bir kitaptan bir hikâyeymiş gibi geliyordu.

Bu, daha çok Doktor Selkirk'ün bir keresinde onlara İncil'den okuduğu pasajı hatırlatıyordu. O pasajda Tanrı dünyayı yaratıyordu. Zeus değil, diğer tanrı.

Basamaklar. Dikey bir alan tırmanıyorlardı (koridor gibi ama sonu büküldüğü için yukarıyı gösteriyordu). Yukarı çıktıkça mekânın ve hücrelerdeki kimyasal dezenfektanın kokusu kaybolmaya başlıyordu. Tepelerindeki tam da kapalı olmayan bir kapıdan dışarının gürültüsü geliyordu.

Hava. Ve ışık. Çavuş kapıyı poposuyla iterek açıp Melanie'yi gün ışığına çıkardı.

Tam bir aşırı yüklenme durumu.

Zira hava ılıktı ve nefes aldı. Hava Melanie'nin tenine sanki canlı bir şey gibi vurdu. Ve ışık o kadar yoğundu ki sanki birisi dünyayı bir yağ varilinin içine batırıp tutuşturmuş gibiydi.

Sanki Platon'un mağarasında yaşamış, duvardaki gölgelere bakmıştı. Şimdiyse ateşle yüzleşmesi için döndürülmüştü.

Melanie elinde olmadan bir ses çıkardı. Göğsünün merkezinden sancılı bir nefes; acı kimyasalın ve tahta kaleminin kekremsi aseton tadındaki karanlık ve rutubetli bir yerden geliyordu.

Uyuştı. Dünya gözlerinden, kulaklarından, burnundan, dilinden ve derisinden içeri aktı. Çok fazlası vardı ve ardı arkası kesilmiyordu. Melanie duş odasının köşesindeki gider gibi hissetti kendini. Gözlerini kapattı ama ışık hâlâ gözkapaklarına vuruyordu, beyninin içinde pullu renklerden oluşan desenler dans ediyordu. Gözlerini yeniden açtı.

Çabaladı ve hislerini kontrol altına aldı, anlamaya başladı.

Beton zeminin üzerine inşa edilmiş ahşap ya da parlak metal yapıların yanından geçtiler. Binaların hepsi aynı şekildi; dikdörtgen biçiminde ve tıknaz. Çoğu da aynı renkti; koyu yeşil. Kimse iyi görünmeleri için çaba göstermemişti. Önemli olan işlevleriydi.

Aynı şey biraz ötedeki, dört metre yüksekliğinde olan ve Melanie'nin görebildiği tüm yapıları içine alan tel örgü için de geçerliydi. Beton sütunların tepesinde, yaklaşık otuz derecelik bir açıyla çitten dışarı doğru kıvrılmış jiletli teller vardı.

Çavuş'un adamlarından birkaçının yanından geçtiler. Onlar ilerlerken ikisini izlediler ve bazıları Çavuş'u selamlamak için ellerini kaldırdı. Ancak Çavuş'la konuşmadılar ya da durdukları yerden kıpırdamadılar. Tüfeklerini kullanmaya hazır bekliyorlardı. Çiti ve çitteki kapıları izliyorlardı.

Melanie bu verileri kafasında topladı. Olası anlamlar, kesişme noktalarında kendiliğinden belirdi.

Çavuş'un iki adamının nöbet tuttuğu bir başka binaya vardılar. Biri onlar için kapıyı açtı. Kızıl saçlı diğer adam hemen selam durdu. "Bunun için bir koruma ekibine ihtiyacınız var mı efendim?" diye sordu.

“Eğer bir şeye ihtiyacım olursa isterim Gallagher!” diye gürledi Çavuş.

“Evet, efendim!”

İçeri girdiler ve Çavuş’un ayak sesleri hemen değişti, yükseldi, yankılandı. Fayans zemin üzerinde ilerliyorlardı. Çavuş bekledi ve Melanie onun neyi beklediğini biliyordu. Burası bir duştu, tıpkı bloktaki gibi. Kimyasal sprey çalıştı ve üzerlerine püskürdü.

Bloktaki duştan daha uzun sürdü. Duş başlıkları hareket etti, metal hatlardan kayıp vücutlarının her bir karışını her yönden spreylemek için aşağı inerken değişik açılar aldılar.

Çavuş buna başını öne eğip gözlerini sımsıkı kapatarak dayanabiliyordu. Acıya alışık olan ve gözlerinin kapalı da olsa açık da olsa aynı derecede yanacağını bilen Melanie ise izlemeye devam etti. Duş alanının sonunda çelik kepenkler olduğunu gördü. Basit, mandallı çarklı bir mekanizma, bir kolun çevrilmesiyle kepenkleri kaldırıp indiriyordu. Bu bina dışarıdaki üstün soyutlanabilirdi, bir kale haline gelebilirdi. Burada olup biten çok, çok önemli bir şey olmalıydı.

Tüm bunlar esnasında Melanie, Marcia ve Liam’ı düşünmemeye çalıştı. Burada kendi başına gelebilecek şeylerden endişeleniyordu. Arkadaşlarına, sınıfına ve Bayan Justineau’ya bir daha asla dönmekten korkuyordu. Belki yenilikler kadar biraz da bu korku sebebiyle çevresindekilere karşı bu denli kuvvetli şekilde dikkat kesildi. Gördüğü her şeyi kaydetti. Her şeyi, özellikle de geldikleri yolu ezberlemek için elinden geleni yaptı. Geri dönebilmek için serbest kaldığı bir an yakalarsa yolu bulabilmeyi istiyordu.

Kimyasal sprey damladı ve ses çıkararak durdu. Çavuş onu çift kanatlı döner bir kapıdan geçirip bir koridora sürdü. Buradan da üstünde kırmızı bir ampulün parladığı bir başka kapıya geldiler. Kapının üstündeki tabelada YETKİLİ OLMAYAN PERSONEL GİRMEZ yazıyordu. Çavuş burada durup bir zile bastı ve bekledi.

Birkaç saniye sonra kapı içeriden, Doktor Selkirk tarafından açıldı. Her zamanki beyaz önlüğünü giymişti ama bu kez yeşil plastik eldivenler de takmıştı ve boğazında beyaz pamuktan kol-yeye benzer bir şey vardı. O şeyi işaret ve başparmağıyla çekerek kaldırdı. Bu beyaz tül bentten bir maskeydi, yüzünün alt kısmına oturuyordu.

“Günaydın, Doktor Selkirk,” dedi Melanie.

Doktor Selkirk ona bir süre, sanki cevap verip vermemeyi düşünürmüş gibi baktı. Nihayetinde sadece başını salladı. Sonra güldü. Melanie bunun içi boş, mutsuz bir ses olduğunu düşündü. Bir toplama işlemindeki yanlışınızı silgiyle silerken kazara kâğıdı yırttığınızda atacağınız bir kahkahaya benziyordu.

“Postacı,” dedi Çavuş Parks kısaca. “Bunu nereye bırakayım?”

“Evet,” dedi Doktor Selkirk, sesi maskeden ötürü boğuk çıkıyordu. “Pekâlâ, getir. Onun için hazırız.” Çavuş, Melanie’yi içeri çekebilsin diye kenara çekilip kapıyı ardına kadar açtı.

Bu oda Melanie’nin o zamana kadar gördüğü en acayip yerdı. Elbette o ana kadar pek bir şey görmemiş olduğunu yeni yeni anlıyordu ama sanki bütün dünyadaki şaşırtıcı şeyler burada toplanmış gibiydi. Şişeler, kaplar, kavanozlar, kutular... tepelerindeki şeritli ışıkların göz kamaştırıcı aydınlığında parıldayan beyaz seramik ve paslanmaz çelik yüzeyler.

Şişelerdeki bazı şeyler insan parçalarına benziyordu. Bazıları da hayvan. Melanie’nin en yakınındaki berrak bir sıvı içinde baş aşağı durmuş bir fare vardı (onu bir kitapta gördüğü resimden tanıyordu). Ayakkabı bağına benzer ince, gri iplikler (yüzlercesi) farenin vücudundan dışarı fırlamıştı, şişenin içindeki alanın çoğunu kaplamış ve ufak tefek cesedin etrafını gevşek bir biçimde sarmıştı. Sanki fare bir ahtapot olmayı denemeye karar vermiş ve sonra nerede duracağını bilememiş gibi.

Farenin yanındaki şişede arkasına süslü püslü flamalar gibi sinir dokuları eklenmiş bir göz küresi vardı.

Bu şeyler Melanie'nin zihnini delice şüphelerle doldurdu. Hiçbir şey demeden hepsini kabullendi.

"Onu masaya taşıyın, lütfen." Bunu diyen Doktor Selkirk değil, Doktor Caldwell'di. Odanın diğer ucundaki bir çalışma alanında durmuş, parlak, çelik nesneleri titizlikle bir sıraya dizmekle meşguldü. Bazılarına, sanki aralarındaki mesafe ve dereceler onun için çok mühimmiş gibi birkaç kez yeniden dokundu.

"Günaydın, Doktor Caldwell," dedi Melanie.

"Günaydın, Melanie," diye karşılık verdi Doktor Caldwell. "Laboratuvarıma hoş geldin. Üsteki en önemli odadır."

Çavuş, Doktor Selkirk'ün yardımıyla Melanie'yi sandalyesinden odanın merkezindeki yüksekçe bir masaya taşıdı. Bu zorlu bir manevra olmuştu. Önce ellerini sandalyenin kollarından çözüp önünde kelepçelediler. Bacaklarını hareket etmesini engelleyen bir demir çubukla kilitlediler. Daha sonra boyun kayışını çözüp onu masaya taşıdılar. Neredeyse tüy kadar hafif olduğu için onu taşımakta zorlanmadılar.

Masaya oturduğunda ayaklarını köşelerdeki kayışlarla bağladılar. Doktor Selkirk kayışların sıkı olmalarına dikkat etti. Sonra artık gerek kalmayan engelleyici metal çubuğu kaldırdılar.

"Uzan Melanie," dedi Doktor Caldwell. "Ve ellerini uzat." Kadınların ikisi birer el aldı ve Çavuş kelepçeleri açarken Melanie'nin bileklerine dikkatlice iki kayış daha geçirdiler. Doktor Caldwell bunları bağladı.

Melanie artık kafası hariç tamamen hareketsiz kalmıştı. Sandalyedeki gibi bir boyun kayışı olmadığı için şükretti.

Çavuş, "Bana ihtiyacınız var mı?" diye sordu Doktor Caldwell'e. "Kesinlikle yok."

Çavuş sandalyeyi kapıya doğru geri sürdü. Melanie bunu görünce doğru anladığını fark etti. Bir daha sandalyeye ihtiyacı olmayacaktı. Hüccresine geri dönmeyecekti. *Tales the Muses Told* kitabı orada, şiltesinin altında duruyordu ve Melanie onu bir daha

göremeyebileceği gerçeğini şimdi fark ediyordu. Bayan Justineau kokan o sayfalar artık belki de hiç ulaşamayacağı kadar uzaktı.

Çavuş'a beklemesi ya da Bayan Justineau'ya bir mesaj iletmesi için bağırarak istedi. Ancak tek bir kelime bile söyleyemedi. İçini binbir şüphe kapladı. Şu anda yabancı bir ortamda ve hazırlıksız vaziyette, ani bir şekilde itildiği meçhul ve gizemli gelecek onu korkutuyordu. Geleceğinin de geçmişi gibi olmasını istedi ama öyle olmayacağını biliyordu. Bu farkındalık, midesine bir taş gibi oturdu.

Kapı Çavuş'un ardından kapandı. İki kadın Melanie'yi soy-maya başladı.

Makas kullanarak beyaz geceliğini kesip çıkardılar.

17

Helen Justineau bir terslik olduğunu ilk önce duştan çıkıp koridor boyunca sınıfa yürürken fark etti. Melanie'yi görmek için kapısındaki tel ızgaradan baktı ancak orada değildi.

Sınıfın kapısını açtı ve çocuklar sandalyelerinde bir bir içeri getirilirlerken masasına yaslanıp bekledi. Hepsine merhaba dedi. Yirminci çocuk (Marcia alınmadan önce yirmi birinciydi) Melanie olmalıydı ama onun yerine Anne getirildi. Ruhsuz askerlerden biri onu bıraktı ve derhal kapıya doğru yöneldi.

“Bir saniye,” dedi Justineau.

Asker durdu ve inceliksiz bir tavırla dönüp onun yüzüne baktı. “Buyurun, hanımefendi?”

“Melanie nerede?”

Adam omuz silkti. “Hücrelerden biri boştu,” dedi. “Ben de bir sonrakine geçtim. Bir sorun mu var?”

Justineau cevap vermedi. Sınıftan çıkıp koridora yürüdü. Melanie'nin hücrelerine gitti. Görünürde hiçbir şey yoktu. Hücrenin kapısı açıktı. Yatak da sandalye de boştu.

Bu işte bir terslik vardı. Asker hemen ardında, yine bir sorun olup olmadığını sordu. Justineau onu duymazdan gelip merdivenlere doğru ilerledi.

Çavuş Parks basamakların tepesinde durmuş, düşük bir sesle, eski sıradan hallerinden uzakta, çok korkmuş gibi görünen üç as-

kerle konuşuyordu. Başka bir zaman olsa bu durum Justineau'yu durdurabilirdi. Başka bir zaman olsa en azından konuşmasını bitirmesini bekleyebilirdi. Ama hemen lafa girdi.

“Çavuş, Melanie'nin yeri mi değiştirildi?”

Parks onun kendisine yaklaştığını görmüştü ama şimdi ona sanki kim olduğunu yeni anlamış gibi bakıyordu. “Üzgünüm, Bayan Justineau. Şu anda acil bir durum söz konusu. Potansiyel olarak. Çeperin yakınlarında çok sayıda acıkmış tespit ettik.”

“Melanie'nin yeri mi değiştirildi?” diye tekrarladı Justineau.

Çavuş Parks tekrar denedi. “Sınıfınıza dönerseniz bunu daha sonra konuşuruz, önce şu...”

“Bana cevap ver. Nerede o?”

Parks başka yöne baktı, sadece bir anlığına, sonra gözlerini onunkilere dikti. “Doktor Caldwell laboratuvara yollanmasını istedi.”

Justineau'nun kalbi yerinden çıkacakmış gibi oldu. “Ve sen de... onu götürdün mü?” diye sordu aptal aptal.

Parks başıyla onayladı. “Yarım saat kadar önce. Size söyledim elbette. Ama ders saati gelmemişti ve nerede olduğunuzu bilmiyordum.”

Oysa Justineau'nun boş hücreyi görür görmez anlaması gerekirdi. Durumu öğrenir öğrenmez her şey o kadar açık ve net geldi ki bu birkaç değerli dakikayı harcadığı için kendine lanet okudu. Laboratuvar kompleksine doğru koşmaya başladı. Parks ona bir şeyler söyledi yüksek sesle, içeri girmesinin gerektiğine dair bir şeyler... ancak onunla daha sonra hesaplaşacaktı.

Eğer geç kaldıysa bu kahrolası hesaplaşma çok ağır olacaktı.

18

Doktor Caldwell ve Doktor Selkirk, tıpkı duşlardaki sprej gibi kokan dezenfektan bir sabunla Melanie'nin vücudunu boydan boya yıkadılar. Melanie buna sessizce boyun eğerken düşünceleri birbirini kovalıyordu.

"Fen bilgisi öğrenmeyi seviyor musun, Melanie?" diye sordu Doktor Caldwell. Doktor Selkirk, Doktor Caldwell'e hafif irkilerek bir baktı.

"Evet," dedi Melanie temkinli bir şekilde.

Doktor Caldwell temizlenip eline sınıflardaki tahta silgisi büyüklüğünde bir alet aldı. Üzerine bastığında alet vınlamaya başladı. Doktor Caldwell elindeki bu aleti Melanie'nin kafasının yanına dayadı, kısa ve düz çizgilerle kafa derisi boyunca taradı. Alet, derisinden kafatasına titreşimler yolluyordu.

Melanie bunun ne olduğunu soracakken Doktor Selkirk'ün bir avuç sarı saç alıp plastik çöp kutusuna attığını gördü.

Doktor Caldwell titiz biriydi, Melanie'nin kafasının her yerinden iki kere geçti. İkinci defasında biraz daha sert bastırdı ve Melanie'nin canı acıdı ama sadece biraz. Doktor Selkirk, bir tutam daha saç topladı. Sonra duvardaki ecza dolabından aldığı ıslak bir kâğıt havluyla ellerini dikkatle temizledi.

Doktor Caldwell, Melanie'nin kafa derisine BACTERICIDE JEL E2J etiketli plastik bir kavanozdan aldığı parlak mavi bir boya

sürdü. Melanie şu anda, başı çıplak ve mavi halde nasıl görüldüğünü hayal etmeye çalıştı. Herhalde İskoçya'da yaşamış olan bir Pikt savaşçısını andırıyordu. Bay Whitaker bir keresinde (sesinin titrek olduğu bir gün) onlara bazı Pikt resimleri göstermiş ve *Piktlerin Resimleri*⁴ başlığına katıla katıla gülmüştü. Eğer birisi savaşa çıplak gidiyorsa Piktler o kişinin gökyüzünü giydiğini söylerlerdi. Melanie neredeyse hiç çıplak olmamıştı. Şimdi bunun hiç de hoş bir his olmadığına karar vermişti. Kendisini korunmasız hissediyordu, utanmıştı.

"Sevmiyorum," dedi.

"Ne?" Doktor Caldwell fırçayı bırakıp parmaklarını beyaz önlüğüne sildi, önlüğün üstünde gökyüzü mavisi çizgiler bıraktı.

"Fen bilgisi öğrenmeyi sevmiyorum. Sınıfa geri dönmek istiyorum, lütfen."

Doktor Caldwell ilk defa bakışlarına karşılık verdi. "Korkarım bu mümkün değil," dedi. "Gözlerini kapa Melanie."

"Hayır," dedi Melanie. Eğer kaparsa Doktor Caldwell'in ona kötü bir şey yapacağından emindi. Canını acıtacak bir şey.

Ve birden, sanki görsel bir yanılsamanın esas yüzünü görür gibi o şeyin ne olacağını anladı. Onu kesecek ve tıpkı etrafındaki diğer tüm insanlara yaptıkları gibi parçalarını kavanozlara koyacaklardı.

Tüm gücüyle kayışlara yüklendi, çaresizce debelendi ama hareket edemiyordu.

"Biraz izofloran mı versek?" diye sordu Doktor Selkirk. Sesi titriyordu. Ağlamak üzere gibiydi.

"Ona tepki vermiyorlar," dedi Doktor Caldwell. "Bunu biliyorsun. Elimizde kalan son genel anestetik tüplerini bir deneğin az biraz uyuşuk hissetmesi için harcayamam. Lütfen unutmayın Doktor, denek bir çocuk gibi görünebilir ama aslında bir çocuğun vücudunu canlandıran mantarsı bir kolonidir. Burada duygusallığa yer yok."

"Evet," diye onayladı Doktor Selkirk. "Biliyorum."

4 *Pictures of Picts*. (yay. n.)

Eline Melanie'nin daha önce hiç görmediği türden bir bıçak aldı. Oldukça uzun bir sapı ve çok kısa bir ucu vardı. Ucu o kadar inceydi ki Selkirk ona dokunduğunda neredeyse görünmez oldu. Doktor Selkirk, bıçağı Doktor Caldwell'e uzattı.

"Sınıfa dönmek istiyorum," dedi Melanie tekrar.

Bıçak Doktor Selkirk'ün parmaklarından kaydı ve Doktor Caldwell onu yakalayamadan yere düştü. Yere çarptığında ve sekip tekrar düştüğünde çınlama sesi çıkardı. "Pardon, pardon," dedi Doktor Selkirk. Bıçağı almak için eğildi, tereddüt etti, tekrar doğrulup yere düşen yerine alet tepsisinden başka birini aldı. Uzatırken Doktor Caldwell'in kızgın bakışlarından kaçındı.

"Eğer çıkardığı ses seni rahatsız ediyorsa," dedi Doktor Caldwell, "önce gırtlığını sökeyim." Ve bıçağın soğuk kenarını Melanie'nin boğazına dayadı.

"Yapacağın son şey olur kahrolası!" diye bağırdı biri. Bu Bayan Justineau'ydu.

İki kadın duraklayıp kapıya doğru baktı. Melanie ilk başta bakamadı, zira kafasını kaldırırsa bıçağın ucuyla kendi boynunu kesecekti. Ama sonra Doktor Caldwell elini çekti ve böylece Melanie boynunu doğrultup bakabildi.

Bayan Justineau kapı aralığında duruyordu. Elinde bir ucunda siyah bir hortum bulunan kırmızı bir silindir tutuyordu. Bu şey oldukça ağır görünüyordu.

"Günaydın, Bayan Justineau," dedi Melanie. Rahatlama his-sinden başı dönüyordu ama bu gülünç, yersiz cümle kendisinde refleks olmuştu. Denese bile içinde tutamazdı.

"Helen," dedi Doktor Caldwell. "İçeri girmez misin? Kapıyı da kapat. Burası pek de hijyenik bir ortam değil ama elimizden geleni yapıyoruz."

"Neşteri bırak," dedi Bayan Justineau. "Şimdi."

Doktor Caldwell kaşlarını çatı. "Saçmalama. Bir kesimin ortasındaayım."

Bayan Justineau odaya doğru ilerledi ve Melanie'nin çıplak ayaklarının kayışlarla bağlandığı masanın dibine gelene kadar da durmadı. "Hayır," dedi. "Bir kesimin başındasın. Eğer ortasında olsan şu anda konuşuyor olmazdık. Neşteri bırak Caroline, kim-senin canı yanmasın."

"Ah, Tanrım," diye karşılık verdi Doktor Caldwell. "Bu işin sonu iyi bitmeyecek, değil mi?"

"Bu biraz da sana bağlı."

Doktor Caldwell, Bayan Justineau odaya girdiğinden beri kı-mıldamayan ve tek bir kelime etmeyen Doktor Selkirk'e baktı. Doktor Selkirk ağzı yarı açık, ellerini göğsünde kavuşturmuş orada öylece duruyordu. Bir hipnozcuğun saatine bakan ve kendinden geçmek üzere olan birine benziyordu.

"Jean," dedi Doktor Caldwell. "Lütfen güvenliği ara ve gelip Helen'i ameliyathaneden çıkarmalarını söyle."

Doktor Selkirk çalışma masasındaki telefona baktı ve o yöne doğru ufak bir adım attı. Bayan Justineau ise çok daha hızlı bir şekilde harekete geçip elindeki yangın söndürücüyü telefonun üzerine indirdi. Ahize keskin, karmaşık bir sesle ikiye ayrıldı. Doktor Selkirk geriye doğru zıpladı.

"Evet, bak buna Jean," dedi Bayan Justineau. "Bir sonraki hareketinde aynı şey yüzüne olacak."

"Herhalde kapıya ya da pencereye doğru gitmeye çalışırsam da aynı tehdit geçerli olacak?" dedi Doktor Caldwell. "Helen, bence bunu etraflıca düşünmemişsin. Bu işlemi iptal edip etmememin bir önemi yok. Melanie'yi laboratuvardan dışarı çıkarabilirsin ama üstten dışarı çıkaramazsın. Her kapıda nöbet tutuluyor ve kapı-ların ötesinde çeper devriyeleri geziyor. Bunu durdurmanın hiçbir yolu yok."

Bayan Justineau cevap vermedi ama Melanie, Doktor Caldwell'in yanıldığını biliyordu. Bayan Justineau istediği her şeyi yapabiliirdi. O Prometheus gibiydi, Doktor Caldwell de Zeus. Zeus büyük ve

akıllı olduğunu sanıyordu çünkü bir tanrıydı ama Titanlar ondan hiç korkmuyordu. Elbette, hikâyenin sonunda savaşı Titanlar kaybediyordu ama Melanie'nin bu muharebeyi kimin kazanacağından hiç şüphesi yoktu.

"Onu sonra düşünürüm!" diye gürledi Bayan Justineau. "Jean, kayışları çöz."

"Sakin!" dedi Doktor Caldwell hızla. "Sakin böyle bir şey yapma." Bunu söylerken Doktor Selkirk'e kısa, öfkeli bir bakış attı, sonra tüm dikkatini Bayan Justineau'ya geri çevirdi.

Ve derhal yumuşadı. "Helen, sen iyi değilsin. Buradaki durum hepimizi korkunç bir baskı altında bıraktı. Ve bu deneği kurtarma fantezin... bu, yaşadığın strese karşı verdiğin bir tepki. Hepimiz arkadaş ve meslektaşız. Kimse kimseyi şikâyet etmeyecek. Kimse cezalandırılmayacak. Bunu çözeceğiz çünkü başka yolu yok."

Bayan Justineau bu yumuşaklıkla uyuşup tereddüde düştü.

"Neşteri bırakacağım," dedi Doktor Caldwell. "Senin de aynı şeyi yapmanı ve... silahını indirmeni isteyeceğim."

Ve Doktor Caldwell söz verdiği gibi yaptı. Neşteri bir saniye yukarı kaldırıp gösterdi ve sonra masanın kenarına, Melanie'nin sol tarafına bıraktı. Bayan Justineau neşteri tutan elini izleyebilsin diye bunu ağır ağır, abartılı bir dikkatle yaptı. Elbette Bayan Justineau da onu izliyordu.

Doktor Caldwell diğer eliyle laboratuvar önlüğünün cebinden ufak ve parlak bir şey çıkardı.

"Bayan Justineau!" diye haykırdı Melanie. Çok geç. Çok çok geç.

Doktor Caldwell parlak objeyi Bayan Justineau'nun yüzüne tuttu. Duş spreyinin sesi gibi bir tıslama duyuldu ve havayı acı, kızgın, insanın nefesini kesen bir koku kapladı. Bayan Justineau inledi, sesi aniden kesildi. Yangın söndürücüyü düşürdü ve elleriyle yüzünü kapadı. Ağır ağır dizlerinin üstüne çöktü ve sonra yanlamasına yere devrildi. Orada kıvranıyor, debeleniyor ve boğulmuş gibi sesler çıkarıyordu.

Doktor Caldwell soğukkanlı bir şekilde ona baktı. “Şimdi git ve güvenliği çağır,” dedi Doktor Selkirk’e. “Bu kadının askerî gözetim altına alınmasını istiyorum. Sabotaj girişimiyle suçlanacak.”

Melanie hem kendisi hem de Bayan Justineau için bir ızdırap inlemesiyle yeniden masaya bıraktı kendini. Çaresizlik kapladı içini, onu bir kurşun gibi ağırlaştırdı.

Doktor Selkirk kapıya yöneldi ama bunun için hâlâ Doktor Caldwell’in kendisine sıktığı yakıcı zehrin içinde nefes almaya çalışırken hırıltıyla soluyan ve inleyen Bayan Justineau’nun yanından dolanması gerekiyordu. Zehirli gaz havada asılı kaldığı için Doktor Selkirk de öksürmeye başladı.

Sabrı tamamen tükenen Doktor Caldwell elini uzatıp neşteri tekrar kavradı.

Ama tam o esnada onu durduran bir şey oldu. Aslında iki şey. İlki bir patlamaydı. O kadar şiddetliydi ki çerçevelerindeki camlar zangırdadı. İkincisi ise kulakları sağır eden bir çığlıktı. Sanki yüzlerce insan aynı anda haykırıyordu.

Doktor Selkirk’ün yüzü önce ifadesiz, sonra korkmuş bir hal aldı. “Bu toplu tahliye,” dedi. “Değil mi? Bu toplu tahliye sireni, değil mi?”

Doktor Caldwell ona cevap vermekle vakit kaybetmedi. Pencereleere doğru gidip panjurları açtı.

Melanie tekrar elinden geldiğince doğruldu ama fazla aşağıda kalıyordu. En fazla dışarıdaki gökyüzünü görebiliyordu.

Her iki doktor da pencereden dışarı baktı. Bayan Justineau hâlâ yerdeydi, elleri yüzünde, sırtı ve omuzları titriyordu. Kendi acısı dışındaki her şeye ilgisizdi.

“Neler oluyor?” diye sızlandı Doktor Selkirk. “Dışarıda insanlar var. Acaba bunlar...”

“Bilmiyorum!” diye kesti sözünü Doktor Caldwell. “Güvenlik kepenklerini indireceğim. Tehlike geçti alarmına kadar burada kalabiliriz.”

M. R. Carey

Kepenleri indirmek için uzandı, elini şalterin üstüne getirdi.
İşte o anda pencereler tuzla buz oldu.
Ve acıkmışlar pervazın üstüne doluştu.

19

Çavuş Parks herhangi bir karşı saldırı planlayamadan çit yıkıldı.

Sadece hızlı olmadı, aynı zamanda amansız bir biçimde oldu tüm bunlar. Gallagher'ın çeperin doğusundaki ağaçlıkta tespit ettiği acıkmışlar aniden düz bir koşuyla oradan fırladılar. Bir şey avlamıyor, sadece koşuyorlardı ve bu durumun tuhaflığı ne yapılması gerektiğini düşünen Parks'ı birkaç saniye duraklattı.

Sonra rüzgâr yön değiştirdi ve koku ona geldi. Kesif bir çürük dalgası, o kadar yoğun ki sanki yüzüne bir yumruk gibi çarpmıştı. İki yanındaki askerler güçlkle soluyordu. Birisi küfür etti.

Ve koku, daha bir şey görmeden Parks'a haberi verdi. Daha fazlası vardı. Çok daha fazlası. Bu aldığı, sürülerce acıkmışın, kahrolası bir acıkmış tsunamisinin kokusuydu. Hepsini durdurmak imkânsızdı.

Bu yüzden tek seçenek onları yavaşlatmaktı. Bu ani saldırıyı onlar çitlere ulaşmadan zayıflatmalıydı.

“Bacaklara nişan alın!” diye bağırdı. “Tam otomatik. Ateş!”

Askerler kendilerine söyleneni yaptılar. Hava silahların öfkeli sesleriyle doldu. Öndeki acıkmışlar düştü ve arkalarından gelenler tarafından ezildiler. Ama çok fazla ve çok yakındılar. Bu onları durdurmuyacaktı.

Derken Parks zombilerin yürüyen duvarının gerisinde başka bir şey gördü. Çöpçüler. O kadar ağır zırh ve silahla kaplanmış-

lardı ki Michelin lastiklerinin maskotuna benziyorlardı. Bazıları mızraklıydı. Bazıları ise taşıdıkları çoban değneğine benzer bir şeyi yavaşlayan acıkmışların boynuna ya da sırtına batırıyordu. En azından iki tanesinde lav silahı vardı. Acıkmışların sağ ve sol kanatlarına püskürtülen alevler onların hedeften fazla uzaklaşmasını engelliyordu.

Hedefleri çit ve ötesindeki üstü.

Ayrıca sürünün iki kanadında, kürekleri yana doğru açılmış birer buldozer ilerliyordu. Yan taraftaki acıkmışlar fazla açılama-
dan merkezdeki kalabalığa dönüyor ya da sabanla sürülür gibi küreklerin altında kalıyorlardı.

Bu bir izdiham değildi. Bu bir sığır güdümüydü.

“Aman Tanrım!” dedi Er Alsop boğuk bir sesle. “Yüce İsa!”

Parks saldırının muhteşem zekâsına hayran kalarak biraz daha vakit harcadı: acıkmışları bir şahmerdan gibi, birer savaş silahı gibi kullanmak. Çöpçülerin bu kadar acıkmış nasıl topladıklarını ve bu yürüyüş öncesi nerede sakladıklarını merak etti ama bunlar işin sadece lojistik kısmıydı. Böyle bir şey yapma düşüncesi... kesinlikle muhteşemdi.

“Canlı olanları hedef alın!” diye bağırdı. “Çöpçüler! Çöpçülere ateş edin!” Ancak bir dizi yaylım ateş sonrası geri çekilmelerini, çitten uzaklaşmalarını emretti Çavuş.

Çünkü çit dayanmayacak ve hepsi çürümüş yamyamların arasında kalacaktı.

Düzenli bir şekilde geri çekilirlerken bir yandan ateş etmeye devam ettiler.

Dalga çarptı. Yavaşlamıyorlardı bile. Acıkmışlar tel örgüye ve onu tutan beton desteklere tam hız tosladılar. Duvar içe göçtü, inledi ve gacırdadı ama dayanıyor gibiydi. Yürüyen cesetlerin ön safları pek bir şey elde edemedi.

Ancak arkalarında giderek daha fazla acıkmış birikiyordu, öndekileri aşır kendi ağırlık ve ivmeleriyle çarpış noktasına, örölmüş tel bağlantılardan oluşır güçsüz barikata ulaşırlar.

Beton direkler sarhoş gibi yalpalamaya başladı. Bir tanesi yer-kürenin yüzeyinden kopardığı bir parçayla birlikte çitin bir kısmını da koparıp devrildi.

Ölü olduğunun farkında olmayanlardan oluşır koca bir grup altında kaldı, ezildi ve kıyma haline geldi. Ama geldikleri yerde onlardan daha çok vardı. İleri doğru atıldılar, piston ayakları düşenlerin kalıntılarını dövüp biçti.

Acıkmışlar işte bu kadar hızlı bir şekilde içeri girdi.

20

Justineau ayağa kalkmaya çalıştı. Bağırsakları yangın yeri gibi olduğu için bu kolay değildi, ciğerleri de asit doluydu ve ayağının altındaki zemin gemi güvertesi gibi sallanıyordu. Yüzü sanki kafatasına fazla sıkı yapıştırılmış akkor demirden bir maske gibiydi.

Çevresinde bir şeyler dolanıyordu, hem de hızla. Üstelik soluk alıp verme sesleri ve tek bir boğuk çığlık dışında tüm bunlara eşlik eden bir ses de yoktu. Caldwell ona biber gazı sıktığından beri gözleri görmüyordu ve başlangıçta sel olup akan gözyaşları gazın etkisini azaltmışsa da gözleri hâlâ şiş ve yarı kapalıydı. Fırtına sonrası gemi enkazı gibi birbirlerine çarpan bulanık şekiller gördü.

Öfkeli bir halde gözlerini kırptırdı, artık tamamen kurumuş ve yanmış haldeki gözyaşı pınarlarından biraz daha nem çekmeye çalıştı.

Şekillerden ikisi belirginleşti. Biri Selkirk'tü, laboratuvarın zemininde yan yatmış, bacakları şiddetli bir şekilde havaya kalkıp iniyordu. Diğeri ise ata binmiş gibi onun üstüne çıkmış ve doktorun ortalığa saçılmış bağırsaklarını pembe, sarkık bobinler halinde ağzına tıkayan bir acıkmıştı.

Her yönden daha fazla acıkmış geldi ve Selkirk'ü Bayan Justineau'nun görüş açısından çıkarıldılar. O artık içleri çürümüş arılar için bir çanak bal gibiydi. Justineau en son onun teselli edilemez yüz ifadesini gördü.

Melanie, diye düşündü Justineau. *Melanie nerede?*

Oda çırpınan ve kımıldayan bedenlerden oluşan bir denize dönmüştü. Justineau bu avlanma çılgınlığından geri geri uzaklaşmaya çalışırken bir başkasına çarptı. Pencerenin kenarında Caroline Caldwell sessiz bir gaddarlıkla hayatı için mücadele ediyordu. Pencere pervazından elleri ve dizleriyle sürünerek gelirken kırık camın sivri uçlarında parçalarını bırakmış olan iki acıkmış, doktorun bacaklarını yakalamış, vücuduna ulaşmaya çalışıyordu. Çeneleri hafriyat makinelerinin birbirine kenetli kepçeleri gibi açılıp kapanıyordu. Caldwell ellerini ikisinin başına koymuş, sanki onları takdis ediyor gibi görünüyordu ama aslında yaptığı, tüm kuvvetiyle onları itmek ve öne hamle yapıp dişlerini bedenine geçirmelerini çaresizce engellemeye çalışmaktı. Bu mücadeleyi santim santim kaybediyordu.

Justineau yangın söndürücüyü bıraktığı yerde gördü. Parlak kırmızı rengi, laboratuvarın yatıştırıcı beyaz ve gri renkleri arasından onu çağırıyordu. Aleti alıp bir çekiç atıcı gibi döndü ve koltuk altından salladı. Tüp yankılanan bir çınlamayla bir acıkmışa çarptı, yaratığın boynu kırıldı ve kafası yana doğru düştü. Acıkmış, tuttuğu bacağı bırakmasa da en azından Caldwell'in sağ eli boşa çıktı çünkü acıkmışın boynu artık kafasının ağırlığını taşımadığından çenesini kullanamıyordu.

Caldwell yaşadığı dehşetin verdiği kuvvet ve kararlılıkla boştaki elini halen pencere pervazında duran uzun, üçgen biçiminde bir camı kavrayıp yerinden çıkarmak için kullandı. Camı diğer acıkmışın yüzüne tekrar tekrar saplayıp yaratığın yüzünü büyük parçalara ayırırken parmaklarından kendi kanı damlamaya başladı.

Justineau onu kendi haline bıraktı. Pencere tam önündeydi ve kadın, kendi yönünü bulabilecek durumdaydı. Justineau, ameliyat masasına bakmak için döndü. Şaşırtıcı şekilde görüş açısı temizdi. Acıkmışların çoğu Jean Selkirk'ün kalıntıları için kavga etmekle meşguldü, bu yüzden dört ayak üstündeydiler ve burunlarını yem kabına gömmüş gibi görünüyorlardı.

Ameliyat masası boştu. Melanie'yi hareketsiz tutan plastik kayışlar şimdi ortalarından kesilmiş vaziyette sallanıyorlardı. Caldwell'in biber gazını kullanmadan önce bir kenara bıraktığı neşter, masanın baş kısmında duruyordu.

Justineau çılgınlar gibi etrafa bakındı. Çıkardığı iniltiye benzer ses, canavarların ziyafetinin akışkan ve hırıltılı soluma sesleri arasında kayboldu. Odadaki kaos yerini sadeliğe bırakmıştı. Ziyafeti Selkirk veriyordu. Caldwell hâlâ gözü kara biçimde kendisine ulaşmaya çalışan acıkmışın yüzünü ve üst bedenini oymakla meşguldü. Nihayet yaratık kabuğu tamamen soyulmuş bir halde yere yığıldı.

Melanie hiçbir yerde yoktu.

Caldwell artık özgüdü, kanlı elleriyle telaş içinde notlarını ve numunelerini toplamaya başladı, kollarına bir sürü şey yığmaya çalıştı, ta ki hepsi patırtılı bir şelale gibi yere dökülene kadar. Çıkan ses Selkirk'ü yemekle meşgul olan acıkmışları uyandıracak kadar gürültülüydü. Başlarını kaldırdılar. Önce sola, sonra sağa baktılar. Tüyler ürpertici bir senkronizasyonla.

Caldwell bir dizinin üstüne çökmüş, yere düşen hazinelerini topluyordu. Justineau yakasına yapıştığı gibi onu ayağa kaldırdı.

"Hadil!" diye bağırdı. Ya da bağırırmaya çalıştı. Ama biber gazının bir kısmını yuttuğu için dili normal büyüklüğünün üç katıydı. Sesi *Notre Dame'in Kamburu*'ndaki Charles Laughton gibiydi. Ancak bunun önemi yoktu. Acıkmışlar zeminden hızla yükselip bu yeni besin kaynağına ulaşma hevesiyle Doktor Selkirk'ten geriye kalanları ayaklarıyla ezerken Justineau, Caldwell'i inatçı bir çocuğu sürükleyen bir anne gibi kapıya taşıdı.

Justineau laboratuvar kapısını yaratıkların yüzüne çarptı. Kapı kilitli değildi ama bu önemsiz bir ayrıntıydı. Acıkmışlar kapalı kapılar konusunda en fazla sokak köpekleri kadar etkiliydi. Kapı devamlı saldırılarla titrese de açılmadı.

İki kadın diğer tarafında duş ünitesinin bulunduğu kısa bir koridora çıkmıştı. Justineau duşa ve devamındaki, girerken açık

bıraktığı kapılara doğru yöneldi ancak oraya varmadan yavaşlayıp durdu. Bu blok ve araçların bulunduğu kulübe arasında silahlı bir çatışma yaşanıyordu. Bir sonraki binanın köşesinde nişan alan, ateş eden ve siper alan adamlar, Justineau'nun her daim nefret etmiş olduğu hâki üniformalarıyla Çavuş Parks'ın adamları değildi. Bunlar rengârenk giysili barbarlardı. Saçları katranla kararıp şekil almış, bellerine palalar iliştirilmişti.

Çöpçüler.

Justineau izlerken iki adam havaya uçuştu ve korkunç bir hızla geriye yuvarlandı. El bombasının alevi ve gürlemesi bir yarım saniye sonra gerçekleşti ve şok dalgasının bağırsakları titreten etkisi hemen onları izledi.

Caldwell başka bir kapıyı işaret etti. Belki bir şey de söylüyordu ama Justineau'nun kulaklarını sağır eden çanlar diğer tüm sesleri yuttu. Kapı kilitliydi. Caldwell ceplerini karıştırdı, beyaz laboratuvar önlüğünde koyu kırmızı kandan Bezier dalgalı lekeler bıraktı. Justineau kadının ellerinin gerçekten kötü durumda olduğunu gördü. Acıkmış parçalamak için kullandığı çentikli cam parçasının açtığı derin kesiklerden deri parçaları sarkıyordu.

Bir o cep, bir bu cep. Caldwell anahtarı bulamıyordu. Sonunda önlüğünü yırtarak açtı ve pantolon ceplerine baktı. Anahtar oradaydı. Kapıyı açtı ve kendilerini birbiriyle eş düzinelerce gri çelik rafın olduğu bir ambarda buldular. Burası bir sığınaktı.

Aynı zamanda bir kapan. Caldwell kapıyı içeriden kilitler kilitlemez Justineau burada kalamayacaklarını fark etti. Melanie dışarıda bir yerlerde, otomatik silahlarını ateşleyen adamların arasındaydı, engin ve karanlık ormandaki Kırmızı Başlıklı Kız gibi dolanıyordu.

Justineau onu bulmak zorundaydı. Bu da dışarı çıkması gerektiği anlamına geliyordu.

Caldwell ya kendini toplamak ya da bundan daha iyi bir iç mekâna çekilmek için bir rafın ucuna yaslandı. Justineau onu umursamadan dar odayı gözden geçirdi. Başka kapı yoktu ama

duvarın üst kısmında bir pencere vardı. Binanın çeper çitine en yakın ve çatışmadan en uzak tarafına açılıyordu. Belki buradan sınıfın bulunduğu bloğa, eğer dönüş yolunu bulabilmişse Melanie'nin sığınacağı yere kaçabilirdi.

Justineau kutu ve şişeleri, paket paket sargı bezini, rulolarca kâğıt havluyu yere doğru süpürerek en yakındaki rafı boşaltmaya koyuldu. O rafı bir merdiven gibi kullanacağı pencereye doğru çekerken Caldwell sessizce izliyordu.

"Seni öldürürler," dedi Caldwell nihayet.

"O saman borda kal," diye söylendi Justineau omzunun üzerinden. Fakat tırmanmaya başladığında Caldwell üniteyi paramparça elleriyle sabit tuttu ve sonra onun peşinden tırmandı. Rafın serin metalini her kavramak zorunda kalışında ufak bir acı iniltisi çıkardı.

Pencere bir mandalla kapalıydı. Justineau onu kaldırdı ve camı yalnızca birkaç santim açtı. Dışarıda sadece ayak basılmamış çimenlik bir alan vardı. Bağırtilar ve silah sesleri uzaklaştıkları için artık daha az geliyordu.

Justineau pencereyi ardına kadar açıp içinden geçti ve kendini çimenliğe bıraktı. Hâlâ sabah çiyyile nemli çimenler bileklerine serin serin dokundu. Bu hissin sıradanlığı dünyanın diğer ucundan çekilmiş bir telgraf gibi geldi ona.

Caldwell dışarı çıkmakta daha çok zorlandı çünkü kendini yukarı çekmek için yaralı ellerini kullanmamaya çalışıyordu. Dengesini bulamayıp sert bir şekilde düştü ve boylu boyunca çimene serildi. Justineau pek de nazik olmayan bir şekilde kalkmasına yardımcı oldu.

Koşeden baktıklarında sınıfların olduğu bloğa ve özel kulübelere açılan merasim alanını görebildiler. Her yerde yoğun gruplar halinde hızla koşuşan acıkmışlar vardı. Justineau önce rastgele koştuklarını sandı ama sonra acayip zırhları içindeki çöpçü çobanların onları mızrak, şok tabancası ve eski usul ateş vasıtasıyla bir sürü gibi yönlendirdiğini fark etti.

Çöpçülerin hepsinin katranla sıvandığını da gözden kaçırmadı. Sadece saçları değil, kolları ve elleri, yeleklerinin kumaşı da katran kaplıydı. Katran, endokrin engelleyicinininkine benzer bir işlev görüyor olmalıydı. Böylece iç salgı bezlerinin çıkardığı kokuyu örtüyor olmalıydılar ki acıkmışlar geri dönüp sahiplerinin boğazlarına yönelmesin.

Ancak Justineau en çok şunu düşünüyordu: *bir biyosilah olarak acıkmışları kullanmak!* Kazansalar da kaybetseler de üssün sonu gelmişti.

“Buradan geçip sınıf bloğuna ulaşmaya çalışacağım,” dedi Caldwell’e. “Birkaç saniye bekleyip çite doğru gitsen iyi olur. En azından birkaçı başka yöne bakıyor olacak.”

“Sınıf bloğu yer altında,” diye çıkıştı Caldwell. “Giriş çıkış için tek bir yol var. Kapana kısılacaksın.”

İkisi ne muhteşem bir bilim çifti olmuştu. Bilinen gerçekleri geçerli çıkarımlara eklemiyorlardı. Zihinleri bu kahrolası kâbusun karşısında bile pes etmeyi reddediyordu.

Justineau cevap vermeye tenezzül etmedi. Sadece koştu. Bir rota belirledi ve ondan ayrılmadı. En yakındaki acıkmış sürüsü onun yanından geçerken Justineau geniş bir aralık bırakıp kulübelere yöneldi. Acıkmışları güden çöpçüler işleriyle o kadar meşguldü ki dönüp ona bakamadılar bile.

Onları takip eden silah arkadaşları ise iki ateş arasında kalmıştı. Parks’ın adamları araziye iyi kullanıyor ve ahşap kulübeler arasındaki açık alanları bir mezbahaya çeviriyorlardı. Justineau ellerinde tüfekleriyle kendisine doğru gelen üç askerden kaçmak için aniden yönünü değiştirdiğinde çılgınca koşuşan bir acıkmış grubunun yan tarafına düştü. Dolandı, zikzaklar çizdi ve bir başka köşeyi dönüp karşısında diken saçlı, uzuvları hâlâ sıvı halde gibi görünen, katranla kara kara parlayan, ters çevrilmiş çöp tenekelerine siper almış ateş etmekte olan bir düzine adamla karşılaştığında sonunda kaybolduğunu anladı.

Çöpçüler onu gördü. Çoğu geri dönüp ateş etmeye devam ederken içlerinden ikisi hemen kalkıp ona doğru yürüdü. Biri belindeki kından bir bıçak çekerken, diğeri halihazırda taşımakta olduğu silahı ona doğrulttu.

Justineau donakaldı. Sırtını silaha dönüp kaçmanın hiçbir anlamı yoktu ve başka bir çıkış yolu düşündüğünde aklına hiçbir şey gelmedi.

Bıçaklı adam bacaklarına alttan bir tekme savurarak onu yere serdi. Sonra Justineau'yu gömleğinin yakasından yakalayıp iki büküm ayağa kaldırdı ve sanki bir hediye sunarmış gibi öteki adama doğru uzattı.

"Bitir işini," dedi.

Justineau başını kaldırdı. Vahşi bir hayvanla göz teması kurmak genelde kötü bir fikirdi ama eğer zaten ölecekse (ve zamanı varsa), katiline gidip kendisini becermesini, nasıl ve nerede yapacağını da ekleyerek söylerken ölmek istiyordu.

Silahlı adamla göz göze geldi. Ve neredeyse gerçekdışı bir şaşkınlık ve şokla ne kadar genç olduğunu fark etti. Büyük ihtimalle hâlâ ergenlik çağındaydı. Çocuk, silahı kafasından göğsüne doğru indirdi, belki de tüm bu hengâmeden sonra evine döndüğünde aklında Justineau'nun paramparça suratının görüntüsü olsun istemediği için yaptı bunu.

Olan bitende, yaşlı adamın Justineau'yu tutup işini bitirmesi için genç olana vermesinde törensel bir şey vardı. Bir geçiş ayını, belki de bir baba ve oğul arasındaki kenetlenme anı gibi.

Genç adam bariz bir şekilde kendini toplamaya çalıştı.

Ve bir anda ayakları yerden kesilerek ortadan kayboldu. Karanlık ve algılanamayacak kadar hızlı bir şey, bir kırbaç gibi vurup çocuğu da beraberinde götürmüştü. Çocuk şimdi asfaltın üzerinde kıvranıyordu ve ufak bedenine rağmen ona bir çuval dolusu kedinin öfkesiyle tıslayan, viyaklayan ve pençe atan bir düşmanla boğuşuyordu.

Bu Melanie'ydi. Ve kesinlikle taviz vermiyordu.

Adamın, daha doğrusu gencin attığı çığlık, Melanie'nin çenesini boynuna geçirmesiyle şırıltılı bir sıvı sesine dönüştü.

21

Kanı ve ılık eti ilk tadışının şoku o kadar şiddetliydi ki Melanie bayılacak gibi oldu. Hayatında şu ana kadar yaşadığı hiçbir şey bu kadar güzel değildi. Bayan Justineau'nun saçlarını okşaması bile! Yaşadığı haz patlaması kendinden büyüktü. Benliğinin düşünebilen parçası bu çağlayanın kıyısında iki büklüm oldu ve ayaklarının yerden kesilmemesi için etrafta ne varsa ona tutundu.

Kendisine neyin tehlikede olduğunu hatırlatmaya çalıştı. Bu adama Bayan Justineau'nun canını yakacağı için saldırmıştı, taze etin karşı konulmaz kokusu için değil. Tepesine çıkmadan önce kokuyu almamıştı bile ve aldığı bir an bile düşünmeden ısırmıştı onu. Bedeninin bunun için iznine ihtiyacı yoktu ve beklemeye de hazır değildi. Şimdi de ısıyor, parçalıyor, çiğniyor, yutuyor, hisleri bir şelalenin altında tutulan bir bardağın suyla dolması gibi içini dolduruyor, dövüyordu.

Sert bir darbe onu avından, yemeğinden ayırdı. Başka bir adam tepesinde dikilmiş, elinde havaya kaldırdığı bir bıçakla aşağı, ona doğru uzandı. Bayan Justineau onu arkadan yakaladı, elleriyle kafasına vurdu. Adam kendini korumak için arkasını dönmek zorunda kaldı ve işte o anda Melanie adamın bacağına sağlam bir şekilde yakaladı. Adama sarıldı ve güçlü kollarıyla bedenini zahmetsizce yerden kaldırdı, bir sülük gibi adama kilitlendi.

Adam abuk subuk küfürler haykırıp çılgınca Melanie'ye vurmaya başladı. Darbeler canını acıtıyordu ama önemi yoktu. Melanie

kaynağını bilemediği kadar derin bir içgüdüyle bacakların vücuda bağlandığı noktayı buldu. Dişlerini adama geçirdi ve pantolonun içindeki bacağı kan ağzına fışkırana kadar ısırdı. Böyle olacağını biliyordu. Atardamarın et ve kumaşların arasından kendisine şarkı söylediğini duymuştu.

Adamın çılgılığı ürkütücü bir ses şeklinde çıkmıştı, tiz ve titrek. Melanie'nin hiç hoşuna gitmedi. Ama ah, işte bu tadı seviyordu. Çiğ et sihirli bir bahçeymiş, şu ana kadar hiç görmediği gizli bir manzaraymış gibi, adamın yarılmış uyluğunun bir fiskiye dö-nüşmesini sevmişti.

Sonunda her şey çok fazla geldi. Midesi ve beyni yeterince büyük değildi. Dünyanın tümü bile yeterince büyük değildi. Zevkten uyuşmuş bir halde, kaslarını ve düşüncelerini yumuşatan bir tokluk hissiyle bu sefer onu çekip kaldıran ellere direnmedi.

Kimyasalların leş kokusunun altından Bayan Justineau'nun tanıdık, huzur verici ve muhteşem kokusu geldi. Bayan Justineau onu göğsüne bastırduğunda Melanie karnı tok bir kedi mırıltısı çıkardı. Yuvasındaki bir hayvan gibi, orada kıvrılıp uyumak istedi.

Ama uyuyamadı çünkü Bayan Justineau hareket etmeye, hızla koşmaya başladı. Her adım Melanie'yi sarsıyordu. Ve tokluk hissi çok uzun sürmedi. Uyuşmuş açlığı kendini hızla toparladı, zihninin köşelerini arzu dolu önerilerle dürttü. Koku daha şimdiden yine farklı bir şey ifade ediyordu ve tekrar beslenmesi için ona baskı yapıyordu. Dönüp onu zapt etmek için fazla gevşek elin altında kımıldandı, kafasıyla Bayan Justineau'nun kolunun altına sokuldu ve tekrar ısırarak için ağzını açtı.

Ama ısıramazdı, ısırmamalıydı, ısıramazdı. Bu onu seven Bayan Justineau'ydu. Onu masadan ve ince, ürkünç bıçaktan kurtaran kadın. Melanie çenesini kapanmaktan alıkoyamadı ama son anda kafasını geri attı ve çenesi et yerine havayı ısırdı.

İçinden, sadece birkaç dakika önce kedi gibi mırılayan yerden bu sefer bir kükreme yükseldi.

yapmam gerek

yapmamalıyım

yapmam gerek

Vahşi bir hayvanla boğuşuyordu ve bu hayvan kendisinden başkası değildi.

Yani kaybedeceğini biliyordu.

Justineau yine koşuyordu. Ancak şimdi nereye koştuğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Üssün tanıdık coğrafyası, patlamaların dumanı, silah sesleri ve koşuşturmaların yankısıyla yabancı bir yere dönüşmüştü.

Kucağında kıvranan ve kımıldanan Melanie odaklanmasını daha da güçleştiriyordu. Justineau onu genç bir çöpçü çocuğun bedeninden kanla şişmiş bir keneyi bir köpeğin göbeğinden çeker gibi alışını hatırladı ve onu bırakma dürtüsüyle mücadele etmek durumunda kaldı.

Peki, neden bu dürtüyle mücadele ediyordu? Melanie onu kurtardığı için değil. Ama bir yandan da evet, o yüzden. Çünkü benliğindeki bir şeye sırtını dönmüştü ve Melanie bu şeyi simgeliyordu; Tanrı'ya seçimleri hep kendisinin yapamayacağını kanıtlamak için ateşten kurtardığı anti-İshak'ı.

Siktir git, Caroline.

Melanie pek de insan boğazına ait olmayan sesler çıkarıyordu ve kafası Justineau'nun koluna vura vura bir ileri bir geri sallanıyordu. Küçük kızda şaşılacak bir kuvvet vardı. Elinden kurtulacaktı. İkisini de yere düşürecekti.

Justineau sınıf bloğunun çelik kapısını beklemediği kadar yakında gördü ve oraya doğru yöneldi.

Ancak işe yaramayacağını anladı hemen. Kapı kapalıydı ve kilitler de kapı bu durumdayken otomatik olarak devreye giriyordu. İçeri girmenin hiçbir yolu yoktu.

Sağ tarafında, laboratuvar tarafından gelen bir düzine kadar acıkmış belirdi. Belki de kaçtığı acıkmışlardı bunlar, hâlâ kokusunu takip ediyorlardı. Her halükârda, şimdi kokusunu alabiliyor ve onu istiyorlardı. Ona doğru, bacaklarındaki yorulmak bilmez mekanik bir ritimle ine kalka geliyorlardı.

Justineau'nun kaçmaktan başka çaresi yoktu. Onlardan olabildiğince hızlı kaçması ve yakalanmadan önce başka bir yere varabilmek için dua etmesi gerekti.

Vardı da. Çite ulaştı. Çit bir anda karşısına çıkıp tel örgüden bir Everest gibi yolunu kapatmıştı. İş bitti.

Justineau köşeye sıkışmış bir halde arkasını döndü. Acıkmışlar o acımasız, metronomlu koşuyla gelmeye devam ediyorlardı. Sağ ve sol tarafta hiçbir şey yoktu. Saklanacak ya da kaçacak tek bir yer bulunmuyordu. Melanie'yi bıraktı ve bir kedi gibi düşüşünü, bir deniz yıldızı gibi yaydığı ellerinin ve ayaklarının üzerine basmak için havada kendini düzeltişini izledi.

Justineau yumruklarını sıktı, kendini hazırladı ama üstüne devasa bir bitkinlik çöktü ve adrenalin dalgası onu terk ederken göz ucuyla birtakım karaltılar gördü. İlk acıkmış ağzını açıp onu yere indirmek için uzanırken bir yumruk bile atmadı.

Fakat acıkmış ıslak bir çatırdamayla ezildi ve çiğnenmeye başladı.

Bir duvar, su gibi kayarak Justineau'nun görüş alanına girdi. Metalik, soluk yeşil rengi ve üstünde bir pencere vardı. Pencereden bir canavarın yüzü kendisine bakıyordu. Bu Çavuş Parks'ın yüzüydü.

"Atla!" diye bağırdı.

Justineau'nun önündeki şey bir yapboz gibi açığa çıkmaya başladı. Bu, üsteki Humvee denilen çok amaçlı askerî araçlardan biriydi. Justineau kapı kulpunu kavradı ve açmak için bütün yan-

lış yolları denedi; çevirdi, çekti ve nihayet kulpun iç yüzündeki mandala basarak tık diye açtı.

Acıkmışlar aracın arkasını sarıp ona doğru yönelmeye başlar-ken kapıyı hızla savurup açtı. Parks'ın çocuk askerlerinden, onun yarı yaşındaki, sonbahar şenlik ateşi kadar kırmızı saçlı biri, askerî aracın tepesindeki silahın başındaydı. Silahı çılgınca bir o yana bir bu yana çevirerek havayı keskin metallerle işliyordu. Neye nişan aldığı belli değildi ama namluyu aşağı doğru çevirdiği sırada kurşunlar en yakındaki acıkmışları bulup ayaklarını yerden kesti.

Justineau kapıyı tuttu ama hareket etmedi çünkü Melanie hareket etmiyordu. Yerde çömelmiş duran küçük kız aracın karanlık iç kısmına hayvani bir güvensizlikle bakıyordu.

“Sorun yok!” diye bağırdı Justineau. “Melanie hadi, içeri gir. Şimdi!”

Melanie kararını verdi ve Justineau'nun yanından zıplayarak kapıdan girdi. Justineau onu takip etti ve kapıyı çarparak sıkıca kapadı.

Arkasını döndüğünde Caroline Caldwell'i rengi atmış, terli yüzüyle kendisine bakarken buldu. Ellerini koltukaltlarına sıkıştırmış ve aracın zemininde kütük gibi uzanmıştı. Melanie ondan kaçtı ve tekrar Justineau'ya sokuldu ve Justineau içgüdüsel olarak ona sarıldı.

Araç kendi etrafında döndü. Pencereden bakıp kısa bir süre için duman, yıkıntı ve etrafta koşmakta olan şekillerin bir çiçek dürbüne benzeyen görüntüsünü izlediler.

Hiç hız kesmeden çitin içinden geçtiler ancak neredeyse az ötedeki hendeğe bile gelemeden durdular. Araç burun üstü çakıldı, birkaç saniye çamaşır makinesi gibi titredi ve sonunda arka tarafını kurtaracak kadar çekiş gücü bulabildi.

Sonraki birkaç kilometre boyunca beş metre uzunluğunda bir tel örgü ve beton direk aracı kovaladı, bir düğün arabasının arkasındaki teneke kutular gibi arkadaki yolun üzerinde hoplayıp zıpladı.

23

Parks arazi üzerinde sürmeyi tercih ederdi (Humvee tipi araçların asfalt yola ihtiyacı yoktu) ancak arkadan gelen kazıma ve gıcırta sesi ona arka dingilin iyi durumda olmadığını söylüyordu. Bu yüzden motordan biraz daha kuvvet almak için vitesi düşürdü, gazı kökledi ve üssün etrafındaki boş yollarda rastgele bir sağa, bir sola savrularak pervasız bir hızla sürmeye devam etti. Şu an için izlerini kaybettirmenin en iyi yolunun kaybolmak olduğunu düşünüyordu.

En azından görebildiği kadarıyla kendilerini takip eden birileri yoktu. Bu şükretmeleri gereken bir şeydi.

Nihayet aracı üstten on beş kilometre kadar uzaklıkta yavaşlattı ve yolun kenarındaki tekerlek izleriyle dolu otluk bir araziye çekti. Kontağı kapatıp soluklandı ve motor soğurken tekere yaslandı. Çıkardığı seslere bakılırsa araç halinden hiç memnun değildi. Parks arabayı acıkmışlarla dolu merasim alanına girmeden ulaşabildiği tek yer olan atölyeden almıştı ve ancak şimdi (artık çok geç olduğuna göre) orada ne aradığını merak ediyordu.

Gallagher silahı indirip paneli kilitledi ve aşağı geldi. Ateşi varmış gibi titriyordu, bu yüzden bu basit hareketleri yapması oldukça uzun sürdü. Nihayet ön yolcu koltuğuna oturduğunda Çavuş'a dehşet içinde, emir ya da açıklama veya aklını başında tutabilecek herhangi bir şey beklentisiyle baktı.

“İyi iş çıkardın,” dedi Parks. “Sivilleri kontrol et. Ben kısa bir keşif yapacağım.”

Kapıyı açtı ama daha ileri gidemedi. Çünkü arka koltuğa bakan Gallagher kısa, acı dolu bir çığlık attı. “Çavuş! Çavuş Parks!”

“Ne var evlat?” diye sordu Parks bıkkın bir halde. Arka tarafa bakmak için endişeli bir hisle döndü. İki kadından birinin bir kurşun yarası ya da benzer bir şeyi olduğunu, onun ölmesini izlemek zorunda kalacağını düşünüyordu.

Ama sorun bu değildi. Doktor Caldwell’in önlüğü kan revan içindeydi fakat çoğu elindeki yaralardan geliyordu. Helen Justineau da kırmızı, şişmiş suratı dışında gayet iyi görünüyordu.

Hayır, Gallagher’ın bağırmasına sebep olan şey üçüncü yolcularıydı. Bu o küçük acıkmışlardan, kontrol bloğundaki canavarlardan biriydi. Parks bunun daha bugün et pazarına, Doktor Caldwell’in laboratuvarına götürdüğü kız olduğunu şaşkınlıkla fark etti. O zamandan beri değişmişti. Humvee’nin zeminine çömelmişti, cırılçıplaktı, saçları sıfıra vurulmuş ve bir vahşi gibi boyanmıştı; parlak mavi gözleri iki kadın arasında gidip geliyordu. Sırtındaki kavis hem gergin hem de harekete hazır olduğunu gösteriyordu.

Aradaki açığı yüzünden belindeki silahı acemice çeken Parks nişan aldı, namluyu tam küçük kızın kafasına gelecek şekilde arka koltuklara çevirdi. Bu mesafeden kafaya sıkılacak bir kurşun onu indirmek için en iyi şansıydı.

Göz göze geldiler. Kız kıpırdamadı. Sanki ondan bunu yapmasını istiyordu.

Parks’ı durduran, aralarına giren Helen Justineau oldu. Humvee’nin dar alanında oluşturduğu barikat Parks’a başka seçenek bırakmıyordu.

“Kenara çekil,” dedi Parks.

“O zaman silahı indir,” diye karşılık verdi Justineau. “Onu öldürmeyeceksin.”

“O zaten ölü,” dedi Doktor Caldwell oturduğu yerden sesi titreyerek. “Teknik olarak.”

Justineau doktora yan yan baktı ama cevap vermekle uğraşmadı. Sonra hemen Parks’a baktı. “O bir tehlike oluşturmuyor,” dedi. “Şu an değil. Görebiliyorsun. Bırak arabadan çıksın, senden, hepimizden biraz uzaklaşsın... sonra ne olacağına bakarız. Tamam mı?”

Parks kız kılığında dolaşan bu karabasanın gözlerinin fal taşı gibi açık olduğunu, titrediğini ve kendini zor kontrol ettiğini fark etti. Arabadaki herkes saç telinden çoraplarına kadar kimyasal e-engelleyici sürmüştü. Ancak yine de etrafta, Caldwell'in ellerinde, kollarında, kıyafetinde ve de çocuğun üstünde, onu tetiklemeye yetecek kadar kan vardı. Parks daha önce hiç taze et peşinde olan ama bunun için harekete geçmeyi erteleyen bir acıkmış görmemişti. Bu yeni bir şeydi ancak bunun kalıcı bir durum olup olmadığını görmek için hayatını riske etmeye niyeti yoktu.

Onu ya şimdi vuracak ya da Justineau'nun dediğini yapacaktı. Ve eğer ona ateş ederse sivillerden birini ya da ikisini de vurma riskini göze alacaktı.

"Çıkın," dedi. "Hemen."

Justineau kapıyı hızla açtı. "Melanie..." dedi ama çocuğa bir şey söylemesine gerek yoktu. Kız araçtan bir ok gibi fırladı, belli belirsiz çöp gibi bacaklarıyla Humvee'den uzağa, araziye doğru koştu.

Parks elinde olmadan onun rüzgârın aksi yönüne koştuğunu fark etti. Kız onların kokusundan, kan kokusundan uzaklaşıyordu. Sonra uzun otlar arasında çömelip neredeyse gözden kayboldu ve dizlerine sarıldı. Yüzünü öte yana çevirdi.

"Yeterli mi?" dedi Justineau.

"Hayır!" dedi Caldwell hemen. "Zapt edilip bizimle getirilmeli. Diğer deneklere ne olduğunu bilmiyoruz. Üs kaybedildiyse ve beraberinde notlarım da gittiyse dört senelik programdan elimize bir tek o kalıyor."

"Bu, programın hakkında çok şey söylüyor," dedi Justineau. Caldwell dik dik baktı. Aralarındaki hava kötü titreşimlerle ağırlaşmıştı.

Parks başıyla Gallagher'a bir işaret yaptı ve araçtan inip kadınları yalnız bıraktı. Humvee'nin arka dingili onu endişelendiriyordu ve hemen kontrol etmek istiyordu. Ne zaman hareket etmeleri gerekeceği hiç belli olmazdı.

24

Melanie bir çöküş yaşıyordu.

İlk başlarda hiç düşünemedi. Sonra düşünceler geri geldiğinde, tıpkı Bay Whitaker'ın şişesi neredeyse boşalmışken yaptığı gibi, onlardan kaçmaya çalıştı. Ağzı yeniden gerçek olmak isteyen hatıralarla doldu. Zihni yaptığı şeylerden ötürü allak bullaktı.

Ve bedeni milyonlarca seyirme ve titremeyle harap haldeydi. Her hücresi göreve elverişsiz olduğunu bildirip sahip olamayacağı şeyi istiyordu.

O hep iyi bir kız olmuştu. Ancak iki adamı parçalara ayırıp yemiş ve büyük ihtimalle ikisini de öldürmüştü. Onları dişleriyle öldürmüştü.

Açtı ve onlar ekmeği olmuşlardı.

Peki, şimdi o ne olmuştu?

Bu muammalar, açlık hissi Melanie'nin kendi kendine onların üzerine odaklanmaya izin verdiği sürece bir görünüp bir kayboluyorlardı. Bazen kocaman ve çok açık, bazen de çok uzakta, karmaşa ve dumandan bir arapsaçının içinde görünüyorlardı.

Bir görünüp bir kaybolan başka bir şey daha vardı: bir görüntü. Melanie masada bağlı halde sol bileğini tutan plastik şeridi keserken (sol el ters dönük, neşter beceriksizce parmaklarının ucunda) acıkmışlardan biri onun karşısına çıkmıştı.

Melanie donakalmıştı. Nefesi kesilmiş halde, o vahşi ve boş surata bakmıştı. Yapabileceği başka hiçbir şey yoktu, bağıramazdı bile. Gözlerini bile kapayamazdı. Özgür iradesi korkusuna yenik düşmüştü.

Bu his bir saniye kadar sürüp sonra parça parça olmuştu. Acıkmış, ağzını bir karış açmış, başı öne düşmüş ve omuzları bir akbaba gibi kamburlaşmıştı. Bakışları Melanie'den kayıp önce sola ve sonra sağa dönmüştü. Dilini çıkarıp havanın tadına bakmış ve devamında masanın etrafında ayağını sürüyerek yürümüş, laboratuvarın zemininde, Melanie'nin görüş açısının neredeyse dışındaki kımıl kımıl bir hareket yığınınına yönelmişti.

Melanie'yle sadece o bir saniye için şans eseri göz göze gelmişti.

Sonrasında sanki Melanie'nin orada olduğunu bile bilmiyor gibiydi.

Yoksunluk belirtileri ve bu muammanın endişesi içindeki Melanie'nin üzerinde oturduğu toprağı fark etmesi bayağı zaman aldı.

Etrafı kır çiçekleriyle doluydu. Birkaç tanesi (nergis ve karanfiller) Bayan Justineau'nun ilkbahar gündönümündeki dersinden tanıdık geldi. Geri kalanlar ise tamamen yeniydi ve bunlardan düzinelerce vardı. Melanie başını yavaşça çevirip sırayla hepsine baktı.

Çiçeklerin arasında uçuşan, vızıldayan ufak canlılar gördü ve yaptıkları şeyden ötürü onların arı olduğunu tahmin etti: sırayla bütün çiçekleri ziyaret ediyor, sallanan ve silkeleyen bir yürüyüşle hepsinin özüne zorla ulaşıyor ve sonra tekrar geri çekilip bir diğerrine doğru uçuşa geçiyorlardı.

Önünde uzanan arazinin üstünde çok daha büyük bir şey uçuyordu. Bu bir kuzgun ya da küçük bir kargaydı ve şakıması boğuk, heyecan verici bir savaş narasına benziyordu. Çevresinde daha tatlı ve yumuşak sesler duyuluyordu ama Melanie o sesleri çıkaran kuşları (eğer gerçekten kuş iseler) göremedi.

Hava kokularla ağırlaşmıştı. Melanie bazılarının çiçek kokusu olduğunu biliyordu ama sanki havanın bile bir kokusu vardı. Top-

rağı hatırlatan, zengin, karmaşık, yaşayan şeylerden ve ölen şeylerden ve çoktan ölmüş olan şeylerden bir mürekkep gibi. Hiçbir şeyin hareket etmeyi kesmediği, hiçbir şeyin aynı kalmadığı bir dünyanın kokusu.

Birden o dünyanın zemininde çömelmiş bir karınca haline geliyordu. Değişim denizinde statik bir atom. Yerkürenin devasallığı onu sarmalıyor ve içine giriyordu. Melanie baş döndüren, aşırı yüklü atmosferden aldığı her yudumla onu içti.

Ve bu sersemlemiş, harap haliyle et tadının ve canavarca bir hiddetin anıları zihninde tazeyken bile dünyayı gerçekten, gerçekten seviyordu.

Özellikle de kokuları. Onu insanların kokusundan çok daha farklı bir şekilde etkiliyordu ama hâlâ heyecanlandırıyor, zihninde o zamana kadar uyuyor olması lazım gelen bir şeyi uyandırıyor.

Kokular et açlığını ve kötü anıları, acı vermedikleri ve Melanie'yi o kadar da utandırmadıkları ortalama bir mesafeye itelemesine yardımcı oluyordu.

Melanie giderek kendine geldi. Sonra Bayan Justineau'nun birkaç adım ötede, sessizce kendisini izlediğini fark etti. Yüzü temkinli ve sorularla doluydu.

Melanie en önemli olanı cevaplamayı seçti. "Isırmam, Bayan Justineau."

"Ama daha fazla yaklaşmasanız iyi edersiniz," diye ekledi hızla ve Bayan Justineau ona doğru bir adım atacakken geri çekildi. "Kokunuz... üzerinizde de kan var. Ne yaparım kestiremiyorum."

"Pekâlâ," dedi Bayan Justineau ve olduğu yerde durup başını salladı. "Yıkanacak bir yer bulacağız, daha sonra e-engelleyiciyi tazeleriz. İyi misin Melanie? Senin için çok korkutucu olmuş olmalı." Yüzünde endişe ve başka bir şey daha vardı. Belki de korku.

Korkmalıydı da. Çitin dışında, 6. Bölge'deydiler ve üstün kilometrelerce uzakta olmalıydılar. Canavarların, acıkmışların dünyasındaydılar ve yakınlarda sığınabilecekleri bir yer de yoktu.

“İyi misin?” diye sordu Bayan Justineau tekrar.

Melanie başını sallayarak evet dedi ama bu bir yalandı. İyi değildi, henüz. Bir daha hiç iyi olacak mı ondan da emin değildi. Doktor Caldwell’in bıçağı gözlerinin önünde, masaya bağlı halde yatmak başına gelmiş en korkunç şeydi. Ta ki Bayan Justineau’nun öldürülmek üzere olduğunu görene ve en korkunç şey bu olana kadar. Ve şimdi de en korkunç şey, o iki adamın etlerini ısırıp yediğini düşünmekti.

Neresinden bakılırsa bakılsın, bu güzel bir gün değildi. Kalbini yakarak delen o soruyu sormak istiyordu. Bayan Justineau bilirdi. Elbette bilirdi. Bayan Justineau her şeyi bilirdi. Ama Melanie soramazdı çünkü o kelimeleri söyleyemezdi. Ortada bir şüphe, bir soru olduğunu kabullenmek istemiyordu.

Ben neyim?

Dolayısıyla hiçbir şey demedi. Bayan Justineau’nun konuşmasını bekledi. Ve uzun bir süre sonra Bayan Justineau konuştu. “Çok cesurdun. Eğer tam o sırada çıkıp gelmesen ve o adamlarla mücadele etmesen beni öldüreceklerdi.”

“Ve Doktor Caldwell de beni öldürecek, parçalara ayırıp kavanozlara koyacaktı,” diye hatırlattı Melanie ona. “Önce siz beni kurtardınız Bayan Justineau.”

“Helen,” dedi Bayan Justineau. “Benim adım Helen.”

Melanie bunu düşündü.

“Benim için değil,” dedi.

25

Humvee'nin altına geçip arka dingile iyice bir bakınca Parks küfretti.

Acı acı.

Araba tamirinden az da olsa anlasa da emin olduğu bir şey vardı, dingil mahvolmuştu. Orta kısım, muhtemelen güvenlik hendeğinden sıçradıkları sırada sıkı bir darbe almış ve V harfi şeklinde bükülmüştü. Çarpma noktasındaki metalde gözle görülür bir delik vardı. Dingil ikiye bölünmeden buraya kadar gelmeleri bile bir mucizeydi. Daha uzağa gidemeyecekleri ise barizdi. En azından kendi başlarına. Ve Parks şu ana kadar hem normal hem de acil durum frekanslarından o kadar çok anons geçmişti ki üstün yardım gelmeyeceğini artık biliyordu.

Motora bakmaya gerek olup olmadığını düşündü. Orada da ters bir şeyler vardı ve tamir etme şansı daha yüksekti ancak dingil muhtemelen motordan çok daha önce pes edecekti.

Muhtemelen. Ama kesinlikle değil.

Parks iç çekip Humvee'nin altından sürünerek çıktı ve aracın ön tarafına gitti. Er Gallagher kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi peşinde dolanıp emir bekliyordu.

“İyi durumda mı?” diye sordu endişeyle.

“Kaputu aç yeter evlat,” dedi Parks. “İç kısma da göz atmamız lazım.”

İç kısım gayet iyi durumdaydı. Motordan gelen zorlanma seslerinin sebebi belliydi, motor kulaklarından biri gevşemişti. Motor bloğu bir tarafa sarkmış, değdiği tekerlek bombesinin tepesinde takırdıyordu. Er geç parçalara ayrılacaktı ancak henüz çok bir zarar görmüşe benzemiyordu. Parks arabanın yanındaki araç kutusundan tornavida setini alıp bloğa yeni bir vida taktı, motoru tekrar yerine oturttu.

Acele etmedi çünkü işi bitince geri kalan bütün saçmalıklar hakkında karar vermeye başlaması gerekecekti.

Tatsız sürprizlerle karşılaşmamak için konuşmasını aracın içinde yaptı ve küçük acıkmış çocuğu dışarıda, kaputun üstünde oturtuyordu.

Parks konuşmasını bir brifing olarak düşündü çünkü burada kendisinden başka tek asker Gallagher'dı ve o da plan yapmak şöyle dursun, fikir sahibi olmak için bile çok gençti. Öyleyse kararları verecek kişi Parks olmak zorundaydı.

Ancak işler düşündüğü gibi gitmedi. Sivillerin kendi fikirleri vardı (bu Parks'ın kitabında her daim felaket ve ıstırap habercisi olmuştu) ve onları ifade etmekten hiç çekinmiyorlardı.

Parks güneye gideceklerini söyler söylemez başladılar. Akla yatkın bir fikirdi, hatta muhtemelen tek şansları buydu ancak düşüncesini dile getirdiği andan itibaren yakasına yapıştılar.

"Bütün notlarım ve numunelerim üstel!" dedi Doktor Caldwell. "Onları almam lazım."

"Ayrıca otuz tane de çocuk var," diye ekledi Justineau. "Ve adamlarının çoğu da orada. Ne yapacağız, hepsini bırakıp gidecek miyiz?"

"Aynen öyle yapacağız," dedi Parks. "Eğer çenenizi kapatırsanız nedenini de söyleyeceğim. Durduğumuzdan beri her on on beş dakikada bir telsizdeydim. Üsten bir cevap gelmesini bırakın, sinyal bile gelmiyor. Oradan başka kurtulan olmadı. Olduysa da araba ya da telsizleri olmadan kurtuldular, bu da bizim için başka

bir gezegende olmalarıyla aynı kapıya çıkar. Şu anda çöpçülere yakalanmadan üstten kaçan diğer kişilerin dikkatini çekmemizin hiçbir yolu yok. Eğer onlara yolda rastlarsak ne âlâ. Öteki türlü yalnızız ve yapılacak tek mantıklı şey eve dönmek, Beacon'a."

Caldwell cevap vermedi. Kavuşturduğu kollarını ilk defa indirmişti ve talihine ne düştüğünü görmek için masadaki kartlarına kenarlarını kıvrıp bakan bir poker oyuncusu gibi yaralarına kaçamak, endişeli bakışlar atıyordu.

Ama Justineau pes etmedi, Parks da zaten artık ondan başka türlü bir tavır beklemiyordu. "Birkaç gün bekleyip üsse öyle dönsük? Acele etmeyiz, giderken araziye kolağan ederiz. Eğer üs hâlâ çöpçülerin elindeyse geri çekiliriz. Ama üs temizse devam edip içeri girebiliriz. Belki sadece ben ve Doktor Caldwell. Siz arkada kalıp bizi korursunuz. Eğer çocuklar hâlâ orada ve hayattalarsa onları bırakamam."

Parks iç geçirdi. Bu kısa konuşma sırasında o kadar çılgınca şeyler söylenmişti ki neresinden tutacağını şaşırmıştı. "Pekâlâ," dedi. "Öncelikle, onlar asla canlı değillerdi. İkincisi..."

"Onlar çocuk, Çavuş." Justineau'nun sesinde öfkeli bir ton vardı. "Acıkmış olup olmamaları mesele değil."

"Kusura bakmayın Bayan Justineau ama mesele tam olarak bu. Acıkmış oldukları için yemek olmadan gerçekten çok uzun süre hayatta kalabilirler. Belki de sonsuza kadar. Eğer hâlâ o sığınakta kilitlilerse güvenciler demektir. Ve birisi kilitleri açana kadar da güvende olacaklar. Eğer sığınakta değillerse çöpçüler muhtemelen onları da yürüyüşlerine eklemişlerdir ki bu da artık bizim sorunuz olmadıkları anlamına gelir. Bizim sorunumuzun ne olduğuna gelince. O üsse gizlice yaklaşmaktan söz ediyorsunuz. Kolağan etmekten. Bunu tam olarak nasıl yapmamızı öneriyorsunuz?"

"Eh, şeyden gireriz..." Justineau konuşmaya başladı ama devam edemedi çünkü o da sorunu görmüştü.

“Eğer bu araçla gideceksek sessiz olmamızın yolu yok,” dedi Parks ve Justineau’nun aklına yeni gelen şeyi dillendirdi. “Geldiğimizi kilometrelerce öteden duyarlar. Araçsız gidersek de daha yeni binlerce acıkmışın serbest bırakıldığı bir bölgede kığımız açıkta dolanacağız demektir. Pek şansımız olmayacaktır.”

Justineau bir şey diyemedi. Parks’ın haklı olduğunu biliyordu ve intihar etmelerini önerecek hali yoktu.

Ancak o esnada Doktor Caldwell yeniden devreye girdi. “Bence bu kesin önceliklerle ilgili bir mesele, Çavuş Parks. Üssün varlığının yegâne sebebi yaptığım araştırmaydı. Laboratuvardan not ve numuneleri almak ne kadar riskli olursa olsun, ben bunu yapmamız gerektiğine inanıyorum.”

“Ben de inanmıyorum,” dedi Parks. “Aynı şey geçerli. Eğer eşyalarınız iyi durumdaysa öyle bıraktıkları için iyi durumdadırlar. Öyle de bırakmışlardır çünkü kızlarını silmeleri gerekmedikçe çöpçülerin özellikle kâğıt aranacaklarını sanmıyorum. Yemek, silah, benzin ve benzeri şeyler arıyorlardı.” Tabii eğer Gallagher’ın öldürdüğü adamlar için intikam almıyorlardıysa ancak Parks bundan şimdilik bahsetmeyecekti.

“Eşyaları ne kadar uzun süre orada bırakırsak...” diye karşı çıkmaya başladı Caldwell.

“Bu yüzden bir karar veriyorum,” diye sözünü kesti Parks. “Güneye gidiyoruz ve telsizi açık tutuyoruz. Bir sinyal alacak kadar Beacon’a yaklaştığımızda onlara olup biteni anlatıyoruz. Üsse havadan asker indirebilirler, hem de doğru düzgün silahlarla destekleyerek. Laboratuvardaki eşyalarınızı alırlar, sonra da muhtemelen geri dönerken uğrayıp bizi de alırlar. Ya da en kötü ihtimal, yoldayken iletişim kurmayı başaramayız ve oraya vardığımızda durumu bildiririz. Aynı şey olur ama birkaç gün sonra olur. Her halükârda herkes mutlu olur.”

“Ben mutlu değilim,” dedi Caldwell soğuk soğuk. “Hiç mutlu değilim hem de. O malzemeleri kurtarmayı bir gün bile ertelemek kabul edilemez bir şey.”

“Ya üsse tek başıma gidersem?” Justineau bilmek istiyordu. “Beni burada beklersiniz, geri dönmezsem...”

“Bu söz konusu bile değil,” diye kesti Parks onun sözünü. Amacı Justineau’nun planını bozmak değildi ama bu saçmalık canına tak etmişti. “Şu anda bu orospu çocukları ne kadar uzakta, hangi yolda, hatta var olup olmadığımızı bile bilmiyorlar. Ve bu şekilde kalmasını istiyorum. Eğer geri dönüp yakalanırsan derhal peşimize düşerler.”

“Onlara hiçbir şey demem,” dedi Justineau ama Parks’ın bu söyleneni boşa çıkarmak için bir şey demesine bile gerek yoktu. Burada hepsi yetişkindi.

Parks diğer itirazları bekledi çünkü birilerinin itiraz edeceğinden emindi. Ancak Justineau şimdi camdan dışarı, aracın kaputunda biriken toza bir şeyler çiziyor gibi görünen küçük acıkmış kıza bakıyordu. Çocuğun yüzünde buruşuk bir kâğıttaki zor bir kelimeyi okumaya çalışıyormuş gibi bir ifade vardı. Ve Parks aynı ifadenin Justineau’nun da yüzünde olduğunu fark etti. Bu midelerini bulandırdı. O esnada Caldwell sanki hâlâ çalışıp çalışmadıklarını kontrol eder gibi parmaklarını esnetmekle meşguldü, dolayısıyla Parks bir de onunla uğraşmak zorunda kalmadı.

“Pekâlâ,” dedi Parks. “Şöyle yapacağız, buranın birkaç kilometre doğusunda bir akarsu var, en son duyduğumda hâlâ temizdi. Önce oraya gideceğiz ve biraz su alacağız. Sonra erzak zulalarından birini bulup yiyecek tedarik edeceğiz. Temel olarak gıdaya ve e-engelleyiciye ihtiyacımız var ama orada işimize yarayacak başka pek çok şey de mevcut. Sonra dümdüz basıp gideceğiz. Al yoluna çıkana kadar doğuya, sonra Beacon’a kadar güneye. Ya Londra’nın etrafından dolanacağız ya da dosdoğru içinden geçeceğiz, duruma göre. Oraya yaklaştığımızda durumu gözden geçirip karar veririz. Sorusu olan?”

Milyonlarca soruları olduğunu adı gibi biliyordu Park. Dahası, ilk önce hangisinin sorulacağına yönelik de iyi bir tahmini vardı ve yanılmadı.

“Ya Melanie?” dedi Justineau.

“Ne olmuş ona?” diye cevapladı Parks. “Burada bir tehlike arz etmiyor. Diğer tüm acıkmışlar gibi tarladan beslenerek yaşayabilir. İnsanları tercih ediyorlar ama kokusunu bir aldılar mı her türlü eti yerler. Ne kadar hızlı koştuklarını da artık ilk elden biliyorsun. Belirli bir mesafede pek çok şeyi yakalayacak kadar hızlılar.”

Justineau Parks’a sanki yabancı bir dilde konuşuyormuş gibi bakıyordu. “Daha az önce *çocuklar* kelimesini kullandığımı hatırlıyor musun?” dedi. “Kafan bastı mı? Benim derdim kızın ne kadar protein aldığı değil Çavuş. Benim derdim, küçük bir kızı ıssızlığın ortasında yalnız başına bırakacak kadar adi bir değer yargısı. Ve onun güvende olduğunu söylediğinizde herhalde diğer acıkmışları kastediyorsunuz.”

“Kendi türlerini görmezden geliyorlar,” diye araya girdi Gallagher. İlk defa bir şey diyordu. “Orada olduklarını bile fark etmiyorlar sanki. Galiba farklı koktuklarından.”

“Ama çöpçülere karşı korumasız kalacak,” diye devam etti Justineau onu duymazdan gelerek. “Ve buralardaki diğer herhangi bir isyancı insan topluluğundan. Onu tuzağa düşürecekler ve daha ne olduğunu bile anlamadan kirece gömecekler.”

“Ne olduğunu bal gibi anlayacaklar,” dedi Parks.

“Onu bırakmayacağım.”

“Bizimle gelemes.”

“Onu bırakmayacağım.” Justineau’nun omuzları Parks’a ciddi olduğunu ve fikrinin değişmeyeceğini söylüyordu âdeta.

Caldwell, “Arabanın tepesinde yolculuk etse,” diyerek kördüğümü çözdü. “Dingil hasarlıysa herhalde oldukça yavaş seyahat edeceğiz, yukarıda tutunabileceği parmaklıklar da var. Belki silah paneline bile oturtabilirsiniz.” Herkes ona baktı ve Caldwell omuz silkti. “Kendi fikrimi açık bir şekilde söyledim sanırım. Melanie araştırmamın bir parçası, muhtemelen araştırmamdan geriye kalan tek şey. Eğer onu bizimle götürmek için biraz sıkıntı çekeceksek buna değer.”

“Ona dokunmayacaksın,” dedi Justineau kısa ve öz bir şekilde.
“Eh, bunu Beacon’a vardığımızda tartışabiliriz.”

“Katılıyorum,” dedi Parks aceleyle. “Silah paneli olmaz, orası aracın iç kısmına açılıyor. Ama tepede yolculuk edebilir. Buna bir itirazım olmaz, yeter ki kapıyı açmamız gereken zamanlarda hepimizden makul bir uzaklıkta olsun.”

Ve tam da Parks beyinleri kulaklarından akana kadar burada oturup tartışacaklarını düşünmeye başladığında nihayet karar vermeyi başardılar.

Justineau ne olacağını anlatmak üzere canavarla konuşmaya gitti.

Parks, Gallagher’a bu küçük veledi sürekli görüş açısında tutmasını ve tüfeğinden ya da tabancasından asla uzakta kalmamasını emretti. Kendisi de kızı izleyecekti elbette ancak biraz abartının zararı olmazdı.

Bayan Justineau ona, "Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu.

Melanie bir an soruyu anlamadı bile. Bayan Justineau'nun açıklamasını bekledi ve o da sonunda biraz tereddüt ederek açıkladı.

"Güneye, Beacon'a doğru gidiyoruz. Ama sen istediğin yere gidebilirsin. Askerler seni yaşadığın yerde, Luton veya Bedford ya da benzeri bir yerde tuzaga düşürdüler. İstersen oraya dönebilir ve yaşamını kendi... yani kendi..."

Justineau durakladı.

"Ne?" diye sordu Melanie. "Kiminle?"

Bayan Justineau başını iki yana salladı. "Kendi başına devam edebilirsin demek istiyorum. Ne yapmak istersen yaparsın. Beacon'da özgür olmayacaksın. Seni sadece başka bir hücreye koyarlar."

"Hücremi seviyordum. Sınıfı da."

"Ama muhtemelen bir daha ders falan olmayacak Melanie. Ve sorumluluğun yine Doktor Caldwell'de olacak."

Melanie başıyla onayladı. Bunların hepsini biliyordu. Ve korkmuyor da değildi. Sadece, korku bir şeyi değiştirmiyordu.

"Önemi yok," diye açıkladı Bayan Justineau'ya. "Siz neredeyseniz orada olmak istiyorum. Ayrıca daha önce neredeysem oraya dönüş yolunu bilmiyorum. Hatırlamıyorum bile. Hatırladığım tek şey blok... ve siz. Siz..." Şimdi duraklama sırası Melanie'deydi. Bunu nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. "Siz benim ekmeğimsiniz," dedi

sonunda. “Acıktığımda. Sizi yemek istediğimi söylemiyorum Bayan Justineau! Gerçekten istemiyorum. Öyle bir şey yapacağıma ölürüm daha iyi. Demek istediğim... Ekmeğin o şarkıdaki adamı doyurduğu gibi, siz de beni doyuruyorsunuz. Bana başka hiçbir şeye ihtiyacım yokmuş gibi hissettiriyorsunuz.”

Bayan Justineau’nun buna bir cevabı yok gibiydi. Hatta bir süre hiçbir şeye cevabı yoktu. Bakışlarını başka yöne çevirdi, tekrar dönüp baktı ve sonra yine uzaklara baktı. Gözleri yaşlarla doldu, bir süre konuşmadı. Nihayet Melanie’yle göz göze geldiğinde ikisinin bir arada olacaklarını kabullenmiş görünüyordu. Sonsuza kadar değilse bile şimdilik. “Arabanın tepesinde yolculuk etmek zorunda kalacaksın,” dedi Melanie’ye. “Buna hazır mısınız?”

“Evet,” dedi Melanie hemen. “Elbette. Gayet iyi, Bayan Justineau.”

Gayet iyiden de iyi. Bu onu rahatlattı. Aracın içine geri dönme fikri, böyle bir olasılık olduğunu fark ettiğinden beri Melanie’yi endişelendiriyordu, bu yüzden diğerlerinin başka bir seçenek düşünmüş olması harikaydı. Artık onu sanki göğsünü makaslarla yaracakmış gibi ürküten Doktor Caldwell’le seyahat etmek zorunda değildi. Ama daha önemlisi, Bayan Justineau hemen yanında otururken acıkma tehlikesinin ortadan kalkmış olmasıydı.

Bayan Justineau şimdi Melanie’nin aracın kaportasındaki tozun üzerine çizdiği resme baktı. Damlalar ve kalıplar, içlerinden de tek bir dalgalı çizgi geçiyordu. Bayan Justineau ona meraklı bir bakış attı. “Bu nedir?”

Melanie omuz silkti. Söylemek istemiyordu. Bu bugün ezberlediği, Doktor Caldwell’in laboratuvarından bloğa inen merdivenlere kadar uzanan, hücrelerine giden yoldu. Yani eve dönüşün yolu ve artık sınıfta diğer çocuklarla oturmak için o adımları takip edemeyeceğini bilse bile yine de çizmişti. Evin artık sadece anılarında ziyaret edebileceği ancak bir daha asla bulamayacağı, üzerinde duramayacağı ve kendisinin olduğunu bilemeyeceği bir yer haline geldiğinin farkındaydı.

Şu anda nasıl hissettiğini kendine açıklayabilmek için elindeki tek şey daha önce dinlediği hikâyelerdi. Musa'nın sütlerin olduğu ülkeyi göremeyişi, Aenas'ın Truva düştükten sonra kaçması ve mısır tarlasındaki bir bülbül ile hüznünlü bir kalp hakkındaki şiir.

Hepsi içinde bir araya geldi ve Melanie açıklamaya girişemedi. "Bu sadece bir desen," dedi ve kötü hissetti çünkü yalan söylemişti. Dünyadaki herkesten daha çok sevdiği Bayan Justineau'ya yalan söylemişti. Ve elbette hissettiği diğer şey ki bunu söylemesi daha zordu, o ve Bayan Justineau artık birbirlerinin evi haline gelmişlerdi. Öyle olmak zorundaydılar.

Keşke bir de içinin derinliklerinden gelen, o dehşet verici açlığın hatırası olmasaydı. Ağzındaki kan ve etin verdiği o korkunç haz. Bayan Justineau bu konuyu neden hiç açmamıştı? Melanie'nin böyle şeyler yapabilmesine neden şaşırmamıştı?

"O adamlar..." dedi temkinlice.

"Üsteki adamlar mı?"

"Evet. Onlar. Onlara yaptığım şey..."

"Onlar çöpçülerdi, Melanie," dedi Bayan Justineau. "Katiller. Eğer izin versen sana çok daha kötüsünü yaparlardı. Ve bana. Olan hiçbir şey için kendini kötü hissetme. Senin elinde değildi. Suç sende değil."

Korkularına rağmen Melanie sormak zorundaydı. "Neden? Neden suç bende değil?"

Bayan Justineau duraksadı. "Doğan gereği," dedi. Ve Melanie başka bir soru sormak için ağzını açtığı anda başını iki yana salladı. "Şimdi olmaz. Zamanımız yok ve bunlar çok derin konular. Korktuğunu biliyorum. Anlamadığını biliyorum. Söz veriyorum, zamanımız olduğunda açıklayacağım. Güvende olduğumuzda. Şimdilik... sadece endişelenmemeye ve üzülmemeye çalış. Seni terk etmeyeceğiz. Söz veriyorum. Ayrılmayacağız. Anlaştık mı?"

Melanie düşündü. Anlaşmışlar mıydı? Bu korkunç bir konuydu, bu yüzden bir kenara bırakılması bir yandan rahatlatıcıydı da.

Ama o soru, üzerinde bir yük gibi duruyordu ve cevaplanana kadar tatmin olmayacaktı. Sonunda çok da kendinden emin olmayarak başıyla onayladı. Tüm bunlara her şeyin çok da kötü görünmediği bir açıdan bakmaya başladı. Tüm bu hüznün ve endişenin dibinde, Pandora'nın kutusundaki tüm berbat şeylerin altındaki umut gibi bu düşünce yatıyordu.

Bundan sonra her gün Bayan Justineau günü olacaktı.

Shefford'ın kenarından dolanıp Çavuş Parks'ın bahsettiği akarsuya, Flit Nehri'nin sığ bir koluna doğru açık arazi boyunca ilerlediler. Orada kırk beş litrelik bir düzine plastik bidonu suyla doldurup aracın bu amaçla tasarlanmış gözlerine yerleştirdiler.

O esnada Justineau hırkasını çıkarıp hızla akan suda yıkadı, bir kayanın üzerinde sıkıp biraz daha yıkadı. Kan yavaş yavaş kumaştan ayrıldı, pas kahverengisi bulutlar suyun girdabında dönüp dağılarak yok oldu. Justineau hırkayı kuruması için aracın radyosunun antenine astı. Hırka o kadar ağırlaşmıştı ki anten neredeyse yatay hale gelene kadar eğildi.

Melanie nehrin suyuyla vücudundaki mavi jeli yıkadı. Justineau'ya jelin kokusunun kendisine laboratuvarı hatırlattığını, ayrıca kendisini çok aptal gösterdiğini söyledi.

Nehirden sonra Parks'm cep telefonundaki bir dosyadan okuduğu bir dizi koordinata gittiler. Üssü ilk devraldıklarında, tıpkı şimdiki gibi bir acil durumda Beacon'a geri çekilmek zorunda kalanlar için hazırlanan erzak zulalarından birini arıyorlardı. Zulada yemek, silah ve cephane, tıbbi malzemeler, e-engelleyici jel tüpleri, su arıtma tabletleri, haritalar, iletişim araçları, hafif battaniyeler ve ihtiyaçları olabilecek diğer her şeyin bulunması gerekiyordu. Ancak bu, teoride kaldı çünkü zulanın olması gereken yerde sadece bir delik vardı. Çöpçüler ya da başkaları zulayı keşfetmiş olmalıydı. En iyi durum senaryosu: Üsten kaçan tek grup onlar değildi ve diğer

grup zulayı onlardan önce bulmuştu. Ancak Çavuş Parks böyle düşünmüyordu çünkü onlar oraya ulaşmadan diğer grubun zulaya ulaşacak kadar toprak kazıp sonra da her şeyi toparlayıp gidecek zamanları olamazdı. Bu muhtemelen çok daha önce olmuştu.

Bu durumda ellerinde yalnızca araçtaki malzeme kalmıştı. Çavuş hangilerinin boş, hangilerinin dolu olduğunu görmek için aracın içindeki ve dışındaki tüm gözleri açtı ve bir döküm çıkardılar. Parks yönetmeliğe göre hepsinin dolu olması gerektiğini söyledi. Düşündüklerinin geri kalan kısmını ise dillendirmedi; arazide geçen bunca seneden sonra yönetmeliklerin pek bir kıymeti kalmamıştı.

İyi haberler ve kötü haberler vardı. Humvee’de geniş bir ilkyardım seti ve el sürülmemiş bir silah dolabı bulunuyordu. Ancak kumanya gözünün dörtte üçü boştu. Beşine en iyi ihtimalle sadece birkaç gün yetecek kadar yiyecek içecek vardı. Bunların yanı sıra iki sırt çantası, beş su matarası ve önceden yedi fişek yüklenmiş bir işaret fişegi tabancası mevcuttu.

Belki de en endişe verici şey hepi topu üç tüp e-engelleyici jellerinin kalmış olmasıydı ve bir tanesini kullanmaya çoktan başlamışlardı.

Justineau içindeki insani içgüdüyle mücadele edip sonunda kaybetmişti. İlk yardım setini çıkarıp başıyla Caldwell’in ellerini işaret etti. “Onları bandajlasak iyi olacak,” dedi. “Tabii yapacak başka bir işin yoksa.”

Caldwell’in ellerindeki yaralar oldukça ağrıdı. Kesikler ta kemiğe kadar iniyordu. Avucunun içindeki etler lime lime sallanıyordu, bazı yerleri birisinin beceriksizce yemeğe çalıştığı bir rosto gibi kısmen dilimlenmişti. Bu kısımların etrafındaki deri şiş ve kırmızıydı. Üzerindeki kan kurumuş ve siyah bir renk almıştı.

Justineau matarasındaki suyla yaraları elinden geldiğince yıkadı. Caldwell bağırmadı ama Justineau kurumuş kanı hidrofil pamuk beziyle dikkatlice temizlerken titriyordu, ayrıca rengi de solmuştu. Bu işlem yaraları tekrar kanattı ama Justineau bunun iyi bir şey olduğunu düşündü. Caldwell’in enfeksiyon kapma tehlikesi vardı

ve kan, mikropları yaranın yüzeyinden uzaklaştırmakta önemli bir rol oynayabilirdi.

Justineau yarayı dezenfekte ederek işine devam etti. Kanamayı durdurucu sıvı yeni açılmış etini yaktığında Caldwell ilk defa inledi. Alnında boncuk boncuk ter damlaları belirdi ve bağdırmamak için alt dudaklarını ısırırdı.

Justineau doktorun her iki eline de parmaklarını oynatabileceği ancak yaralı bölgelerin hepsini iyice kapatacak kadar geniş birer askerî yara bandı yapıştırdı. Birkaç yıl önce ilkyardım dersi almıştı, bu yüzden ne yaptığını biliyordu. Güzel, ustaca bir iş çıkardı.

“Teşekkür ederim,” dedi Caldwell bakım sona erdiğinde.

Justineau omuz silkti. İsteddiği son şey bu kadından nezaket görmektir. Caldwell de bunu fark etmiş olacaktı ki nezaketi fazla uzatmadı.

“Herkes binsin,” dedi Parks, Gallagher bagajı çarpıp kapatırken. “Yola koyulmamız lazım.”

“Bana bir dakika ver,” dedi Justineau. Hırkasını radyo anteninden indirip inceledi. Hâlâ birkaç leke vardı ama en azından kurumuştur. Melanie’nin hırkayı giymesine yardımcı oldu.

“Çok batıyor mu?” diye sordu.

Melanie başını iki yana sallayıp zayıf ama içten bir şekilde gülümsedi. “Gayet yumuşak,” dedi. “Ve sıcak. Teşekkür ederim, Bayan Justineau.”

“Bir şey değil Melanie. Peki... kokusu iyi mi?”

“Kan kokmuyor. Siz de kokmuyor. Aslında pek bir şey kokmuyor.”

“O halde şimdilik idare edecektir,” dedi Justineau. “Daha iyi bir şey bulana kadar.”

Parks tüm bunlar olurken bekledi ve sabırlıymış gibi görünmeye bile çalışmadı. Justineau, araca bindi ve Melanie’ye son bir kez el salladı. Kapı kapanır kapanmaz Melanie aracın dışından

tırmanıp kendisine tepedeki silahın arkasında, kutu gibi, rahat bir yer buldu. Humvee hareket etmeye başladığında sıkıca tutundu.

Şimdi geldikleri yoldan doğuya, A1 yolunun eski kuzey-güney ayrımına doğru ilerliyorlardı. Arka dingilin daha fazla darbe almaması için yavaş gidiyorlardı. Şehirlerin etrafından dolanmaya da özen gösterdiler. Parks acıkmışların en yoğun olduğu bölgelerin her zaman şehirler olduğunu ve Humvee'nin gürültüsünün onları kendilerine çekeceğini söylüyordu. Ancak her halükârda zamanlarını iyi kullanmayı başardılar.

Yedi buçuk kilometre kadar.

Sonra Humvee fırtınalı denizdeki bir sandal gibi sallanıp yalpalamaya başladı, yolcularını koltuklarından hoplatıp zemine düşürdü. Caldwell içgüdüsel olarak yaralı elleriyle dengesini sağlamaya çalışınca acı içinde inledi. Sımsıkı bir şekilde büzülüp sardığı ellerini göğsüne bastırdı.

Son bir sarsılma sonrası Humvee başka türlü, yoğun ve ağırlı bir titremeye geçti. Hava saldırısı alarmı gibi tiz bir ses havayı yardı. Dingil parçalandı ve aracın arka kısmı asfalt boyunca sürüklenmeye başladı.

Parks frene yüklenip aracı durdurdu. Kendi eksenleri etrafında döndüler, mekanik bir şeyden ziyade bir hayvanın yere uzanışı gibi, hidrolik bir iç geçirmeyle yola çöktüler.

Parks da iç geçirip kendini hazırladı.

Justineau şu ana kadar Çavuş hakkında hınç ve şüphe dışında bir şey hissetmemişti (Melanie'yi Caldwell'e teslim ettiğinde bu hisler gerçek bir nefrete de dönüşmüştü) ama şu an onu takdir ediyordu. Humvee'nin kaybı ağır bir darbeydi ve Çavuş küfretmekle vakit kaybetmiyordu.

Ekibi harekete geçirdi ve herkesi araçtan dışarı çıkardı. Justineau ilk iş tüm sıçramalar ve sallanmalar boyunca yerinde durmayı başaran Melanie'yi kontrol etti. Kızın elini kısa bir süre için tutup sıktı. "Planlarda değişiklik oldu," dedi. Melanie başıyla onayladı.

Anlıyordu. Kendisine söylenmeden yeniden aşağı indi ve tıpkı zula bölgesinde yaptığı gibi az öteye gidip durdu.

Çavuş Parks bagajı hızla açtı, sırt çantalarından birini alıp diğerini de Gallagher'a verdi. Yanlarına alabilecekleri kadar suya ihtiyaçları vardı ancak bu koca bidonları taşımaları mümkün değildi. Herkes bir matara alıp bidonların birinden su doldurdu. Parks beşinci matarayı kendisi aldı (onu Melanie'ye verme olasılığını dillendirilmedi bile). Melanie hariç herkes yarı boş bidondan uzun, midelerini rahatsız edecek kadar büyük yudumlar aldı. Bidon neredeyse boşalmışken Parks bitirmesi için Melanie'ye uzattı ama o hayatı boyunca su içmemişti. Vücudunun ihtiyacı olan azıcık nemi canlı etten almaya alışkındı. Ağzına su dökme fikri yüzünü buruşturup geri çekilmesine sebep oldu.

Herkes birer bıçak ve tabanca aldı, kılıf ve kınları kemerlerine taktılar. Askerler tüfek de aldılar ve Parks siyah, acayip bir meyveye benzeyen iki avuç el bombasını yanına aldı. Bombalar düzgün köşeli, Justineau'nun eski savaş filmlerinde gördüğü gibi pastil şeklinde değildi. Parks bir süre düşündükten sonra işaret fişeği tabancasını da aldı ve sırt çantasına attı. Humvee'nin kontrol panelindeki iki telsizden birini Gallagher'a verip diğerini kemerine taktı.

Az miktardaki yiyeceği aralarında eşit olarak bölüştürüp sırt çantalarına koydular. Justineau fazlasıyla büyük olmasına rağmen ilkyardım setini de yanına aldı. Büyük ihtimalle ona ihtiyaçları olacaktı.

Kır yolu kuş sesleri dışında tamamen sessiz olsa da hararetli bir hızla hareket ediyorlardı. Asık suratlı ve aceleci Parks'ın tek heceli emirlerini takip ettiler.

"Pekâlâ," dedi adam sonunda. "Artık gidebiliriz. Herkes yürümeye hazır mı?"

Birer birer başlarını salladılar. Temiz bir yolda yarım günde bitecek yolculuğun bilinmeyen bir bölgede dört beş günlük bir yürüyüşe dönüştüğü gerçeği yeni yeni kafalarına dank ediyordu. Justineau kendisi kadar diğerlerinin de bu durumu kabullenmekte zorlandığını tahmin etti. Üsse direkt Beacon'dan bir helikopterle

getirilmişti ve Beacon'da o kadar uzun süredir yaşıyordu ki orası evi haline gelmişti. O zamandan öncesine ait, dünyanın tanıdığınız ve sevdiğiniz insanlar gibi görünen canavarlarla dolduğu, yaşayan herkesin bir kedi uyandığında kaçacak delik arayan fareler gibi bir yerlere sığınmaya çalıştığı Çöküş'e ait anılar, kafasında o kadar uzun süredir bastırılmışlardı ki artık birer hatıra bile değildiler. Hatıranın hatırası olmuşlardı.

Ve şimdi o dünyanın içinden yürüyerek geçeceklerdi. Ev yüz kilometre kadar ötedeydi. İngiltere'nin güzelim yeşil toprağının yüz kilometresi, hepsi acıkmışların elinde ve burada yürümek bir mayın tarlasında halk oyunu oynamak kadar güvenliydi. Hepsi bu kadar bile olsa endişelendirmeye yeterdi.

Ve Çavuş Parks'm yüzündeki ifade Justineau'ya hepsinin bu kadar olmadığını daha konuşmadan belli ediyordu.

"Bu çocuktan kurtulmaya hâlâ karşısın, değil mi?" diye sordu.

"Evet."

"O halde bazı şartlar koyuyorum."

Humvee'nin diğer tarafına gitti. Orada henüz kimsenin açmadığı bir göz daha vardı. Bu gözde Parks ve adamlarının eskiden Herts, Beds ve Bucks gibi şehirleri bastıklarında, Caroline Caldwell'in tanışmak için can attığı yüksek işlevli acıkmışlar için kullandıkları oldukça özel bir alet çantası olduğu ortaya çıktı. Dizginleme kışumları, kelepçeler, elektrikli coplar, uçlarında kementler bulunan ve iç içe geçen sopalar. Kısacası tehlikeli hayvanları terbiyecileri için asgari tehlike arz edecek hale getiren yöntemlerle dolu bir levazımat dükkânı.

"Hayır," dedi Justineau boğazı kurumuş bir halde.

Ancak bu iğrenç mühimmatı gören Melanie hızlı ve kendinden emin bir şekilde şartı kabul etti. Değerlendirerek, hatta belki tasvip ederek Parks'ın gözlerine baktı. "Bu iyi bir fikir," dedi. "Böylelikle kimseye zarar vermeyeceğimden emin oluruz."

"Hayır," dedi Parks. "İyi olan fikir tamamen başka bir şey. Şimdi sadece kötünün en iyisini yapmaya çalışıyoruz." Justineau adamın

ne demek istediğini gayet iyi biliyordu. Parks'ın Melanie'nin kafasına bir kurşun sıkmak ve onu yol kenarında bırakmak istediğinin farkındaydı. Ancak sivillerin kendisine karşı güç birliği yaptığı, Caldwell ve Justineau'nun kendi farklı sebepleriyle Melanie'nin ekibin bir parçası olarak kalmasını istediği düşünülürken, bu da Parks'ın gönülsüz biçimde verdiği bir taviz oluvermişti.

İki asker Melanie'nin ellerini arkasından kelepçeledi. Kelepçelerin zincirine ayarlanabilir bir yular ekleyip iki metre civarında tuttular. Daha sonra kızın yüzünün alt kısmına köpek ağızlığına ya da Orta Çağ'daki cadı gemine benzer bir maske taktılar. Maske yetişkinler için olsa da tamamen ayarlanabilir özellikteydi ve iki asker onu oldukça sıkı bir şekilde kızın yüzüne tutturdu.

Melanie'nin bileklerine yürümesine engel olmayacak ama koşmasını imkânsızlaştıracak bir köstek bağlamaya giriştiklerinde Justineau müdahale etti. "Onu unutabilirsiniz," dedi hemen. "Size acıkmışlar kadar çöpçülerden de kaçtığımızı sürekli hatırlatmak mı zorundayım? Melanie'nin kimseyi ısıramayacağından emin olmak ayrı bir şey, koşamayacağından emin olmak ayrı. Bu şekilde onu kurşun sıkmadan öldürmüş oluyorsunuz."

Belli ki Çavuş öylesi bir durumdan hiç rahatsız olmazdı. Ancak bir süre düşündükten sonra nihayet kısa ve sert bir onaylama işareti yaptı.

Caldwell her zamanki tavrıyla, "Helen, deneklerden bahsederken öldürmek diyorsun," dedi. "Sana bunu daha önce söyledim. Çoğu durumda beyin işlevi enfeksiyondan birkaç saat sonra duruyor ki bu da ölümün tıbbi tanımına yeterince uymakla kalmayıp..."

Justineau dönüp Caldwell'in yüzüne bir yumruk indirdi.

Bu oldukça sert bir yumruktu ve Justineau'nun elini beklediğinden daha fazla acıttı, şok etkisi dirseğine kadar bütün kolunu sardı.

Caldwell sendeledi, neredeyse düşüyordu, kollarıyla dengesini bulmaya çalışırken önce bir, sonra iki adım geri attı. Justineau'ya tam bir şaşkınlıkla baktı. Justineau ona vurduğu elini ovuştururken

bakışlarına karşılık verdi. Eğer ihtiyacı olursa bir eli daha vardı ama o bile Caldwell'in o sırada sahip olduğundan daha fazlaydı.

"Konuş konuş," diye tavsiye verdi. "Konuş da dişlerini ağzından bir bir dökeyim."

İki asker yanlarında durdu, ilgili ama tarafsızdılar. Belli ki bu kavganın sonucu onları alakadar etmiyordu.

Melanie de gözleri ve ağzı kocaman açılmış onları izliyordu. Öfke Justineau'dan akarak boşaldı ve yerini kontrolü kaybetmenin getirdiği bir utanç dalgasına bıraktı. Justineau kanın yüzüne hücum ettiğini hissetti.

Caldwell'in de yüzünde kan vardı. Dudağındaki bir damlayı diliyle yokladı. "İkiniz de şahitsiniz," dedi Caldwell, Parks ve Gallagher'a kısık bir sesle. "Bu sebepsiz bir saldırıydı."

"Gördük," diye onayladı Parks. Ses tonu oldukça dingindi. "Şahitliğimizin bir işe yarayacağı bir yerde olmayı iple çekiyorum. Tamam mı, bitti mi? Konuşma yapmak isteyen var mı? Yok mu? O halde yola koyulalım."

Humvee'yi sakat ve sessiz bir vaziyette arkalarında bırakıp yol üzerinden doğuya doğru yürümeye başladılar. Caldwell bir süre yalnız başına durduktan sonra göç dalgasına katıldı. Kendisine yapılan saldırının bu kadar az ilgi çekmesi belli ki onu hayrete düşürmüştü. Ancak o gerçekçi bir kadındı. Kötü haberleri arkasında bırakıp devam etmesini biliyordu.

Justineau izlerini biraz olsun yok etmek için Humvee'yi yarınlardaki bir tarlaya gizleseler daha mı iyi olurdu diye düşündü ancak dingili kırılmış ve arka kısmı yere çökmüşken aracın hareket ettiremeyecekleri kadar ağır olacağını tahmin etti. Ve aracı yakmak da düşmana tam olarak nerede olduklarını belli eden bir işaret fişeği atmakla aynı kapıya çıkan, daha da kötü bir fikirdi.

Zaten bu olmaksızın da yeteri kadar düşman, bir yerlerde onları bekliyor olacaktı.

Melanie ilerlerken etrafındaki dünyayı özömsüyordu.

Burası dört yanı tarlalarla çevrili, genel olarak kırsal bir alandı. Daha çok dikdörtgeni andıran ya da en azından köşeleri kabaca dört köşe halini almış tarlalar vardı. Ancak otlar yetişkinlerin omzuna kadar geliyordu ve zamanında buralara ekilen ürünler her neyse onları çoktan yutmuşlardı. Tarlaların yolla birleştiği yerlerde bakımsız çitler ve parça parça duvarlar bulunuyordu. Üzerinde yürüdükleri yüzey, bazıları Melanie'nin içine düşebileceği büyüklükte deliklerle soluk, siyah bir halıyı andırıyordu.

Çürüyüşü gösteren bir manzaraydı ancak yine de mükemmel ve insanın kalbini durduracak kadar güzeldi. Tepedeki gökyüzü neredeyse sonsuz genişlikte, açık maviden bir kâse gibiydi. Bir kule gibi göz alabildiğince uzanan bembeyaz, kocaman bir bulut kümesiyle derinleşiyordu. Her yerde kuşlar ve böcekler vardı, bazıları bu sabah ekibin ara verdiği tarladan tanıdıktı. Güneş Melanie'nin tenini ısıtıyordu, o ters dönmüş kâseden dünyaya enerji döküyordu. Melanie topraktaki çiçekleri ve denizdeki yosunları besleyen, her yerde bir besin zinciri yaratan enerjinin bu olduğunu biliyordu.

Karmaşık hava milyonlarca koku taşımaktaydı.

Uzakta birkaç ev görünüyordu, Melanie bu mesafeden bile evlerin tahrip olduklarını görebiliyordu. Kırılmış ya da tahta çakılmış pencereler. Menteşelerinden sallanan kapılar... Büyük bir çiftlik

evinin çatısı tamamen çökmüştü, omurgası aşağı doğru kusursuz bir eğri yaratmıştı.

Melanie artık çok uzak bir zamana aitmiş gibi gelen Bay Whitaker'ın dersini hatırladı. *Birmingham'ın nüfusu sıfır...* Gördüğü bu dünya insanlar tarafından ihtiyaçlarını karşılamak için inşa edilmişti ama artık o ihtiyaçları karşılamıyordu. Her şey değişmişti. Değişmişti çünkü insanlar geri çekilmişlerdi. Her şeyi acıkmışlara bırakmışlardı.

Melanie bunların hepsinin kendisine anlatıldığını yeni fark ediyordu. Sadece görmezden gelmişti. Dünyasının mantığını göz ardı etmiş ve kendisine verilen pek çok çelişkili hikâyeden sadece inanmak istediği kısımlara inanmıştı.

Çavuş Parks lojistik bir problemle mücadele ediyordu ve hâlâ çözebilmiş değildi.

Başlangıçtaki fikri yollarının üzerindeki kasabalardan (ya da herhangi bir binadan) uzak durup tüm bu yürüyüşü tamamen kırsal alandan devam ettirmektir. Bunu yapma sebepleri ortadaydı. Acıkmışlar genelde ilk dönüştükleri ya da virüsü kaptıkları ya da nasıl söylemek istiyorsanız işte onu yaşadıkları yere yakın kalırlardı. Bu bir yuvalanma içgüdüsü değildi, sadece avlanmadıkları zaman bir çeşit donma oyunu oynayan küçük çocuklar gibi kıpırtısız durmalarının bir sonucuydu. Bu yüzden şehirler ve kasabalar onlarla doluyken kırsal alanlarda daha nadir görülürlerdi. Tıpkı Çöküş'ten önce olduğu gibi.

Ancak Parks'ın başlangıçtaki fikrinin karşısında üç önemli argüman vardı. İlki sıcaklık. Bu, Parks'ın arazide fark ettiği ve Caldwell kanıtların hâlâ "kesin karar vermek için yetersiz" olduğunu söylese de emrindeki tüm askerlere öğrettiği bir şeydi. Acıkmışları tetiklediği bilinen şeyler maskelenmemiş insan vücudunun yaydığı ter, hızlı hareket ve gürültülü seslerdi. Ancak bir dördüncüsü daha vardı ki geceleri sıcaklık düştüğünde ortaya çıkıyordu. Acıkmışlar bir şekilde sizin vücut sıcaklığınıza kilitlenebiliyor, sizi karanlığın

ortasında, sanki tepenizde İYİ YEMEK BURADA yazılı bir neon ışığı varmış gibi buluyorlardı.

Durum böyle olunca ikinci argüman ortaya çıkıyordu. Bir sığınağa ihtiyaçları olacaktı. Eğer açık havada uyurlarsa dört bir yandan acıkmışların saldırısına uğrayabilirlerdi. Pekâlâ şehirlerin dışında da sığınılacak yerler bulunabilirdi ancak bu zaman, iş gücü ve sıkı bir araştırma gerektiriyordu.

Burada da üçüncü argüman karşlarına çıkıyordu. Zaman. Herhangi bir yapının olduğu bölgelerden uzaklaşıp kaçınmak yollarına ilaveden otuz beş kilometre kadar ekleyecekti. Yaklaşık sayılar düşünülürse bu o kadar da önemli değildi. Ancak yaklaşık sayılar bir boka yaramazdı. Önemli olan, bu rotanın onları en zorlu, en yavaş hareket edebilecekleri yoldan götürüp yolculuk zamanını iki katına çıkaracak olmasıydı. İki üç santimlik dikenleri olan çalılar ve diz boyuna gelen kurtpençeleriyle dolu bir arazide kaçmanın zorluğu da cabasıydı. Acıkmışlar bedenlerinin yarılmasına aldırmazlardı ve kokunuzu bir kez aldılar mı kemikleri lime lime olurken bile memnun bir halde koşmaya devam ederlerdi. İnsanlar bu arazide çok daha fazla yavaşlar ve çok daha kolay lokma olurlardı.

Bu yüzden şimdi otlara boğulmuş iki tarlanın arasındaki bir kır yolunda ilerliyorlardı ve bir kasabadan geçmek üzereydiler. Ya da çevresinden dolanıp yolculuklarına beş kilometre daha ekleyeceklerdi.

Öyle ya da böyle, Parks kısa bir süre içinde karar vermek zorunda kalacaktı.

Caroline Caldwell bilimsel olarak saptanmış bir sıralamayla keder evrelerinden geçiyordu.

İlk evre olan *inkâr* gerçekten hızlı geçti çünkü mantığı, bu alçaltıcı ve aldatici hissi ortaya çıkar çıkmaz devirdi. Gerçek ortadayken *inkâr* etmenin faydası yoktu. Ulaşmak için dikenli çalılıkların arasından ve mayın tarlalarından güç bela ilerlemeniz gerekse bile gerçeği *inkâr* etmek faydasızdı. Gerçek gerçektir ve sahip olmaya

değer tek ödöldü. Eğer inkâr ediyorsanız bu, sadece gerçeğe layık olmadığınızı gösterirdi.

Böylece Caldwell çalışmasının, yani hayatının son on yılının yitip gittiğini kabullendi.

Ve bu düşünceyle içinde mide asidi gibi kaynayan zehirli öfkeyi ve içerelemeyi duyumsadı. Eğer Justineau araya girmemiş olsaydı, eğer o son kesimi yapabilseydi bir şey fark eder miydi? Elbette fark etmezdi. Ancak Justineau, Caldwell'in üsteki son dakikalarının heba olmasına neden olmuştu. Bu kabahatin üstüne daha fazla bir şey eklemenin âlemi yoktu, bu kadarı tek başına yeterdi. Justineau çalışmasını berbat etmişti ve şimdi çalışması yok olmuştu. Beacon'a döndüklerinde Justineau bu suçunun bedelini, kariyerinin sona erdirilerek ve büyük ihtimalle kurşuna dizilmesi kararını verecek bir askerî mahkemede yargılanarak ödeyecekti.

Pazarlık Caldwell'in oyalanmadığı bir diğer evreydi. Tanrı'ya ya da tanrılara ya da kadere ya da üzerinde herhangi bir hükmü olan daha yüksek veya alçak hiçbir güce inanmıyordu. Pazarlık yapacağı hiç kimse yoktu. Ancak tarafsız, fiziksel kuvvetlerle yönetilen determinist bir dünyada bile laboratuvarı el değmemiş halde bulunur ve Beaconlı bir kurtarma ekibi notlarını ve numunelerini düzgün bir biçimde geri getirirse, kâinatın kendisine iyi davrandığını (tabii ki bunu şanstın ayırt etmesi zor olsa da) tasdik ederek bu "hiç kimse" için bir mum yakacaktı.

Bu düşünceyi iyice bir gözden geçirip ne kadar acınası, ne kadar korkak ve kaçamak bir fikir olduğunu gördü ve derin bir depresyona gömüldü.

Ama bu depresyondan da şu düşünceyle kurtuldu: Laboratuvarı saklamaya değer bir şey zaten yoktu. Numuneler belki. Ama zaten yanında canlı bir numune vardı. Notları genelde betimleyiciydi: Acıkmış virüsünün hayat döngüsünün oldukça detaylı ve ayrıntılı açıklaması (tamamlanmış da değildi hani, zira henüz bir numuneyi olgunlaştığı çiftleşme evresine kadar yetiştirememişti), enfeksiyonun sıradan durumlarda ve sınıflardaki çocuklarda görüldüğü gibi müstesna durumlarda gelişimi şeklindeydi. Bunların

hepsini ezbere biliyordu, bu yüzden notlarını kaybetmiş olması o kadar da önemli değildi.

Bir şansı vardı. Alanda. Karşısına fırsatlar çıkacaktı.

İşler hâlâ iyiye gidebilirdi.

Er Kieran Gallagher canavarları iyi biliyordu çünkü canavarlarla dolu bir aileden geliyordu. Ya da belki ailesindekiler içlerindeki canavarları dışarı çıkıp havayı koklatmaya diğer insanlardan daha yatkındı.

Canavarları dışarı çıkaran şey hep aynıydı: babasıyla ağabeyinin, yaşadıkları yerden yüz metre kadar uzaktaki terk edilmiş bir evin kulübesinde kurdukları bir damıtıcıda ürettikleri kaçak votka. Beacon'daki geçici hükümet ruhsatsız alkole resmî olarak karşıydı. Ancak gayriresmî olarak sarhoşken evinizde bulunduğunuz ve sadece kendi ailenizdekileri dövdüğünüz sürece ne yaptığınızı pek de umursamıyorlardı.

Gallagher, Beacon'ın ötesindeki dünyanın tuhaf mikrokozmosunda büyümüştü. Babası, ağabeyi Steve ve kuzeni Jackie normal insanlara benziyordu ve hatta bazen normal insanlar gibi davranıyorlardı. Ancak genelde iki aşırı uç arasında gidip geliyorlardı: içtikleri zamanki gözü kara şiddet ve içkinin etkisi geçtiğindeki yarı baygın uyuşukluk.

Gallagher'ın buna tepkisi ise hayatı güvenli ve sağlam orta yolda yaşamaya ve diğer insanların keçileri kaçırmasına sebep olan şeylere dikkat edip böylece onlardan uzak durmaya çalışmak olmuştur. Üste, bir kova ya da küvetin içinde hazırlanan yüzde yirmi iki oranlı ev yapımı biranın keyfini reddeden tek asker oydu. Geniş alanda devriye gezerlerken sadece o sihirli mantar aramıyordu. Whitaker'ın kendini öldüresiye içerken yaptığı acayip hareketleri izlemek bir tek ona komik gelmiyordu.

Ve Gallagher her daim akıntının ortasına yönelerek hasar almamayı başarabileceğini sanmıştı. Şimdiyse temiz sularda da kaza yapabileceğini biliyordu ve kendi kendine *ah, lütfen, lütfen*

ölmeme izin verme. Daha yaşamadımı bile, ölmem adil olmaz, diye düşünüyordu.

O kadar korkuyordu ki altına kaçırabileceğinden endişeleniyordu. Korkunun buna nasıl sebep olduğunu daha önce hiç anlayamamıştı. Ancak şimdi onu sadece Çavuş Parks kollarken acıkmışların dünyasına atılmış olmak ve Beacon'a ulaşmalarından önce yürümeleri gereken kilometrelerce yolun olması attığı her adımda taşaklarının sıkışmasına ve sidik torbasının gevşemesine neden oluyordu.

Soru şuydu: Hangisinden daha çok korkuyordu, burada ölmekten mi yoksa eve dönmekten mi? Her iki durumun da korkutucu tarafları vardı ve Gallagher'ın zihninde eşit güçteydiler.

Doğduğundan beri şansı bir türlü yaver gitmemiştir. Evde ve okulda dayak yemiş, ağabeyi gibi memelerini elleme karşılığında kızlara sigara vermeyi becerememiştir (denediği tek seferde babası onu sigaralarını çalarken yakalamış ve kemeriyle döverek cezalandırmıştı). O tımarhaneden kaçmak için hasbelkader orduya girmişti. Salak bir dövmesi vardı (*qui audet piscitur*⁵ - "cesur olan balık avlar") çünkü dövmeyi yapan adam sarhoştur ve üç harf eksik yazmıştı. Gallagher kendisiyle yatan ilk kızıdan belsoğukluğu kapmış, ikincisini hamile bırakıp ortalıktan sıvışmıştı (her şeyin fazlası zarar, aşkın bile). Sonra o kıza beslediği hislerin seksin çok ötesinde olduğunu çok geç fark etmişti. Eğer Beacon'a döner ve onu tekrar görürse bunu ona açıklamaya çalışacaktı. *Ben ödleğin ve bir boka yaramaz herifin biriyim ama bana ikinci bir şans verirsen seni bir daha asla bırakmayacağım.*

Olmayacaktı, değil mi?

Olacak olan şuydu. Beacon'la burası arasında bir yerde bir acıkmış ondan bir ısırık alacaktı. Çünkü Gallagher'ın hayatı bu şekilde işliyordu.

Asker kıyafetinin cebindeki bir şey onu rahatlatıyordu. Bu bir el bombasıydı. Parks geri kalanları beline takarken bir köşeye yuvarlanmıştı. Gallagher onu Parks'a verme niyetiyle yerden almış

5 Latince aslı *qui audet adipiscitur*; yani "cesur olan kazanır". (ç. n.)

ama sonra içgüdüsel bir şekilde saklayıp istiflemişti. Şimdi onu son çare olarak saklıyordu.

Dünyadaki birçok şey ödünü bokuna karıştırıyordu. Acıkmışlar onu yiyebilirdi. Çöpçüler ona işkence edebilir ya da onu öldürebilirdi. Burası ile Beacon arasında bir yerde yiyecekleri ve suları bitip yavaş yavaş ölebilirlerdi.

Eğer işler oraya gelirse Gallagher kendi pimini kendisi çekecekti. Yolun ortasının da canı cehennemeydi.

Helen Justineau ölü çocukları düşünüyordu.

Düşüncesini sınırlandıramıyor, sınırlandırmak da istemiyordu. Dünya üzerinde büyümeden ölen her çocuğu düşündü. Milyarlarcası olmalıydı. Katliamlarca, kıyametlerce, soykırımlarca çocuk. Her savaşta, her kıtlıkta duvara toslanan. Kendilerini koruyamayacak kadar küçük, yoldan çekilemeyecek kadar masum. Deliler, sapıklar, yargıçlar, askerler, oradan geçmekte olanlar, arkadaşlar veya komşular ya da en olmadı kendi ebeveynleri tarafından öldürülen çocuklar. Aptalca bir kaza ya da gaddar bir hüküm sonucu ölen çocuklar.

Her yetişkin, zoru başarmış bir çocuktü. Ancak bazı farklı zaman ve farklı yerlerde, zorluklar aşılamayacak kadar büyük olurdu.

Ve ölü çocuklar yaşayan herkesin yakasındaydı. Aym okyanusu çekişi gibi, sizi aşağı çeken bir suçluluk hissiydi bu. Kaldırmak için fazla ağır ve hiç bırakamayacağınız kadar size ait bir parçanızdı.

Eğer o gün çocuklarla ölüm hakkında konuşmamış olsaydı, onlara "Hafif Süvari Alayı'nın Hücumu"nu okumamış olsaydı ve çocuklar ölmenin nasıl bir şey olduğunu sormamış olsaydı Melanie'nin saçlarını asla okşamazdı ve bunların hiçbiri olmazdı. Tutamayacağı ve aynı zamanda bozamayacağı bir sözü vermezdi.

Her zamanki kadar bencil olabilir, herkesin yaptığı gibi kendini bağışlayabilir ve her sabah yeni doğmuş gibi tertemiz uyanabilirdi.

29

Çavuş Parks kararını verdi. Stotfold'a doğru gidecekti.

Burası A1'e çıkan yolun üstünde önemsiz, küçük bir yerdi ve Parks'ın da buradan pek ümidi yoktu. Orada erzaklarını yenilemeyecekler ya da başka bir araç bulamayacaklardı. Sahip olmaya değer her ne varsa çoktan bulunup alınmış olmalıydı. Buranın gitmeye değer tek bir tarafı vardı: Stotfold, rotalarının üstündeydi ve akşamüstü yerini yavaştan geceye bırakırken umduklarını değil bulduklarını yemek zorundaydılar. Parks gece karanlığından önce güvenli bir yerde olmak istiyordu.

Fakat bir kilisenin yanından geçerken hâlâ şehrin üç kilometre dışındaydılar, ağaçların üzerinden yükselen su değirmeninin bacasını görebilecek kadar bile yakın değillerdi.

Parks buranın kilise inşa etmek için saçma bir yer olduğunu düşündü çünkü çevresinde neredeyse hiçbir şey yoktu. Çöküş'ten önce bile pek geleni gideni olduğunu sanmıyordu Parks. Kamp kurmak için de elverişli değildi. Çok fazla büyük penceresi vardı, çoğu kırılmıştı ve ön taraftaki devasa kemerli kapı dişsiz bir ağız gibi esniyordu (kapılara ne olduğu belli değildi).

Ancak büyük yapının hemen yanında cüruf briketli bir garaj vardı ve Parks onun görünüşünü beğendi. Diğerlerine beklemelelerini söyledikten sonra gidip daha yakından kontrol ettiğinde daha da hoşuna gitti. Geniş, yukarı doğru açılan kapı sağlam bir metalden yapılmıştı. İtmeye ya da pençelemeye boyun eğmezdi ki

acıkmışlar bir kapıya rastladıklarında genelde bunları yaparlardı. Kapının paslanıp pervazlarına yapışmış olması da hareket etmesini güçleştiriyordu. Yan taraftaki diğer giriş, kilitli ahşap bir kapıdan ibaretti. Çok daha az güvenliydi ama Parks kapıyı dışarıdan açmak için ahşaba zarar vermeden silindiri kırabilir ve sonra da (eğer şansları yaver giderse) tekrar tamir edebilir ya da içeri girdiklerinde bir çeşit barikat kurabilirdi.

Gallagher'a gelip kendisine katılmasını işaret etti. Kadınlar yolda beklerken ikisi kiliseyi gözden geçirdi. İlk bakışta acıkmişa rastlamadılar, bu iyiye işaretti. Haç panosunun yakınında, yerde birkaç kemik vardı ama hayvan kemiğine benziyordu. Oraya muhtemelen bir kurt ya da çakal (ya da geçerken uğrayan bir Satanist) tarafından bırakılmış olmalıydılar.

Mihrabın üstünde yeşil spreyle boyanmış O SİZİ DİNLEMİYOR APTALLAR yazılmıştı. Parks bu gerçeği sorgulamadı bile. Hayatında hiç dua etmemişti.

Ancak burada başka birisi dua etmişti. Kilise oturağında bir kadın çantası unutulmuştu. İçinde biraz bozukluk, bir ruj, ufak bir ilahi kitabı, konum belirleyicisi bulunan bir dizi araba anahtarı ve bir adet ekstra ince prezervatif vardı. O kadar masum ve günlük nesnelerdi ki bunlar, Parks hayran kaldı ve insanların endişelendiği en kötü şeylerin korunmasız seks ya da arabalarını nereye park ettiklerini unutmak olduğu zamanları özledi.

Gallagher yan taraftaki, içinde kutsal eşyaların falan bulunduğu tahmin ettiği odayı kolaçan ediyordu. Feneriyle biraz etrafa bakındıktan sonra kapıyı çarparak kapattı ve "Temiz, Çavuş," diye seslendi.

Ya kapı çarpmasından ya da muhtemelen kelimelerden, kilisenin arka kısmındaki karanlıktan bir şeyler fırladı. Son sürat Gallagher'a çarparak ayaklarını yerden kesti ve Gallagher paldır küldür ahşap zemine düştü.

Parks o yöne döndü ve boğuşan iki vücut gördü. Düşünmesine bile gerek yoktu. Silahını çekti, acıkmişin kafasının kara gölgesinin

Gallagher'ın boğazına doğru inişini takip etti ve tetiğe bastı. Bir patlamadan ziyade, baltayı bir oduna indirdiğinizde çıkan sağlam bir çat sesi çıktı.

Parks hedefi on ikiden vurdu. Mermi acıkmışın kafatasının arkasına saplandı. Sıradan bir mermi hedefi delip yoluna devam eder ve Gallagher'ı da vururdu ya da en azından yüzüne ve bedenine acıkmışın beyin parçaları saçılırdı, bu da bir saat, bir gün ya da bir hafta sonra, tahmin edilebilir ve can sıkıcı sonuçlar doğururdu. Ancak bu sıkıdığı yumuşak burunlu, çelik-alüminyum bir mermiydi. Minimum bir delik açacak şekilde tasarlanmıştı. Yavaşladı, yayıldı ve acıkmışın beynini pembe bir milkshake haline getirdi.

Gallagher hareketsiz bedeni bir kenara ittirip kalktı. "Kah-retsın!" dedi nefes nefese. "Üstüme çıkana kadar onu görmedim bile. Teşekkürler, Çavuş."

Parks acıkmış öldürdüğünden emin oldu. Acıkmış tamamen etkisizdi, gözlerinden, burnundan, kulaklarından, kısacası her yerinden gri madde sızıyordu. Hayattayken koyu saçlı, Parks'tan biraz daha genç bir erkekmiş. Üzerinde çürümüş bir papaz cüppesi vardı, yani virüsü burada kapmış olması muhtemeldi. Belki o zamandan beri de burada, bir yemeğin dolanıp önüne gelmesi için karanlıkta bekliyordu. Ya da belki birisini öldürdükten sonra buraya dönmüştü. Kulağa garip gelse de bu ara sıra olurdu. Çoğu gibi bir yerde donakalmak yerine, bazı acıkmışlar belirli bir yer için yuvalanma içgüdüleri geliştirirlerdi. Parks, Doktor Caldwell'in bunu bilip bilmediğini merak etti. Biliyorsa acaba bunu konak beynin parazit ortaya çıkar çıkmaz öldüğü fikriyle nasıl bağdaştırıyordu.

Gallagher üzerini gözden geçirip kesik, ısırick ya da acıkmıştan sıçramış vücut sıvısı olup olmadığına baktı. Parks da onu dikkatle kontrol etti. Yaşanan yakın temasa rağmen Gallagher temiz çıktı. Sesinde travma sonrası bir titremeyle Parks'a teşekkür ediyordu hâlâ. Parks eski kapkaç günlerinde böylesi kıl payı durumları çok yaşamıştı ve pek de önem vermiyordu. Sadece Gallagher'a tehlike arz eden durumlarda konuşmamasını söyledi. El işaretlerinin de

en az seslenmek kadar işe yaradığını ve çok daha güvenli olduğunu anlattı.

Tekrar dışarı çıktılar. Siviller elli metre kadar ötedeki çakıl taşlı patikanın sonunda, az önce olan bitenlerden tamamen habersiz bekliyordu. Kiliseden gelen sesleri yaptıkları aramanın gürültüsü sanmış olmalıydılar.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Justineau.

“Her şey gayet iyi,” dedi Parks. “Neredeyse hazırız. Gözünüz yolda olsun, bir şey görürseniz bağırın.”

Parks dikkatini garaja verdi. Yakından incelendiğinde Parks’ın beklediğinden de iyi olduğu ortaya çıktı. Kapı kilidini tüfeğinin dipçığıyle kırmayı düşündü ama buna gerek kalmadı. Kapının kolunu denediğinde açıldı. Burada en son kim varsa kilitmeden bırakmıştı.

Birbirlerini koruyarak ağır ağır ve dikkatlice içeri girdiler. Parks tek dizi üzerine çöküp tüfeğini tam otomatik duruma getirdi. Diz hizasına nişan alıp süpürmeye hazırды. Gallagher fenerini çıkarıp odanın köşelerine tuttu.

Köşeler boştu. Temiz. Kimsenin arkasına saklanabileceği bir şey yoktu. Burası tatsız sürprizlere müsait bir yer değildi.

“Tamamdır,” diye mırıldandı Parks. “Pekâlâ, bu yeterli. Git diğerlerini getir.”

Gallagher sivilleri içeri soktu ve Parks kapıyı kapattı. Kapı sağlam bir klik sesiyle kilitlendi. Sınırlı alanı ve ağırlaşmış, eskimiş havayı gören siviller Parks’ın heyecanını paylaşmasa da tartışma çıkarmaya niyetleri yoktu. Aslında iki kadın da hızlı yürüyüşlere ayak uydurmakta zorlanıyordu ve içlerinden hiçbiri (çok eski zamanları hesaba katmazsak Parks da dâhil) gece indiğinde çitlerin dışında olmaya alışkın değildi. Korkmuş, bitap düşmüş ve gölgelerden irkilir hale gelmiş durumdaydılar. Parks da öyleydi ama korkusunu içinde yaşıyordu, bu yüzden aynı durumda olduğu dışarıdan pek fark edilmiyordu.

Anlaşamadıkları tek konu elbette ki küçük kız oldu. Parks onun kilisede uyumasını önerdi, Justineau da karşılığında Parks'a gidip kendini becermesini söyledi. "Daha önce söylediğim gibi," dedi yine öfkelenerek. Parks artık öfkenin Justineau'nun mizacı haline geldiğini düşünüyordu. Ve doğrusunu söylemek gerekirse bu çok hoşuna gidiyordu. Eğer insan kendine herhangi bir şey hissetmek için izin verecekse, öfkenin diğer pek çok seçenekten daha iyi olduğunu düşünüyordu. "Eğer ortadaki tek tehdit acıkmışlar olsa bile," dedi Justineau. "Tüm bunlar, her şey, bize olduğu kadar Melanie'ye de yabancı. Ve korkutucu. Onu bağlayıp gece yarısı tek başına boş bir binada bırakamayız."

"O halde dışarıda onunla kal," dedi Parks.

Tam istediği gibi bu önerisi Justineau'yu birkaç saniyeliğine susturdu. O sessizlik esnasında Parks insanları bilgilendirdi. "Gidecek uzun bir yolumuz var, o yüzden bazı temel kurallar belirlesek iyi olacak. Size dediğim şeyi dediğim anda yaparsanız Beacon'a kığınız hâlâ vücudunuzda varabilirsiniz. Eğer fikir sahibi olmak hakkınızmış gibi davranmaya devam ederseniz yarın bu saatlerde çoktan ölmüş oluruz."

Justineau dili tutulmuş vaziyette ona bakıyordu. Parks bir özür ve boyun eğme bekliyordu.

Justineau elini uzattı. "Anahtarlar."

Parks'ın kafası karışmıştı. "Hangi anahtarlar? Anahtarımız yok, kapı zaten..."

"Melanie'nin kelepçelerinin anahtarları," dedi Justineau. "Ayrılıyor."

"Hayır," diye karşılık Parks. "Ayrılmıyorsunuz."

"Ne yani, şimdi hepimiz senin askerlerin mi olduk sanıyorsun Çavuş Parks? Gerçekten mi?" Sesi bile artık o kadar da öfkeli çıkmıyordu. Sadece ekşi yüzlü bir memnuniyet içindeydi. "Değiliz. Şu gördüğün Er Kızılkafta dışında hiçbirimiz senin emrinde değiliz. Bu yüzden yaşamak istiyorsanız benimle gelin saçmalıkların bize sökmez. Diz çöküp hayatımı istemsiz davranan iki küçük askere ve

belgeli bir psikopata emanet edeceğime dışarıda şansımı denerim. Anahtarlar. Lütfen. Bunu yapalım. Daha yeni sana yük olduğumuzu söyledin, bırak gidelim.”

“Kesinlikle olmaz,” diye atıldı Caldwell. “Sana daha yeni söyledim Çavuş. Bu kız benim araştırmamın bir parçası. Bana ait.”

Justineau kafasını iki yana sallayıp yere baktı. “Seni yine yumruklamak zorunda mı kalacağım Caroline? Bu konuda senden tek bir kelime daha duymak istemiyorum.”

Parks şaşkındı. Dehşete düşmüş, hatta biraz tiksinimişti. En azından bir çeşit hayatta kalma içgüdüsüne sahip insanlarla uğraşmaya alışkındı. Justineau’nun da aptal olmadığını biliyordu. Üstelerken onu Caldwell’in can sıkıcı küçük ekibinin en işe yarar elemanı olarak görüyordu. Bu çok büyük bir iltifat olmasa da ondan gerçekten hoşlanıyor ve ona saygı duyuyordu. Hâlâ da duyuyordu.

Ancak bu onlara bir fayda sağlamıyordu.

“Eğer yeterince açık olmadıysam beni bağışlayın,” dedi. “Gitme izniniz yok. Kızın da kalma izni yok. Yönetmelikler böyle bir durumu kapsamıyor ama inisiyatif kullanıyorum. Buradaki tüm insanları Beacon’a geri götüreceğim, canlı olarak. Oradan sonra başka birisi karar verebilir.”

“Beni alıkoyabileceğini mi düşünüyorsun?” diye sordu Justineau ellerini kalçalarına koyarken.

“Evet.” Parks bundan emindi.

“Peki, bunu yapıp hâlâ hızlı bir şekilde ilerleyebileceğini düşünüyor musun?”

Bu farklı bir soruydu ve daha çirkin bir cevabı vardı. Parks onu tehdit etmek istemiyordu. Eğer onu zorlarsa ve işbirliğine ikna etmek yerine mecbur ederse bir sınırı aşacağını ve bir daha asla geri çekilemeyeceğini hissediyordu.

Farklı bir yol denedi. “Başka önerilere açığım,” dedi. “Aptalca olmadıkları sürece. Kelepçeli ve ağızlıklıklı olsa bile bir acıkmış burada bizimle tutmak seçenekler arasında değil. Fiziksel yaralanmalara bizim gibi tepki vermiyorlar. Bedeninin şeklinin şemalinin ne hale

geldiğini umursamıyorsan kelepçe ve ağızlıkla da pek çok şey yapabilirsin. Kız dışarıda kalmalı.”

Justineau tek kaşını kaldırdı. “Ve onunla dışarı çıkmaya kalkarsam beni durduracaksın?”

Parks başıyla onayladı. Aynı anlama gelseler de bunun “evet” demekten daha yumuşak bir seçenek olduğunu hissediyordu.

“Pekâlâ, o halde durdur beni.”

Justineau kapıya yöneldi. Gallagher önünü kesti ve Justineau son sürat silahını (Parks’ın verdiği) çekip onun yüzüne doğrulttu. Sıkı hareket. Silahı çekmek için garajın içindeki karanlıktan faydalanıp Parks’ın tam önünden geçene kadar beklemişti, bu sayade vücudunun açısı kolunun hareketini gizlemişti. Gallagher başını silahtan öte yana doğru çekip olduğu yerde donakaldı.

“Yolumdan çekil asker,” dedi Justineau sessizce. “Yoksa beynin kamuya mal olur.”

Parks iç geçirdi. Belindeki silahı çıkarıp hafifçe Justineau’nun omzuna dayadı. Kısa tanışıklıklarından anladığı kadarıyla Justineau’nun Gallagher’ı vurmayacağını biliyordu. En azından tek bir uyarı sonrası vurmazdı. Ancak söylediklerinde samimi olduğuna şüphe yoktu. “Fikrini açıkça belirttin,” dedi Parks somurtarak. “Bunu başka bir şekilde çözelim.”

Çünkü işleri tamamen yokuşa sürmedikçe Justineau’yu öldürmek istemiyordu. Eğer zorunda kalırsa yapacaktı ama zaten az elemanı vardı ve üçü içinde (Justineau, Gallagher ve doktor) ileride işine en çok yarayanın Justineau’nun olacağını tahmin ediyordu.

O yüzden şöyle yaptılar: Küçük kızı duvara, kelepçelere ilıştirdikleri bir iple bağladılar. Parks bütün mataraları, dışarıda bulduğu ve içini taşla doldurduğu teneke bir kutuyla birlikte ipe bağladı. Böylece artık küçük kızın hepsini uyandıracak bir gürültü koparmadan kımıldaması mümkün olmayacaktı.

Justineau tüm bunlar boyunca sakın ve kıpırtısız duran acıkmış çocuğa tüm bunların manasını anlatmakta zorlandı. Justineau anlamasa da Melanie anlıyordu. E-engelleyici olsun olmasın, kendisine

neden patlamaya hazır bir bomba gibi davranılması gerektiğini biliyordu. Bir kez bile şikâyet etmedi.

Humvee'den aldıkları yemek, komik bir şekilde Kızarmış Et ve Patates olarak etiketlenmişti, sert ve lezzetsiz üç karbonhidrat, bir protein karışımından ibaretti. Yemeklerini ağızda çamur tadı bırakan suyla yediler, dolayısıyla akşam yemeği kimse için güzel bir tecrübe sayılmazdı.

Justineau bir kaşık alıp çocuğu besledi ve bu esnada mecburen kızın ağızlığını çıkarmak zorunda kaldılar. Parks kızı serbest olduğu süre boyunca yakından takip etti. Silahlı kılıfındaydı ama güvenliği açık ve mermisi namluya sürülmüş durumdaydı. Ancak yine de Melanie, Justineau'dan bir ısırik almayı kafasına koyarsa Parks'ın zamanında müdahale etmesi mümkün değildi. Öylesi bir durumda ikisini de vurmak zorunda kalacaktı.

Ancak çocuk tam bir melek gibi takılıyordu. Yemekteki et parçalarını daha çiğnemededen yutuyor, patatesleri büyük bir tiksintiyle tükürüyordu. Bir dakikada işi bitti.

Sonra Justineau kızın ağzını kim bilir nereden bulduğu ve kim bilir nerede yırtılmış bir bez parçasının kenarıyla sildi ve Parks ağızlığı geri taktı.

"Eskisinden daha gevşek oldu," dedi acıkmış çocuk. "Sıkılaştırmalısınız."

Parks bunu kızın boynunun arkasından, başparmağını kayışın içine kaydırarak kontrol etti. Melanie gerçekten doğru söylüyordu ve Parks tek kelime etmeden ağızlığı yeniden ayarladı.

Zemin soğuk ve sertti, battaniyeler de ince. Sırt çantaları dandik yastıklar oluvermişti. Bir de o küçük canavar hemen orada, aralarında, bu yüzden Parks sürekli mataralardan gelecek takırtıyı ve kızın aslına dönerek kendilerine saldırmasını gerginlikle bekliyordu.

Zifiri karanlığa baktı, Justineau'nun dışarıdaki çakıl taşlı alanda işerken göz ucuyla bir an gördüğü apış arasını düşündü.

Ancak gelecek belirsizdi ve Parks içinde mastürbasyon yapacak coşkuyu bile bulamıyordu.

Melanie rüya görmezdi. En azından bu geceye kadar görmemişti. Keyif aldığı hayalleri vardı, Bayan Justineau'yu canavarlardan kurtardığı hayal gibi. Ancak uyku onun için hep mekânsız bir yerdeki zamansız bir şeydi. Gözlerini kapatıyor, tekrar açıyor ve gün tekrar doğmuş oluyordu.

Oysa o gece garajda durum farklıydı. Belki hücresinde değil, çitin dışında olduğu içindi. Ya da belki bugün başına gelen şeyler aşırı canlı ve zihninin bırakıp gidemeyeceği kadar garip olduğu için.

Her halükârda, uykusu korkunç ve dehşet vericiydi. Acıkmışlar, askerler ve bıçaklı adamlar yalpalaya yalpalaya ona doğru yürüyordu. Isırıyor, ısırılıyor, öldürüyor, öldürülüyordu. Ta ki Bayan Justineau onu kollarına alıp göğsüne bastırana kadar.

Dişleri Bayan Justineau'nun boğazıyla buluştuğunda Melanie ansızın uyandı, zihni kendini bu düşünmesi bile kötü olan ihtimalden koparıp uzaklaştırdı. Ancak Melanie bunu düşünmeden duramıyordu. Kâbus boğucu kollarını düşüncelerinin etrafına sardı ve Melanie rüyasındaki imgelerin içinde bir şeyin, er ya da geç yüzleşmek zorunda kalacağı gizli bir yükün olduğunu biliyordu.

Ağzında acı bir metal tadı vardı. Sanki kan ve etin tadı arkalarında kindar bir hayalet bırakmış gibiydi. Bayan Justineau'nun ona verdiği samansı, kıvamsız yemek, Melanie hareket ettikçe midelerini bulandırarak sallanıyordu.

Garaj kapısının kenarlarından süzülen ufak bir ışık dışında (ay ışığı olmalıydı) etraf karanlıktı. Dört yetişkinin düzenli nefes alıp verşi dışında ses yoktu.

Çavuş'un adamlarından olan kızıl saçlı asker uykusunda mırdanıyordu. Manasız sözlerle bir şeylere itiraz ediyor ya da bir şeyler için özür diliyor gibiydi.

Uzunca bir süre baktıktan sonra Melanie'nin gözleri karanlığa alıştı. Bayan Justineau'nun vücut hatlarını görebildi. Yakında değildi ama kendisine diğerlerinden daha yakındı. Sürünüp ona gitmek ve yanına kıvrılmak, omuzlarını Bayan Justineau'nun belinin kusursuz şekilli kavisine bastırmak istedi.

Ancak gördüğü rüyanın etkisi hâlâ üzerindeyken bunu yapamazdı. Cesaret edemezdi. Zaten hareket edecek olursa teneke ve mataralar takırdar ve herkes uyanırdı.

Beacon'ı ve Hafif Süvari Alay'ının Hücumu dersinden sonra sınıfta Bayan Justineau'ya söylediklerini düşündü. Zihninde her şey çok belirgindi ve kelimeleri tamı tamına hatırlaması zor değildi çünkü bu konuşma Bayan Justineau'nun Melanie'nin saçlarını okşamasıyla sona ermişti.

Beacon'a, evimize dönecek miyiz, diye sormuştu Melanie. Büyüdüğümüzde? Ve Bayan Justineau o kadar dertlenmiş, o kadar üzülmüştü ki Melanie bilmeden söylediği bu korkunç şey her neyse onun etkilerini azaltmak için hemen özür dilemeye ve vaatler vermeye başlamıştı.

Şimdi her şeyi anlıyordu. Bu açıdan bakınca hepsi çok açık geliyordu. Dediği şey, yani eve, Beacon'a dönmekle ilgili söyledikleri mümkün değildi. Tıpkı sıcak kar ya da karanlık günışığı gibi. Beacon hiç onun evi olmamıştı, asla da olamazdı.

Bayan Justineau'yu üzen bu olmuştu. Melanie için eve dönmek, diğer oğlanlar, kızlarla ve yetişkinlerle birlikte olup dinlediği hikâyelerde duyduğu şeyleri yapması söz konusu değildi. Hele Bayan Justineau'nun içinde olduğu bir eve dönüş hiç mümkün değildi.

Melanie, Doktor Caldwell'in laboratuvarındaki kavanozlarda nihayete ermek için vardı.

Şu anda yaşadıkları şeyler kimse tarafından öngörülmemiş veya planlanılmamıştı. Bu yüzden hep ne yapacaklarını tartışıyorlardı.

Kimse bilmiyordu. Nereye gittiklerini en fazla Melanie kadar biliyorlardı.

31

Çavuş Parks güneş iyice doğana kadar uyumalarına izin vermeyi planlıyordu çünkü ertesi günün ne kadar zorlu olacağını biliyordu ama olaylar farklı gelişti ve erken uyandılar. Onları uyandıran şey motorların sesi oldu. Önce çok uzaktan geliyordu, sık sık yükselip alçalıyordu. Ancak belli ki bu sesi çıkaran şey her neyse yaklaşmaktaydı.

Parks'ın kısa ve kesin talimatlarıyla eşyalarını topladılar ve oradan basıp gittiler. Parks acıkmış çocuğun bağlı olduğu ipi çözdü ve tasmayı geri taktı, bunları yaparken kovaları takırdatmamaya özen gösterdi. Şafak öncesi sessizlikte sesin ne kadar uzağa gideceği hiç belli olmazdı.

Dışarıya, yarı aydınlanmış karanlığa daldılar. Kiliseyi geçip arkasındaki tarlaya girdiler ve yüz metre kadar ilerledikten sonra, yüksek otların arasındalarken Parks eğilmelerini işaret etti. Daha ileri gidebilirlerdi, belki de gitmeliydiler ancak Parks gelenin ne olduğunu görmek istiyordu. Buradan kendisini ele vermeden yolu iyi görebiliyordu ve çiğneyip iz bıraktıkları yol dirençli çimlerin yeniden doğrulmasıyla zaten bir dakika içinde kapanacaktı.

Güneş ağır ağır ufuk çizgisinden ayrılıp ilk ışıklar suyun bir bez parçasına nüfuz edişi gibi tarlaya süzülürken çömelmiş bir şekilde uzunca bir süre beklediler. Konuşmadılar. Kımıldamadılar. Justineau bir noktada, belki on dakika kadar sonra ağzını açtı an-

cak Parks ona sessiz olmasını işaret etti ve kadın da sustu. Parks'ın yüzündeki ciddiyeti görebiliyordu.

Rüzgâr yön değiştirdiğinde makinelerin uğultusunun yanı sıra insanların bağırışlarını işittiler.

Nihayet garip bir geçit töreni ortaya çıktı. En önde Parks'ın bir gün önce gördüğü buldozerlerden biri vardı. Yolda ilerleyip kendilerine doğru bir virajı döndüğünde, Parks aracın metalik spreyci boyayla yapılan gösterişli bir kuru kafayla süslü geniş kepeğini net bir şekilde görüyordu. Arkasında birisinin (Gallagher olduğunu tahmin ediyordu) katıksız bir korkuyla miyavlar gibi bir ses çıkardığını duydu. Ama uzaktan duyulmayacak kadar düşük bir sesti bu, o yüzden Gallagher'ın herkesin hissettiği şeyi seslendirmesinde bir sakınca yoktu.

Buldozerin arkasında kendi el koyduklarına tıpatıp benzer bir Humvee ve onun arkasında da bir cip vardı. Üç araç da birbirlerine seslenen ve çeşitli saldırı silahları sallayan bayram havasındaki çöpcülerle doluydu. Tekrarlanan kuvvetli bir ritimle bir marş söylüyorlardı ama Parks sözleri seçemedi.

Konvoy kilisede durdu ve birkaç çöpcü araçlarından aşağı atlayıp içeri girdi. Bir bağırış duyuldu ve tekrar dışarı çıktılar, bu sefer daha hareketliydiler. Parks ölü acıkmış bulduklarını tahmin etti. Ama ne kadar süredir orada olduğunu bilmeleri imkânsızdı. Acıkmış kanı fazla akmazdı ve her şeyden önce çamur renginde olurdu, yani kurumasa rengini değiştirmezdi. Acıkmışın nasıl öldürüldüğünü sadece tahmin etmek için bile iyice incelemeleri lazımdı, zira Parks'ın silahının açtığı yara küçük ve gizliydi, çıkış yarası da bulunmuyordu.

Çöpcüler garajı da gözden geçirdiler ve Parks gerildi. Dananın kuyruğu burada kopabilirdi. Eğer orada olduklarına dair bir iz bırakmışlarsa... Fakat Parks'ın korktuğu gibi bir arama gerçekleşmedi. Birkaç dakika sonra çöpcüler buldozere binip tekrar yola koyuldular. Sonrasında uzunca bir süre sesleri duyulmaya devam edecek olsa bile konvoy bir başka köşeyi dönüp gözden kayboldu.

Her şey yeniden sessizleştğinde Justineau konuştu. “Bizi arıyorlar.”

“Bunu bilemeyiz,” diye karşı çıktı Doktor Caldwell. “Yemek aranıyor da olabilirler.”

“Üste bol bol erzak vardı,” dedi Parks bariz olanı işaret ederek. “Ve onları daha dün aldılar. Çiti tekrar ayağa kaldırıp kendi evlerindeymiş gibi takılmalarını beklerdim. Onun yerine buradalarsa kurtulanları arıyor olmaları daha muhtemel geliyor.” Bu da olayı kişiselleştirdikleri anlamına geliyordu. Yüksek sesle söylemedi ama Gallagher’ın kazara ölümlerine sebep olduğu kişilerin önemli ya da popüler birileri olabileceklerini düşünüyordu. Üsse yapılan saldırı tamamen fırsatçılık kaynaklı olabilirdi ama devamındaki bu vahşi av belli ki skoru eşitlemek için düzenlenmişti.

Ancak Parks bunları dillendirmede çünkü Gallagher’ın bütün o ölümleri kendi suçu olarak algılamasını istemiyordu. Çocuk zaten hassastı, bu yükün altında ezilebilirdi. Aynı durumda kalsa Parks bile biraz dağılabilirdi.

Hepsi korkmuş ve sarsılmış görünüyordu, özellikle de Gallagher, ama el ele tutuşup birbirlerine destek olacak vakitleri yoktu. İyi haber, çöpçüler kuzeye doğru gidiyordu. Bu da güneye kaçmak için bir fırsatları olduğu anlamına geliyordu ve bunu kullansalar iyi olacaktı. “On dakika,” dedi Parks. “Yemek yiyor ve fırlıyoruz.”

Biraz rahatlatmak, yüzlerini yıkamak ve başka neye ihtiyaçları varsa onu yapmak için birer birer uzun çimlerin daha da derinine girdiler ve sonrasında karbonhidrat ve protein karışımı 3 ile hızlı, keyifsiz bir kahvaltı ettiler. Acıkmış çocuk tüm bunları sessiz, pasif bir şekilde izliyordu. İşemedi ve bu sefer yemek de yemedi. Parks temizlenmeye giderken kızın tasmağını bir ağaca bağladı.

Geri döndüğünde Justineau’nun tasmayı ağaçtan çözdüğünü ve kendisinin tuttuğunu gördü. Parks’a göre hava hoştu. Elleri boşta olsun daha iyiydi. Asgari münakaşayla, hatta etkileşimin herhangi bir çeşidinin en aزیyla yola koyuldular. Parks’ın baktığı her yüzde gergin ve korkmuş bir ifade vardı. Bir kâbustan kaçmışlardı ve işte

yine burada, arkalarından onları takip ediyordu. Parks'ın bildiği ve söylemediği şey, daha kötüsüne doğru ilerledikleriydi.

Önce doğruya, Stotfold'a doğru gittiler ancak artık orada durmalarına gerek olmadığı için güneye doğru döndüler, eskiden A507 olan yolu kullanıp dosdoğru devam ettiler.

Burası pek çok sebepten ötürü vahşi bir araziydi. Çöküş'ün ilk gününde ve takip eden haftalarda birçok diğer hükümet gibi Birleşik Krallık hükümeti de salgını sivilleri karantinaya alarak durdurabileceğini sanmıştı. Sürpriz olmayan bir şekilde bu, insanların olan biteni görünce deli gibi kaçışmalarını engelleyememişti. Binlerce, belki milyonlarca kişi kuzey-güney anayolları A1 ve M1'i kullanarak Londra'dan çıkmaya çalışmıştı. Yetkili makamlar merhametsizce karşılık vermişti, önce askerî barikatlar kurmuşlardı ve bunu, hedef gözetken hava saldırıları takip etmişti.

Hâlâ açık olan yollar vardı ve bazıları oldukça uzundu. Ancak birkaç kilometrede bir, iki büyük yol Birinci Dünya Savaşı muharebe alanları gibi kraterleniyordu ve fil mezarlarının mekanik versiyonları gibi paslı enkazlar ortaya çıkıyordu. Tercih ederseniz virane arabaların arasında yola devam edebiliyordunuz ama bunu yapmak için deli olmak lazımdı. Görüşün neredeyse sıfıra indiği bu yerde bir acıkmış herhangi bir yönden size saldırabilir ve kendinizi korumak için süreniz bir kalp atışından uzun olmazdı.

Parks'ın planı A1'e Baldock'un hemen kuzeyindeki 10. Kavşak'tan girmekti. Kapkaç günlerinden, buradan güneye doğru on beş yirmi kilometre ilerleyen, güzel, açık bir yol olduğunu biliyordu. Eğer hava bu şekilde devam ederse bu yolu bir günde kolaylıkla teper ve çöpçüleri arkalarında bırakırlardı. Karanlık çökmeden Stevenage'a varır ve iyi ihtimalle şehrin iç bölgelerine çok girmeden uyuyacak güzel bir yer bulurlardı.

Çöküş'ten sonraki ilk birkaç yıl (ve hatta Londra boşaltıldıktan sonra bile) Beacon, kuzey-güney ana yollarında silahlı varlığını korumuştur. Plan kapkaççılara hem çıkış yolculuklarında hem de (daha önemlisi) "eskiden olduğu gibi" yüklendikleri güzelliklerle

eve dönerlerken onlara güvenli bir yol sağlamaktı. Ancak bu tatlı, temiz gözlem hattının bir dezavantajı olduğunu acı bir şekilde öğrendiler. Acıkmışlar sizi uzun bir mesafeden fark edip hareketlerinize kilitlenebiliyorlardı. Pahalıya mal olan birkaç karmaşa sonrası kalıcı karakollar boşaltıldı ve kapkaççılar artık sadece şanslarını zorlamaya başladılar. Son yıllarda bölgelere helikopter vasıtasıyla girip çıkıyorlardı, o da girerlerse. Yolların kaybedilmiş olduğu kabullenilmiş ve onlardan vazgeçilmişti.

Bu sebeplerden ötürü Parks, grup tek sıra halinde eski bağlantı yolunun hafif kavisinde ilerleyip asfaltın geniş kısmına yaklaşıırken oldukça temkinliydi. Yola girdiklerinde Baldock dinlenme tesislerini işaret eden bir tabela gördüler. Tabela pek çok vaatte bulunuyordu ama kim bilir ne kadarı doğrudu, bunların arasında yemek, benzin, piknik alanı, hatta geceyi geçirmek için bir yatak bile vardı. Tümseğin tepesinden çoktan yanıp kül olmuş benzin istasyonunun çatısız harabesi görünüyordu. Parks çocukluğunda Peak bölgesindeki bir aile tatilinden dönerken burada durduklarını hatırlıyordu. En azından birkaç önemli noktayı hatırlıyordu: ilki, iyi karıştırılmadığı için dibi kalın bir artıkle kaplı sıcak çikolata, ikincisi ise erkekler tuvaletindeki pörtlek Marty Feldman gözlü, ürkünç, tekdüze bir sesle Bruce Springsteen'den "The River"ı söyleyen acayip adam.

Parks'a kalırsa Baldock dinlenme tesislerinin çok büyük bir kayıp değildi.

A1 ise her zamanki gibiydi. Biraz otlanmıştı ve yer yer çukurlar vardı ancak bulundukları noktada bir cetvel kadar düzdü ve güneye, "evim güzel evim"e doğru uzanıyordu. Burasıyla orası arasında birkaç cansız büyük şehir vardı. Çavuş, Polyannacılık oynayarak olabildiğince yükseğe çıktı. Şu anda iyi bir yükseklik-teydiler. Kilometrelerce ötesini görebiliyorlardı.

Ve Tanrı'nın yanağa kondurduğu bir öpücük gibi güneş doğdu.

Parks hepsine tek tek bakarak, "Pekâlâ, beni dinleyin," dedi. Diyeceklerinin çoğu çitin dışındaki anlar için genel şeyler olsa da

Gallagher'ın bile bunları duyması gerekiyordu. "Yol protokolü. Yola koyulmadan bunu iyice anlayalım. Öncelikle konuşmayın. Yüksek sesle konuşmayın. Ses yayılıyor ve acıkmışlar bunu kullanarak kilitleniyorlar. Ses onlar için koku kadar güçlü bir tetikleyici değil ama ne kadar iyi işittiklerine şaşarsınız.

"İkincisi, her hareketi takip edin, ne olursa olsun ve işaret edin. Elinizi bu şekilde, parmaklarınız açık şekilde kaldırın. Sonra da işaret edin. Herkesin gördüğünden emin olun. Hemen silahınızı çıkarıp ateş etmeye başlamayın çünkü kimse neye ateş ettiğinizi bilmeyecek ve sizi koruyamayacaktır. Eğer karşınızdaki şey bir acıkmış olduğunu görebileceğiniz kadar yakındaysa ve bize doğru geliyorsa o zaman birinci kuralı çiğneyebilirsiniz. *Acıkmış* ya da *acıkmışlar* diye bağırın ve durum uygunsa bana mesafe ve konum verin. *Saat üç yönünde, yüz metre ötede* falan gibi.

"Üçüncü ve sonuncusu, eğer peşinize bir acıkmış takılırsa kaçmayın. Onu atlatmanız mümkün değil, yüz yüzeyken daha fazla şansınız olur. Acıkmışa elinizde ne varsa onunla vurun. Kurşun, tuğla, çıplak eliniz, kaba diliniz. Eğer şanslıysanız onu indirirsiniz. Bacaklarına ve gövdelerinin alt kısmına isabet ettirirseniz şansınız artar, tabii eğer acıkmış dibinizde değilse. Dibinizdeyse başına nişan alın ki sizden başka çiğneyecek bir şeyi olsun."

Parks acıkmış çocuğun gözlerine baktı. Kendisini en az diğerleri kadar dikkatli izliyordu, ölü gibi soluk yüzündeki kaşları odaklandığı için çatılmıştı. Başka bir zaman olsa Parks gülebilirdi. Sanki bir inek, etli güveç tarifi dinliyordu.

"Herhalde çöpçüler için daha farklı kurallar var," dedi Helen Justineau.

Parks başını sallayarak onayladı. "Eğer o piç kurallarına bir daha rastlarsak onları görmeden çok daha önce seslerini duyacağız. O zaman da yoldan siktirip gideceğiz ve tıpkı bir önceki seferki gibi geçmelerini bekleyeceğiz. O şekilde, konvoy halinde hareket ettikleri sürece bize bir şey olmaz."

Bu talimatlara ekleyecek başka bir şeyi olan yoktu. Yola çıkıp güneye yöneldiler ve birkaç saat boyunca hiç ses çıkarmadan yürüdüler.

Harika bir yaz günüydü, güneş tepeye çıkar çıkmaz hava hızla rahatsız edici şekilde ısındı. Aşırı terlemelerinden ve bunun başlarına getirebileceklerinden endişelenen Parks onları durdurup gereken yerlerine bir tabaka daha e-engelleyici sürmelerini istedi. Bu yerlerin çoğu elbiselerinin altındaydı. Konuşmadan anlaşarak birbirlerine sırtlarını döndüler ve bir karenin köşelerini oluşturdular. Karenin merkezindeki acıkmış çocuk sessiz sedasız durup yetişkinlere (insanlara) değil de güneşin yakıcı ışığına baktı.

E-engelleyici sürmek basit ama önemli bir rutindi. Kasıklara ve koltukaltlarına, dirsek ve diz arkalarına kalın bir tabaka halinde sürülüyordu. Biraz bedeninin geri kalan kısımlarına ve hemen eriyen sümüksü bir pastil gibi dilin üstüne sürdüler. Önemli olan ter değil, feromonlardı. Acıkmışların insanları insan olarak görece beyin kalmamış olabilirdi ancak kimyasal bir değişimi takip etmekte üzerlerine yoktu.

Yola devam ettiler. Justineau ve acıkmış çocuk, tasmanın ipi aralarında, yan yana yürüyorlardı. Caldwell genelde elleri ya yanlarında gevşekçe sarkarak ya da göğsünde çaprazlanmış vaziyette onların ardından gidiyordu. Gallagher arkada, Parks ise en önde yürüyordu. Öğle vaktine yakın önlerindeki yolda bir şey gördüler. Önce sadece kara bir lekeydi, hareket etmiyordu, bu yüzden de Parks bunu hemen bir tehlike olarak algılamadı. Ancak ona yaklaşırlarken birbirlerinden uzaklaşmalarını işaret etti. Boş bir yolda, bir fotoğraf kadar durağan manzarada hareket eden tek canlılar olarak görülmelerinin ne kadar kolay olduğunu farkındaydı.

Bu bir arabaydı. Yolun ortasında ölü gibi yatıyordu, biraz eğilmişti, burnu eskiden yavaş gidilen şeride doğru bakıyordu. Kaporta, bagaj ve dört kapının hepsi açıktı. Araç paslanmış ya da yanmış değildi. Buraya yakın zamanlarda gelmiş olma ihtimali yüksekti.

Parks diğerlerini arkada bekletip arabanın çevresinde bir tur attı. İlk bakışta boşmuş gibi görünse de sürücü koltuğu tarafına doğru geldiğinde arka koltukta az çok insana benzer bir şey olduğunu gördü. Parks silahını eline alıp tetiğe basmaya ve kımıldayan her şeyin üzerine kurşun yağdırmaya hazır bir halde bakmaya devam etti.

Hiçbir şey kımıldamıyordu. Karanlık, kamburlu şekil canlıyken bir *Homo sapiens*'miş belli ki ama artık bu türle pek bir ilgisi kalmamıştı. Az çok sağlam haldeki yüzünden ve ceketinden bir erkek olduğu anlaşıyordu. Üst gövdesinin eti yenmiş, kafası boğazından koparılan koca bir elma ısırığı sonrası neredeyse bedenden kopmuştu. Bu eski, kurumuş yaranın derinliklerinde kemik ve kıkırdak yumruları görülüyordu.

Arabada başka bir şey yoktu. Bagajda sadece yıpranmış bir çift ayakkabı ile bir halat duruyordu. Ancak yolun her tarafına pek çok şey saçılmıştı: torbalar, kutular, bir sırt çantası ve bir oyun konsoluna benzeyen, ses sistemli bir şey.

Araba bir müzedeki üç boyutlu bir görüntü gibi kendi hikâyesini anlatıyordu. Aynı kafada birkaç kişi beraber yolculuk ediyor, bir yere gidiyordu belli ki. Kuzeyde bir yere. Araba öksürmeye tıksırmaya başlıyor, belki de sadece birden duruyordu. Ekipten biri bir göz atmak için dışarı çıkıyor, kaportayı açıyor ve arabanın olay yerinde öldüğünü ilan ediyordu. Böylece hepsi bagajdan eşyalarını almaya başlıyordu. Bu geri zekâlılar çöpü hazineden ayırt edememişti ama içgüdü anlaşılır şeydi.

İşleri yarım kalmıştı. Çoğu eşyalarını bırakıp tabanları yağlamış. Birisi arabaya geri binmiş ve belki de bu şekilde diğerlerini kurtarmıştı çünkü görünüşe bakılırsa onu birden fazla acıkmış paylaşmıştı.

"Anahtarı denedin mi?" diye sordu Justineau. Parks, Justineau kendisi henüz *temiz* işareti vermeden arabaya yaklaştığı için gerçekten öfkelenmişti. Ancak bu kadın aptal değildi. Parks, arabanın çevresinde bir tur attıktan sonra beden dilinin değiştiğinin, tehditlere

karşı tam bir hazır oluştan yine temkinli ama daha gevşek bir “her zamanki şeyler yahu” haline geçtiğinin farkındaydı. Kadın sadece bu değişime diğerlerinden daha hızlı cevap vermişti.

“Sen dene,” dedi Parks.

Justineau arabaya eğildi, içerideki diğer yolcuyu görünce ansızın donakaldı. Ancak bu sadece bir an sürdü. Uzandı ve anahtarı çevirdiğinde boğuk bir klik sesi duyuldu. Motor ses çıkarmıyordu. Parks da zaten çıkarmasını beklemiyordu.

Ardından Çavuş yolun iki tarafına baktı. Sağ taraflarında bir fundalık ve çalılar vardı, solda ise ahşap bir pano uzanıyordu. Arabadakiler muhtemelen bariz olana, çalılıklara doğru koşmuşlardı. Ne kadar uzaklaşabildikleri belli değildi ama eşyalarını almak ya da ölülerini gömmek için geri gelmemişlerdi. Parks daha önceki düşüncesini, arka koltuktaki yolcunun kendini feda edişinin diğerlerini kurtardığı fikrini bir daha gözden geçirip değiştirdi. Buradan canlı kurtulan birinin olması mümkün değildi.

Diğerleri de gelip onlara katıldı. Parks’ın işaretini beklediği için en son Gallagher geldi. Parks onlara torba ve kutuları kontrol etmelerini söyledi ancak içlerinden daha çok sadece eski sahipleri için önemi olan değerli hatıralar çıktı. Elbise bile değil, sadece kitap, DVD, mektup ve süs eşyaları vardı. Az miktardaki gıda malzemesi de kolay bozulur şeylerdi ve hepsi çürümüştü. Kurumuş elmalar, küflenmiş bir ekmek, bulunduğu torba asfalta düştüğünde tuzla buz olan bir şişe viski.

Justineau sırt çantasını açtı. “Yüce Tanrım,” diye mırıldandı. Elini sokup içindekilerin bir kısmını çıkardı. Para. Elli sterlinlik banknot desteleri, kâğıt kılıflar içinde bankadan taze çıkmış yeşillikler. Tamamen yararsızdı. Dünya helak olup gittikten neredeyse yirmi yıl sonra bile birisi hâlâ paranın geri döneceğini, bir gün yeniden bir anlam ifade edeceğini düşünmüş olmalıydı.

“Umudun deneyime karşı zaferi,” diye yorumladı Parks.

“Nostalji,” dedi Doktor Caldwell kategorize ederek. “Psikolojik rahatlık mantıklı itirazlara ağır basıyor. Herkes bir can simidi ister.”

Sadece salaklar ister, diye düşündü Parks. Kendisi can güvenliğini çok daha somut kavramlarla ele alıyordu.

Gallagher sırayla onlara baktı, ne olup bittiğinden emin değildi. Parayı hatırlamak için fazla gençti. Justineau bir açıklama yapmaya girişti, sonra kafasını iki yana sallayıp vazgeçti. “Neden masumiyetini mahvedeyim,” dedi.

“Bir sterlinde yüz peni vardı,” dedi acıkmış çocuk. “Ama ancak Şubat 1971’den sonra. Ondan önce bir sterlinde iki yüz kırk peni vardı ama ismi peni değildi. Sentti.”

Justineau güldü. “Bravo Melanie.” Para destelerinden birisinin kâğıt ambalajını yırtıp banknotları çıkardı ve havaya fırlattı. “Havadan gelen para,” dedi banknotlar ılık rüzgârda uçuşurken. Acıkmış çocuk bu eski kâğıt şelalesi bir havai fişek gösterisiymiş gibi güldü. Onları uçuşurken izlemek için güneşe doğru gözlerini kısarak baktı.

Caroline Caldwell iyi yürüdüklerini düşünüyordu.

Ancak emin olması zordu, zira zaman algısı iki dış etmen sebebiyle hafiften bozulmuştu. İlk etmen, önceki günün akşamından bu yana giderek yükselen ateşiydi. İkincisi ise yürürlerken susuz kalmış olması ve bunun, ilk etmenin etkilerini artırmasıydı.

Hastalığını uzaktan seyrediyordu. Mesleği gereği değil, dışarıdan bakmanın faydasını gördüğü için. Uzunlarındaki hastalık ağrısını gözlemleyebiliyor, asfalttaki küçük ama tekrarlanan adım sarsıntılarıyla azan baş ağrısını teşhis edebiliyor ve mola vermeden ilerlemeye devam edebiliyordu çünkü bunların hepsi tamamen fizyolojik şeylerdi ve nihayetinde zihninin yaptığı şeylerle alakaları yoktu.

Zihninin yaptığı ise eski soruları yeni bulguların ışığında tekrar tekrar sormaktı.

Acıkmışların beslenişi üzerine pek çok detaylı hikâye dinlemiş ancak bunu ilk elden gözlemlememişti hiç (deneklerin yapay ve kontrol edilen koşullardaki beslenişleri bambaşka bir şeydi). Arabadaki yolcuyla beslenen acıkmışların adamın vücudunu neredeyse hiç et kalmayana ve başı gövdesinden ayrılana kadar yemesini dikkat çekici buluyordu.

Bu mantık dışıydı. Acıkmış virüsünün daha iyi uyum sağlamasını beklerdi. *Ophiocordyceps*'in konağın hipotalamus hücrelerini daha

ustalıkla idare etmesini, açlık güdüsünü ilk birkaç ısırıktan sonra bastırmasını ve böylece virüsü yeni kapan kişinin hayatta kalma şansının daha yüksek olmasını sağlamasını öngörürdü. Böylesi kesinlikle çok daha etkili olurdu, zira yeni canlı konak kendisi de bir taşıyıcı olup virüsün belirli bir ekolojik alanda daha hızlı çoğalma ihtimalini artırırdu.

Belki de bu, o aşırı yavaş olgunlaşmanın bir yan etkisiydi. *Ophiocordyceps*'in bu türü, asla çoğalmak için tohumlama yaptığı nihai evreye ulaşmayıp, bunun yerine uygun kan ya da tükürük ortamında aseksüel tomurcuklanma yoluyla neotenik bir biçimde üremeyi tercih ediyordu. Mantıken bunun olumlu mutasyonların yayılışını engellemesi gerekirdi.

Caldwell bir sonraki tahlillerde buna dikkat etmeliydi. Hipotalamus hücrelerini daha yakından incelemeliydi. Mantarsı miselyumların farklı nüfuz seviyelerine bakmalıydı.

Stevenage'dan bir iki kilometre kadar dışarıda, evlerin çatılarını ve kilisenin mavi kaplı kulesini görecektik kadar yakınlarken, Çavuş Parks dur emri verdi. Onlara dönüp şimdi ne olacağını, gökyüzünü güvenilirliği sorgulanamaz bir şahitmiş gibi işaret ederek anlattı. "Güneş önümüzdeki iki saat içinde batacak. O çöpçüler hâlâ bizi arıyor olabilir ama her halükârda geceyi geçirecek bir yere ihtiyacımız var ve o yer burası. Gallagher ve ben girip etrafı gerektiği kadar temizleyeceğiz. Sonra gelip sizi alacağız. Tamam mı?"

Pek de tamam değildi elbette. Caldwell, Justineau'nun yüzündeki ifadeden onun için de tamam olmadığını anladı ama durumu kendisi anlatmayı tercih etti. Çünkü daha açık ve kısa bir şekilde anlatacağından emindi.

"Bu işe yaramayacak," dedi Parks'a.

"Eğer size söyleneni yaparsanız yarayacak."

Caldwell sanki karşısındaki adamın sözlerini incelemeye alır gibi el parmaklarını çanak yaptı. Parmaklarının ucu fena halde batıyordu. "Tam da o yüzden işe yaramayacak," dedi. "Çünkü bizi

tamamen sivil olarak görüyorsun, Er Gallagher ile sen de bizim askerî korumalarımızmışsınız gibi. Bütün riski kendi üstüne alarak aslında hepimiz için riski artırıyorsun.”

Parks ona soğuk bir bakış attı. “Risk hesaplamak benim işimin bir parçası,” dedi.

Caldwell ona hesabının neden hatalı olduğunu açıklayacakken Helen Justineau araya girip cevabını çaldı. “O haklı, Çavuş. Bir yerleşim alanına girmek üzereyiz, çok daha fazla sayıda, hastalığın bütün evrelerinde acıkmışla karşılaşma ihtimalimiz var. Tehlikeli bir bölge. Ne kadar tehlikeli olduğunu da içeri girene kadar bilemeyeceğiz. Bu yüzden oraya üç kez girip çıkmanın nasıl mantıklı bir açıklaması olabilir? İçeri gireceksiniz, keşfinizi yapacaksınız, sonra bizi almak üzere buraya döneceksiniz ve tekrar içeri gireceğiz. Peki ya siz yokken o çöpçüler tekrar ortaya çıkarsa? Burada keklik gibi avlanırsınız. Şehre sizinle beraber girmemiz daha iyi olur.”

Parks birkaç saniye bunu düşündü. Ancak Caldwell onu cevabından emin olacak kadar iyi tanıyordu. Parks bir şeye sırf başkasının fikri olduğu için hayır diyecek birisi değildi. Caldwell ve Justineau haklı, mesele burada kapanacaktı.

“Pekâlâ,” dedi sonunda, “ama siz ikiniz bunu daha önce hiç yapmadınız, bu yüzden beni takip etseniz hiç fena olmaz. Aklıma gelmişken...” Askere doğru baktı. “Gallagher, daha önce hiç Hitchin koşusu yaptın mı?”

Asker kafasını iki yana salladı.

Parks nefesini eğilip ağır bir yük kaldırmaya hazırlanan bir adam gibi üfledi. “Pekâlâ. Yol kuralları hâlâ geçerli, özellikle de çenenizi kapalı tutmanızla ilgili olan ancak bu daha farklı olacak. Acıkmışlarla karşılaşacağımız ve onların görüş alanına gireceğimiz neredeyse kesin. Onları tetiklememeye çalışın. Daha yavaş, akıcı bir şekilde hareket edin. Gözlerinin içine bakmayın. Yüksek ya da ani sesler çıkarmayın. Elinizden geldiği kadar görünmez olun. Ne yapacağınızı bilemezseniz bana bakıp yaptıklarımı yapın.”

Konuşmasını bitiren Parks yola devam etti. Nefesini ya da vaktini daha fazla harcamayacaktı. Caldwell bunu takdir etti.

Yirmi dakika sonra ilk binalarla karşılaştılar. Henüz kimse bir acıkmış görmedi ama bir şey demek için de erkendi. Parks fısıltıyla emirler verince hepsi durdu. Virüs bulaşmamış dört insan kendilerini yine e-engelleyiciyle kapladı.

Hiçbiri açık ve anlaşılır bir insan şekli oluşturmasın diye sıkışık bir küme halinde şehre doğru ilerlediler. Yerleşim alanının sokaklarından geçtiler, belli ki burası zamanında zengin mahallesiymiş. Yağma ve şehir savaşıyla geçen hareketli bir ay ve onu takip eden yirmi senelik bakımsızlık sonrası yarı harabe haline dönmüştü. Bahçeler, sınırlarını ihlal edip sokağın bazı kısımlarını sömürgesi haline getiren küçük ormanlar gibiydi. Bel yüksekliğinde otlar yerlerinden oynamış kaldırım taşlarını yarıp aralarından yukarılara uzanmıştı, olgun çalılar uzaylı canavarların dokunaçları gibi yumruk kalınlığında saplar kusmuştu. Ancak kaldırımın altındaki toprağın sağlığı, çalıların güçlerini birleştirip evleri tek kalemde yerle bir etmesini engellemişti. Çok nazik bir güç dengesi vardı burada.

Parks ne aradığını onlara çoktan söylemişti. Bunun gibi bir sokakta, her yanı komşularla dolu bir ev istemiyordu. Öylesini korumak çok zor olurdu. Kendi zemininde ayakta duran, en azından yukarı kattaki pencerelerinde makul görüş açıları bulunan, kapıları tercihen sağlam, diğer yapılardan bağımsız, müstakil bir ev istiyordu. Yine de gerçekçi beklentileri vardı ve kasabanın derinlerine sokulmalarına gerek bırakmayacaksa orta karar herhangi bir yeri de seçebilirdi.

Ancak burada hoşuna giden hiçbir şey yoktu, bu yüzden devam ettiler.

Beş dakika sonra, azimli ve sessiz yürüyüşlerine devam ederlerken pek çok sokağın bağlandığı daha geniş bir caddeye geldiler. Sıra sıra dükkânlar gözlerine çarptı. Yolun yüzeyi kırık camlar yüzünden çıtır çıtırdı, dükkânların vitrinleri artık geçmişte kalmış bir dönemin yağmacıları tarafından kırılmış ve içleri yağmalan-

mıştı. Zemindeki boş teneke kutular yumurta kabuğu inceliğine ve hassaslığına gelene kadar paslanmıştı, rüzgâr hafif arttığında yuvarlanıp tıngırdıyorlardı.

Ve acıkmışlar da oradaydı.

Belki bir düzine kadar. Etrafa dağılmışlardı.

Yaşayan insanlardan oluşan grup onları gördüğünde durakladı, sadece Parks hareketten hareketsizliğe aniden geçmek yerine adımlarını yavaşlatmayı hatırladı.

Caldwell büyülenmişti. Kafasını ağır ağır çevirip acıkmışların hepsini sırayla inceledi.

Uzun zaman önce virüsü kapanlar da vardı, kısa süre önce hastalananlar da. Uzun süre önce virüs kapanlar dökülen elbiselerinden ve aşırı sıkskalıklarından kolaylıkla tespit edilebiliyorlardı. Bir acıkmış beslendiğinde aynı zamanda içindeki virüsü de beslerdi. Ancak av bulamazsa *Ophiocordyceps* besin maddesini direkt konağın bedeninden çekerdi.

Caldwell daha yakından baktığında eski olanlardaki benekli ten rengini de görebildi. Gri şeritler tenlerinin derimsi yüzeyini düz çizgiler halinde bir ağ ile yarmış, damarlar gibi tekrar tekrar çaprazlanmıştı. Gözlerin beyazı da griye dönmüştü ve acıkmışın ağzı açıksa dilde de gri alanlar olduğu görülebiliyordu.

Yeni acıkmışlar daha bir süslüydü ya da en azından elbiseleri çürüyecek kadar eskimemişti, ayrıca az çok normal bir insan görünümündeydiler. Maalesef bu durum onlara bakmayı daha da tatsızlaştırıyordu çünkü virüsü ilk kez kaptıkları yaralar ve parçalanmış etler hâlâ açıkça görülüyordu. Daha eski acıkmışlarda gri miselyumların örtüsüyle birlikte deri yüzeyinin ve elbiselerin genel olarak ağarıp aşınması yara izlerini yumuşatıp saklıyor, onları daha basit bir hale getiriyordu.

Acıkmışlar hareketsizdiler, Caldwell de detaylı incelemesini bu sayede yapabildi. Yol boyunca gelişigüzel noktalarda acıkmışlar ya ayakta ya oturmuş ya da çömelmiş bir halde duruyordu ve tama-

men hareketsizdiler. Gözleri hiçbir yere bakmıyordu ve kolları da genelde yanlarından sarkıyordu ya da oturuyorlarsa kucaklarına koymuşlardı.

Bir resim için poz veriyor ya da yapmaları gereken şeyin ne olduğunu unutacak kadar derin düşüncelere dalmış gibi görünüyorlardı. Bir şeyi bekliyor gibi durmuyorlardı, tek bir ses ya da uygunsuz bir hareket olsa uyanıp derhal harekete geçecekmiş gibi hiç durmuyorlardı.

Parks elini kaldırdı, hafifçe ileri doğru işaret ederek ekibi harekete geçirdi. Bu hem bir emir hem de sürdürmeleri gereken telaşsız hızı hatırlatan bir hareketti. Çavuş önden ilerliyordu, tüfeği elinde hazır ama yere doğrultulmuş durumdaydı. Bakışları da çoğunlukla yerdeydi. Görüş alanını süratli, hızlı bakışlarla tarıyordu. Gözleri ağır ve paytak yürüyüşüyle uyumsuz olan tek parçasıydı. Caldwell acıkmışların, tüm bebeklerin doğuştan sahip oldukları tam gelişmemiş tanıma yeteneğini korudukları önermesini, yani bir insan yüzünü tespit edebilip buna bir uyarılma ve farkındalık haline kayarak cevap verdiklerini geç hatırladı. Kendi araştırmaları bu iddiayı çürütmeyi ya da doğrulamayı başaramamıştı ancak Caldwell bunun ağır biçimde çürümüşler dışında tüm acıkmışlar için geçerli olabileceğini kabul etmeye hazırды.

Bu yüzden ana caddede ağır ağır yürürlerken acıkmışların gözlerine bakmaktan kaçınıyorlardı. Birbirlerine, camsız dükkân vitrinlerine, önlerindeki yola ya da gökyüzüne bakıyor ve dehşet verici cansız tabiat şekillerini sadece gözlerinin ucuyla görüyorlardı.

Denek hariç. Melanie bir an için olsun daha iri emsallerine bakmadan duramıyordu. Onlara hipnotize edici bir cazibeleri varmış gibi bakıyordu. Önüne bakmadığı için bir ara takılıp düşecek gibi oldu.

Bu sendeleme Çavuş Parks'ın kafasını çevirip (ağır ağır, ölçülü bir şekilde) ona kızgın bir bakış atmasına sebep oldu. Melanie azarı ve uyarıyı anladı. Karşılık olarak başını o kadar yavaş salladı ki

tamamlanması on saniyeyi buldu. Aynı hatayı bir daha yapmayacağıını Parks'ın bilmesini istiyordu.

İlk acıkmış grubunu geride bırakıp yola devam ettiler. Bu kez sıra halinde daha fazla ev ve bir dizi dükkân vardı. Yanından geçtikleri bir yan sokak çok daha yoğun nüfusluydu. Acıkmışlar sıkışık bir küme halinde, bir gösterinin başlamasını bekler gibi sessizce duruyorlardı. Caldwell bir avın başına toplandıklarını ve işleri bittikten sonra hareket etmelerini gerektirecek bir sebep olmayınca orada öylece kaldıklarını tahmin ediyordu.

Yürümeye devam ederken Çavuş'un planının emniyetli olup olmadığını merak etti. Çok derine dalmışlardı. Düşman artık sadece önlerinde değil, arkalarında ve muhtemelen yanlarındaydı. Parks'ın yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. Muhtemelen o da aynı şeyi düşünüyordu.

Caldwell gerisin geri dönüp (bir dizi nahoş seçeneğin en iyisi olarak) geceyi şehrin kenar mahallelerindeki yarı müstakil evlerden birinde geçirmeyi önermek üzereydi. Komşuların hepsi acıkmış olsa da en azından temiz bir kaçış yolu vardı.

Ancak önlerine eski moda bir köy korusu çıktı. Ya da en azından ondan geriye kalanlar. Yeşillikler ormana dönüşmüştü ama neyse ki en düşük acıkmış nüfusuna sahip yer burasıymış gibi görünüyordu. Açık alanı çevreleyen yolun şeridinde birkaç tane acıkmış vardı, ancak ekibin bulunduğu sokaktakilere kıyasla çok daha azdı.

Bir şey daha vardı. Bunu önce Er Gallagher gördü. Yavaş yavaş ama vurgulayarak işaret etti. Korunun diğer tarafında, tam da Çavuş'un bulmak istediği şey vardı: kendi alanında yükselen iki katlı, büyük müstakil bir ev. Modern tasarımlı bir mini malikâne, daha eski bir çağın kır evi gibi rol yapıyordu ama o döneme uygun olmayan aşırılıklar asıl kimliğini ele veriyordu. Frankenstein gibi bir evdi; yarı ahşap ön kısım, zemin kat pencerelerinde Gotik kemerler, ön kapıyı çerçeveyeleyen dört köşeli sütunlar, sümüklü böcek gibi mahyaya yapışmış yan duvarlar. Girişteki tabelada WAINWRIGHT EVİ yazıyordu.

“İdare eder,” dedi Parks. “Gidelim.”

Justineau koruya dönmüş yeşilliğin içinden giden en direkt yolu seçmek üzereyken Parks elini omzuna koyarak onu durdurdu. “Orada ne olduğunu bilmiyoruz,” diye mırıldandı. “Olur da bir kedi ya da kuşu ürkütürsek çevredeki bütün ölü kafalar başımıza toplanır. Açık yoldan devam edelim.”

Böylece yabani ve ayrık otların içinden yürümeyip çevresinden dolandılar ve Caldwell bu sayede o şeyi gördü.

Önce yavaşladı ve sonra durdu. Elinde olmadan bakakaldı. Bu o kadar çılgınca, o kadar imkânsız bir şeydi ki.

Acıkmışlardan biri yolun ortasından yürüyordu. Bir dişi. *Ophiocordyceps* virüsünü kapıldığı sıralardaki biyolojik yaşı muhtemelen yirmilerin sonu ya da otuzların başı olmalıydı. İyi korunmuşa benziyordu, yüzünün sol yanındaki ısırık yarası haricinde kusursuzdu. Sadece gözlerinin ve ağzının etrafındaki gri şeritler onun insan ırkını terk edeli ne kadar uzun süre geçmiş olduğunu işaret ediyordu. Krem rengi bir pantolon, yetim kollu beyaz bir bluz giymişti. Şık bir yaz kombiniydi ancak ayağında bir ayakkabısı eksik olunca o kadar da mükemmel görünmüyordu. Uzun, düz, sarı saçlarında tek bir kurdele örgüsü vardı.

Bir bebek arabası itiyordu.

Durumu imkânsızlaştıran iki şeyden Caldwell önce daha az göze batana kafayı taktı. Neden yürüyordu? Acıkmışlar avlarını takip ederken koşarlar ve av yoksa dururlardı. Aheste aheste do-laştıkları ara bir durum yoktu.

Ve sonra: Neden bir nesneye tutunuyordu? *Ophiocordyceps* virüsü beyne sızıp orayı tekrar şekillendirdiğinde kurbanın kaybettiği sayısız vasıftan biri araç kullanma yetisiydi. Bebek arabası bu yaratık için en az izafiyet kuramı denklemleri kadar anlamsız olmalıydı.

Caldwell kendine engel olamadı. Dişi acıkmışın rotasıyla ke-sişecek biçimde, bu yakın mesafede ona sadece gözünün ucuyla

bakmaya özen göstererek yan yan ilerledi. Diğer gözünün ucuyla baktığı Parks'ın elini dur anlamında havaya kaldırdığının farkındaydı. Onu görmezden geldi. Bu fazla önemli bir şeydi ve açıkçası aldırmaçlık edemezdi.

Yaklaşmakta olan bebek arabasının ve ayaklarını sürüye sürüye yürüyen kadının tam önünde durdu. Acıkmış hafifçe ona çarptı ve hareketsiz kaldı. Omuzları gevşedi, başı öne eğildi. Şimdi bir acıkmışa benziyordu işte. Işıklar gitti, sistem bir şey onu tekrar harekete geçirene kadar kapandı.

Parks ve diğerleri buz kesmiş durumdaydı. Hepsi Caldwell'den tarafa bakıp bunu sona erdirmesini bekliyordu çünkü artık olan bitene müdahale etmeleri için hiçbir yol yoktu. Aynı şekilde, Caldwell için de e-engelleyicisinin bu mesafede işe yarayıp yaramayacağını düşünüp endişelenmek için çok geçti. Bu yüzden endişelenmedi.

Bir buzul kadar yavaş bir biçimde bebek arabasının yanından dolandı. Bu açıdan, acıkmışın ilk bakışta fark edilenden daha fazla yarası olduğunu gördü. Omzu parçalanmıştı, eti oradan kurumuş halde sarkıyordu. Beyaz bluzun sırtı hiç de beyaz değildi, eskimiş ve tortu haline gelmiş kanla yakasından etek kenarına kadar siyahtı.

Bebek arabasının tepesinde amaçsızca sallanan, inip çıkarak dans eden, lastik bir sicime bağlanmış bir dizi ördek vardı. Tozlanmış ve lime lime olmuş büyük, sarı bir örtü arabanın içinde bulunabilecek diğer şeyleri gizliyordu.

Acıkmış Caldwell'in farkında değil gibiydi. Doktor daha da yavaş hareket etmeye başladı. Eliyle örtünün en uç kısmına doğru uzandı.

Kalın, katılaşmış kumaşın bir kıvrımını işaret parmağı ile başparmağının arasına kısırdı. Bir buzul kadar yavaşça örtüyü çekti.

Bebek çok uzun zamandır ölüydü. Kaburgasından geriye kalan şeye yuvalanmış iki iri fare derhal hareketlenip tiz protesto çığlıklarıyla Caldwell'in omuzlarına sıçradı.

Caldwell sözsüz bir haykırıyla geri sendeledi.

Acıkmışın kafası doğrulup döndü. Gözleri genişleyerek Caldwell'e baktı. Kocaman açılan ağzında gri küf ve siyah diş kalıntıları vardı.

Çavuş Parks kafatasının arkasına tek bir kurşun sıktı. Acıkmışın ağzı daha da açıldı, kafası yana doğru devrildi. Bebek arabasına doğru yıkıldı ve araba hareket edip çakıl taşlı yolda yalpaladı.

Dört bir yandaki acıkmışlar hayata döndü, kafalarını uzaklık ölçerler gibi döndürüverdiler.

"Kıpırdayın!" diye gürledi Parks. "Yanıma gelin."

Sonra haykırdı:

"Kaçın!"

İlk birkaç saniye içinde neredeyse ölüyorlardı. Çünkü Parks'ın seslenmesine rağmen diğerleri donakalmıştı.

Kaçacak hiçbir yer yok gibiydi. Acıkmışlar dört bir yandan akın ediyor, birbirlerine yaklaştıkça aralarındaki mesafe kapanıyordu.

Ancak işe yarar tek bir yol vardı ve Parks onu yeniden açmak için işe koyuldu.

Üç mermi depara kalkan acıkmışların üçünü yere serdi. İki mermi hedefi ıskaladı. Parks, Justineau'yu sert bir şekilde iterek koşmasını sağladı. Gallagher aynı şeyi Doktor Caldwell için yaptı ve küçük acıkmış kız çoktan son sürat ilerliyordu.

Yere düşen ve hamamböcekleri gibi debelenip ayağa kalkmaya çalışan acıkmışların üzerinden atladılar. Parks'ın vakti olsa, akıp gidenler hayatlarının son saniyelerine dönüşüyor olmasa, onların kafalarına birer kurşun sıkmayı deneyebilirdi. Şu andaki durumda ise merkezi vücut kütlelerini ve acıkmışları yere indirme ihtimali en yüksek yerleri hedef alıyordu.

İşe yarıyordu, ta ki Justineau sereserpe yere düşene kadar. Vurulan acıkmışlardan biri ayağını yakaladı ve elleriyle ona uzanmaya çalıştı.

Parks bu insandan bozma avcının kulağının altındaki boşluğa ikinci bir kurşun gönderecek kadar durakladı. Acıkmış bacağı bıraktı. Justineau hemen doğruldu ve ardına bile bakmadan

koşmaya başladı. Güzel. Lot'un karısı da böylesi bir odaklanmaya sahip olmalıydı.⁶

Parks sağa sola ateş etmeye devam etti. Sadece en yakındakileri, sıçramak ya da birisini yakalamak üzere olanları indiriyordu. Gallagher da aynı şeyi yapıyordu ve isabet oranı rezalet de olsa en azından ateş etmek için yavaşlamamıştı. Böylesi, Deadeye Dick⁷ gibi nişan alıp yakalanacak kadar hareketsiz kalmasından daha iyiydi.

Artık evin bahçesinin girişindeydiler ve Parks'ın görebildiği kadarıyla kapılarda kilit yoktu. Ancak açmaları mümkün olmadı. Belli ki kapılar önceden elektrikliymiş ama geçmiş geçmişte kalmıştı ve cesur yeni ölüm sonrası dünyada *elektrikli* demek, *kullanım dışı* demekle aynı kapıya çıkıyordu.

“Üstünden,” diye bağırdı. “Üstünden zıplayın.”

Söylemesi kolaydı. Tepesinde gayet işlevsel sivri uçlar bulunan baş yüksekliğindeki çelik süslü kale duvarı farklı düşünüyordu. Yine de denediler. Parks onları bırakıp arkasını döndü ve ateş etmeye devam etti.

İşin iyi tarafı artık ayırım yapmasına gerek yoktu. *Tam otomatiğe getir, aşağı doğru hedef al. Acıkmışların bacaklarını altlarından çek, önde koşanları arkadakilerin hızını kesecek yol kesicilere dönüştür.*

Ancak giderek daha fazla acıkmış geliyordu. Çıkan gürültüler yemek zili gibiydi. Acıkmışlar dört bir yandaki sokaklardan yeşil alana doluşuyordu, ellerinden geldiği kadar hızlı koştukları söylenebilirdi. Sayıları sınırsızdı, Parks'ın cephanesi ise değil.

Ve işte o anda kurşunu bitti. Silah elinde titremeyi bıraktı ve atışlarının gürültüsü yankı katmanlarıyla kesildi. Park boş şarjörü çıkarıp cebindeki yedek şarjörü aldı. Bunu o kadar sık yapmıştı ki artık bu hareketleri uykusunda bile yapabilirdi. *Yeni şarjörü*

6 Lot'un karısı, Eski Ahit'te, verilen kesin direktife rağmen yanmakta olan Sodom'a dönüp bakan ve tuza dönüşen kadın. (ç. n.)

7 Deadeye Dick, Kurt Vonnegut'ın aynı adlı kitabındaki karakter. (ç. n.)

tak, hızlı ve keskin bir itişle ön ağza doğru sür ki yerine otursun. Namluyu en geriye kadar çek.

Ancak namlu yarı yolda takıldı. Silah, sıkışan şey her neyse (büyük ihtimalle namluya sürülen ilk mermi) aradan çıkana kadar gereksiz bir ağırlığa dönüştü. Ve şimdi iki acıkmış Parks'ın tepesindeydi, sağdan ve soldan bir üçgen oluşturunyorlardı. Biri zamanında bir erkekmiş, diğeri ise kadın. Dünyanın gördüğü en edepsiz üçlü birleşmeden bir saniye kadar uzaktaydılar.

Devamı tamamen içgüdüsel gelişti. Belki hata bir şeyleri eksik öğrenmekten kaynaklanıyordu. Parks bir adım geri attı, tüfeği bir sopa gibi sallamaktansa belindeki tabancaya davrandı. Sahip olmadığı bir saniyeyi harcadı ve her şey sona erdi...

...derken tekrar başladı.

Parks çatışma sırasında içe kapanan biriydi. Bu bilinçli bir seçim ya da öğrendiği bir numara değildi. Sadece oluveriyordu. Önündeki işi yapıyor ve geri kalan aşağı yukarı her şeyi bekleme moduna alıyordu.

Bu yüzden aniden önüne fırlayana kadar acıkmış çocuğu unutmuştu bile. Çocuk Parks ile ona saldıranların arasında giderek daralmakta olan alana atıldı. Direnen bir atom gibi. Sıska kollarını onlara doğru savururken tiz, çınlayan bir savaş narası atıyordu.

Ve acıkmışlar aniden durdu. Gözleri odaklarını yitirdi. Kafaları kısa kavislerle, sanki üzüldükleri ya da onaylamadıkları bir şey varmış gibi sağa sola dönmeye başladı. Artık Parks'a bakmıyorlardı. Onu bulamıyorlardı.

Parks acıkmışların birbirlerini avlamadıklarını veya yemediklerini biliyordu. Sınıftaki çocuklar dışında bir acıkmışın etrafta başka bir acıkmış olduğunun farkına vardığına bile şahit olmamıştı. Kalabalık içinde yalnızdılar, her biri kendi ihtiyaçlarını karşılıyordu. Sürü hayvanı değillerdi. Aynı tetikleyiciye cevap verdikleri için tesadüfen bir araya gelen münferit varlıklardı.

Bu yüzden Parks hep acıkmışların birbirlerinin kokusunu almadığını düşünmüştü. Sıradan bir adamın ya da kadının kokusu onları çılgına çeviriyordu ancak diğer acıkmışları algılamıyorlardı. Diğer acıkmışlar radarlarında değildi, işte o kadar. O uyuşuk saniye içinde Parks yanıldığını anladı. Acıkmışlar birbirleri için *burada bir şey yok, işine bak* tarzı bir koku salgılıyor olmalıydı. Yani insanların tam tersi bir koku. Canlıların kokusu onları uyarırken, acıkmış kokusu keyiflerini kaçıırıyordu.

Çocuk onu maskelemişti. Kızın kimyasalları Parks'inkini sadece birkaç saniyeliğine de olsa kapatmış ve acıkmışlar dişlerini Parks'ın boğazına geçirmeleriyle sona erecek olan feromon izini kaybetmişlerdi.

Ancak koşmaya devam eden diğer sayısız acıkmış hiç de yavaşlamamıştı. Ve çocuğun algılarını bozduğu diğer iki acıkmış da tekrar sinyal alıyor gibiydi. Gözleri hedefe kilitlendi.

Neyse ki Gallagher Parks'ı omzundan yakaladı ve yarıya kadar açmayı başardıkları kapıdan arkası dönük bir şekilde içeri çekti.

Eve doğru yeniden koşmaya başladılar. Justineau evin kapısına yüklenip ardına kadar açtı. İçeri girdiler. Acıkmış çocuk Parks'ın bacaklarının arasından yılan gibi kıvrılarak önüne geçti. Gallagher kapıyı çarparak kapadı ama bu sadece zaman kaybı, zira kapının iki yanında zeminden tavana kadar yükselen panel şeklinde pencereler vardı.

“Merdivenler!” diye bağırdı Parks işaret ederek. “Merdivenlere koşun.”

Pencereler tuzla buz olurken çılgın kilise çanlarının sesi arasında merdivenlere doğru koştular.

Parks omzunun üzerinden kahrolası bir Mardi Gras⁸ geçidindeki tespih taneleri gibi el bombaları bırakarak arkadan geliyordu.

El bombaları arkalarında bir bir patlıyor, berbat bir kontra melodi gibi üst üste binen çılgın sarsıntılar yaratıyordu. Şarapnel

8 Hristiyanlarda Büyük Perhiz dönemi öncesi yapılan karnaval. (ç. n.)

parçaları Parks'ın kurşun geçirmez yeleğine ve korunmasız durumdaki bacaklarına çarptı.

Merdivenin son altı basamağı ayağının altında sallanan bir gemi gibi sarsılıp yıkıldı ama Parks bir şekilde tepeye varmayı başardı.

Ve yere yığıldı, önce dizlerinin üzerine, sonra sereserpe ve nefes almaya çalıştı. Herkes aynı durumdaydı. Aşağıdaki hava boşluğuna sanki az önce bir öğle gezintisi yapmış kadar sakin ve sessiz bir halde bakan çocuk hariç. Merdivenler havaya uçup cehennemin dibini boyladı ve artık güvendeydiler.

Hayır, aslında değillerdi. Oturmaya ve kaçtıkları acıkmış sü-rüsü hakkında hikâyeler anlatmaya vakit yoktu. Parks onları derhal yeniden harekete geçirmeliydi.

Evin bahçe kapılarını kapalı halde bulmuşlardı ve evin kapısı kırılmamıştı. Ancak menteşelerinden çıkmış bir arka kapı olması ihtimali yüksekti. Ya da kırılmış bir cam. Geçen hafta ya da geçen yıl yıkılmış bir çit. Yukarıdaki odalardan birinde oturan ve yaklaşmakta olan ayak sesleriyle canlanan bir grup acıkmış da bu ihtimaller arasındaydı.

Bu yüzden kendilerine güvenli bir hareket üssü bulmalıydılar.

Ve aramaları gerekiyordu. Çevrelerinde düşman olmadığından emin olmaları lazımdı.

Parks'ın etrafın gayet temiz göründüğünü kabul etmesi gerekirdi. Ama sadece görüş alanındaki kapıların sayısından ötürü pek çok oda olduğunu biliyordu. Her birinin güvenli olduğundan emin olmadan tedbiri elden bırakmayacaktı.

Koridorda ilerleyip bütün kapıları tek tek denediler. Çoğu açılmadı, Parks'ın buna bir itirazı yoktu doğrusu. Kilitli kapının diğer tarafında her ne varsa orada kalabilirdi.

Kulpunu oynatabildikleri az sayıdaki kapı da küçük yatak odalarına açılıyordu. Yataklar hastane karyolası tarzındaydı, ayarlanabilir çelik çerçeveleri ve baş kısımlarında acil durum kordonları vardı. Melamin başlıklı tepsi sehpa. Soluk şarap rengi minderli, boru

çelikli sandalyeler. Odaların içindeki banyolar o kadar küçüktü ki içlerindeki duşlar geri kalan her şeyden daha geniş yer kaplıyordu. Wainwright Evi insanların gerçekten yaşadıkları bir yer değil, bir çeşit özel hastaneydi.

Bu tek yataklı hücreler iki kişinin bile paylaşamayacağı kadar klostrofobikti ve Parks da ayrılmanın iyi bir fikir olmadığını düşünüyordu. Bu yüzden aramaya devam ettiler.

Tüm bunlar olurken Parks çocuk ne yaptığını biliyor muydu diye düşünüyordu. Sadece yollarına çıkarak acıkmışları hedeflerinden saptırabileceğinin farkında mıydı?

Bu sıkıntı verici bir düşünceydi, zira Parks evet ya da hayır cevabının ne anlama geleceğinden emin değildi. Tam ayvayı yiyecekken çocuk onu kurtarmıştı. Bu gerçeği zihninde çevirip durdu ama hangi açıdan bakarsa baksın durum daha iyi görünmüyordu. Bunu düşünmek bile onu öfkeliendiriyordu.

Ana koridordan sağa, sonra da sola döndüler ve nihayet ihtiyaçlarını karşılayacak kadar büyük bir salon buldular. Ucuz çerçeveli anonim İngiliz kır manzaralarıyla süslü duvarlara düz sırtlı sandalyeler dizilmişti. Haywain resimleri ağırlıktaydı. Parks resimlerle pek ilgilenmedi ve odada ona göre fazla kapı vardı. Yine de o an itibarıyla bunun bulabileceklerinin en iyisi olduğuna emindi.

“Burada uyuyacağız,” dedi sivillere. “Ama önce bu kadın geri kalanını kontrol etmeliyiz. Sürpriz olmayacağından emin olmalıyız.”

Biz derken kastettiği kendisi ve Gallagher’dı. Ancak bu işin hızla hallolması daha iyiydi, bu yüzden Justineau’yu da kadroya dâhil etmeye karar verdi. “Yardım etmek istediğini söylemiştin,” diye hatırlattı kadına. “Buna yardım et.”

Justineau tereddüt etti. Hemen Doktor Caldwell’e baktı ve dolaşısıyla aklından ne geçtiğini anlamak zor olmadı. Çocuğu Caldwell’le yalnız bırakmaya çekiniyordu. Ancak mücadele ve kaçış en çok Caldwell’i vurmuştu. Rengi solmuş ve terliyordu, diğerleri çoktan tekrar formlarına kavuşmuşken o hâlâ kesik kesik nefes alıyordu.

“Sadece beş dakika sürecektir,” dedi Parks. “Beş dakikada ona ne olacağını sanıyorsun?” Kendi öfke ve gerginlik yüklü sesine şaşırıldı. Justineau ona baktı. Galiba Gallagher da ona kısa bir bakış attı.

Bu yüzden Parks açıklamaya girişti. “Eğer üç kişi olursak görüş mesafesinde kalmak daha kolay olur. Çocuk işimize yaramaz çünkü ne arayacağını bilmiyor. Çıkarız, geri döneriz, bu ikisi de burada kalır ki onları nerede bulacağımızı bilelim. Tamam mı?”

“Tamam,” dedi Justineau ama Parks’a hâlâ sert bir şekilde bakıyordu. Sanki kötü bir şeyin olmasını bekliyor ve olduğunda kime olacağını merak ediyordu.

Eğilip elini Melanie’nin omzuna koydu. “Hızlıca etrafa bir bakacağız,” dedi. “Hemen döneceğiz.”

“Dikkatli olun,” diye karşılık verdi Melanie.

Justineau başıyla onayladı.

Evet.

Doktor Caldwell'le yalnız kalan Melanie ilk iş olarak odanın uzak köşesine çekilip sırtını duvara yasladı. Doktor Caldwell'in her adımını ürkek ve temkinli bir halde, açık kapıdan fırlayıp Bayan Justineau'nun ardından gitmeye hazır vaziyette izliyordu.

Ancak Doktor Caldwell sandalyelerden birine çöktü, Melanie'yle ilgilenmek için ya fazla yorgundu ya da kendi düşünceleri içinde fazla kaybolmuştu. Ona bakmıyordu bile.

Başka bir zaman olsa Melanie keşif yapardı. Gün boyu yeni ve muhteşem şeyler görmüştü ama Çavuş canlı ve istikrarlı bir hızla ilerlediği için Melanie yolun her iki tarafında gördüğü harikaları durup inceleyecek vakti hiç bulamamıştı. Ağaçlar ve göller, kafes işi çitler, isimlerini derslerden bildiği yerleri işaret eden yol tabelaları, çoğu silinip gitmiş posterlerin soyut renklerden bir mozaiğe dönüştüğü ilan panoları. Ayrıca canlı şeyler de vardı; havadaki kuşlar, yolun kenarındaki yarıktaki fareler, sıçanlar ve kirpiler. Tümünü bir anda özümsemek için fazla büyük, her şeyin ismini bilmek için fazla yeni bir dünyaydı.

Ve işte şimdi burada, üstün çok farklı olan bu evdeydi. Keşfedilecek çok şey olmalıydı. Sırf içinde bulunduğu oda bile irili ufaklı bir sürü gizemle doluydu. Oda bu kadar devasayken sandalyeler neden sadece duvar kenarlarındaydı? Kapının yanındaki duvarda duran, içinde plastik bir şişe ve üstünde HASTANE ENFEKSİYONU HAYATINIZA MAL OLUR yazılı bir tabela bulunan küçük

tel örgüden beşiğin anlamı neydi? Masanın üzerindeki, yüzlerce kıvrımlı küçük parçaya ayrılmış ve sonra tekrar birleştirilmiş soluk renkli resim (bir arazide koşan yabancı atlar) ne demek oluyordu?

Ancak şu anda Melanie'nin yapmak istediği tek şey sessiz bir yere gidip yalnız başına kalmak ve az önce olan korkunç şeyi, keşfettiği berbat sırrı düşünmekti.

İçeri girdikleri kapı dışında odadan çıkış için iki kapı daha bulunuyordu. Melanie hâlâ yerinden kıpırdamayan Doktor Caldwell'i göz ucuyla izleyerek en yakın kapıya gitti. Oldukça küçük ve ekseriyetle beyaz başka bir odada buldu kendini. Beyaz dolaplar, beyaz raflar, duvarlarda siyah beyaz karolar. Dolaplardan birinin önünde, tepesinde bir sürü tuş ve düğme bulunan bir pencere vardı. Eskimiş yağ kokuyordu. Melanie bu pencereli dolabın bir fırın olduğunu tahmin edecek kadar çok şey biliyordu. Resmini kitaplarda görmüştü. Bu oda bir çeşit mutfak, yemek için hoş şeyler yaptığınız bir yer olmalıydı. Ancak Melanie'nin saklanması için fazla küçüktü. Eğer Doktor Caldwell onun arkasından gelirse Melanie kapana kısılırdı.

Tekrar dışarı çıktı. Doktor Caldwell yerinden kıpırdamamıştı, Melanie onunla arasına olabildiğince mesafe koyup önünden geçti ve diğer kapıya gitti. Diğer oda mutfaktan oldukça farklıydı. Duvarları parlak renklerle boyanmış ve posterlerle donatılmıştı. Posterlerden biri İNGİLİZ ÇALI HAYVANLARI'nı gösterirken diğeri alfabenin her harfiyle başlayan kelimeler içeriyordu. Ayva. Bot. Ceylan. Dozer. Eşek. Resimler neşeli ve sadeydi. Botun ve dozerin gülen yüzleri vardı, Melanie bunların gerçekçi olmadığından neredeyse emindi.

Burada da sandalyeler vardı ancak daha ufaklardı ve küçük kümeler halinde her yere yayılmış, odanın kenarlarına düzenli bir şekilde yerleştirilmemişlerdi. Yerde oyuncaklar vardı, sanki birkaç dakika önce oraya bırakılmışlar gibi gelişigüzel bir şekilde duruyorlardı. Elbiseli kız bebekler ve asker üniformalı erkek bebekler. Arabalar ve kamyonlar. Araba, ev ya da insan şeklinde birbirlerine eklemlenmiş plastik parçalar. Rengi neredeyse grileşene kadar solmuş pelüş hayvanlar.

Ve kitaplar. Pek çoğu sandalyelere, masalara ve zemine atılmıştı. Kapının bir yanındaki büyük kitaplıkta daha yüzlercesi vardı. Melanie şu anda onları alıp okuyacak ruh halinde değildi, sırrı zihnini meşgul ediyordu. Her halükârda, kitap okumak istese bile elleri arkasından kelepçeliydi ve ayakları da sayfa çevirecek kadar esnek değildi. Bu yüzden kitapların isimlerini okumakla yetindi.

Aç Tırtıl

Çoraplı Tilki

Peepo!

Polisler ve Hırsızlar

Bir Kangruyla Ne Yapılır?

Vahşi Şeyler Ülkesinde

Annesi Korsan Olan Adam

Reçeli Uzat Jim

Sadece isimler bile kendi başlarına hikâye gibiydi. Kitaplardan bazıları yere düşmüş ya da yırtılmış, sayfaları yere saçılmıştı. Eğer kalbi halihazırda baş döndürücü duygularla ağırlaşmış olmasa bu durum Melanie'yi üzebilirdi.

O küçük bir kız değildi. O bir acıkmıştı.

Bu gerçek olmak için fazla delice, fazla korkunç bir şeydi. Ancak artık görmezden gelemeyeceği kadar barizdi. Üste, onu yiyebilecekken başını çeviren acıkmış... Bunun sebebi her şey olabilirdi. Ya da hiçbir şey. Doktor Selkirk'ün kanının kokusunu almış ve dikkati dağılmış olabilirdi ya da belki yemek için daha büyük bir şey arıyordu veya belki mavi dezenfektan jel, kimyasalların yetişkinlerin kokusunu gizlediği gibi Melanie'nin kokusunu örtmüş olabilirdi.

Ancak az önce dışardalarken, Çavuş Parks'ın önüne atladığında (içgüdüsel olarak, düşünmeden, ürkek koca bir kedi gibi saklanmak yerine Çavuş gibi canavarlarla savaşmayı isteyerek) acıkmışlar sanki onu görmemişlerdi bile. Sanki Melanie'nin olduğu yerde saf bir boşluk balonu vardı.

Ancak esas kanıt bu değildi. Bu, onu esas kanıtla götüren küçük kanıttı ve esas kanıt öyle büyüktü ki Melanie şu zamana kadar fark edememesine şaşırıyordu. Esas kanıt kelimenin kendisiydi. O isim. Acıkmışlar.

Canavarların ismi, hücrede Bayan Justineau'nun ya da bloğun dışında çöpçü adamların kokusunu aldığında Melanie'nin içini dolduran histen geliyordu. Acıkmışlar kokunuzu alır ve sizi yiyene kadar kovalarlardı. Kendilerine engel olamazlardı.

Melanie bunun nasıl bir şey olduğunu adı gibi biliyordu. Bu da onun bir canavar olduğu anlamına geliyordu.

Doktor Caldwell'in neden onu kesip biçip parçalar halinde kavanozlara koymak istediğini şimdi anlıyordu.

Arkasındaki kapı neredeyse hiç ses çıkarmadan açıldı.

Döndüğünde Doktor Caldwell'in kapı aralığında durmuş ona baktığını gördü. Yüzündeki ifade karmaşık ve kafa karıştırıcıydı. Melanie bir adım geri attı.

"İlgili unsur her ne ise," dedi Caldwell hızlı ve pes bir mırıltıyla, "sen onun zirve noktasısın. Bunun farkında mısın? Deha seviyesinde bir beyin ve içinde büyüyen tüm o gri pislik ona hiç etki edemiyor. *Ophiocordyceps* senin beynini geriye sadece motor sinirler ve gelişigüzel geri tepmeler kalana kadar yemeliydi. Ama buradasın işte." İleri doğru bir adım attı ve Melanie küçük adımlarla geriledi.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedi Doktor Caldwell. "Burada yapabileceğim bir şey yok zaten. Laboratuvar yok. Mikroskop yok. Sadece yoğun yapıya göz atmak istiyorum. Dilinin köküne. Gözyaşı kanallarına. Yemek boruna. Hastalığın ne kadar ilerlediğine bakmak için. Bu da bir şey. Yola devam etmek için. Geri kalanı bekleyebilir. Ancak sen gerçekten hayati öneme sahip bir numunesin ve ben öylece durup..."

Doktor Caldwell ona doğru uzanırken Melanie onun elinden kaçıp kapıya doğru atıldı. Doktor Caldwell derhal dönüp hücum etti, neredeyse yakalayacaktı. Parmaklarının ucu Melanie'nin omuz-

larını sıyırdı ama yara bantları onu sakarlaştırdığı için kavramayı başaramadı.

Melanie sanki arkasına bir kaplan takılmış gibi kaçtı.

Arkasından Doktor Caldwell'in öfkeli sesi geldi. "Kahretsin! Melanie!"

Melanie duvarları sandalyeli büyük odaya gelmişti. Takip edilmediğini bile bilmiyordu çünkü arkasına bakmaya cesaret edemiyordu. Laboratuvarı, masayı ve uzun saplı bıçağı düşündükçe boğazı düğümlendi.

Panik içinde gördüğü ilk kapıdan çıktı. Doğru kapı olduğundan bile emin değildi. Ve doğru kapı da değildi. Burası mutfaktı ve Melanie kapana kısılmıştı. Ağızlığının içinden bir ses çıktı, bir hayvan ciyaklaması.

Sandalyeli odaya geri koştu. Doktor Caldwell odanın öbür ucundaydı. Koridora çıkan kapı tam aralarındaydı.

"Aptal olma," dedi Doktor Caldwell. "Sana zarar vermeyeceğim. Sadece seni incelemek istiyorum."

Melanie ona doğru, başı öne eğik, sanki söz dinler gibi yürümeye başladı.

"Aynen böyle," dedi Doktor Caldwell rahatlatıcı bir ses tonuyla. "Gel bakalım."

Melanie koridora açılan kapıyla aynı hizaya gelince oradan dışarı fırladı.

Nereye gittiğini bilmediği için hangi yöne saptığının bir önemi yoktu, yine de geçtiği yerleri ezberlemeye çalıştı. Sol. Sol. Sağ. Elinde değildi. Bu, Çavuş Parks onu Doktor Caldwell'in laboratuvarına götürdüğünde Melanie'ye geri dönüş yolunu ezberleten içgüdüydü. Ev kelimesi farklı anlamlar kazanıp duruyordu ancak Melanie oraya dönüş yolunu bilmek zorundaydı. Geri dönüş yolunu içinden çekip çıkarılamayacak kadar derine gömmeliydi.

Koridorların hepsi birbirine benziyor ve saklanacak bir yer sunmuyorlardı, en azından ellerini kullanamayan birisi için. Melanie kapalı kapılar boyunca koştu.

Nihayet bir nişe, koridorun genişleyip bir köşe oluşturduğu, vücudunun anca sığacağı genişlikte bir sipere gizlendi. Bu yalnızca onu aramayan birini kandırabilirdi, zira oradan yürüyen herhangi biri sadece kafasını çevirip Melanie'yi görebilirdi. Eğer Doktor Caldwell onu bulursa Melanie yine kaçacaktı ve eğer Doktor Caldwell onu yakalarsa Melanie bağırıp Bayan Justineau'ya seslenecekti. Aklına gelen en iyi plan buydu.

O sırada uzaktan gelen ayak seslerini duydu. Birisinin şarkı söyleyen sesini çok daha yakından işittiğindeyse bir tavşan gibi yerinden zıpladı.

"Şimdi bana... çocuklarımı alıp getir..."

Ses o kadar kısıktı ki neredeyse ses bile denemezdi. Duvardaki bir çatlaktan üflenen nefes, kırık böğürtülerle ilerliyordu. Sanki ölen birisinin burada bıraktığı bir şarkı gibiydi ve şimdi tekrar hayat buluyordu.

Ve sadece bu beş kelimeydi. Öncesinde sessizlik ve sonrasında sessizlik.

Bir dakika kadar. Melanie fısıldayarak saydı, titriyordu.

"Ve onları getirirken... acele et..."

Melanie bu sefer yerinden zıplamadı ama dudağını ısırıldı. Bu sesi çıkaran ağzı hayal edemiyordu. Hayaletleri biliyordu. Bayan Justineau bir defasında sınıfa birkaç hayalet hikâyesi anlatmıştı ancak tabu olan ölüm konusuna yaklaşıncaya yarıda kesmişti. Melanie şimdi duyduğunun, hayattayken söylediği bir şarkıyı söyleyen ölmüş birine ait olup olmama ihtimalini düşündü.

"Acele etsinler... yoksa ben... öleceğim..."

Melanie'nin bilmesi gerekiyordu. Bu eğer bir hayaletse bile bilmemek kadar korkunç olmayacaktı. Melanie nişten çıkıp koridordaki bir köşeyi dönerek sesi takip etti.

Açık bir kapıdan kan kadar kırmızı bir ışık geliyordu, bu Melanie'yi bir an için korkuttu. Ancak içeri adım atar atmaz bunun sadece açık bir pencereden giren günbatımı ışığı olduğunu gördü.

Sadece! Bunu daha önce yalnızca bir kere görmüştü ve bu seferki daha da güzeldi. Gökyüzü yerküreden alev alıyor ve alevler soğuyarak kırmızı-turuncudan mora ve zirve noktasında maviye ve türlü türlü renge dönüşüyordu.

Melanie en az bir yirmi saniye kadar gözünü oradan alamadı ve yalnız olmadığını fark edemedi.

Caroline Caldwell de bu garip sesi takip ediyordu. Şarkı söyleyenin bir numaralı denek olmadığıнын elbette farkındaydı. Ancak bu kişinin bir tehdit oluşturmadığından da aynı derecede emindi. Ta ki onu görene dek.

Yatakta uzanan adam kötü bir fıkranın final cümlesine benziyordu. Üstündeki hastane önlüğü yere düşüp açılmış ve altındaki çıplak vücudu gözler önüne sermişti. Bedeni eski, çaprazlamasına yaralarla doluydu. Omuzlarında, kollarında ve yüzündeki derin yarıklar ısırıldığı yerleri gösteriyordu. Ancak ısırılma kelimesi yeterli değildi. Adamdan tam anlamıyla beslenilmiş, fiziksel varlığından yumrular kopartılıp tüketilmişti. Onu kısmen de olsa silip süpüren acıkmışların adamın bedenini kavrayıp tuttıkları göğüs ve karın bölgesi çizikler ve yırtıklarla doluydu. Sağ elinin ortasındaki iki parmak ikinci eklemden ısırılıp koparılmıştı. Caldwell bunun bir nefsi müdafa yarası olduğunu, adamın bir acıkmış itmeye çalışırken yarattığın onun elindeki iki parmağı kopardığını düşünüyordu.

Zalim şaka ise dirseğindeki bandajdı. Bu adam Wainwright Evi'ne kesecik iltihabı gibi önemsiz bir şikâyetle gelmiş ve tedavi olurken (pek çok insan gibi) zorluklarla karşılaşmıştı. Onun yaşadığı zorluk, acıkmışların adamın etiyle beslenip onu kendilerinden biri haline getirmesiydi.

Adam Melanie'nin tam karşısında, Caldwell'in kapı aralığında dikildiğini fark etmemiş gibi hâlâ şarkı söylüyordu.

“Kuzgun... gakladı... yemeğini yemeye... otururken...”

Bu sözler aklındaki düşüncelere o kadar uygundu ki Caldwell bir an şaşırды. Ama adamın Caldwell'e cevap verdiği yoktu, sadece dörtlüğünün son dizesini söylüyordu. Caldwell şarkıyı hayal meyal hatırlıyordu. Bu, türünün diğer pek çok örneği gibi acıklı ve sonu gelmez eski bir türkü olan “The Woman Who Rode Double” idi. Caldwell'in tam da bir acıkmışın söylemesini bekleyeceği bir şarkıydı.

Ama şöyle bir durum vardı ki acıkmışlar şarkı söylemezlerdi. Asla.

Yapmadıkları bir başka şey de resimlere bakmaktı ancak bu acıkmış tam da bunu yapıyordu. Şarkıyı söylerken kucığında, kredi kartları için hazneleri bulunan türden bir cüzdan duruyordu. Bu cüzdanda kart yerine fotoğraflar vardı. Acıkmış sağ elinde kalan parmaklardan biriyle onları bir bir geçmeye çalışıyordu.

Hareketleri kesik kesikti ve tamamen kımıldamadan durduğu aralıklar oldukça uzundu. Bir sonraki resme geçemediği her seferde şarkının bir başka dizesini söylüyordu.

“Ve yaşlı kadın... biliyordu... dediğini...”

Caldwell'in gözleri istemsizce Melanie'ninkilerle buluştu. İkisinin de bakışlarında bir yakınlık yoktu, sadece imkânsız ve beklenmedik olanın karşısında mantıklı ve anlaşılır davranmaya yönelik bir işaret vardı.

Caldwell odaya adım atıp hasta adamın etrafında ağır ağır, temkinli bir şekilde dolanmaya başladı. Adamın maruz kaldığı şiddetin izlerinin oldukça eski olduğunu ancak fark edebildi. Yaraların üzerindeki kan neredeyse tamamen kurumuş ve kabarıp dökülmüştü. Hepsi ince gri şeritlerle çevrelenmişti. Bu, *Ophiocordyceps*'in onun bedenine yuvalandığının açık bir göstergesiydi. Dudaklarında ve göz kenarlarında da gri madde vardı.

Caldwell adamın hastalığı kaptığından beri bu odada, bu yatakta olmasının tıbben mümkün olduğunu düşünüyordu. O halde kollarındaki bazı ısırtıkları kendi yapmış olabilirdi. Mantarın temelde

proteine ihtiyacı vardı ve çok azıyla yetinebilse bile sadece havayla da yaşayamazdı. Otoyamyamlık, konağın bedenini sadece geçici bir taşıyıcı olarak gören parazit için gayet pratik bir stratejiydi.

Caldwell büyülenmişti. Ancak dışarıda olup bitenlerden sonra temkinli olması gerektiğinin de farkındaydı. Kapıya doğru geri çekildi ve kıza, bir numaralı deneğe de yanına gelmesi için işaret etti. Ancak Melanie kımıldamadı bile. Caldwell'i daha büyük bir tehdit olarak görüyordu ve bu hiç de mantıksız bir varsayım değildi.

Fakat Caldwell'in bu saçmalık için vakti yoktu.

Çavuş Parks'ın kendisine verdiği ve şu ana kadar laboratuvar önlüğünün cebinde ellenmeden duran silahı çekti. Başparmağıyla emniyeti indirdi ve silahı iki eliyle tutarak Melanie'ye doğrulttu. Kafasına nişan aldı.

Melanie kaskatı kesildi. Silahların yakın mesafeden neler yapabildiğine şahit olmuştu. Yakınlığı ve barındırdığı ölümcül olasılıkları onu fena halde hipnotize eden namluya baktı.

Caldwell onu yine, bu defa bir baş hareketiyle çağırdı.

"Ve kadının... rengi soldu... kuzgunun... hikâyesiyle."

Melanie'nin karar vermesi uzun zaman aldı ama sonunda Caldwell'in tarafına geçti. Caldwell bir elini silahtan ayırıp Melanie'nin omzuna koyarak onu kapıdan geçirdi.

Sonra erkek acıkmışa döndü.

"İşlediğim tüm o günahlar için," diye şarkıya katıldı Caldwell. *"Şimdi yargılanma zamanı."*

Acıkmış ürperdi, bedeni kısa bir an için sarsıldı. Caldwell telaşla bir adım geri atarken silahın namlusunu yaratığın göğsüne çevirdi. Bu mesafeden hedefi ıskalaması imkânsızdı.

Ancak acıkmış hamle yapmadı. Sadece sanki sesin kaynağını belirlemek ister gibi kafasını sağa sola oynattı.

"So..." diye fısıldadı neredeyse olmayan sesiyle. *"So... so... So..."*

"Onu rahat bırak!" diye fısıldadı Melanie öfkeyle. *"Sana bir zararı yok."*

“Ama ben çocuklarımın ruhlarım güvenceye aldım,” diye şakıdı Caldwell. “Öyleyse dua edin, çocuklarım, benim için.”

“So...” diye inledi acıkmış. “So...”

“Çekil önümden!” dedi odaya giren Çavuş Parks. Eli Caldwell’in omuzlarında, onu kabaca bir kenara itti.

“...phie...” dedi acıkmış.

Parks bir el ateş etti. Acıkmışın alnının ortasında Hintlilerin yaptığına benzer, kusursuz, siyah bir çember ortaya çıktı. Acıkmış yana doğru kayıp yataktan devrildi. Uzun zamandır yattığı yerde siyah, kırmızı ve gri renk eski lekeler açığa çıktı.

“Neden?” diye hayıflandı Caldwell kendini tutamayıp. Çavuşa döndü, kolları kocaman açılmıştı. “Neden onları hep içine sıçtıgım kafalarından vuruyorsun?”

Parks ifadesiz bir yüzle ona baktı. Bir an sonra sol eliyle Caldwell’in sağ elini tutup yeri gösterene kadar aşağı itti.

“Duygularını elinde bir silah varken dışa vuracaksan,” dedi, “emniyetin kapalı olduğundan emin ol.”

Ne kadar kötü başladığını düşündüğünde, yoldaki ikinci geceleri Helen Justineau'ya ilkinden çok daha iyi geldi.

Her şeyden önce yiyecekleri vardı. Daha da mucizevî bir şekilde, yiyeceği pişirebiliyorlardı, küçük mutfaktaki ocak tüple çalışıyordu. Ocağa bağlı olan tüp boştu ama odanın kenarında ağzına kadar dolu iki tüp daha vardı ve ikisi de çalışır durumdaydı.

Üçü (Justineau, Parks ve Gallagher) el fenerlerinin ve dışarıdan gelen neredeyse yusuvarlak olan ayın parlayan ışığında mutfak raflarında sahipsiz hazine gibi duran konserve gıdalara giriştiler. Karşılaştıkları şeyler karşısında bazen hayret bazen de iğrenme nidaları çıkarıyorlardı. Justineau son kullanma tarihlerine bakma hatasına düştü, elbette hepsi en az on yıl öncesine aitti ancak Parks sorun olmayacağına ısrarcıydı. En azından bazıları, ortalamalar yasasına göre iyi durumda olmalıydı. İçeriği oksitlenen konserve açıldığında zaten kötü kokacaktı, bu yüzden şansları dönene kadar zarları sallamaya devam edebilirlerdi.

Justineau alacakları riskle 3 numaralı protein ve karbonhidrat karışımını karşılaştırdı. Sonra bir çekmecede bulduğu açacakla konserveeleri açmaya başladı.

Bazı korkunç rastlaşmalar yaşıyordu ama Parks'ın teorisi geçerliydi. Otuz kırk konserve sonra salçalı biftek, taze patates, pişmiş fasulye ve bezelye püresinden oluşan bir menü oluşturdular. Parks ocağı cebinden bir süs eşyası gibi çıkardığı kavla (gerçek bir

kav, yüzlerce yıl eskiye ait olmalıydı) yarattığı kıvılcımla yaktı. Gallagher yemekleri pişirirken tabak ve çatal bıçakların tozunu alıp mataralardan birindeki suyla yıkadı.

Melanie ve Doktor Caldwell bu işlere hiç karışmadı. Caldwell dinlenme odasındaki sandalyelerden birinde oturup binbir emekle ellerindeki sargıları çıkardı, yerlerinin değiştirdi ve yeniden sardı. Yüzündeki ifadeden işini büyük bir konsantrasyonla yaptığı belli oluyordu, kendisiyle konuşulduğu zaman cevap vermiyordu. Surat astığı bile düşünülebilirdi ancak Justineau'ya göre karşısındaki şey saf düşünceydi. Doktor tefekkürdeydi.

Melanie diğer taraftaydı; belli ki eskiden ebeveynleri ziyaretçi ya da hasta olarak buraya geldiklerinde çocukların vakit geçirdiği oyun odasındaydı. Geldiklerinden beri sessiz ve durgundu. Onu konuşturmak zordu. Parks onun ellerini çözme fikrini kesin bir dille reddetmişti ancak en azından duvarlarda bakabileceği posterler ve üstüne oturabileceği parlak kırmızı bir armut koltuğun kalıntıları vardı. Bileği kalorifere kısa bir kelepçeyle bağlanmıştı, bu da ona iki metre çapındaki bir alanda hareket etme özgürlüğü veriyordu.

Yemek hazır olduğunda Justineau ona da biraz götürdü. Melanie armut koltuğun üstünde bağdaş kurmuştu, parlak mavi gözlerini duvardaki tarla faresi, kır faresi, porsuk ve İngiliz vahşi doğa hayvanlarının bulunduğu bir postere dikmişti. Justineau onun kafasının tepesinde açık sarı bir tüy yumağı fark etti. Bunlar tekrar uzamaya başlayan saçlarının ilk habercileriydi. Yumurtadan yeni çıkmış civcivleri hatırlatıyordu.

Justineau yemek yerken Melanie'yle oturdu. Caldwell'e bakılırsa acıkmışlar sadece proteini metabolize edebiliyordu, bu yüzden Justineau bir miktar küp şeklindeki etin salçasını yıkamış ve bir kâseye koyup getirmişti.

Etin sıcak olması Melanie'yi biraz korkuttu. Justineau çatalın ucuyla ağızlığın çelik ızgarasından kızı yedirmeden önce her küpü üfleme zorunda kaldı. Melanie pek etkilenmiş benzemese de çok nazik bir şekilde Justineau'ya teşekkür etti.

"Uzun bir gün oldu," dedi Justineau.

Melanie başıyla onayladı ama bir şey demedi.

Yemek aradan çıktıktan sonra Justineau, Melanie'ye bulduğu diğer şeyi gösterdi. Odalardan birkaçında dolaplarda ya da çekmecelerde kıyafetler bulmuşlardı. Birinde zamanında muhtemelen Melanie'den belki biraz daha genç ama az çok aynı boyutlarda bir kız kalıyormuş.

Melanie, Justineau'nun uzattığı kıyafetlere yorum yapmadan baktı. Ciddi ve içe dönük ifadesine rağmen kıyafetlerin onu heyecanlandırıldığı belliydi. Arka cebine tek boynuzlu bir at nakşedilmiş pembe kot pantolon. Üstünde süslü renklerle DANS ETMEK İÇİN DOĞMUŞ yazan pastel mavisi bir tişört. Yine pembe, omuzları düğmeli ve bol cepli bir pilot ceket. Beyaz külot ve gökkuşağı şeritli çoraplar. Bağcıkları taşlarla süslenmiş bir çift ayakkabı.

"Sevdin mi?" diye sordu Justineau. Melanie henüz konuşmamıştı ancak bakışları bu tuhaf hediyeler arasında gidip geliyor, onlar üzerinde çalışıyor ya da belki de onları mukayese ediyordu.

"Evet," dedi. "Galiba. Ama..." Tereddüt etti.

"Ne?"

"Onları nasıl giyeceğimi bilmiyorum."

Elbette. Melanie daha önce hiç düğmeli ya da fermuarlı bir kıyafet giymemişti. Şimdi bir yandan zincirler ve kelepçelerle de uğraşıyordu. "Sana yardım edeceğim," diye söz verdi Justineau. "Sabaha kadar bir şey yapamayız ama hareket etmeden önce Çavuş Parks'tan seni birkaç dakikalığına çözmesini isteyeceğim. Seni bu küflü eski süveterden kurtarıp bayramlıklarını giydireceğiz."

"Teşekkürler, Bayan Justineau." Küçük kızın yüzünde vakur bir ifade vardı. "Diğer askerin de orada olması gerekecek."

Justineau buna biraz şaşırıldı. "Sen giyinirken seni izlemelerine gerek yok," dedi. "Bence yan odada beklerler, sen ne dersin?"

Melanie başını iki yana salladı. "Hayır."

"Hayır mı?"

"Birisi beni çözecek, diğeri de bana silahını doğrultacak. İki kişiye ihtiyaç var."

Bir süre daha olup bitenlerden bahsettiler ve kulağa daha az korkunç gelsin diye vahşeti dikkatlice seçilmiş, nazik kelimelerle sarıp sarmaladılar. Melanie elinde olmadan buna, yani kelimelerin bir şeyleri gizlemek ya da onlara bulaşmamak ya da onları olduklarından farklı bir şeymiş gibi sunmak için kullanılabilmesine şaşırdı. Aynı şeyi büyük sırrı için de yapabilmeyi diliyordu.

Bayan Justineau, Melanie'nin öldürülen tüm o acıkmışlar için üzüldüğünü düşünüp onu teselli etmeye çalışıyor gibiydi. Melanie gerçekten de onlar için üzülüyordu. Biraz. Ancak Melanie o an itibarıyla acıkmışların aslında artık insan olmadıklarından, öldürülmelerinden önce bambaşka bir varlığa dönüştüklerinden emin olacak kadar çok şey biliyordu. Acıkmışlar daha çok, eskiden içinde insanların yaşadığı ve şimdi terk edilmiş evlere benziyorlardı.

Melanie, Bayan Justineau'ya moral vermeye, acıkmışlar için üzülmeyi göstermeye çalıştı. Şarkı söyleyen adam için bile üzülmüyordu. Çavuş Parks'ın onu vurması için hiçbir sebep olmadığını düşünse bile. Adam sadece yatağında uzanıyordu ve ayağa kalkabilecek gibi bile görünmüyordu. Yapabildiği tek şey şarkı söylemek ve resimlerine bakmaktı.

Ancak dışarıdaki bayan da Doktor Caldwell çığlık atana kadar zararsız görünüyordu. Acıkmışlar çok ani değişebiliyor gibiydi ve onların yakınındayken çok dikkatli olmanız gerekiyordu.

“Seni güvende tutacağım,” dedi Bayan Justineau Melanie’ye. “Bunu biliyorsun, değil mi? Hiçbirinin sana zarar vermesine izin vermem.”

Melanie başıyla onayladı. Bayan Justineau’nun onu sevdiğini ve elinden geleni yapacağını biliyordu.

Ama kim onu kendisinden koruyabilirdi ki?

Helen Justineau masaya geri döndüğünde Gallagher, “Bakın ne buldum,” dedi. Justineau’nun yemeği artık soğumuştur ve diğerleri yemeği neredeyse bitirmişti ancak belli ki Gallagher bu açıklama için hepsinin orada olması gerektiğini hissetmişti. Helen Justineau’nun yaşına göre seksi bir gülümsemesi olduğunu düşünüyordu ve bir gün kendisine de öyle gülümsemesini umut ediyordu.

Araştırma yaparlarken depodaki dolapta bulduğu şişeyi masaya koydu. Bu şişe yerde, küflenmekte olan bir yığın temizlik bezinin arasında duruyordu ve kazara ayağı takılmasa ve Gallagher şişenin içeriğinin çarpma sonucu çıkardığı şangırtı ve çalkalanma sesini duymasa orada olduğunu görmezdi bile.

Aşağı baktığında etiketin bir kısmını, açık mavi bezlerin arasındaki kahverengi ve altın renginin davetkâr işaretini görmüştü. Bir şişe Metaxa üç yıldız brendi. Ağzına kadar dolu ve açılmamış. Gallagher içkiden ve getirdiği zehirli rahatlamadan hep kaçınmıştı. Bezleri yine şişenin tepesine yığılmış ve brendiyi saklamıştı.

Ama aklı orada kalmıştı. Tüm gün bu yolculuk üzerine kafa patlatmıştı. Beacon’a dönüşü ve ardında bırakmaktan çok mutlu olduğu dar, dört duvar dünyayı düşünmüştü. İki arada bir derede kaldığını hissediyordu. Kendi kendine belki de tehlikeli durumların tehlikeli çareler gerektirdiğini düşünmüştü.

Diğerleri de şimdi şişeye bakıyordu. Sessiz sohbetleri tamamen esir alınmıştı.

“Ha siktir!” dedi Çavuş Parks sesinde bir hürmet tınısıyla.

“Bu çok iyi mal değil mi?” dedi Gallagher yüzünün kızardığını hissederek.

“Hayır,” dedi Çavuş Parks kafasını yavaşça iki yana sallayarak. “Hayır, aslında o kadar da müthiş değil ama gerçek. Kovada yapılan o kalitesiz içkilerden değil.” Şişeyi elinde çevirdi, mührünü hem bakarak hem de koklayarak inceledi. “Umut vaat ediyor,” diye yorumladı. “Normalde beni Fransız konyağından daha aşağısı kurtarmaz ama siktir et. Birkaç kadeh bulalım Erbaş.”

Gallagher işe koyuldu.

Justineau’dan beklediği gülümsemeyi alamamıştı. O da ne-redeyse Doktor Caldwell kadar kayıtsızdı. Günün üst üste yığılan bütün krizleri sinirlerini o kadar bozmuş ve yıpratmıştı ki normal şeyler ilgisini çekmiyordu.

Ancak gülümsemeden daha kıyak bir şey oldu ve Çavuş ilk kadehi Gallagher için doldurdu. “Ziyafetin sahibi, Erbaş Gallagher,” dedi tüm kadehleri doldurduğunda. “Kadeh kaldırmak sana düşer.”

Gallagher’ın halihazırda kızarmış yüzünü daha da sıcak bastı. Kadehini kaldırdı. “Dördümüz için bir şişe, kahretsin, iyi ki daha kalabalık değiliz,” diye alıntıladı. Bunlar babasının laflarıydı. İnce duvarlardan battaniyesi altında yetişkinlerin kafayı çekişini dinleyen ergen Kieran Gallagher’a kadar ulaşan bir gürlemeyle söylenmişlerdi.

Sonra yetişkinler birbirlerine *amcık* demişlerdi.

Sonra da kavga etmişlerdi.

Gallagher’ın konuşmasına herkes kafasını sallayarak karşılık verdi, kadehler tokuşturuldu. İçkilerini kafalarına diktiler. Sert, tatlı alkol Gallagher’ın boğazını ısıtarak midesine indi. Ağzını kapalı tutmak için elinden geleni yaptı ama bir öksürük nöbetine tutuldu. Doktor Caldwell kadar kötü değildi ama. Kadın eliyle ağzını kapadı ve (tüm çabalarına rağmen öksürük yükselirken) brendiyi ağzından ve parmaklarının arasından püskürttü.

Hepsi kahkahalarla gülmeye başladı, doktor da dâhil. Hatta en uzun o güldü. Öksürüğün durduğu her an kahkahalar devreye giriyor ve sonra tekrar geri çekiliyordu. Sanki alkol sihirliydi ve sadece birer yudum almış olsalar bile birbirlerine karşı birdenbire rahatlamış gibiydiler. Gallagher ailesindeki içki sofralarını bu özel mucizeye şüpheyle yaklaşıp kadar iyi hatırlıyordu.

Çavuş, Justineau'ya, "Sıra sende," dedi ve kadehini tekrar doldurdu.

"Kadeh kaldırma sırası mı? Kahretsin." Justineau kafasını iki yana salladı ama taşmakta olan kadehi kaldırdı. "Dilediğimiz kadar uzun yaşayalım. Buna ne dersiniz?" Başını arkaya atıp bardağı bir dikişte bitirdi. Çavuş da ona eşlik etti. Gallagher ve Doktor Caldwell daha dikkatli içtiler.

"Doğrusu, dilediğimiz kadar uzun yaşayalım ve yaşadıkça hiçbir şeye muhtaç olmayalım, olacak," diye düzeltti Gallagher. Bu sözleri kutsal kitap gibi biliyordu.

Justineau bardağı indirdi. "Eh, evet," dedi. "İmkânsız istemenin manası yok, değil mi?"

Çavuş kadehleri tekrar doldurdu. Bu kez Gallagher ve Caldwell'inkini tepelemesine doldurmuştu. "Doktor?" diye sordu. Caldwell omuz silkti. İç açıcı teşviklerde bulunmak ilgisini çekmiyordu.

Parks hepsinin kadehlerine kendisinininkiyle üç tur vurdu.

"Esen rüzgâra, giden vapura ve bahriyeli seven kızlara."

Hepsi kadehlerini dikip Gallagher yine kibarca bir yudum aldıktan sonra Justineau alaycı bir şekilde, "Hiç denizci tanıyor musun?" diye sordu. Daha şimdiden şişeyi yarılamlışlardı.

"Her erkek bir denizcidir," dedi Parks. "Her kadın bir okyanustur."

"Saçmalık!" diye bağırdı Justineau.

Çavuş omuzlarını silkti. "Belki de. Ama ne sık işe yaradığını bilsen şaşırırdın."

Yine bir kahkaha tufanı koptu, bu kez hafif vahşi bir tonda. Gallagher direniyordu. Bunun ona faydası yoktu ve deneyerek aptallık etmişti. İyi ve yeterli sebeplerden ötürü genelde uzak durduğu bazı şeyler düştü aklına. Gözünün önünde hayaletler belirmeye başladı ve onların gözünün içine bakmak istemiyordu. Onları halihazırda çok iyi tanıyordu. “Çavuş,” dedi. “Etrafı bir kez daha kolaçan edeyim, her şey güvende mi bakayım.”

“Aferin sana evlat,” dedi Parks.

Aralarından ayrılırken ona bakmadılar bile.

Gallagher birinci kat koridorlarında dolandı, ilk seferde görmedikleri hiçbir şey yoktu. İçerisinde ölü acıkmışın olduğu odanın önünden geçerken ağzını ve burnunu kapattı. Gerçekten çok kötü kokuyordu.

Ancak Çavuş’un havaya uçurduğu merdivenin tepesine geldiğinde durum daha da kötüleşti. Orası sanki cehennemın nefesi gibiydi. Ses yok, hareket yok. Gallagher uçurumun eşiğinde durup dikkatle aşağıdaki zifiri karanlığa baktı. Eninde sonunda belindeki feneri alıp aşağı tutacaktı, ışığını yakacak cesareti topladı.

Fenerin tam daire şeklindeki ışığında omuz omuza vermiş altı ya da yedi acıkmış gördü. Işık onların kıvrılıp kabarmasına sebep oldu ama fazla uzağa gidemeyecek kadar sıkışmışlardı.

Gallagher fenerin ışığını ileri geri oynattı. Giriş salonu boyunca, balık istifi gibiydiler. Birkaç saat önce kaçtıkları acıkmışlar, onların arkadaşları ve arkadaşlarının arkadaşları. Işık üzerlerinden geçerken solucan gibi hareket ediyorlardı. Çeneleri açılıp kapanıyordu.

Silah sesleri onları bulundukları yerden buraya getirmişti. Gürültülü bir şey canlı bir şey anlamına geliyordu. Artık buradaydılar ve yemek yiyene veya bir sonraki büyük olay mantarın mahvettiği saatlerini kurup onları tekrar hareket ettirene kadar burada kalacaklardı.

Gallagher rahatsız olmuş ve ürkmüş bir halde geri çekildi. Gece bekçisi olma hevesini yitirdi.

Salona geri döndü. Parks ve Justineau hâlâ şişenin dibine görmeye çalışırken Caldwell sandalyelerden üçüne yayılmış uyuyordu.

Gallagher belki de acıkmış çocuğa bir göz atması gerektiğini düşündü. En azından onu kalorifer peteğine bağlayan ipin hâlâ sağlam olduğundan emin olmalıydı.

Oyuncaklı odaya girdi. Çocuk armut koltukta sessiz sedasız oturuyordu. Başı öne eğikti ve yere bakıyordu. Gallagher ürpermesini sakladı. Kız bir an için tıpkı giriş salonundaki canavarlara benzemişti.

Gallagher kapıya bir sandalye dayayıp açık bıraktı. Bu yaratıkla neredeyse zifiri karanlıkta yalnız kalacaksa ayvayı yedi demektir. Ona doğru yürüdü ve geldiğini belli etmek için yeteri kadar ses çıkardı. Kız başını kaldırdı ve bu Gallagher'ı rahatlattı. Acıkmışların sizden öteye bakıp sonra size kilitlendikleri mesafe ölçen bakış değildi bu. Daha çok bir insanın bakışıydı.

"Neyle uğraşıyorsun bakalım?" diye sordu Gallagher. Zemin kitaplarla doluydu, herhalde kızın da baktığı şey bunlar olsa gerek. Elleri arkasında kelepçeliyken yapabildiği tek şey bakmaktır. Gallagher en yakınındaki kitabı eline aldı. Charles Kingsley'den *Su Bebekleri*. Çok eski görünüyordu, kenarı yırtık, rengi solmuş kâğıt bir kapağı vardı. Üstündeki resimde bir grup sevimli küçük peri bir şehrin çatılarından havaya doğru yükselirken görülüyordu. Belki de Londra'ydı orası ancak Gallagher Londra'yı hiç görmemişti ve bilmesinin bir yolu da yoktu.

Acıkmış çocuk onu izliyor ve hiç ses çıkarmıyordu. Bakışı düşmanca değil ama kararlıydı. Sanki Gallagher'ın neden orada olduğunu bilmiyor ve sürprizin hoş bir şey olmadığına dair kendini hazırlıyor gibiydi.

Adam hakkında tek bildiği onu sürekli o sandalyeye bağlayan ve sınıfa getirip götürən kişilerden biri olduğuydu. Gallagher daha önce bu kızla konuşup konuşmadığını hatırlayamıyordu. Bu yüzden kelimeler biraz eğri büğrü, biraz mahcup çıktı ağzından. Bunları neden söylediğinden bile pek emin değildi.

“Bunu sana okumamı ister misin?”

Bir anlık sessizlik oldu. O koca gözlü bakış daha da uzun sürdü.

“Hayır,” dedi çocuk.

“Ya?” Gallagher’ın bütün sohbet etme stratejisi boka battı. Bir B planı yoktu. Tekrar kapıya ve ötesindeki ıdıklı odaya yöneldi. Sandalyeyi yolunun üstünden çekti ve tam kapıyı kapatacakken kız ansızın konuşuverdi.

“Raflara bakabilir misin?”

Gallagher dönüp tekrar içeri adım attı ve sandalyeyi yerine geri koydu. “Ne?”

Uzun bir sessizlik oldu. Kız sanki konuştuğuna üzölmüş ve tekrar konuşmak istediğinden emin değilmiş gibiydi. Gallagher onu bekledi.

“Raflara bakabilir misin? Bayan Justineau bana bir kitap vermişti ama onu geride bırakmak zorunda kaldım. Eğer aynı kitap burada da varsa...”

“Evet?”

“O zaman... bana o kitabı okuyabilirsin.”

Gallagher kitaplığı daha önce fark etmemişti. Şimdi kızın bakışlarını takip edince kapının yanındaki duvara yaslanmış rafları gördü. “Pekâlâ,” dedi. “Kitabın ismi neydi?”

“*Tales the Muses Told*.” Kızın sesinde bir heyecan belirtisi vardı. “Roger Lancelyn Green’in. Yunan mitolojisi.”

Gallagher kitaplığa doğru gitti, fenerini açtı ve raflara doğru tuttu. Gördüklerinin çoğu küçük çocuklar için resimli kitaplardı, sırtları da spiralliydi, bu yüzden isimlerine bakmak için raftan çıkarması gerekiyordu. Az sayıda gerçek kitap da vardı, Gallagher onlara titizlikle baktı.

Yunan mitolojisi yoktu.

“Üzgünüm,” dedi. “Burada yok. Yeni bir şey denemek istemez misin?”

“Hayır.”

“Burada Posacı Pat var. Ve onun siyah beyaz kedisi.” Kitabı kıza göstermek için kaldırdı. Acıkmış çocuk kitaba soğuk bir bakış atıp tekrar gözlerini çevirdi.

Gallagher yeniden ona katıldı, güvenli bulduğu bir mesafeye bir sandalye çekti. “Benim adım Kieran,” dedi. Buna bir cevap gelmedi. “Favori bir hikâyen var mı?”

Ancak kız onunla konuşmak istemiyordu ve Gallagher bunu anlayabiliyordu. Neden istesindi ki?

“Sana bunu okuyacağım,” dedi. *Keşke Sana Gösterebilseydim* isimli bir kitabı kaldırdı. İçinde *Şapkadaki Kedi* benzeri resimler vardı ve Gallagher da bu yüzden onu seçmişti. Küçükken kedi, balık, çocuklar ve 1 ile 2 ismindeki iki şey’in olduğu bu hikâyeyi severdi. Kendi evinin de aynı şekilde darmadağın edildiğini ve babası eve dönmeden yalnızca bir saniye önce hemen toparlandığını hayal etmekten hoşlanırdı. Gallagher yedi yaşındayken bu, büyük, yasadışı bir heyecandı.

“Burada oturup bunu okuyacağım,” dedi yeniden kıza.

Kız bu kendisini değil onu ilgilendirirmiş gibi omuz silkti.

Gallagher kitabı açtı. Sayfalar nemliydi, bu yüzden biraz birbirlerine yapışmışlardı ama Gallagher onları yırtmadan ayırmayı başardı.

“Bir gün sokakta yürürken,” diye yüksek sesle okumaya başladı. “Ayağında kırmızı çizmeler olan bir adama rastladım. Kemer tokalı, şapkası tüylüydü. Gömleği ipek ve pantolonu deriydi ve iki saniye yerinde duramazdı.”

Çocuk dinlemezmiş gibi yapıyordu ama Gallagher aldanmadı. Kızın resimleri görebilmek için kafasını yana doğru kaydırдыğı belli oluyordu.

Parks biraz daha brendi paylaştırdı. İçki hızlı gidiyordu. Justineau daha çok içmenin kötü bir fikir olduğu seviyeye geldiği halde içmeye devam etti. Sabah uyandığında bok gibi hissedecekti.

Rahatsız edici bir şekilde sıcaklayan yüzünü elini sallayarak serinletti. Az bile içse alkol onda hep bu etkiyi yaratıyordu. “Tanrım,” dedi. “Biraz hava almalıyım.”

Ancak alınacak pek bir hava yoktu. Pencerenin emniyet kilidi vardı ve sadece on santim kadar açılıyordu. Parks, “Çatıya çıkabiliriz,” diye önerdi. “Koridorun sonunda yukarı çıkan bir yangın merdiveni var.”

“Çatının güvenli olduğuna emin miyiz?” diye sordu Justineau ve Çavuş başını sallayarak onayladı. Evet, elbette kontrol etmişti. Onu ister sevin ister sevmeyin, Çavuş bütün varoluşunu iş halletmenin kutsallığı üzerine kurmuş bir adamdı. Justineau bunu dışarıdaki koruda, Çavuş’un neredeyse acıkmışlar kadar hızlı harekete geçerek hepsinin hayatını kurtardığında fark etmişti.

“Pekâlâ,” dedi. “Bakalım çatı ne durumdaymış.”

Ve çatı gayet iyi durumdaydı. Dinlenme salonundan on derece kadar daha serindi, yüzlerine hoş, güçlü bir rüzgâr vurdu. Pekâlâ, “hoş” biraz abartılı bir ifade olmuştu, zira rüzgâr çürük kokuyordu. Sanki yanlarında bozuk etten bir dağ vardı, karanlıkta görünmüyor ama ikisi onun kokusunu soluyor gibiydi. Justineau

kadehini yüzünün altına bir oksijen maskesi gibi kıştırıp brendi havası soludu.

Camda boğuklaşan ve biçimsizleşen sesiyle Parks'a, "Bu ne kokusu, fikrin var mı?" diye sordu.

"Hayır ama burada daha güçlü," dedi Parks. "Şu tarafa geçsek daha iyi olacak."

Binanın güneydoğu köşesine doğru yürüdü. Yüzleri Londra'ya ve Beacon'a, onları dışarı püskürten ve şimdi geri çeken yuvalarına dönüktü. Justineau yokluğun alışlageldik sihrini uygulamasına izin verdi. Beacon'ın bir bok çukuru olduğunu adı gibi bilse de. Gerçek bir terör ve sanal olarak pompalanan iyimserlikle yönetilen dev bir mülteci kampı. Butlins ve Colditz'in gayrimeşru çocuğu gibiydi.⁹ Şans eseri oradan kurtulduğunda bölge halihazırda totaliter bir yapıya savruluyordu ve Justineau o zamandan bu yana geçen üç sene içinde Beacon'ın ne hale geldiğini görmeyi hiç istemiyordu.

Ama başka neresi vardı ki?

Parks korkuluk duvarına yaslanıp karanlığa bakarak aniden, "Doktor çok esaslı birisi, değil mi?" dedi. Ay ışığı kasabayı bir ki-taptaki resim gibi gravür siyahına ve beyaza boyamaktaydı. Siyah, sokakları akıp giden havanın dipsiz nehir yataklarına çevirerek baskın çıkıyordu.

"Bu onu tanımlayan kelimelerden yalnızca biri," dedi Justineau.

Parks güldü ve şakayla karışık, sanki Caroline Caldwell hakkındaki ortak görüşlerine içiyormuş gibi kadehini kaldırdı. "Gerçek şu ki," dedi, "her şey sona erdiği için bir bakıma mutluyum. Üs yani ve görev. Kaçtığımız için memnun değilim elbette ve umarım kurtulan yalnızca bizler değilizdir. Ama artık o işi yapmak zorunda olmadığım için mutluyum."

"Hangi işi?"

9 Butlins, İngiltere'de yaygın tatil kampı zinciri. Colditz ise İkinci Dünya Savaşı'nda Almanya'da esirlerin tutulduğu kamp. (ç. n.)

Parks bir hareket yaptı. Justineau zifiri karanlıkta bunun ne olduğunu göremedi. “Tımarhanenin kapısını korumak. Tüm üssün sorunsuz bir şekilde ve iyi niyet temelinde işlemesini sağlamak, aylar boyunca. Tanrı aşkına, bu kadar uzun süre devam edebilmemiz bile mucize. Yeteri kadar adam yok, yeteri kadar erzak yok, kahrolası iletişim kopuk, doğru dürüst bir emir komuta zinciri yok...”

Aniden durdu ve Justineau hangisini söylediği için pişmanlık duyduğunu anlamak için Parks’ın cümlelerinin üstünden geçti. “İletişim ne zaman kesildi?” diye sordu ona.

Parks cevap vermedi. Justineau tekrar sordu.

“Beacon’dan son mesaj beş ay kadar önce geldi,” diye itiraf etti Parks. “Normal sinyal dalgaları o zamandan beri boş.”

“Kahretsin!” Justineau derinden sarsılmıştı. “Yani orada bir şey olduğunu bile... kahretsin!”

“Bu muhtemelen kulenin yerini değiştirdikleri anlamına geliyor,” dedi Parks. “Çok da uzağa koymuş olamazlar. Telsiz için kullandığımız derme çatma hurdalar doğru sinyal kaynağına yönlendirilmedikçe çalışmaz. Öylesi doksan kilometreden basket atmaya benzer.”

Bunu düşünerek sessizleştiler. Gece şimdi daha büyük ve daha serin geliyordu.

“Tanrım,” dedi Justineau sonunda. “Son olabiliriz. Dördümüz.”

“Son değiliz.”

“Bunu bilemezsin.”

“Biliyorum. Çöpçülerin durumu iyi.”

“Çöpçüler...” Justineau’nun ses tonu acıklıydı. Hikâyeler duymuştu ve artık onları gözüyle de görmüştü. Çöpçüler hayatta kalmak dışında hiçbir şeyin nasıl yapıldığını hatırlamayan idamecilerdi. Bir bakıma neredeyse *Ophiocordyceps* kadar insandışı, parazit ve leşçillerdi. Bir şey kurmuyorlar ya da korumuyorlardı. Sadece hayatta kalıyorlardı. Ve insafsızca ataerkil olan yapıları kadınları hayvan güdücü veya damızlık haline indirgiyordu.

Eğer bu insanlıktan geriye kalansa umudu kesmek daha tercih edilebilirdi.

Kadının aklından ne geçtiğini tahmin eden Parks, “Daha önce de karanlık çağlar oldu,” dedi. “Her şey yıkılır ve insanlar tekrar inşa eder. Hayatın sadece... kararlı halde olduğu bir dönem muhtemelen hiç olmamıştır. Hep bir kriz mevcuttur.

“Bir de dünyanın geri kalanı var tabii. Beacon, Fransa, İspanya, Amerika ve diğer tüm yerlerde hayatta kalan topluluklarla temas halindeydi. En ağır darbeyi şehirler aldı, bir sürü insanın toplu halde yaşadığı neresi varsa... ve altyapının çoğu, şehirlerle birlikte çöktü. Daha az gelişmiş bölgelerde hastalık o kadar hızlı yayılmadı. Hiç ulaşamadığı yerler bile olabilir.”

Parks kadehini doldurdu.

“Sana bir şey sormak istiyorum,” dedi.

“Sor.”

“Dün çocuğu alıp geri kalanımızdan ayrılmaya hazır olduğunu söylemiştin.”

“Ee?”

“Ciddi miydin bu arada? Sorum bu değildi ama gerçekten kopup Beacon’a yalnız başına dönmeye çalışır mıydın?”

“Söylediğim sırada ciddiydim.”

“Evet.” Parks brendisinden bir yudum aldı. “Ben de öyle düşünmüştüm. Her neyse, silahını Gallagher’ın suratına dayamadan önce bana bir şey dedin. O sırada anlam veremedim. Bizim istemsiz davranan askerler olduğumuzu söyledin. İstemsiz davranan ne demek?”

Justineau mahcup olmuştu. “Bu bir çeşit hakaret,” dedi.

“Eh, evet, yanağıma bir öpücük manasına gelse şaşardım. Sadece merak ettim. Çok acımasız olduğumuz anlamına falan mı geliyor?”

“Hayır. Bu psikolojik bir terim. Birlikte doğduğunuz ve değiştiremediğiniz bir davranış biçimini açıklamak için. Ya da programlandığınız ve üzerinde düşünmediğiniz. Tamamen otomatik.”

Parks güldü. “Acıkmışlar gibi,” dedi.

Justineau biraz kızardı ama kabullendi. “Evet. Acıkmışlar gibi.”

Parks ona, “İyi küfür ediyorsun,” diyerek iltifat etti. “Ciddiyim. Bu harika.” Justineau’nun bardağını yeniden doldurdu.

Ve kolunu onun omzuna koydu.

Justineau derhal geri çekildi. “Bu da ne oluyor şimdi?”

“Üşüdüğünü sandım,” dedi Parks şaşırılmış bir ses tonuyla. “Titriyordun. Özür dilerim. Bir şey yapmak istemedim.”

Justineau uzunca bir süre sadece orada dikilip çıt bile çıkarmadan ona baktı.

Sonra konuştu. Ve aklına söyleyecek sadece bir şey geldi.

Bunu geriye dönük olarak, alkolü, hatıraları ve hayatının son üç yılını tükürmek ister gibi Parks’a tükürdü.

“Hiç bir çocuk öldürdün mü?”

40

Soru Parks'ı şaşkına çevirdi.

Bu noktaya kadar keyfi gayet yerindeydi. Brendi hücrelerine nüfuz etmiş, merdiven paramparça olurken bacaklarına ve beline aldığı sayısız minik şarapnel yarasının acısını azaltmıştı. Ve ikisinin şimdi burada iyi anlaştıklarını düşünüyordu ama hayır. Öğretmen kendi kişisel ansiklopedisinde onu net bir şekilde tanımlamıştı. *Parks, Çavuş için bknz. piç kurusu, kana susamış*. Sorulan soruya bir dizi cevabı vardı, Justineau'ya son üç senedir nasıl olup da acıkmışların öğle yemeği menüsünün dışında kalabildiğini hatırlatmayı içeriyordu biri. Bilgisayarının ve işini yapmasını sağlayan diğer kullanışlı ufak tefek araçların nereden geldiğini de. Beacon'ın onlar eve dönsün diye neden hâlâ ayakta durduğunu da (eğer duruyorsa).

Ama boş ver gitsin. Bu iş onun umduğu yere gitmiyordu ve bu oldukça çekici kadına hem ikiyüzlü hem de sandığından da aptal olduğunu söyleyerek eline bir şey geçmeyecekti. Bu sadece yolculuğu daha da zorlaştıracaktı.

Dolayısıyla vazgeçti ve yangın kapısına doğru yöneldi. "Bırakayım da manzaranın tadını çıkar," dedi omzunun üzerinden.

"Yani Çöküş'ten önce," dedi Justineau arkasından. "Bu basit bir soru Parks."

Bu Parks'ı durdurup yeniden arkasına döndürdü. "Sen beni ne sanıyorsun?" dedi.

“Senin ne olduğunu bilmiyorum. Soruya cevap ver. Öldürdün mü?”

Parks’ın cevabı düşünmesine gerek yoktu. Sınırlarının nerede olduğunu biliyordu. Bazı insanlarınki gibi yeri değiştirilebilir türden sınırlar da değildi.

“Hayır. Beş altı yaşında olan acıkmişlar vurdum. Seni canlı canlı yemeye çalışırken fazla bir seçeneğin olmuyor. Ama gerçekten hayatta olduğu söylenebilecek hiçbir çocuğu öldürmedim.”

“Ben öldürdüm.”

Şimdi arkasını dönme sırası Justineau’daydı. Hikâyeyi göz teması bile kurmadan anlatmaya başladı, zaten yakınlarındaki bacanın duvarları yüzlerini gölgelediği için göz göze gelmek her koşulda zordu. Günah çıkarırken rahibin yüzünü asla görmezsiniz. Ama Parks da hiçbir rahibin kendisinininki gibi bir yüzü olmadığına kalıbını basardı.

“Arabayla eve dönüyordum. Bir parti sonrasıydı. İçmiştim ama çok değil. Ve yorgundum. Bir tez üzerine çalışıyordum ve haftalardır erken kalkıp geç yatıyor, işi yetiştirmeye çalışıyordum. Bunların önemi yok. Sadece... anla işte, daha sonra anlamlandırmaya çalışır ya insan. Neden olduğunu anlamaya çalışır.”

Sözler Helen Justineau’nun ağzından tekdüze bir tonda çıkıyordu. Parks Gallagher’m *-e geçmek’li, bunun üstüne’li* raporunu düşündü. Ancak Justineau’nun öne eğik başı ve korkuluk duvarını sımsıkı kavrayan ellerinin kendine has manaları vardı.

“Bir yolda ilerliyordum. Hertfordshire’da, Güney Mimms ve Potters Bar arasında. Ara sıra bir eve rastlıyordum ama daha çok kilometreler boyu çit vardı, sonra bir bar, sonra biraz daha çit. Hiç beklemiyordum...Yani, vakit çok geçti. Gece yarısını çoktan geçmişti. Kimsenin dışarıda olmasını beklemiyordum, hele ki...

“Birisi yola, önüme fırladı. Galiba çitlerdeki bir delikten geçmişti. Başka hiçbir yerden gelemezdi. Bir anda ortaya çıktı, frene asıldım ama çok geçti. Hiçbir faydası olmadı. Ona çarptığımda

saatte yetmiş beş kilometreyle falan gidiyordum ve o... arabanın tepesinden bir top gibi uçtu.

“Durdum. Bayağı ilerledikten sonra. Belki bir yüz metre kadar sonra. Arabadan çıktım ve koşarak yanma geldim. Elbette hayattadır diye umut ediyordum... ama ölmüştü, hiç şüphe yoktu. Bir erkek çocuk. Sekiz dokuz yaşlarında. Derisinin altında kemikleri param-parça olmuştu, kolları ve bacakları doğru yöne bile kıvrılmıyordu.

“Orada uzun süre kaldım galiba. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordum ama... ama ayağa kalkamıyordum. Çok uzun bir süre gibi geldi. Kaçmak istiyordum fakat kımıldayamıyordum bile.”

Çavuşa baktı ama karanlık, kadının yüzündeki ifadeyi tamamen gizliyordu. Sadece ağzının çarpık çizgisi belli oluyordu. Bu, o an çavuşun aklına kendi yara izini getirdi.

“Ama sonra kımıldadım,” dedi. “Kımıldadım, ayağa kalktım ve arabamı sürdüm. Arabamı garaja soktum ve yatağa girdim. Uyudum bile Parks. İnanabiliyor musun?

“Bununla ilgili ne yapacağıma bir türlü karar veremedim. İtiraf etsem muhtemelen hapse girerdim ve kariyerim sona ererdi. Ve bu onu geri getirmezdi, o halde manası neydi ki? Elbette manasının ne olduğunu adım gibi biliyordum ve sonraki birkaç gün altı yedi defa ahizeyi kaldırdım ama tuşları hiç çevirmedi. Sonra da dünya sona erdi, benim de bir şey yapmama gerek kalmadı. Yaptığımla kaldım. Paçayı sıyırdım.”

Parks, Justineau'nun monoloğunun sona erdiğinden emin olana kadar uzunca bir süre bekledi. Gerçek şu ki dinlediği esnada genelde Justineau'nun ona tam olarak ne demeye çalıştığını anlamaya çalışıyordu. Belki de işlerin gideceği yer konusunda başından beri haklıydı ve Justineau'nun kirli çamaşırlarını ortaya dökmesi, seks öncesi bir arınma çabasıydı. Muhtemelen değildi ama bilinmezdi de. Her halükârda, bir günah çıkarmaya verilecek karşılık, bağışlanmaydı. Tabii günahın bağışlanamaz olduğunu düşünmüyorsanız. Parks düşünmüyordu.

“Bir kazaymış,” dedi bariz olanı işaret ederek. “Ve herhalde eninde sonunda doğru olanı yapacaktın. Bana pek işleri akışına bırakan biri gibi görünmüyorsun.” Buna gerçekten inanıyordu. Justineau’da hoşuna giden şeylerden biri ciddiyetti. Parks dünyanın yüzeyinde dans edip bir an olsun aşağı bakmayan uçarı, düşüncesiz insanlardan gerçekten nefret ediyordu.

“Evet ama anlamıyorsun,” dedi Justineau. “Sana tüm bunları neden anlattığımı sanıyorsun?”

“Bilmiyorum,” diye itiraf etti Parks. “Neden anlatıyorsun?”

Justineau korkuluk duvarından uzaklaşıp Parks’a yaklaştı, dibine kadar sokuldu. Erotik bir an olabilirdi ama nedense pek sayılmazdı.

“O çocuğu öldürdüm Parks. Eğer hayatımı bir denkleme çevirirsen ortaya çıkan sonuç -1 olur. Bu benim hayatımın skoru, anlıyor musun? Ve sen... sen ve Caldwell ve Erbaş Kızıl Bok Rogers... Tanrı aşkına, bu senin için bir şey ifade eder mi bilmiyorum ama skoru -2’ye getirmenizdense ölmeyi tercih ederim.”

Son sözlerini dosdoğru Parks’ın yüzüne söyledi. Tükürüğünün ufak parçalarını yüzüne püskürttü. Bu kadar yakından, her ne kadar karanlık da olsa, Parks onun gözlerini görebiliyordu. İçlerinde delice bir şey vardı. Çok korkmuş bir şey ama Parks’tan korkmadığı gün gibi ortadaydı.

Parks’ı orada şişeyle bir başına bıraktı. Bu, Parks’ın umduğu şey değildi ancak yine de iyi bir teselli armağanıydı.

Caroline Caldwell, Çavuş ve Justineau odadan çıkana kadar bekledi. Sonra hızla kalkıp mutfığa gitti.

En uçtaki rafa, büyüklüklerine göre dik kenarlı bir piramit oluşturacak şekilde yığılmış lastik kapları daha önce görmüştü. Kimse onlara ikinci bir kez bakmamıştı çünkü kutular boştu. Ancak Caldwell onları ufak, ani bir keyiflenmeyle fark etmişti. Arada bir, şu dönemde bile, evren size tam ihtiyacınız olan şeyi yolluyordu.

En küçüklerinden altı adet kutu aldı ve laboratuvar önlüğünün cebine teker teker altı çay kaşığı attı. Yanında bir fener de vardı ancak istikametine varıp kapıyı kapatana kadar onu yakmadı.

Kısa soluklarla nefes alıyordu. İnsan kalıntılarının ve beraberindeki yıllardır süren çürümenin kokusu havayı öyle bir ağır-laştırmıştı ki kokunun neredeyse fiziksel bir mevcudiyeti vardı.

Caldwell kaşıklarla Çavuş Parks'ın öldürdüğü acıkmıştan bir dizi numune aldı. Sadece beyin dokusuyla ilgileniyordu ancak birden fazla numune almak, derinin flora ve faunasıyla, kıyafet ya da etrafı saran havayla tamamen kirlenmemiş en az bir numune bulma şansını artırıyordu.

Her bir kabı dikkatlice kapattıktan sonra hepsini cebine geri koydu. Artık bir işe yaramayacak olan kullanılmış kaşıklardan kurtuldu.

Çalışırken bir yandan düşünüyordu: “Bunu yıllar önce yapmalıydım.” Çavuş gibi adamlar işe yarıyorlardı ve Caldwell denekleri kendi başına asla toplayamayacağını biliyordu. Ama ekibin bir parçası olarak avcılarla hareket etse onların yetersiz gözlemlerine ve kaypak hafızalarına güvenmek zorunda kalmazdı.

Böylelikle de çıkmaz sokakları keşfederek boş yere o kadar vakit harcamazdı.

Mesela, çoğu acıkmışın sadece iki evresi olsa da (dinlenme ve avlanma) bazılarının normal bilincin daha düşük bir haline tekabül eden üçüncü bir evreye sahip olduklarını bilirdi. Bu üçüncü grup çevrelerindeki dünyayla düzensiz aralıklarla ve kısmen, hastalığı kapmadan önceki davranışlarını hatırlatan şekillerde etkileşime geçebiliyordu.

Bebek arabalı kadın. Cüzdanı fotoğraflarla dolu şarkı söyleyen adam. Bunlar önemsiz örneklerdi ancak önemli bir şeyi temsil ediyorlardı. Caldwell benzeri görülmemiş bir atılımın çok yakın olduğunu biliyordu. Beacon’a dönüp mikroskobuna kavuşmadan önce bu numunelerle hiçbir şey yapamazdı ancak kafasında, ne araması gerektiğine dair bir fikir oluşmak üzereydi. Araştırmasının nasıl bir şekil alacağına dair bir fikir. Tek ihtiyacı olan laboratuvarına dönmek ve aletlerine kavuşmaktı.

Elbette bir numaralı denek de bu ihtiyaçlar listesine dâhildi.

Melanie.

Justineau'yu uykusundan omzunu sarsan bir el uyandırdı. Kadın bir an saldırıya uğradığını sanıp panik oldu ancak boğuştuğu kişi Parks'tı ve uzaklaşmaya çalıştığı el de ona aitti. Ve sadece onu değil, Parks herkesi uyandırıp kışlarını kaldırmalarını ve pencereye doğru gelmelerini söylüyordu. Güneş oldukça tatsız ve iç karartıcı bir durumun üstüne doğmuştu ve bunu görmeleri gerekiyordu.

Dün onları kovalayan acıkmişler dağılmamışlardı. Wainwright Evi'ni çevreleyen çitler boyunca iki üç sıra halinde duruyorlardı. Pek çoğu çite çarpıp ani bir şekilde durmuştu.

Aşağıdaki hol ise durmayıp insan avlarını evin içine kadar kovalayanlarla doluydu. Merdivenin tepesindeki kütükte durup aşağı baktığınızda biletlere tükenmiş bir etkinlikte omuz omuza duran dinleyici kitlesi gibi görünen, cılız, ağzı açık bir canavar kalabalığı vardı.

Bu etkinlik kahvaltıydı.

Dördü, gergin ve korkmuş bir halde olasılıkları gözden geçirdi. Ateş ederek buradan çıkamayacakları çok açıktı. Tüm cephanelerini harcasalar bile bu kalabalıkta bir delik dahi açamazlardı.

Ayrıca yüksek ses en başta onları bu aciz duruma düşüren tetikleyiciydi. Daha fazla gürültü yapmak daha da uzaktaki acıkmişleri çekme riskini doğuruyordu.

Justineau bunu kullanıp kullanamayacaklarını merak etti.

“Birkaç el bombası atsan,” dedi Parks’a. “Diyelim ki çatıdan. Acıkmişlar sesi hedef alacaktır, değil mi? Onları bir tarafa çekebiliriz, çitler temizlendikten sonra da aksi istikamette koşarız.”

Parks boş ellerini açtı. “El bombası yok,” dedi. “Sadece belimdekiler vardı ve dün gece köprüyü havaya uçururken hepsini kullandım.”

Gallagher ağzını açtı, kapadı ve tekrar denedi. “Birkaç molotof kokteyli hazırlayabiliriz,” diye önerdi. Mutfağı işaret etti. “Orada şişelerce yemeklik yağ var.”

Caldwell iğneleyici bir şekilde, “Cam şişe kırmanın pek de yüksek bir ses çıkarmayacağını düşünüyorum,” dedi.

“Yeterince yüksek olabilir,” dedi Parks ama kendi de emin değildi. “Olmasa bile bu şekilde orospu çocuklarını ateşe verip kendimize biraz yol açabiliriz.”

“Aşağı holdekiler için olmaz,” diye karşılık verdi Caldwell. “Yanan bir binada mahsur kalma fikri hoşuma gitmiyor.”

“Ayrıca duman da olur,” dedi Justineau. “Muhtemelen çok olur hem de. Eğer çöpçüler hâlâ bizi arıyorlarsa onlara nerede olduğumuza dair kocaman bir işaret vermiş oluruz.”

“Sadece boş şişeler o halde?” dedi Gallagher. “Yağ yok. Onları sesle uzaklaştırmaya çalışırız.”

Parks camdan dışarı baktı. Söylemesine bile gerek yoktu. Evin çatısının ve pencerelerinin çitin dışındaki kaldırıma uzaklığı yaklaşık otuz metre kadardı. O kadar uzağa şişe fırlatabilirdiniz ancak omzunuzu iyi kullanmanız ve hem şansınızın hem de rüzgârın sizin yanınızda olması gerekirdi. Atılan şişeler kısa düşerse sadece kapıda duran acıkmişları içeri girmeleri için ayartırdı.

Aynı şey elbette el bombaları için de geçerliydi. Faydadan çok zararları olurdu.

Düşünüp taşındılar ancak kimse kolay ya da işe yarar bir kaçış yolu öneremedi. İlgilerini kaybetmeyecek ya da dağılıp gitmeyecek

avcılarının kendilerini köşeye sıkıştırmasına izin vermişlerdi. Beklemek bir seçenek değildi ve diğer tüm seçenekler de kötü görünüyordu.

Justineau, Melanie'ye bakmaya gitti. Kız çoktan ayağa kalkmış, pencereden dışarı bakıyordu ama ayak seslerini duyunca arkasını döndü. Muhtemelen yan odadaki konuşmaları duymuş olmalıydı. Justineau onu rahatlatmaya çalıştı. "Bir şeyler düşüneceğiz," dedi. "Bir çıkış yolu olmalı."

Melanie sakince başını aşağı yukarı salladı.

"Biliyorum," dedi.

Parks bu fikirden hoşlanmadı, bu Justineau için sürpriz değildi. Caldwell ise daha da hoşnutsuzdu.

Sadece Gallagher onaylıyor gibiydi ve o da başını sallamaktan başka bir şey yapmıyordu, belli ki çavuşuyla tamamen ters düşeceği bir şey söylemek istemiyordu.

Salonda bir daire oluşturacak şekilde dizdikleri dört sandalyede oturuyorlardı. Bu birbirleriyle konuştukları yanılsaması yaratıyordu, oysa Caldwell kendi dünyasındaydı, Gallagher kendisiyle konuşulmadıkça ağzını açmıyordu ve Parks da kendisi dışında kimseyi dinlemiyordu.

"Tasmasını çıkarma fikri hoşuma gitmiyor," dedi üçüncü defa.

"Neden olmasın yahu?" diye karşılık verdi Justineau. "Daha iki gün önce ondan kurtulmaya razıydın. Tasma ve kelepçeler bizimle kalabilmesi içindi. Senin taviz anlayışındı. Yani senin açımdan bakıldığında kaybedecek bir şey yok. Hem de hiçbir şey. Eğer yapacağını söylediği şeyi yaparsa bu güç durumdan kurtuluruz. Eğer kaçıp giderse şimdiki halimizden daha kötü durumda olmayacağız."

Caldwell bu konuşmayı duymazdan gelip itirazını direkt çavuşa yaptı. "Melanie bana ait," diye hatırlattı ona. "Benim programıma. Eğer onu kaybedersek senin sorumluluğun olur."

Yanlış taktik. Parks tehdit edilmekten hoşlanmamıştı. "Dört yılımı programınıza hizmet ederek geçirdim, Doktor," dedi. "Bugün izin günüm."

Caldwell başka bir şey söyleyecek oldu ama Parks onun sözünü kesip Justineau'ya döndü. "Eğer onu bırakırsak neden geri dönsün?"

"Keşke buna cevap verebilseydim," dedi Justineau. "Açıkçası bu benim için büyük bir gizem. Ama döneceğini söylüyor ve ona inanıyorum. Belki de sahip olduğu tek şey biz olduğumuz için."

Belki de bana vurgun olduğu ve aşkın gözü kör olduğu için.

"Onunla konuşmak istiyorum," dedi Parks. "Onu içeri getir."

Melanie hâlâ tasmalıydı, elleri arkasında kelepçeliydi ve yüzünde ağızlıkla, ağırbaşlılığını bozmadan, vahşi bir kabilenin reisi gibi Parks'ın karşısına dikildi. Justineau ondaki değişimi hemen fark etti. Artık dünyadaydı. Eğitimi başlangıç çizgisinde atılan depardan tehlikeli, tahmin edilemez bir hıza yükselmişti. Justineau eski bir resmi hatırladı: *And When Did You Last See Your Father?*¹⁰ Zira Melanie tıpkı o resimdeki çocuk gibi duruyordu. Tabii Melanie için babasını en son ne zaman gördüğü, tamamen anlamsız bir soru olurdu.

Parks o soruyu değil, "Bunu yapabileceğinden emin misin?" diye sordu. "Bayan Justineau'ya söylediğin şeyi. Yapmaya hazır mısın?"

"Evet," dedi Melanie.

"Bu sana güvenmem gerektiği anlamına geliyor. Seni serbest bırakmam, burada bizimle odada bulunmana izin vermem anlamına geliyor." Parks sağ elinde bir şey tutuyordu, o ana kadar sanki atmaya hazırlandığı bir zar gibi avucunda sallıyordu. Şimdi o şeyi Melanie'ye gösterdi. Kelepçelerinin anahtarı.

"Bence o anlama gelmiyor, Çavuş Parks," dedi Melanie.

"Gelmiyor mu?"

"Gelmiyor. Beni özgür bırakmalısınız ama bana güvenmek zorunda değilsiniz. Önce derinize kimyasal maddeyi sürmelisiniz ki kokunuzu almayacağımdan emin olalım. Ve Kieran kelepçelerimi siz silahınızı bana doğrultmuşken çözmeli. Ve ağızlığımı çıkarmanıza gerek yok. Sadece ellerimi kullanabilmem gerekiyor."

10 *Babam En Son Ne Zaman Gördün?* Ünlü ressam William Frederick Yeames'in tablosu. (ç. n.)

Parks sanki konuşmadığı bir dilde bir şeyler yazmış gibi bir süre ona baktı.

“Her şeyi düşünmüşsün,” diye kabullendi.

“Evet.”

Parks kızın gözlerine bakmak için öne eğildi. “Ve korkmuyorsun?”

Melanie duraksadı. “Neden?” diye sordu. Justineau bu anlık duraksamaya şaşırdı. Evet ya da hayır demesi de ister gerçek ister yalan olsun aynı kolaylıkta olurdu. Bu duraklama Melanie’nin dikkatli olduğunu, sözlerini tarttığını gösteriyordu. Yani onlara karşı dürüst olmaya çalıştığını.

Sanki bunu hak edecek tek bir şey yapmışlar gibi.

“Acıkmışlardan,” dedi Parks, çok barizmiş gibi.

Melanie başını iki yana salladı.

“Nasıl olur?”

“Bana zarar vermezler.”

“Vermezler mi? Neden?”

“Yeter!” diye araya girdi Justineau ama Melanie yine de cevap verdi. Ağır ağır. Düşünceli bir şekilde. Sanki kelimeler bir duvar örmek için kullandığı taşlarmış gibi.

“Onlar birbirlerini ısırılmazlar.”

“Ve?”

“Ben de onlarla aynıyım. Neredeyse. Beni kokladıklarında acıkmayacakları kadar.”

Parks ağır ağır başını sallayarak onayladı. Soru-cevap şeklindeki konuşmanın başından beri buraya ulaşmaya çalışıyordu. Melanie’nin ne kadarını tahmin ettiğini bilmek istiyordu. Kafasının nerede olduğunu. Hesaplamalarla ilerliyordu.

“Onlarla aynı mı yoksa neredeyse aynı mı? Hangisi?”

Melanie’nin yüzünden bir şey okunmuyordu ancak güçlü bir duygu bir anda görünüp kayboldu. “Ben farklıyım çünkü kimseyi yemek istemiyorum.”

“Ya? O halde bir önceki gün Humvee’ye atladığında üzerindeki kırmızı şey neydi? Bana kan gibi göründü.”

“Bazen insanları yemem *gerekiyor*. Asla *istemiyorum*.”

“Elinden gelen bu kadar mı velet? Olur böyle şeyler diyorsun yani?”

Yine bir sessizlik oldu. Bu sefer daha uzundu. “Size olmadı.”

“Çok doğru,” diye kabul etti Parks. “Yine de kılı kırk yarıyoruz gibi. Aşağıdaki o yaratıklara karşı bize yardım etmeyi teklif ediyorsun, oysa bana aşağıda onlarla olmak, yukarı bize bakıp yemek zilinin çalmasını beklemek istiyormuşsun gibi geliyor. Sanırım bu yüzden soruyorum. Neden geri döneceksin ve geri döneceğine neden inanayım?”

Melanie ilk defa sabırsızlandığını belli etti. “Geri döneceğim çünkü dönmek istiyorum. Çünkü sizinleyim, onlarla değil. Ve istesem bile onlarla olmamın bir yolu yok. Onlar...” Bulmaya çalıştığı anlam her neyse bir anlığına elinden kaçtı. “Onlar *birlikte* değil. Hiç olmuyorlar.”

Kimse bir şey demedi ama Parks buna memnun olmuş gibiydi. Sanki kız gizli parolayı söylemişti. Artık kulübe dâhildi. Sayıca Umutsuz Biçimde Az ve Etrafı Canavarlarla Sarılılar Kulübü’ne.

“Sizinleyim,” dedi Melanie tekrar. Sonra sanki söylemesine gerek varmış gibi ekledi: “Sizinle değil aslında. Bayan Justineau’ylayım.”

Parks sürpriz bir şekilde bundan da memnun kaldı. Kararını verdiğini belli eden bir havayla ayağa kalktı. “Anlıyorum,” dedi. “Pekâlâ, evlat. Bu işi halletmen için sana güveneceğiz. Gidelim.”

Ama Melanie bir yere kıpırdamadı.

“Ne var?” dedi Parks. “Bir şeye daha mı ihtiyacın var?”

“Evet,” dedi Melanie. “Yeni kıyafetlerimi giymek istiyorum, lütfen.”

Onu merdivenlerin tepesine götürdüler. Daha doğrusu Çavuş Parks onu havaya uçurmadan önce merdiven olan şeyin tepesine. Melanie aşağı sarktı.

Aşağıda sürüsüne bereket acıkmış vardı. Belki yüz ya da daha fazlası, holde duruyordu. İki erkek ve iki kadın görüş açılarına girdiği anda kafaları güneşi takip eden çiçekler gibi hep birlikte onlardan tarafa döndü.

Çavuş Parks silahını doğrultmasa da kelepçelerini çözerken Melanie'yi öte yana çevirip ona kımıldamamasını söyledi. Melanie kelepçelerin çözüldüğünü hissetti ve hâlâ işe yaradıklarından emin olmak için parmaklarını oynatmak istedi ama başaramadı.

Çavuş Parks kızın boynundaki tasmayı da çıkardı ve elinde kıyafetlerle bekleyen Bayan Justineau'ya döndü.

Hırkanın (bunca zamandır giydiği, Bayan Justineau'nun hırkasının) üstünden çıkarılması, bir anlığına da olsa çıplak kalmak, Melanie'ye iyi hissettirmedi. Hoşuna gitmeyen şey yetişkinlerin bakışları değildi, havanın doğrudan bedeniyle temas etmesi ve bu kadar savunmasız olma hissiydi.

Ama Bayan Justineau ona yeni, güzel elbiselerini giydirirken bu his kayboldu. Kotu ve tişörtü çok beğendi. Biraz Çavuş Parks'inkine benzeyen ceket de. Sadece ayakkabılar biraz garip hissettiriyordu. Daha önce hiç ayakkabı giymemişti ve zeminden ayağına gelen

bilgi akışının olmaması rahatsız ediciydi. Muhtemelen ayakkabılarla ilişkisi uzun süreli olmayacaktı. Ama o kadar güzellerdi ki!

“Tamam mı?” diye sordu Parks.

“Harika görünüyorsun Melanie,” dedi Bayan Justineau.

Küçük kız teşekkür etti ve başını sallayarak onayladı. Harika görüldüğünü biliyordu.

Ama işleri henüz bitmemişti. Bayan Justineau cebinden bir şey çıkarıp Melanie’ye uzattı. Gri plastikten, ufak bir nesneydi bu. Dikdörtgen biçimindeydi ve üstünde tek bir yuvarlak düğme vardı. Düğmenin kenarında kırmızı harflerle EMNİYET yazıyordu. Onun altında da DİKKAT 150 DESİBEL.

“Büyük bir gürültü çıkarman gereken kısma geldiğinde bunun faydası olabilir,” dedi Bayan Justineau.

“Bu nedir?” diye sordu Melanie. Bayan Justineau’dan hediye almak önemsiz bir şeymiş gibi rahat ve sakin görünmeye çalıştı.

“Kişisel alarm. Çok uzun zaman öncesine ait. İnsanlar bunu saldırıya uğrama ihtimallerine karşı yanlarında taşırdı.”

“Acıkmışların saldırısına mı?”

“Hayır, diğer insanların saldırısına. Üsten hatırlayacağın gün sonu borusuna benzer bir ses çıkarır ama çok daha yüksektir. İnsanları panikletecek ve kaçırarak kadar yüksek. Ama acıkmışlar kaçmaz, sese doğru koşarlar. Bu kadar zaman sonra çalışmayabilir de ama kim bilir...”

Melanie tereddüt etti. “Sizde kalsın,” dedi. “Saldırıya uğrama ihtimalinize karşı.”

Bayan Justineau hâlâ cebinin sıcaklığını taşıyan nesneyi Melanie’nin avucuna bıraktı. Bu sanki Melanie’nin beraberinde dış dünyaya götürebileceği Bayan Justineau’dan bir parça gibiydi. Yeni öğrendiği şeylerin ağırlığı Melanie’yi hâlâ ezse de alarmı yeni, tek boynuzlu at işlemeli kotunun cebine koyarken kalbi neşeye küt küt atıyordu.

“Tamam,” dedi Çavuş Parks’a. Çavuş’un yüzü *nihayet* der gibi aydınlandı. Tasmayı Melanie’nin beline farklı bir düğümle yeniden bağladı.

“Yere indiğinde uç tarafından çek, ip çözülecektir.”

“Tamam,” dedi Melanie yine.

“Ağızlığını çıkarmıyorum,” dedi Çavuş. “Ama ellerin serbestken kayışı kendin rahatlıkla çözebilir ve ağızlığı çıkarabilirsin. Sen akıllı bir çocuksun ve herhalde bunu çoktan düşünmüşsündür.”

Melanie omzunu silkti. Elbette düşünmüştü ve bunu neden yapmayacağını Çavuş Parks’a tekrar tekrar anlatmanın bir anlamı yoktu.

“Sadece bilgin olsun diye söylüyorum,” dedi Çavuş Parks. “Eğer bizimle kalmak istiyorsan ağızlığın takılı olmalı. İstersen işin bittikten sonra tekrar tak. Elimde başka ağızlık yok ve bana kalırsa sendeki dişler patlamaya hazır bir silah gibi. Bu yüzden bu şeyi güvende tut, zira senin için kapıyı açacak anahtar bu olacak. Tamam mı?”

“Tamam.”

“Pekâlâ. Gallagher, bana bir yardım et.”

İki adam merdivenlerin tepesinde Melanie’yi indirmek için pozisyon aldı ama son anda Bayan Justineau yine Melanie’nin karışısında diz çöküp kollarını uzattı.

Melanie kucaklaşmak için adım attı, Bayan Justineau’nun kolları onu sardığında mutluluktan titriyordu.

Ancak hiç uzatmadan hemen geri çekildi. Kimyasalların acılığının altında çok ufak bir insan kokusu kalıntısı, Bayan Justineau kokusu vardı. Yakınlıklarının katıksız keyfini tamamen bambaşka bir şeye çevirmeye yetecek bir koku. Melanie kontrolünü kaybedebilirdi. “Güvenli değil,” diye mırıldandı aceleyle. “Güvenli değil.”

“E-engelleyicin,” diye açıkladı Çavuş Parks, oysa gerek yoktu. “Bir katman daha sürmelisin.”

“Özür dilerim,” diye mırıldandı Bayan Justineau. Çavuş Parks’a değil, Melanie’ye.

Melanie başını salladı. Bir an için korkmuştu ama artık sorun yoktu. Hayal meyal bir kokuydu ve artık gitmişti. Acıkmış dürtüsü kontrolü altındaydı.

Çavuş Parks ona tepedeki basamağa oturmasını ve sonra kendisini itmesini söyledi. O ve Kieran, Melanie’yi aşağıdaki acıkmış kalabalığının içine indirdi.

Acıkmışlar hiçbir tepki vermedi. Bazıları Melanie aşağı inerken hareketi takip ediyordu ama Çavuş Parks kızın inişinin gerçekten yavaş ve kademe kademe olmasına, acıkmışları heyecanlandırmamasına özen gösterdi. Yaratıkların bakışları fazla takılmadan Melanie’den ayrıldı. Ya da o sanki hiç orada değilmiş gibiydi, bakıyor ama görmüyorlardı.

Ayakları yere basar basmaz Melanie ipi çekiştirip çözdü. Çavuş Parks en az indirdiği kadar yavaş ve kademeli bir şekilde ipi yukarı çekti.

Melanie yukarı baktı. Çavuş Parks ve Bayan Justineau’nun onu izlediğini gördü. Bayan Justineau elini hafifçe açıp kapayarak salladı. Melanie karşılık verdi.

Acıkmışların arasından, fark edilmeden, rahatsız edilmeden, dikkatlice yolunu buldu.

Ancak korkmadığını söylerken yalan söylüyordu. Burada, acıkmışların ortasında olmak, onların bükük boyunlarına, göz aklarına ve yarı açık ağızlarına bakmak gerçekten çok korkutucuydu. Dün acıkmışların eskiden insanların yaşadıkları evlere benzediğini düşünmüştü. Şimdi o evlerin her birinin hayaletli olduğunu düşünüyordu. Çevresini saranlar sadece acıkmışlar değil, aynı zamanda acıkmışların zamanında olduğu kadın ve erkeklerdi. Melanie aniden gelen bir koşup kaçma, olabildiğince hızlı bir şekilde açık havaya çıkma arzusuyla mücadele etmek durumunda kaldı.

Birbirlerine yapışık bedenleri ite kaka kapıya vardı. Ancak kapı geçilemez durumdaydı. Çok fazla sayıda acıkmış kapı pervazı arasındaki dar alana sıkışmıştı ve Melanie bu tıkanıklığı aşacak kadar güçlü değildi. Ancak kapının iki yanındaki, yerden tavana uzanan pencereler tuzla buz olmuştu, çerçevedeki en son cam parçası da oradan geçen acıkmışlar tarafından yerinden koparılmıştı. Melanie'ye en yakın konumdaki bazı acıkmışlar, bu zorlu geçişin kesik izlerini kollarında ve gövdelerinde taşıyordu. Bu yeni yaralardan çamursu, kahverengi bir sıvı sızıyordu. Pek de kana benzemiyordu.

Melanie güç bela soldaki pencereden çıktı. Evin araba yolunda yine acıkmışlar vardı ama o kadar balık istifi değillerdi. Melanie'nin yolunda ilerlemesi daha kolay oldu.

Önce bahçe kapısına, sonra da sokağa vardı.

Daha fazla acıkmışın yanından geçti. O ilerlerken acıkmışlar fark edip de ona bakmadılar bile. Melanie ormana dönen koruya varıp ağaçların ve uzun otların içine daldı.

Melanie burayı sevdi. Özgür olsa, bol bol vakti olsa ve yapması gereken hiçbir şey olmasa uzunca bir süre burada kalmak, Bayan Mailer'ın uzun zaman önceki dersinden ve hücresinin duvarında asılı resimden bildiği Amazon yağmur ormanlarındaymış gibi davranmak isterdi.

Ancak özgür değildi ve vakit azalıyordu. Eğer çok uzatırsa Bayan Justineau onun kaçıp kendisini bıraktığını düşünebilirdi ve Melanie, Bayan Justineau'nun böyle bir şeyi bir saniye olsun düşünmesindense ölmeyi tercih ederdi.

Doktor Caldwell'i korkutan fare gibi bir şey aradı ama hiç fare yoktu. Kuş da yoktu ama zaten kuş ihtiyacını karşılamazdı.

Bu yüzden daha uzaklara baktı, sokaklarda bir aşağı bir yukarı yürüdü. Evlerin açık kapılarından girdi; süslemelerin, fotoğrafların ve yüz binlerce gizemli nesnenin dikkatini dağıtmasına izin vermemeye çalışarak kaybolan hayatların kirletilmiş, altüst olmuş kalıntılarına baktı.

Solmuş kahverengi yapraklarla ayak bileğine kadar örtülü bir odadaki tilki onu görünce irkildi. Kırık bir camdan kaçmak için zıpladı ama Melanie o kadar hızlı hareket etti ki hayvanı havada yakaladı. Hızına kendisi de şaşırdı.

Ve kuvvetine. Tilki en az kendisi kadar iri olsa da kollarında kıvranıp silkinirken Melanie onu daha sıkı kavradı, hayvanın hareket alanını daralttı. Ta ki tilki titreyerek ve inleyerek sakinleşene ve Melanie'nin onu istediği yere götürmesine izin verene dek.

Sokaktan tekrar koruya gittiler. Koruyu geçip acıkmışların toplandığı çitlere vardılar. Bütün yüzler Melanie'nin aksi yöne bakıyordu, bütün vücutlar hareketsizdi.

Melanie çığlık attı. Çıkarabildiği en yüksek ses buydu. Bayan Justineau'nun el alarmı kadar yüksek değildi belki. İki eliyle tilkiyi tuttu ve acıkmışların hepsi ona bakana kadar hayvanı bırakmadı.

Kafalar ona döndüğünde Melanie elindekini bıraktı. Tilki Ulysses'in yayından fırlayan bir ok gibi harekete geçti.

Çıkan sesle ayılmış, olası bir av için hazır ve nazır durumdaki acıkmışlar verilen komuta uydu. Şiddetli bir devinime ve sanki ona gergin bir iple bağlılarmış gibi tilkinin arkasından koşmaya başladılar. Melanie ilk dalga yanından geçerken hızla yoldan çekilip bir kapı aralığına sığındı.

O kadar fazla ve o kadar yoğunlardı ki bazıları düşüp ayak altında çiğnendi. Melanie onların tekrar tekrar doğrulmaya çalışıp her seferinde yeniden ezilmelerini izledi. Neredeyse komik bir manzaraydı ancak ağızlarından üzüm suyu gibi fişkıran gri-kahverengi köpük, durumu biraz da üzücü ve ürkünç hale getiriyordu. Sürünün geri kalanı da geçip gittikten ve neredeyse gözden kaybolduktan sonra, yere düşenlerden bazıları ayağa kalkmaya çalışıp topallayarak, sürünerek onları takip etti. Bazıları da düştükleri yerde kıpırdanmaya, ilerlemeye çalıştı ama yerden kalkamayacak kadar parçalanmışlardı.

Melanie dikkatlice çevrelerinden dolaştı. Onlar için üzüldü. Onlara yardım etmek için yapabileceği bir şey olmasını diledi ama yoktu. Bahçe kapısından tekrar içeri girip eve doğru yürüdü. Artık tamamen terk edilmiş durumdaki hole ayak bastı ve bıraktığı yerde bulduğu Çavuş Parks'a seslendi. "İşe yaradı. Gittiler."

"Orada bekle," diye seslendi Çavuş Parks. "Sana katılacağız."

Ve bir süre daha sert bakışlar attıktan sonra ekledi:

"İyi iş çıkardın evlat."

Herkesi zemin kata indirmek iplerle gayet kolay oldu. Sıralamaya Çavuş Parks karar verdi: Önce Gallagher inecekti, böylece yerde silah kullanmayı bilen biri olacaktı. Sonra Helen Justineau, sonra Doktor Caldwell ve en son Parks inecekti. Sorun yaşayan tek kişi bandajlı elleriyle ipi kavrayamayan Doktor Caldwell oldu. Parks bir ilmik yapıp Caldwell'in beline sardı ve onu aşağı öyle indirdi.

Geldikleri yoldan gidebilirlerdi ama şehrin içinden devam etmek daha mantıklıydı. Tekrar A1'e çıkabilecekleri bir sürü yol vardı ve eğer güneydoğuya yönelip harabe haldeki sanayi bölgesini geçerlerse binalardan daha çabuk kurtulmuş olacaktı. Buralarda hiçbir zaman çok fazla insan yaşamamıştı. Hastalığa yakalanmayıp Çöküş sonrası buldozerden çok yemeğe ihtiyaç duyanlar için de sanayi bölgesindeki kaynaklar anlamsızdı. Bu yüzden ekip hiç acıkmışa rastlamadı. Elbette ekip de en azından başlangıç için az çok tilkinin ilerlediği yoldan ilerledi. Hareket halindeki o karşı konulmaz hedef yollarını etkili bir biçimde temizlemişti.

Böylece acıkmış çocuk ikinci defa hayatlarını kurtarmış oldu. Aynı başarıyı bir kez daha gösterirse belki Parks bile onunlayken daha rahat hissetmeye başlayabilirdi. Ancak henüz değil.

Yürürlerken alçak, uzağa gitmeyecek seslerle konum hesaplamaları yaptılar. Parks daha yeni yaşadıkları hengâmeye rağmen A planına sadık kalmaları gerektiğini düşünüyordu.

Sebepleri yine aynıydı. Londra'nın içinden geçen yol onlara en az iki gün kazandıracaktı ve uyumak için yine bir barınağa ihtiyaç duyacaklardı.

Doktor Caldwell alaycı bir sesle, "Barınağın bir kapana dönüşmesi mümkün olsa bile mi?" diye sordu.

"Eh, o da bir sorun," diye kabullendi Parks. "Ama diğer yandan, o acıkmışlar dün gece bizim için geldiklerinde açık havada olsaydık, on saniyede işimizi bitirirlerdi. Hani sesli düşünüyorum."

Caldwell cevap vermedi. Parks da tüm bu belaya Caldwell'in sokağın ortasında dışı bir acıkmışla sohbet edişinin sebep olduğunu hatırlatmak zorunda kalmadı. Kimse tartışmak istemiyordu. Yollarına devam ettiler ve sohbetleri azalarak tedirgin bir sessizliğe dönüştü.

Sabah boyunca istikametleri doğrultusunda durmadan yürüdüler. Gallagher, Parks'm emrettiği üzere önden gidiyordu. Helen Justineau, nispeten kısa bacaklarına rağmen düzgün bir tempo tutturan ama ne zaman yeni bir şeyin yanından geçse dikkati dağılıp yavaşlayan çocuğun yanında yürüyordu. Doktor Caldwell en yavaşlarıydı, o ve diğerleri arasındaki mesafe kademe kademe ama sabit bir biçimde açılıyordu. Parks onu her uyardığında adımlarını sıklaştırıyor ama bir iki dakika sonra yine yavaşlıyordu. Daha günün ilk saatlerindeki bu tükenmişlik hali Parks'ı endişelendirdi.

O sırada Çöküş'ün bir başka eserinin, bir yanık izinin üzerinden geçiyorlardı. Devlet tamamen çökmeden önce çok kötü tasarlanmış bir dizi acil durum emri vermişti ve bunlardan biri de silahlı helikopterlerden püskürtülen kimyasal yanıcılarla, acıkmışlardan arınmış, dokuların yakıldığı alanlar yaratmaktı. Sağlam durumdaki siviller önceden sirenler ve tekrar eden mesajlarla uyarılmış ancak helikopterlerin saldırısından önce kaçacak imkân bulamadıkları için feci şekilde can vermişlerdi.

Acıkmışlar ise ışıklar yandığında, alev toplarının önünde harem böcekleri gibi kaçışmıştı. Yanıcı maddelerin tek yapabildiği, acıkmışları şu ya da bu yöne doğru birkaç kilometre uzaklaştırmak

ya da bazı durumlarda, pek çok hayat kurtarabilecek altyapıyı yok etmek olmuştu. Mesela Luton Havaalanı'nı. Burası hâlâ yerde bulunan kırk kadar uçakla beraber kundaklanmıştı. Bu yüzden hasta olmayan nüfusu ticari taşıma filolarıyla Manş Adaları'na taşımakla ilgili bir sonraki emir geldiğinde, ordunun tek yapabildiği omzunu silkip, "Evet, keşke," demek olmuştu.

Yollarının bu kısmındaki yapılar gözden kaybolacak kadar ufalmıştı, sanki yanmamışlar da mum yağı gibi erimişlerdi. Yanıcı maddenin akıl almaz sıcaklığı sadece metali değil, tuğla ve taşı da eritmişti. Yürüdükleri zeminde yanıp süblimleşen, havaya karışan ve patlamaların sıcak rüzgârları kendilerini nereye götürürse oraya yerleşen organik maddelerin kalıntılarından oluşmuş ince bir yağ ve kömür tabakası bulunuyordu.

Havada acı, keskin bir tat vardı. On dakika kadar sonra nefesiniz boğazınızı yakmaya başlıyor ve göğsünüz kaşınıyordu. Kaşıyamıyordunuz da çünkü kaşıntı içinizdeydi.

Yirmi yıldan fazla zaman geçmişti ve burada hâlâ hiçbir şey büyümüyordu, otların en dayanıklısı bile. Sanki doğa bir daha aynı tuzağa düşecek kadar aptal olmadığını söylemeye çalışıyordu.

Parks çocuğun Justineu'ya burada neler olduğunu sorduğunu işitti. Justineau soruyu gözünde büyüttü oysa basit bir cevabı vardı. *Acıkmışları öldüremedik, bu yüzden kendimizi öldürdük. Bu hep en sevdiğimiz eğlence olmuştur.*

Yanık izleri kilometrelerce devam ediyordu, ruhlarını daraltıyor ve tahammüllerini sınıyordu. Biraz dinlenip bir şeyler atıştırmayalı çok olmuştu ancak kimsenin bu ölü toprağa oturmaya niyeti yoktu. Konuşmadan aldıkları kararla yola devam ettiler.

Sonuna oldukça ani bir şekilde gelseler de izlerin onlara gösterecek bir mucizesi daha vardı. Siyahtan yeşile, ölümden hayat telaşesine, kavrulmuş araftan devasa devedikenleri ve yoğun güllhatmillerine geçiş yaptıkları yüz adım içinde.

Burada, tam sınırda, yanmış ama yıkılmamış bir ev vardı. Arka duvarlarındaki yanık izleri, canlı bir şeyin kızgın tuğlalara doğru patladığını ve farklı renklerde yanıp farklı yok oluş halleri yaşadığını anlatıyordu. Biri büyük ve diğeri küçük olan iki iz, çevrelerindeki gri-siyaha karşı koyu siyah renkteydi.

Bir yetişkin ve bir çocuk. Sanki bir jimnastik dersinin ortasında yakalanmışlar gibi kolları havaya kalkmıştı.

Büyülenen acıkmış çocuk, bedenini daha ufak olan şekle yaslayıp boylarını karşılaştırdı. Neredeyse aynı boydaydılar.

45

Aklındaki şey: *bu ben de olabilirdim*. Neden olmasın? Gerçek bir kız, gerçek bir evde. Bir anne, bir baba, bir ağabey, bir abla, bir teyze, bir dayı, bir yeğen, bir kuzen ve birbirlerini sevip birlikte yaşayan insanların oluşturduğu ağaçtaki diğer isimler her neyse. Bu ağaca *aile* deniyordu.

Büyümek ve yaşlanmak. Oyun oynamak. Keşfetmek. Pooh ve Piglet gibi. Ve Afacan Beşler gibi. Ve sonra Heidi ve Çiftlik Kızı Anne gibi. Ve sonra Pandora gibi, dünya denen koca kutuyu açmak ve korkmamak, içindekilerin iyi ya da kötü olup olmadığını bile umursamamak. Çünkü her ikisi de vardı. Her şey, her zaman iki taraflı.

Ama bunu anlamak için kutuyu açmak gerekiyordu.

Yüzleri az önce geçtikleri ölü bölgeye dönük halde durup yemek yediler.

Çavuş Parks, Wainwright Evi'nin mutfağındaki bazı konserve-
veleri çantasına atıp yanında getirmişti. Bayan Justineau, Doktor
Caldwell ve askerler soğuk sosis, fasulye ve soğuk İskoç çorbası
yiyip içtiler. Melanie bir önceki gece yediği ete benzer ama o kadar
iyi olmayan Spam isminde bir şey yedi.

Güneye, Bayan Justineau'nun *yanık izi* dediği şeyden uzağa yö-
neldiler. Ancak Melanie geldikleri yola bakmak için sürekli kafasını
çeviriyor. Bulundukları yer yüksek olduğundan kuzeye doğru uzunca
bir mesafeyi, ta dün gece uyudukları ve Melanie'nin tilkiyi yakala-
yıp bıraktığı şehre kadar her yeri görebiliyorlardı. Kilometrelerce
uzayan hafif rampalar vardı. Yanmış ve kömür gibi kararmışlardı.
Melanie anladığından emin olmak için yine Bayan Justineau'yu
sorguya çekerken çok yayılmayacak kısık seslerle konuşuyorlardı.

"Daha önceden yeşil miydi?" dedi Melanie eliyle işaret ederek.

"Evet. Tıpkı üstten ayrıldıktan sonra içinden geçtiğimiz kır
alan gibi."

"Neden yakmışlar?"

"Acıkmışları kontrol altına almaya çalışıyorlardı. Hastalık or-
taya çıktıktan birkaç hafta sonraydı."

"Ama işe yaramadı, öyle mi?"

“Hayır. Korkmuşlardı ve paniklediler. Önemli kararları alması gereken insanların çoğu ya hastalanmış ya da kaçıp saklanmışlardı. Geride kalanlar ne yaptıklarını iyi bilmiyorlardı. Ama yapabilecekleri daha iyi bir şey var mıydı, ondan da emin değilim. Artık çok geçti. Ödlerini koparan o uğursuz pislikler çoktan her yeri ele geçirmişti.”

“Uğursuz pislik?”

“Acıkmışlar.”

Melanie bu sözü düşündü. Doğru olabilirdi ama hoşuna gitmemişti. Hem de hiç. “Ben uğursuz değilim, Bayan Justineau.”

Bayan Justineau pişman olmuştu. Melanie’nin koluna dokunup kısa ama güven verici bir şekilde sıktı. Bir kucaklama kadar güzel değildi ama ondan daha tehlikesizdi. “Öyle olmadığını biliyorum tatlım. Öyle demedim.”

“Ama ben bir acıkmışım.”

Bir duraksama oldu. “Sen virüs kaptın,” dedi Bayan Justineau. “Ama sen bir acıkmış değilsin çünkü hâlâ düşünebiliyorsun, acıkmışlar düşünemez.”

Melanie şu ana kadar bu ayrıma varamamıştı, vardiysa da asıl farkına vardığı şeyin devasalığı karşısında bu detayı pek önemsememişti. Ama bu büyük bir farktı. Bu başka farklılıkları da mümkün hale getirir miydi? Onun bir canavar olmadığı anlamına gelebilir miydi?

Bu varoluşsal sorular aklına ilk gelen ve en büyük yeri kaplayanlardı. Onları da diğer sorular takip ediyordu.

“Bu yüzden mi hayati önem taşıyan bir numuneyim?”

Bayan Justineau önce incinmiş, sonra da öfkelenmiş bir yüz ifadesi takındı. “Bu yüzden Doktor Caldwell’in araştırma projesi için önemlisin. Senin içindeki bir şeyin diğer herkese ilaç olacak bir şey hazırlamasına yardımcı olacağına inanıyor. Bir panzehir. Bu sayede kimse acıkmışa dönüşmeyecek ya da dönüşmüşlerse bile tekrar insan olabilecekler.”

Melanie başıyla onayladı. Bunun gerçekten önemli olduğunu farkındaydı. Bu ülkenin başına gelen bütün kötülüklerin aynı sebep ve kaynaktan gelmediğini de biliyordu. Hastalık kötüydü. Kararları veren önemli insanların hastalığı kontrol altına almak için yaptığı şeyler de. Küçük çocukları yakalayıp parçalara ayırmak da kötüydü. Bunu insanların acıkmişa dönüşmesini engelleyen bir ilaç bulmak için yapıyor olsanız bile.

O kaçınılmaz kusur sadece Pandora'ya özgü değildi. Görünüşe bakılırsa herkes ara sıra yanlış ve aptalca şeyler yapacak tabiatla yaratılmıştı. Ya da *neredeyse* herkes. Bayan Justineau hariç, elbette.

Çavuş Parks ayağa kalkıp yeniden yürümeye başlamaları için onlara işaret etti. Melanie, Bayan Justineau'nun önünde yürüyüp aklındaki tüm bu baş döndürücü şeyleri düşünürken tasmaşının ipi gerildi. İlk defa hücresinde olmayı dilemiyordu. Hücrenin şu anda yanındaki herkesin zamanında bir parçası olduğu, çok daha büyük bir şeyin ufak bir kısmı olduğunu anlamaya başlamıştı.

Kendi varoluşundan bazı şaşırtıcı ve ürkütücü yönlerle uzanan bağlantılar kurmaya başladı.

Londra onları ağır ağır, lokma lokma yutuyordu.

Burası, açık arazi ve yollardan yürüyüp, kendinizi bir anda şehrin merkezinde bulduğunuz Stevenage'a benzemiyordu. Stevenage'ı büyük ve etkileyici bulan Kieran Gallagher için Londra aynı zamanda hem öyle yoğun hem de öyle yorucu bir deneyimdi ki bir şeyleri algılamakta güçlük çekmeye başlamıştı.

Yürüdüler, yürüdüler, yürüdüler ve Çavuş Parks'ın Gallagher'a merkezinin bulundukları noktadan daha en az on beş kilometre güneyde olduğunu söylediği şehre ancak yaklaşıldılar.

Helen Justineau, Gallagher'ın dehşet ve huzursuzluğuna acıyıp ona, "Bugün geçtiğimiz bütün yerler, hepsi birbirinden bağımsız kentlerdi," dedi. "Ancak buraya giderek daha fazla insan geldikçe imarcılar Londra'yı dışa doğru sürekli büyüttüler ve nihayetinde Londra diğer bütün o kentleri yuttu."

"Ne kadar insan?" Gallagher on yaşındaki bir çocuk gibi konuştuğunun farkındaydı ama yine de sormadan edememişti.

"Milyonlarca. Şu anda İngiltere'de bulunan insanların hepsinden çok daha fazla. Tabii..."

Cümlesini bitirmedi ama Gallagher ne demek istediğini biliyordu. *Tabii acıkmışları dâhil etmezsek.* Ama edemezlerdi de. Onlar artık insan değildi. Eh, bu tuhaf küçük kız dışında, o da...

Gallagher kızın ne olduğundan emin değildi. Belki de acıkmış gibi görünen canlı bir insandı. Ama öyle bile değildi. Bir acıkmış gibi görünen, bir çocuk gibi giyinmiş bir yetişkindi. Hislerini dilini düşen dişinin boşluğuna değdirir gibi yoklayan Gallagher, ondan tuhaf bir şekilde hoşlandığını fark etti. Ve ondan hoşlanmasının bir sebebi, kendisinden çok farklı olmasıydı. Ufacık tefecik bir şeydi ama kimseye boyun eğmiyordu. Çavuşa bile cevap yetiştiriyordu ki bu bir farenin bir pitbula bağırmasını izlemek gibiydi. Muhteşemdi!

Ama Gallagher ve çocuğun ortak bir yönleri de vardı: ikisi de Londra'ya doğru yürürlerken ağızları bir karış açık halde gördükleri şeyi zor algılıyordu. Tüm bu evlerde yaşayacak kadar çok insan nasıl olabilirdi? Kuleleri nasıl bu kadar yükseğe çıkarabilmişlerdi? Ve dünyadaki herhangi bir şey nasıl olup da onları yenebilmişti?

Yolun yanındaki araziler sokaklara, sonra daha fazla sokağa, sonra da sayılamayacak kadar çok sokağa dönüşürken giderek daha çok acıkmışa rastladılar. Çavuş onlara yoğunluk kanununu zaten anlatmıştı. Bir yerde zamanında yaşayan insan sayısı ne kadar çoksa, şimdi orada muhtemelen daha fazla acıkmış olacaktı. Tabii ateş devriyeleri buradan geçmiş ya da şehir bombalanmış değilse. Ve tam da öyle bir durumla karşılaştılar.

Ancak acıkmışlar âdetleri olduğu üzere, tıpkı Stevenage'da olduğu gibi bir araya toplanmışlardı. Ve Stevenage'da yaşanan facianın hatırası hâlâ tazeyken Çavuş işini şansa bırakmayacaktı. Yavaş yavaş ilerlediler, paralel sokakları kolaçan edip acıkmışların olmadığı sokağı tercih ettiler. Eğer numara yapmaya ve çift dikiş gitmeye hazırsanız bu küflü piç kurularından uzun süre uzak durabiliyordunuz. İlk başlarda Gallagher ve Parks önden ilerlese de sonra çocuğu kullanmaya başladılar çünkü birincisi, onun için tehlike yoktu ve ikincisi, Stevenage sonrası artık çocuğun geri geleceğini biliyorlardı. O kusursuz bir öncü birlik işlevi görüyordu.

İlk birkaç sefer, Çavuş Parks her defasında tasmayı çözüp Melanie geri döndüğünde tekrar bağladı. Sonra bir sefer onu bağlamayı unuttu ya da bağlamamaya karar verdi ve artık tasma kemerine

sokuşturulmuş halde öylece duruyordu. Ağızlık hâlâ kızın yüzündeydi, elleri de arkadan kelepçeliydi ancak diğerleriyle birlikte yürüyor, dilediğinde önden gidiyor ve dilediğinde arkada oyalanıp takip ediyordu.

Acıkmış yoğunluğu o akşamüstü boyunca yüksek kaldı ama sabit bir oranda seyrediyordu. Sonra tuhaf bir biçimde tekrar düşmeye başladı. Bunu Barnet isimli bir yerden geçtikten sonra, terk edilmiş araçlarla dolu uzun ve düz bir yolda yürürlerken fark etmişlerdi. Burası Çavuş'un nefret ettiği türden bir araziydi, bu yüzden gözünü kırpmadı ve arabalardan oluşan bu denizde ilerlerlerken grubu olabildiğince birbirine yakın tutmaya gayret etti.

Ancak yol üzerinde neredeyse bir tane bile acıkmış görmediler. Oysa bu bölge tamamen bir yerleşim alanıydı ve acıkmışlarla kaynaması gerekirdi. Gördükleri yürüyen ölümler de çok uzak mesafede, ya sokağın dibindeki başıboş bir kediyi kovalıyor ya da bir kıyamet sonrası kâbusundan fırlamış fahişeler gibi köşe başlarında dikiliyorlardı.

Çocuk... Melanie, yolun bir kısmı boyunca Gallagher'ın peşinde yürüdü. Bakışlarını yakalayıp gözleriyle yukarı, sağ tarafı işaret etti. Gallagher baktığında bir başka mucizeyle karşılaştı. Bu araba ve ev karışımı bir şeydi. Parlak kırmızı renkliydi, iki sıra penceresi vardı ve Gallagher'ın rahatlıkla görebildiği üzere içinde bir merdiven bulunuyordu. Ama tekerlek üstünde. Tüm bu şeyler dört teker üzerindeydi. Delice!

Gallagher ve çocuk o tarafa yönelip birlikte bu şeyi incelemeye başladılar. Melanie, Stevenage'dan ayrıldıklarından bu yana ilk defa Helen Justineau'dan bu kadar uzaklaşıyordu. Ancak Justineau o sırada başka bir şeyle ilgileniyor ve Çavuş ile doktorla konuşuyordu. Böylece Gallagher ve Melanie bir anlığına ortak meraklarının peşine düşecek kadar özgür kalmışlardı.

Bu iki katlı araba bir dükkânın vitrinine çarpmıştı. Bir tarafa doğru azıcık yatmış ve tüm camları tuzla buz olmuştu. Mahvolan tekerler acayip bir meyvenin gri siyah kabukları gibi bombeli

şeritler halinde etrafa yuvarlanmıştı. Sağda solda kan, ceset ya da bu görkemli savaş arabasına ne olduğunu gösteren bir şey yoktu. Yolculuğunun sonuna, muhtemelen çok uzun zaman önce burada gelmişti ve o zamandan beri de burada duruyor olmalıydı.

“Buna otobüs deniyor,” dedi Melanie, Gallagher’a.

“Evet, bunu biliyordum,” diye yalan söyledi Gallagher. Bu kelimeyi duymuştu ama hiç otobüs görmemişti. “Elbette, bu bir otobüs.”

“Bileti olan herkes bununla yolculuk edebiliyordu. Bilet ya da kart. Makineye gösterdiğin bir kart vardı, makine kartı okuyup seni otobüse kabul ediyordu. İnsanlar inip binsin diye otobüs sürekli dururdu. Ve yollarda sadece otobüslerin kullanabildiği özel kısımlar vardı. Otobüsler çevre için herkesin kendi arabasıyla seyahat etmesinden çok daha iyiydi.”

Gallagher sanki bunların hepsinden haberdarmış gibi ağır ağır başını salladı. Ancak gerçek şu ki yitip giden dünya onun tamamen cahil olduğu ve neredeyse hiç düşünmediği bir konuydu. Bir Çöküş sonrası çocuğu olarak, başkalarının ekmek karnesinden nasıl faydalanabileceğiyle eski görkemli dönem hikâyelerinden çok daha ilgiliydi. Elbette geçmiş zamana ait araçları sürekli kullanıyordu. Silahı ve bıçağı o zamanlardandı. Üsteki binalar, çit ve mobilyaların birçoğu da. Humvee. Telsiz. Dinlenme odasındaki buzdolabı. Gallagher imparatorluğun kalıntılarındaki bir gecekonducuydu ama bu kalıntıların hikmetini, yediği etin hangi hayvandan olduğunu sorguladığı kadar bile sorgulamıyordu. Bilmemek daha iyiydi.

Hatta merakını en çok cezbeden eski eser, Er Si Brooks’un yatak döşegenin altında sakladığı bir porno dergisiydi. Standart ücret olan bir buçuk sigarayı verdikten sonra derginin sayfalarını saygıyla çeviren Gallagher, Çöküş öncesi dünyasının kadınlarının gerçekten bu renklerde, bu kıvrımlarda vücutları olup olmadığını gerçekten merak etmişti. Gerçek hayatta gördüğü kadınların hiçbirisi böyle değildi. Şimdi küçük kız yanıdayken bunlar aklına gelince kızardı ve düşünce yüzünden okunmasın diye aşağı baktı.

Melanie hâlâ yapısına hayran olduğu otobüse bakıyordu.

Gallagher bu kadarının yeterli olduğuna karar verdi. Diğerlerinin yanına dönmeliydiler. Neredeyse bilinçsiz bir şekilde kızın elini tutmak için uzandı. Ne yaptığını fark edince donakaldı. Melanie farkında değildi, zaten her halükârda Gallagher'ın elini tutamazdı çünkü kendi elleri vücudunun arkasında kelepçeliydi ama yine de bu ne kadar aptalca bir hareketti! Çavuş görseydi...

Ancak Çavuş hâlâ Justineau ve Doktor Caldwell'le derin ve ciddi bir muhabbet içindeydi, yani hiçbir şey görmemişti. Sarsılan ve sersemleyen Gallagher rahatlayıp onlara katıldı.

O an diğer üçünün baktığı şeyi fark etti ve tüm bu düşünceler zihninden silindi. Bir acıkmış yerde, bir dükkân girişinin oluşturduğu bir oyukta boylu boyunca uzanıyordu.

Bazen içlerindeki küf sinir sistemlerini artık çalışamayacak kadar işe yaramaz hale getirdiğinde acıkmışlar yere düşer ve kalamazdı. Gallagher onları yan yatmış, vücutlarından elektrik şokuna benzer düzensiz titremeler geçerken ve gri gözleriyle güneşe bakarken görmüştü. Buna da aynı şey olmuş olabilirdi.

Ancak bu acıkmışa başka bir şey daha olmuştu. Göğsü tamamen açılacak şekilde yarılmıştı, içeriden bir kuvvetle açılmıştı ve bunu yapan şey... Gallagher'ın bu şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. En az bir seksen uzunluğunda, tepesi yuvarlak bir yastığa benzeyen ve kenarlarında soğana benzer kabarcıklar oluşmuş beyaz bir sütundu. Dokusu sert ve pürüzlüydü ancak kabarcıklar parlıyordu. Onlara bakarken kafanızı hafif yatırdığınızda su üzerindeki yağ gibi bir parıltı kazanıyorlardı.

"Aman Tanrım!" dedi Helen Justineau fısıltıya benzer bir sesle.

"Büyüleyici," diye mırıldandı Doktor Caldwell. "Kesinlikle büyüleyici."

"Sen öyle diyorsan doğrudur, Doktor," dedi Çavuş. "Ama bu lanet şeyden uzak durmamız gerektiğini düşünüyorum, haksız mıyım?"

Ya korkusuzluğundan ya da çılgınlığından, Caldwell kabarcıklardan birine dokunmak için uzandı. Kabarcığın yüzeyi Caldwell'in

parmağının baskısıyla biraz içe göçtü ancak doktor elini çeker çekmez tekrar eski halini aldı.

“Tehlikeli olduğunu sanmıyorum,” dedi. “Henüz değil. Tabii bu meyveler olgunlaştığında işler çok farklı bir hal alabilir.”

“Meyveler?” diye tekrarladı Justineau, tam Gallagher’ın kullanacağı bir ses tonuyla. Ölmüş bir adamın çürümüş, yarılıp açılmış bedeninin meyveleri? Bundan daha beteri nerede görülebilirdi ki?

Melanie, Gallagher’ın yanına sokulup onun bacağına arkasından yere düşmüş acıkmışa baktı. Gallagher kızcağız bunu görmek zorunda kaldığı için üzüldü. Küçük bir çocuğun ölüm hakkında düşünmek zorunda kalması doğru değildi.

Kendisi de bir nevi ölü olsa bile.

“Meyveler,” diye tekrarladı Caldwell, kendinden emin ve memnun bir şekilde. “Çavuş, bu gördüğünüz acıkmış virüsünün meyve veren bedenidir. Bu kozalar da spor kesesi. Her biri tohumlarla dolu bir spor fabrikasıdır.”

“Yani taşakları,” diye çevirdi Çavuş.

Doktor Caldwell mutlu mutlu güldü. Gallagher ona en son baktığında doktor yenilmiş ve tükenmiş görünüyordu ama bu şey onu hayata döndürmüştü. “Evet. Aynen. Bunlar onun taşakları. Bu kozalardan birini yırtıp açarsanız, *Ophiocordyceps* ile yaklaşabilirsiniz.”

“O halde açmayalım,” diye önerdi Parks ve bu şeye yeniden dokunmak için uzanan kadını geri çekti. Kadın ona şaşırmış ve tartışmaya hazır bir halde baktı ancak Çavuş dikkatini çoktan Justineau ve Gallagher’a yöneltmişti. “Doktoru duydunuz,” dedi sanki söyleyecekleri onun fikriymiş gibi. “Bu şey ve göreceğimiz diğerleri, yasak. Dokunmayın ve yaklaşmayın. İstisna yok.”

“Birkaç numune almak isterdim...” diye söze girdi Caldwell.

“İstisna yok,” diye tekrarladı Parks. “Hadi millet, gün ışığını ziyan ediyoruz. Hareket edelim.”

Ve yürümeye başladılar. Ancak bu mola hepsini tuhaf bir ruh haline sokmuştu. Melanie sanki tasmaı tekrar takılmış gibi Justineau'nun yanına dönüp onunla yürümeye devam etti. Doktor Caldwell ömür döngüsü ve eşeyli üreme hakkında bir şeyler zırlıyordu. Ta ki sözleri kulağı neredeyse Çavuş'a asılıyormuş gibi gelmeye ve Çavuş ondan uzaklaşmak için adımlarını sıklaştırmaya başlayana kadar. Gallagher ise arada bir arkasına dönüp acayip bir hamilelik yaşayan o harap şeye bakıyordu.

Sonraki birkaç saat içinde bu düşmüş, meyve veren acıkmışlardan bir düzine daha gördüler. Bazıları ilk gördüklerinden çok daha büyüktü. Beyaz sütunların en uzununu kafa hizasının çok üstünde yükseliyordu ve ana üsse, yani acıkmışın vücuduna dökülen saçak saçak gri iplikle demir atıyor, onu neredeyse görünmez kılıyordu. Sütunlar uzadıkça merkezdeki kökler de kalınlaşıp acıkmışın kaburgalarındaki, boğazındaki, karnındaki ya da sapın fırladığı ilk yer her neresiyse oradaki boşluğu daha da genişletiyordu. Bunda neredeyse edebe aykırı bir şey vardı ve Gallagher başka bir yoldan gidip bu şeyi hiç görmemiş olmalarını diliyordu.

Mantarsı gövdelerin tepesinde, kenarlarda oluşan kabarcıklar da ödünü koparmıştı. Aşağı doğru kıvrılan kısımdaki ufak çıkıntılar ya da şişlikler olarak başlıyorlardı. Sonra giderek büyüyor ve bir Noel ağacı süsü gibi sarkan, inci beyazı parlak kürelere dönüşüyorlardı. Sonunda da yere düşüyorlardı. En uzun ve kalın sapların yanına, grubun dikkatle çevresinden dolandığı diziler halinde saçılmışlardı.

Gallagher güneş ufukta kaybolduğunda ve artık bu piç kurularını görmek zorunda olmadığı için sevindi.

Üçüncü gece Helen Justineau için en tuhafı oldu.

Geceyi Çavuş Parks'ın keşif amacıyla dolambaçlı yoldan getirdiği Whetstone anayolundaki bir polis karakolunun hücrelerinde geçirdiler. Çavuş karakolun eksiksiz bir mühimmat deposu olduğunu umut ediyordu. Cephaneleri Stevenage'daki çarpışmada tükenmişti ve en ufak bir artış bile çok önemliydi.

Ancak eksiksiz olması şöyle dursun mühimmat deposunun kendisi bile yoktu. Ancak üstünde anahtar asılı olan bir pano vardı ve anahtarlardan bazılarının bodrumdaki tutuklu hücrelerine ait olduğu ortaya çıktı. Bu dört hücre, en ucunda nöbetçi odası bulunan kısa bir koridora dizilmişti. Merdiven boşluğuna açılan beş santim kalınlığındaki ahşap kapının içi çelik panelle güçlendirilmişti.

“Odalarınıza hoş geldiniz,” dedi Parks.

Justineau onun şaka yaptığını sandı ama ciddi olduğunu fark edince afalladı. “Kendimizi niye buraya kilitliyoruz?” diye sordu. “Kapana kısılıyoruz. Tek bir çıkış yolu var ve bu kapıyı kilitlersek kör oluruz. Tepemizde ne oluyor ne bitiyor takip etmenin bir yolu kalmaz.”

“Hepsi doğru,” diye kabul etti Parks. “Ama o çöpçülerin bizi üsten beri takip ettiğini biliyoruz. Ve şimdi nüfus yoğunluğu ülkedeki diğer her yerden daha yüksek olan bir bölgeye giriyoruz. Nerede durursak duralım, bir çeşit sınır oluşturmamız lazım. Ki-

litli çelik kapı bildiğim en güvenli sınırdır. Işığımız görülmeyecek ve çıkardığımız hiçbir ses de muhtemelen yüzeye ulaşmayacak. Güvende olacağız, dikkati kendimize çekmeyeceğiz. Bu yüzden daha iyi bir yer düşünmüyorum.”

Oylama yapılmadı ama gruptakiler yavaş yavaş çantalarını yere bıraktılar. Caldwell duvara yaslandı ve çömelene kadar kaydı. Parks'ın fikirlerine katıldığından değil, sadece daha fazla yürüyemeyecek kadar yorgundu. Er Gallagher, Wainwright Evi'nden getirdikleri son konserve yemekleri çantasından çıkarıp açmaya başladı.

Oylamaya gerek duyulmadan bir karar alınmıştı ve tartışmanın manası yoktu.

Fenerlerini yakabilmek için kapıyı kapattı ama ilk başta kilitlemedi. Klostrofobi şimdiden çoğunu etkisi altına almıştı ve anahtarı çevirmek geri atılamaz bir adım gibi geliyordu. Yemek yerlerken açtıkları amaçsız muhabbet yerini yavaş yavaş sessizliğe bıraktı. Parks, seslerinin dışarıya ulaşmayacağı konusunda muhtemelen haklıydı ama yine de yankı yapan bu mahzende en ufak ses bile çok yüksek çıkıyordu.

Yemeklerini bitirdiklerinde ne işleri varsa görmek üzere sırayla nöbetçi odasına girdiler. Orada fener yoktu, bu yüzden az da olsa mahremiyete sahip olabildiler. Justineau, Melanie'nin hiç tuvalete gitme ihtiyacı hissetmediğini fark etti. Üsse ilk geldiğinde verilen toplu brifingde Caldwell'in acıkmışların sindirim sistemleriyle ilgili bazı şeyler anlattığını hayal meyal hatırlıyordu. Mantar yutulan her şeyi emiyor ve kullanıyordu. Melanie'nin de boşaltıma ihtiyacı yoktu çünkü boşaltacak bir şey yoktu.

Parks nihayet kapıyı kilitledi. Anahtar kilitte dönmedi ve Parks'ın çevirmek için bayağı bir kuvvet harcaması gerekti. Justineau (muhtemelen diğerleriyle birlikte) anahtar kilidin içinde kırılırsa ne yapacaklarını düşündü. Karşılarındaki gerçekten sağlam bir kapıydı.

Sonra herkes uyumak üzere dağıldı. Caldwell ve Gallagher birer hücre aldı. Melanie, Justineau'yla gitti ve Parks merdivenlerin başında, elinde kullanıma hazır tüfeğiyle uyudu.

Son fener de kapatılınca karanlık üzerlerine bir ağırlık gibi çöktü. Justineau uyanık halde bu karanlığa baktı.

Sanki Tanrı hiç umursamıyor gibiydi.

Melanie şöyle düşünüyordu: *Rüyalarınız gerçek olduğunda gerçekliğiniz yer değiştirmiştir.* O rüyaları gören kişi olmayı çoktan bırakmışsınızdır, bu yüzden bu durum, size çok uzun zaman önce zaten olmuş bir şeyin tuhaf bir yankısı gibi gelir.

Üsteki hücre sine benzer bir hücrede uzanıyordu. Ancak şu anda bu hücreyi Bayan Justineau'yla paylaşıyordu. Bayan Justineau'nun omuzları sırtına değiyordu. Melanie Bayan Justineau nefes alırken omuzlarının ritmik bir şekilde hareket ettiğini hissedebiliyordu. Bu durum, bir açıdan, içini neredeyse aptallaştırıcı bir mutlulukla doldurdu.

Ama burası kalıp yaşayabilecekleri bir yer değildi. Burası, belirsizliklerle dolu yolculuklarında sadece bir duraktı. Ve bu belirsizliklerin bazıları dış dünyada değil, Melanie'nin içindeydi. O bir acıkmıştı ve ne yaparsa yapsın onu hareket ettiren ihtiyaç her zaman geri dönecekti. Zincirler altında, yüzünde bir ağızlıkla tutulmalıydı ki kimseyi yemesin.

Ve sonrasında beraber, sonsuza dek, mutluluk ve refah içinde yaşadılar.

Yazdığı hikâye böyle bitiyordu ama gerçek hayat hikâyesi aynı şekilde bitmeyecekti. Beacon onu kabul etmeyecekti. Ya da edecek ve parçalara ayıracaktı. Bayan Justineau'nun mutlu sonu kendisinininkiyle aynı değildi.

Yakında dünyaya çıkıp kısmetini aramak için Bayan Justineau'yu terk etmek zorunda kalacaktı. Tıpkı düşüşünden sonra Truva'dan kaçan, Latium'a varana kadar denizlerde gezinen ve sonradan Roma denilen yeni Truva'yı bulan Aeneas gibi olacaktı.

Ancak artık bir zamanlar kendisi için kavga ettiklerini düşlediği prenslerin, çok güzel ama bir sürü eski ve kırık dökük şeyle dolu bu dünyada bir yerde gerçekten varolduğuna dair ciddi şüpheleri vardı. Ve hâlâ birlikte olmalarına rağmen Bayan Justineau'yu şimdiden özlüyordu.

Başka bir kimseyi asla bu kadar sevmeyeceğini düşünüyordu.

Dördüncü gün gerçekleşen bir mucize Caroline Caldwell'in gününü aydınlattı.

Ancak aslında gün hiç de aydınlık değildi. Artık değildi. Hava bozmuştu. Hafif bir yağmur kıyafetlerini ıslatıyordu, yemekleri tüketmişti, herkesin neşesi kaçmış ve suratı düşmüştü. Parks e-engelleyiciyi dert edindikçe sinirini diğerlerinden çıkarıyordu. Ellerinde çok az vardı ve kapıyı açmadan önce birbirlerini e-engelleyiciyle yıkarlarken tutumlu davranmak zorunda kalıyorlardı. Ve önlerinde hâlâ en az üç günlük yol vardı. Eğer bir noktada yeniden stok yapmazlarsa başları belada demekti.

Hâlâ güneye yürüyorlardı ve Londra'nın kuzeyini, merkezini ve güneyinin tamamını sırayla geçmeleri gerekiyordu. Caldwell genç askerin bile hayret ve şaşkınlığının birazını yitirdiğini görebiliyordu. Gördükleri her yeni şeye hâlâ bitmek bilmez bir merakla bakan tek kişi, bir numaralı denekti.

Caldwell ise pek çok şey düşünüyordu. Memelinin vücut hücrelerinin alt katmanlarında büyüyen mantarsı miselyum. İnsan beyninde bulunan ve geniş çaplı hayati işlevi, belirli nöronların hücre zarındaki klorid iyonlarının seçmeli yönetimi olan GABA-A alıcısı. Ve daha önemlisi, daha dün kümeler halinde yüzlercesini görürken şimdi neden bu kadar az acıkmış görüyorlardı?

Caldwell varsayımlarda bulunarak bu soruya bir dizi muhtemel cevap verdi: hastalık kapmamış insanların müdahalesi sonucu te-

mizlelenme, hayvan türleriyle rekabet, acıkmış nüfusu içinde ortaya çıkan bir hastalığın yayılması, *Ophiocordyceps*'in bilinmeyen bir yan etkisi vb. Belli ki düşmüş, meyve veren acıkmışların varlığı da bir etmendi (o sabah yola çıktıklarından beri bunlarla o kadar sık karşılaşmaya başlamışlardı ki gördükleri yeni örneklerle yorum bile yapmıyorlardı artık), ancak tek sebebin bu olması mümkün değildi. Öyle olması için bu şeylerden düzinelerce değil, yüz binlerce olmalıydı. Caldwell farz ettiği bu çeşitli senaryolardan birini seçmesine yarayacak tek bir gözlemsel kanıt rastlamamıştı ve bu da onu deli ediyordu.

Dahası (ki bu onu daha çok rahatsız ediyordu), konsantre olmakta zorlanıyordu. Yaralı ellerindeki acı artık daimi ve sancılı bir zonklamaya dönüşmüştü. Sanki avuçlarının her birinde uyumsuz bir zamanlamayla atan birer kalp vardı. Başındaki ağrı bu ikisiyle yarışlıyordu. Bacakları öyle zayıf, öyle güçsüzdü ki Caldwell gövdesinin ağırlığını taşıdıklarına inanamıyordu. Daha çok bedeni bir helyum balonuymuş da bacaklarının üstünde inip çıkıyormuş gibiydi.

Helen Justineau ona bir şey dedi, ses tonunun yükselişinden bunun bir soru olduğu anlaşılıyordu. Caldwell duymadı ama sorunun tekrarlanmaması için kafasını onaylar gibi salladı.

Belki de *Ophiocordyceps* olgun evrede, aseksüel neoten formuna kıyasla farklı davranışlar sergiletiyordu. Göçebe ya da durağan davranışlar. Işığa karşı ölümcül bir duyarlılık ya da hastalıklı karıncaların yüksek bir yer arama refleksine paralel bir şey. Eğer acıkmışların nereye kaybolduğunu bilse bu mekanizmanın bir şablonunu çıkarmaya başlayabilirdi ve bu da mantar-nöron arayüzünün nihai olarak nasıl işlev gördüğünü anlamasına yardımcı olabilirdi.

Günün gagesiz, rüya gibi bir havası vardı. Sanki gerçeklik Caldwell'e çok uzak bir mesafeden gelip sadece ara sıra varlığını hatırlatıyormuş gibi. Bir düşmüş acıkmış grubu buldular, onlar da diğerleri gibi meyve vermişti. Ancak bunlar birbirlerine o kadar

yakın yatıyorlardı ki göğüslerinden çıkan gövde ya da saplar miselyum ipliklerinden oluşan yığınlarla birleşmişti.

Diğerleri keyifsiz bir hayretle bu mantarsı alana bakarken Caldwell dizinin üstüne çöküp yere düşen spor keselerinden birini aldı. Görüntüsü ve kıvamı gayet katıydı ancak ağırlığı çok azdı. Kabuğu hoş bir pürüzsüzlüğe sahipti. Caldwell'in onu dikkatlice laboratuvar önlüğünün cebine attığını kimse görmedi. Çavuş Parks bir dahaki sefer ondan tarafa baktığında Caldwell bandajlarıyla oynamaya başladı ve sanki hep bunu yapıyormuş gibi davrandı.

Sürekli yürüyorlardı. Zaman birbirinden kopuk parçalar halinde uzuyor, kırılıyor, geri sarıyor ve baştan oynuyordu ve bu parçaların anlaşılır bir iç mantığı olmasa da hepsi ümitsizce tanıdık ve kaçınılmaz geliyordu.

GABA-A alıcısı. Ateşlenme anının tepe noktasından sonra meydana gelen ve yeniden hareket potansiyeline sahip olmadan önceki duraklama süresini ölçen sinir hücresi hiperpolarizasyonuydu. Pamuk ipliğine bağlı bir mekanizmaydı ancak o kadar çok şey ona bağlıydı ki!

"Dikkatli yaklaşın," dedi Çavuş Parks. "Boş olduğunu sanmayın."

Caldwell'in üsteki laboratuvarında canlı sinir hücrelerinin yüzey zarlarındaki çok küçük iyon akımı dalgalanmalarını ölçmek için kullanılabilen SEVC-d çeşidi bir gerilim kasnağı vardı. Caldwell bunu layığıyla kullanmasını hiçbir zaman öğrenemediyse de *Cordyceps*lilerin sağlıklı deneklere karşı farklı seviyelerde tepki verdiklerini ve farklı oranlarda elektriksel aktivite değişimleri gösterdiklerini biliyordu. Hastalıklı topluluğun içinde çeşitlilik çoktu ancak tahmin edilemezdi. Caldwell şimdi bunun keşfedemediği bir başka değişkenle ilişkili olup olmadığını merak ediyordu.

Bir el omzuna dokundu. "Henüz değil Caroline," dedi Helen Justineau. "Hâlâ kontrol ediyorlar."

Caldwell yola doğru baktı. Orada, kendilerinden yüz metre kadar ileride neyin durduğunu gördü.

İlk başta halüsinasyon gördüğünü sanıp korktu. Ya üste ellerini yaraladığında kaptığı mikroptan ya da (daha düşük ihtimalle) içtikleri işlenmemiş su yüzünden aşırı bitkinlik ve hafif bir yönelim bozukluğu yaşadığının da farkındaydı.

Justineau'yu duymazdan gelerek ilerledi. Zaten çavuş da yoldaki şeyin etrafını kolaçan edip "tehlike yok" işaretini verdi. Korkacak bir şey yoktu.

Caldwell ellerini kaldırıp soğuk metale dokundu. Karşısındaki şey, kabartma kromun süslü kıvrımlarıyla toz ve pislikten pelerininin altından Caldwell'le konuştu. Adını söyledi.

Rosalind. Rosalind Franklin.

Caroline Caldwell için termodinamiğin ikinci kuralı şüphe götürmezdi. Kapalı bir sistemde bilgi yitimi artmalıydı. “Eğer”, “ve” ya da “ama”lar söz konusu değildi. İyi halden izin de. Zira zamanın oku hep aynı yönü gösterirdi. Hediyelik dükkânının içinden çıkarırken elinizde ikinci bir bilet yoksa tekrar içeri girip gezemezsiniz.

Charlie ve Rosie görülmeyeli yirmi sene olmuştu. Yola çıkma-
larından (Caldwell’in yokluğunda) ve paramparça olan dünyada
kaybolmalarından bu yana yirmi sene geçmişti. Ve şimdi Rosie,
Caroline Caldwell’in gözlerinin içine olabildiğince mütevazı bir
şekilde bakıyordu.

Rosie’nin sadece burada oluşu bile bilgi yitimi kavramını ya-
lanlıyordu. Hâlâ *virgo intacta*¹¹, yağmalanmamış ya da kundak-
lanmamış olduğu sürece.

“Kapı kilitli,” dedi Çavuş Parks. “Ve kimse cevap vermiyor.”

“Şu toza bir bakın,” dedi Justineau. “Bu şey çok uzun zamandır
yerinden kıpırdamamış.”

“Pekâlâ, bence içeri bir bakmalıyız.”

“Hayır!” diye ciyakladı Caldwell. “Yapma! Kapıyı zorlama!”

Heyecanı herkesi şaşırttı, hepsi dönüp ona baktı. Bir numaralı
denek bile baktı, mavi-gri gözleri ciddi ve kıpırtısızdı. “Bu bir labo-
ratuvar,” dedi Caldwell. “Gezici bir araştırma tesisi. Eğer sürgüleri

11 (Lat.) El değmemiş, bakire. (ç. n.)

kırarsak içerideki şeyi riske atabiliriz. Numuneler. Devam etmekte olan deneyler. Artık her ne varsa.”

Çavuş Parks pek etkilenmişe benzemiyordu. “Bu şu anda gerçekten önemli mi, doktor?”

“Bilmiyorum,” dedi Caldwell acı içinde. “Ama işi şansa bırakmak istemiyorum. Çavuş, bu araç buraya mikrobiyoloji araştırmak üzere gönderildi ve mürettebatı dünyadaki en iyi bilim insanlarından oluşuyordu. Ne bulduklarını ya da öğrendiklerini bilemeyiz. Eğer kapıyı kırıp girerseniz beklenmedik bir zarar verebilirsiniz!”

Caldwell, Parks ile aracın arasına girdi. Ama buna gerek yoktu. Parks kapıya doğru bir hamlede bulunmayacaktı.

“Evet,” dedi somurtarak. “Eh, bunun bir sorun olacağını sanmıyorum. Bu şeyin üzerinde ciddi bir kaplama var. İçeri hemen giremeyeceğiz. Belki bir levye bulsak, ama o zaman bile...”

Caldwell bir an durup hafızasını yokladı. “Levyeye ihtiyacın yok,” dedi.

Parks’a Rosie’nin orta kapısının hemen yanına, sol kanat altındaki iki rafın arasına yerleştirilerek gizlenmiş “acil durumda dışarıdan giriş kolu”nun yerini gösterdi. Sonra kolu bandajlı sol eliyle beceriksizce kavrayarak dizlerinin üstüne çöktü ve aracın ön tekerlek bombesine yakın alt kısmını elledi. Kolun sokete uyacağı pozisyonu hatırlıyordu (hatırladığını düşünüyordu) ancak soket beklediği yerde değildi. Diğerleri onu şaşkın bir sessizlikle izlerken birkaç dakika boyunca etrafı aradı taradı ve sonunda oyuğu buldu, kolun uç kısmını oyuğun içine sokmayı başardı. Bir üst otomatik kontrol mevcuttu ancak sadece gerçek bir kuşatma durumunda uygulanması için tasarlanmıştı. Aracı yapanlar, patlama ya da zorlama yoluyla iç kısımlarına zarar verilmeden Rosie’ye dışarıdan girilmesinin icap edeceği bir dizi durum öngörmüştü.

“Tüm bunları nereden biliyorsun?” diye sordu Justineau.

“Bu projede çalışıyordum,” diye hatırlattı Caldwell hemen. Bazı gerçekleri saklayarak yalan söylüyor ama kızarmıyordu. O

hatıraların acısı utançtan çok daha derindi ve hiçbir şey ona daha fazla açıklama yaptıramazdı.

Ona Charlie ve Rosie'nin olası mürettebat listesinde yirmi yedinci sırada olduğunu kimse söyletmezdi. Araç sistemlerinin kullanımı üzerine beş ay eğitildikten sonra nihayetinde kendisine ihtiyaç olmadığının belirtildiğini de. Ya da yirmi altı başka biyolog ve epidemiolojistin listede kendisinden yukarıda yer aldığını, projenin yönetici ve denetmenlerinin, bu yirmi altı kişinin Caldwell'inkilerden daha tercih edilir yeteneklere ve tecrübelere sahip olduklarını düşündüğünü. Her iki laboratuvarın toplam mürettebat sayısı on ikiydi, yani Caldwell ilk yedekler listesinde bile değildi. Charlie ve Rosie onsuz demir almışlardı.

Caldwell onların şu ana kadar tamamen kaybedildiklerini, bir şehirdeki karmaşada ilerleyemediklerini ya da geri çekilemediklerini, acıkmışların arasında kaldıklarını ya da çöpçüler tarafından tuzağa düşürüldüklerini düşünmüştü. Bu düşünceler onu biraz teselli etmişti. Ondan daha iyi olanlar daha sonra bu kabahatleri için öldüğünden değil, listede bu kadar aşağılarda olması hayatını kurtardığı için.

Elbette bu, hayatta kalışının, vasatlığının bir sonucu olduğunu söylemekle aynı kapıya çıkıyordu.

Bu fikir saçmaydı ve tedaviyi bulduğunda bunu herkes görecekti. Charlie veya Rosie'de bir yer bulamayışının hikâyesi tarih kitaplarında ironik bir dipnot olacaktı. Tıpkı Einstein'ın lisedeki matematik sınavlarında aldığı söylenen kötü notlar gibi.

Ancak şimdi bu dipnot, ilave bir etkileycilik kazanıyordu. Bu laboratuvarı baştan beri onun için yapmışlardı ve farkında bile değillerdi. Aracı buraya yolculuğuyla kesişmesi için yollamışlardı.

Parks ve Gallagher, Caldwell için fazla sert ve inatçı olan kolu kımıldatmakla uğraştılar. Kapı her defasında bir iki santim geriye kayıyordu. Ağır hava dışarı sızıyor, Caldwell'in kalbini daha hızlı attırıyordu. Kapı sürgüsü iyi durumdaydı. Burada her ne olmuş,

Rosie'nin mürettebatının başına her ne gelmişse, aracın iç dünyası etkilenmemişe benziyordu.

Aralık geçebileceği kadar genişler genişlemez Caldwell öne fırladı.

Ve yolunun üstünden çekilmeye niyeti yokmuş gibi görünen Çavuş Parks'a tosladı. "Önce ben gireceğim," dedi. "Üzgünüm doktor. Bu şeye bir göz atmak istediğinizi biliyorum, atacaksınız da. Yeter ki önce bir ben bakayım, evde kimse var mıymış."

Caldwell, Rosie'nin boş olacağını düşünmesinin sebeplerini açıklamaya başladı ama çavuş dinlemedi. Çoktan içeri girmişti. Er Gallagher kapıda dikilip dikkatle Caldwell'i izliyordu, belli ki kendisine aldırmadan paldır küldür içeri girmeye çalışacağından korkuyordu.

Ama Caldwell böyle bir şeye kalkışmadı. Eğer haklıysa tehlike yok demekti ancak haklıysa acele etmenin de gereği yoktu. Ve eğer yanılıyorsa, eğer bir şekilde aracın içine girilmişse, çavuş içerideki şey her neyse onunla elbette Caldwell'den daha etkin bir şekilde mücadele edecekti. Sağduyusu Caldwell'e çavuşun aramasının bitmesini beklemesini söylüyordu.

Ancak sabırsızlıktan neredeyse titriyordu. Bu hediye sadece onun ya da bir başkası için değildi. İçeride olanları kullanabilecek başka kimse yoktu. İçeride *olabilecek* olanları, diye düzeltti kendini Caldwell. Aradan geçen bunca yıldan sonra Rosie'nin laboratuvarlarının değerli ekipmanına ne olduğunu kimse bilemezdi. Nihayetinde ne çeşit bir felaket çevrelerindeki hiçbir şeye zarar vermezken mürettebatın tümünün dışarı çıkmasına sebep olabilirdi ki? Sürgülü kapı ve hasar görmemiş dış kısım için en muhtemel açıklama, mürettebattan bir ya da daha fazla kişinin araçtayken hastalık kapmış olmasıydı. Caldwell onları laboratuvarda delirmiş halde koştururken, bir beslenme çılgınlığında röntgen panolarını ve santrifüjleri devirip titizlikle toplanmış numunelerle dolu Petri kaplarına takılıp düşerken hayal etti.

Çavuş Parks başını iki yana sallayarak dışarı çıktı. Caldwell kendisini felaket senaryolarına o kadar kaptırmıştı ki çavuşun bu hareketini bir karar jesti olarak yorumladı. Bir çılgılık atıp kapıya doğru koştu ama Parks onu omzundan tutup durdurdu. “Sorun yok, doktor. Tehlike yok. Tek ceset şoför mahallinde, o da kendisini vurmuş gibi görünüyor. Ancak içeri girmeden önce bana bir şey söylemenizi istiyorum, zira bu araç benim tecrübemin çok ötesinde. İçeride bilmem gereken bir şey var mı? Tehlikeli olabilecek bir şey?”

“Hiçbir şey,” dedi Caldwell ve sonra bilim insanı titizliğiyle düzeltti, “bildiğim kadarıyla hiçbir şey. Bir göz atmama izin ver, sana kesin bir cevap vereyim.”

Parks kenara çekildi ve Caldwell içeri girdi. Titrediğini fark edince saklamaya çalıştı.

Laboratuvarın her şeyi vardı. Her şeyi.

Koridorun sonunda, kendisine bakan şeyi sadece fotoğraflarda görmüştü ama ne olduğunu, ne yaptığını ve nasıl yaptığını biliyordu.

Bu bir ATLUM. Yani bir otomatik çarklı dilimleyici.

Yani bir nevi Kutsal Kâse.

Rosalind Franklin, Doktor Caldwell ve Çavuş Parks'ı (elbette farklı sebeplerle) heyecanlandırmışa benziyordu ancak Helen Justineau'nun ilk izlenimleri olumsuzdu. İçi buz gibiydi, sesler bir lahitteymişçesine yankılanıyordu ve her yer mumyalama sıvısı gibi kokuyordu. Melanie'nin yüzündeki ifadeden onun da memnun olmadığı belli oluyordu.

Elbette ikisinin de yakın zamana ait tatsız laboratuvar anıları vardı. Özellikle de içinde Caroline Caldwell'in bulunduğu laboratuvar anıları. Ve Caldwell'in ondan bahsederken kullandığı isimle Rosie de aslında tekerlekli bir laboratuvarı. Sadece farklı olarak yatacak yerleri, bir mutfığı ve devasa bir karavanı bulunuyordu. Ayrıca alev makineleri ve taramalı tüfekleri vardı, yani aynı zamanda bir tanktı. Herkes için bir şey bulunuyordu.

Aslına bakılırsa neredeyse saat kuşaklarını aşacak kadar büyüktü. Laboratuvar aracın ortasındaydı ve kullanılabilir alanın neredeyse yarısını kaplıyordu. Laboratuvarın önünde ve arkasında, iki nişancının sırt sırta durup bir Orta Çağ kalesi mazgallarına benzer yarıklı pencerelerden aracın her iki yönünü görebilecekleri silah mevzileri bulunuyordu. İstenilirse bunların her ikisi de laboratuvarı bölme duvarlı bir kapıyla ayrılabilirdi. Daha geriye doğru, motor odasına benzer bir yer vardı. İleride ise duvara monte edilmiş bir düzine karyolalı yatak ile mürettebatın odacıkları, iki tuvalet ve mutfak alanı bulunuyordu. Devamında, tepesinde Hum-

vee'dekinin kalibresinde bir tabanlı silah ve bir yolcu uçağındaki kadar kontrol butonu bulunan kokpit vardı.

Justineau ve Melanie ön taraftaki silah mevkisinde durup bir süre çevrelerindeki hareketliliğı izlediler.

Caldwell laboratuvar alanındaki ekipmanı kontrol ediyordu. Elinde bir demirbaş listesi vardı (laboratuvarın kapıya en yakın duvarında asılıydı) ve bunu belirli aletleri bulmak için kullandı, bulduklarında hasar olup olmadığını kontrol etti. Yüzünde kendinden geçmiş, ateşli bir ifade vardı. Diğerlerinin varlığına tamamen ilgisiz gibi görünüyordu.

Parks ve Gallagher ilerleyip mürettebat alanını geçmiş ve kokpite girmişti. Orada bir şeyle uğraşıyorlardı, muhtemelen Parks'ın bahsettiğı cesetle. Bir süre sonra onu bir battaniyeye sarılmış vaziyette dışarı taşıdılar. Ceset arkasında tatsız kokulardan oluşan bir iz bıraktı ama neyse ki bu kokular eski ve hafifti.

"Ön kapılar kilitli," diye homurdandı Parks. "Görünüşe bakılırsa elektrik olmadan da açamayacağız. Ve elektrik yok."

Cesedi içeri girdikleri orta kapıdan çıkardılar. Justineau kapının iç tarafında çelik teçhizat ve plastik levhalardan karmaşık bir düzen olduğunu fark etti. Baktığı şeyin portatif bir hava geçirmez kapı olduğundan şüphelendi. Kapının hemen yanındaki bir dolapta altı adet koruyucu zırh buluyordu. Koruyucu başlıklar kocaman silindir şekilleri ve daha dar maske kısımlarıyla 1950'lerden kalma bir filmdeki robot kafalarına benziyordu. Bu şeyi tasarlayan insanlar gerçekten her şeyi düşünmüşlerdi.

Ancak görünüşe bakılırsa bunun aracı kullananlara bir faydası olmamıştı.

Justineau bir elini Melanie'nin koluna koyunca küçük kız yerinden sıçradı. Bu aşırı tepki sonucu Justineau da irkildi.

"Özür dilerim," dedi.

"Önemli değil," diye mırıldandı Melanie ona bakarak. Kızın mavi gözleri kocaman, dipsiz bir kuyu gibiydi. Normalde hisleri

kendini belli ediyordu ancak şu anda, sinirin ve genel bir mutsuzluğun altında, Justineau'nun nasıl yorumlayacağını bilemediği bir derinliği vardı gözlerinin.

"Burada muhtemelen uzun süre kalmayacağız," diye moral vermeye çalıştı çocuğa.

Ancak sözlerinin ne kadar boş olduğunun kendisi de farkındaydı. Çünkü bundan emin değildi.

Parks ve Gallagher geri döndüklerinde fısıltılı ve aceleci seslerle Doktor Caldwell'le konuştular. Sonra Gallagher mürettebat alanına giderken Parks aracın ta en arkasına yürüdü.

Meraklanan Justineau da onu motor odasına doğru takip etti.

Parks orada devasa bir elektrikli jeneratörün kontrol levhasını çıkarıyordu. Bir süre düşünceli bir halde bakındı durdu. Sonra duvarlardaki dolapları birer birer açmaya ve içeriklerini kontrol etmeye başladı. İlk dolabın içinde düzenli bir biçimde raflara yerleştirilmiş yüzlerce alet bulunuyordu. İkincisinde makaralarca tel, yağlı tülbentle sarılmış metal parçalar, üzerlerinde uzun gösterge sayıları bulunan farklı büyüklükte pek çok kutu vardı. Üçüncü dolapta ise kullanım kılavuzları duruyordu. Parks bunlara kaşları çatık bir konsantrasyonla göz gezdirdi.

"Bu şeyi tekrar çalıştırabileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Justineau.

"Olabilir," dedi Parks. "İşin uzmanı değilim ama bir yolunu bulabilirim. Bu tamir kitaplarını aptalların anlayacağı dilde yazmışlar. O dili iyi bilirim."

"Uzun sürebilir."

"Muhtemelen. Ama Tanrı aşkına, bu şeyin silah gücü çoğu ordununkinden yüksek. 155 mm saha topları. Alev püskürtücüler. Denemeye değer, öyle değil mi?"

Justineau, Melanie'ye burada düşündüğünden daha uzun süre kalabileceklerini söylemek için arkasını dönüp yürümeye hazırlandı. Ancak Melanie zaten orada, arkasında duruyordu.

“Çavuş Parks’la konuşmalıyım,” dedi.

Parks başını kullanım kılavuzlarından kaldırdı, yüzü ifadesizdi. “Konuşacak bir şey mi var?” diye sordu.

“Evet,” dedi Melanie. Tekrar Justineau’ya döndü. “Özel.”

Justineau’nun sepetlendiğini anlaması için biraz zaman geçmesi gerekti. “Pekâlâ,” dedi umurunda değilmiş gibi yapmaya çalışarak. “Gidip Gallagher ne yapıyorsa ona yardım edeyim.”

Onları bir başlarına bıraktı. Melanie’nin Parks’a kimsenin duymamasını istediği ne söyleyebileceğini merak etti ve bu bilinmezlik ani bir huzursuzluğa dönüştü. Parks tasma konusunda rahatlamış olabilirdi ama Justineau onun Melanie’yi temelde hâlâ zeki ama tehlikeli bir hayvan (zeki olduğu için daha da tehlikeli) olarak gördüğünü biliyordu. Melanie’nin Parks’ın yanındayken söylediklerine, en az yaptıkları kadar dikkat etmesi gerekiyordu. Justineau’nun onu sürekli kollaması icap ediyordu.

Gallagher aşağı yukarı Doktor Caldwell’in yaptığı şeyi yapıyordu, erzakların envanterini çıkarıyordu. Ancak Gallagher bunu mürettebat mevkisinde yapıyordu ve Justineau oraya vardığında işini neredeyse bitirmişti. Justineau’ya en son açtığı dolabı gösterdi. Dolabın içinde bir CD çalar ve iki raf dolusu CD vardı. Justineau en hafif deyimle “eklektik” bir karışım olan isimlere göz gezdirirken hatıraların stereo halde yeniden hayat bulduğunu hissetti. Simon & Garfunkel. The Beatles. Pink Floyd. Frank Zappa. Fairport Convention. The Spinners. Fleetwood Mac. 10CC. Eurythmics. Madness. Queen. The Strokes. Snoop Dogg. The Spice Girls.

“Bunlardan bildiğin var mı?” diye sordu Gallagher’a.

“Bir ikisini,” dedi Gallagher efkârlı bir sesle. Üsteki tek ses sistemi hücre bloğundaydı ve devamlı klasik müzik çalıyordu. Personelden bir ya da iki kişinin dijital müzik çalarları ve bir çemberin çevrilmesiyle çalışan şarj cihazları vardı ancak bu paha biçilemez aile yadigârları, sahipleri tarafından takıntılı bir şekilde korunuyordu.

“Bunları dinleyebilmemizin bir yolu var mı sence?” diye sordu Gallagher.

Justineau’nun hiçbir fikri yoktu. “Eğer Parks jeneratörü çalıştırırsa herhalde bu alet de diğer her şeyle birlikte çalışır. Burada hava koşullarından etkilenmemiştir, tabii sıcaklık değişimleri hariç. İçeride hiç rutubet olmadığı kesin, neyse ki. Eğer sigortası patlamamışsa ve devre kartları sağlamsa CD çaların çalışmaması için bir sebep görmüyorum. Çok umutlanma asker ama bu akşam yemek ve bir dinleti mümkün olabilir.”

Gallagher’ın aniden tadı kaçtı. “Hiç sanmıyorum,” dedi somurtarak.

“Neden?”

Omzunu silkip boş ellerini açarak halihazırda açtığı ve karıştırdığı dolapları işaret etti.

“Yemek yok.”

Parks mürettebat mevkisinde bir toplantı çağrısı yaptı ancak sadece dört kişi katıldı.

Hemen panikleyen ve şüphelenen Justineau, “Melanie nerede?” diye sordu.

“Gitti,” dedi Parks. Ve devamında, Justineau’nun aşırı kuşkucu bakışlarına cevaben, “Geri dönecek. Sadece bir süre dışarı çıkması gerekti,” diye ekledi.

“Dışarı çıkması mı gerekti?” diye yineledi Justineau. “Onun tuvalet ihtiyacı yok Parks, o yüzden eğer demek istediğin...”

“Tuvalete gitmedi,” dedi Çavuş Parks. “Eğer ısrar edersen daha sonra açıklarım ama sana anlatmamamı özellikle istedi, bu yüzden karar senin. Bu sırada konuşmamız gereken başka konular var ve hemen şimdi konuşmalıyız.”

Yere yakın yatakların kenarlarında, hassas bir dengede oturuyorlardı. Yataklar dikey halde üçer üçer dizilmişti, bu yüzden çelik çerçeveleri tam olarak birisinin kafasını patlatacak yükseklikte olmaları için özel olarak hesaplanmış gibi görünen yataklara çarpmamak için öne doğru eğilmek durumunda kaldılar. Laboratuvar da daha fazla yerleri olurdu ancak Caldwell dışında kimse formaldehit kokulu bir yerde fazla zaman geçirmek istemiyor gibiydi.

Parks başıyla Caldwell’i işaret etti. “Doktorun söylediklerine bakılırsa içinde oturduğumuz bu şey bir çeşit araştırma merkeziymiş,

şehir merkezlerinde rahatça dolaşırken acıkmışların ya da rastladığı başka şeylerin saldırılarına karşı koymak üzere tasarlanmış.

“Ve bu harika bir fikirmiş, kesinlikle eleştirmiyorum. Ancak bir noktada birkaç şey meydana gelmiş, sıralamasını tam kestiremiyorum. Jeneratör patlamış. Ya da güç kaynağındaki bir şey de patlamış olabilir, zira jeneratör benim gibi bir zır cahile bile genel olarak iyi durumda göründü.”

Gallagher, “Belki de yakıtları bitmiştir,” diye bir tahmin yürüttü.

“Hayır. Bitmedi. Yakıtları petrol ve kerosen karışımı idi, aynı jet uçaklarındaki gibi. Ve yaklaşık 350 litre kadar yakıtları vardı. Alev püskürtücülerin depoları da dolu. Dara düşseler geçici olarak oradan yakıt kullanabilirlerdi. Yani yüksek ihtimalle bir çeşit mekanik arıza çıkmış olmalı. Tamir edebilmeleri gerekirdi çünkü en ufak parçanın bile kahrolası bir yedeği mevcut ama... bir sebepten tamir etmemişler. Belki de halihazırda zayıf vermişlerdi ve belki de kaybettikleri eleman içlerinde mekanikten en iyi anlıyandı. Her neyse, jeneratörü incelediğimizde neyin ne olduğunu anlarız.”

“Ve bunu kesinlikle yapacağız, öyle mi?”

“Yapmamak için aklına iyi bir sebep geliyorsa yapmayız. Bu şey bir tank gibi tasarlanmış. Humvee’nin olduğu her şey ve daha fazlası. Bu aracı Beacon’a kadar sürebilsek bizi bir sürü dertten kurtarabilir.”

Justineau elinde olmadan Doktor Caldwell’in yüzüne sinsi, halinden memnun ufak bir sırıtış yerleştiğini fark etti. Bu durum, akla yatkın gelmesine rağmen ortadaki fikre karşı çıkmasına sebep oldu. “Pek de gözlerden uzak olamayacağız.”

“Hayır,” diye onayladı Parks. “Olmayacağız. İnsanlar geldiğimizi kilometrelerce öteden duyacak. Ve önümüzden siktirip gitmek ya da gitmemek onların kararına kalacak çünkü bir kere başladık mı durmayacağız. Acıkmışlar, çöpçüler, barikatlar... gazı kökleyip aynen devam edeceğiz. Sokaklara bağlı kalmamıza bile gerek yok. Bir eve bodoslamasına girip diğer tarafından çıkabiliriz. Koca Ro-

sie'mizi durduracak tek şey nehirler ve ekipman dolabında hangi köprülerin aracımızın ağırlığını taşıyabileceğini gösteren haritalar var. En azından denemeliyiz, diğer türlü aptallık olur. Başımıza gelebilecek en kötü şey geçeceğimiz köprülerden birinin yıkılmış olması ve yolumuzdan biraz sapmak zorunda kalmamız olur. Ya da Rosie'nin bir vidasının çıkması ya da contasının atması falan. O halde bile başlangıçtaki halimizden daha kötü durumda olmayız. Bu esnada hepimizi ama özellikle de doktoru olumsuz etkileyen bu zorlu yürüyüşten biraz nefes almış oluruz."

"İhtiyakınız için teşekkür ederim," dedi Caldwell.

"O nedir bilmiyorum ama rica ederim."

"Birkaç şey demiştin," dedi Justineau.

"Pardon?"

"Birkaç şeyin ters gittiğini söyledin. İlki jeneratördü. Diğerini neydi?"

"Evet," dedi Parks. "Ona geliyordum. Yemekleri bitmiş. Dolaplar tamamen boş. Boş, yani tek bir kırıntı yok. Benim felaket senaryom şu şekilde: Jeneratör bozuluyor ve tamir edemiyorlar. Burada birkaç gün ya da birkaç hafta oturup kurtarılmayı bekliyorlar. Ancak Çöküş son sürat devam ediyor ve kimse gelmiyor. Nihayet içlerinden birisi sikerler diyor, çantalarını hazırlayıp yola düşüyorlar. Birisi arkada kalıyor, muhtemelen nöbet tutmak üzere. Geri kalanlar yeni bir hikâyeye adım atıyorlar. Bir yere varıyorlar ya da varamıyorlar. Muhtemelen varamıyorlar, arkada kalan adam kendisini öldürüyor ve kimse bu hazineyi almaya gelmiyor. Bu da bizim talihimiz tabii."

Herkesin yüzüne baktı. "Sadece şu var ki aynı tehlike bizim için de geçerli," diye noktaladı. "Jeneratörü tamir etmemiz ne kadar sürer bilmiyorum, tabii o da tamir edebileceksek. Ama tamir edene ya da vazgeçene kadar burada kalıyoruz. Bu yüzden yemeğe ihtiyacımız var, tıpkı esas mürettebat gibi. Stevenage'daki o evden aldığımız son konserveleri de tükettik ve buraya gelene

kadar yağmalanmamış, yakılmamış, dümdüz edilmemiş tek bir yerden bile geçmedik. Hâlâ makul miktarda suyumuz var ama onu da tutumlu kullanmalıyız çünkü buradan Thames'e kadar stok yenileyebileceğimiz bir yer yok. Sonuç olarak, yiyecek aramalıyız ve bulunca hızlıca alıp çıkmalıyız. Tercihen kapkaç ekiplerinin ya da çöpçülerin hiç bulmadığı bir süpermarket ya da ev sahiplerinin kıyamet için büyük bir stok yaptıkları ama stoklarını kullanma şansı bulamadığı bir ev."

Justineau bu katı yürekli hesaplama karşısında irkildi. "Asıl mürettebatın baktığı yerleri araştırıyor olacağız," diye belirtti. Parks ona bakmak için başını çevirdi, Justineau omuz silkti. "Yani bu süper kaleyi terk edip kendilerini yola vurmadan önce etrafa iyice bakındıklarını tahmin etmek zor değil. Eğer yakınlarda bir yerde bulunmayı bekleyen yiyecekler olsa onlar bulurdu."

"Buna bir şey diyemem," dedi Parks. "Yani erzak sıkıntısı ciddi bir sorun olabilir. İlerlesek de ilerlemesek de ciddi olacaktır elbette. Ama ben jeneratörle uğraşırken burada hareket etmeden iki üç gün falan kalırsak daha büyük bir sorun teşkil edecektir. Bu yüzden bu önemli bir karar, belki de ölüm kalım meselesi ve hepimizi aynı şekilde etkiliyor. Kararı seve seve ben kendi başıma alırdım ama birkaç gün önce bana nezaket içinde hatırlattığınız üzere Bayan Justineau, benim komutam altında değilsiniz. Doktor da artık değil. Bu yüzden bu seferlik bu kararı oylamayla almamız bana uyar."

"Kalalım mı, gidelim mi? Jeneratörü tamir edip eve fiyakalı bir şekilde dönmeyi deneyelim diyenler el kaldırsın."

Caldwell derhal elini kaldırdı, Gallagher daha ağır da olsa ona katıldı. Justineau tek başına azınlıkta kaldı.

"Kabul ediyor musun?" diye sordu Parks ona.

"Pek bir seçeneğim yok, değil mi?" dedi Justineau. Ancak gerçek şu ki kararsız kalmıştı. Rosie'ye ihtiyatlı yaklaşımı herhangi bir mantıklı itirazdan ziyade, Melanie'nin gözle görülür gerginliği ve daha önce üste gerçekleşen olaylarla alakalıydı. Yolculuğun geri kalanını devasa bir tankın güvenliği ve rahatlığında yapmanın cazı-

besini kesinlikle anlayabiliyordu. Tuzaklara elveda. Açıkta kalmaya elveda. Her seste ya da harekette irkilmeye, arkadan neyin geldiğini kontrol etmek için her saniye omzundan geriye bakmaya elveda.

Diğer yandan, Caldwell'in yüzünde hâlâ o "çok matah bir şey oluyor" ifadesi vardı. Justineau'nun akli ve midesi, doktorla kapalı bir alanda gereğinden fazla kalma fikrine isyan ediyordu. "Avcılık görevini üstlenmek isterim," dedi Parks'a. "Yani herhalde jeneratör için yardımına ihtiyacın olmadığına göre. Galagher'la gidip yiyecek arayacağım."

"Ben de ikinizi düşünmüştüm," diye ona katıldı Parks. "Ne yaptığımı bilmeden jeneratöre girişemem, bu yüzden şu anda daha çok kullanma kılavuzlarını okuyup ihtiyacım olan parçaları bulmaya çalışacağım. Hâlâ üç saat gün ışığımız var, hazırsanız ikiniz işe koyulup bu vakti değerlendirebilirsiniz. Telsizlerle iletişimde kalın. Eğer sorun çıkarsa elimden geldiğince çabuk yardıma gelirim. Doktor Caldwell, sizi bu görevden muaf tutuyorum çünkü elleriniz hâlâ kötü durumda ve muhtemelen çok bir şey taşıyamazsınız. Zaten sadece iki çantamız var."

Justineau çavuşun gerekçe gösterme zahmetine katlanmasına şaşırdı. Parks, Caldwell'e düşünceli bir şekilde bakıyordu, belki de aklında başka bir şey vardı.

"Eh, burada yapabileceğimi pek çok şey var," dedi Caldwell. "Önce su filtreleme sistemiyle başlayacağım. Rosie teoride ortam havasını sıvılaştırarak su elde edebiliyor. Jeneratör çalışır çalışmaz bu özelliğini kullanmaya başlayabiliriz."

"Gayet iyi," dedi Parks ve Justineau'ya döndü. "Karanlık kökmeden dönmek istiyorsanız yola koyulsanız iyi olur."

Ancak Justineau henüz ayrılmaya hazır değildi. Melanie için endişeleniyor ve gerçeği öğrenmek istiyordu. "Seninle konuşabilir miyim?" dedi Parks'a, sesinin yankısının farkındaydı. "Özel?"

Parks omuz silkti. "Olur. Hızlı olaksa."

Makine dairesine döndüler. Justineau konuşmaya başlayacak-ken Parks kendi telsizini ona verip araya girdi. “Gallagher ve sen ayrılırsanız diye,” şeklinde açıklamasını yaptı. “Rosie’nin kokpitinin çılgın bir iletişim teçhizatı var ve seyyar olanlardan çok daha güçlü, bu yüzden telsizlerden birer tane alabilirsiniz.”

Justineau bakmaya bile tenezzül etmeden telsizi cebine attı. Lojistik üzerine tartışmalarla hedefinden şaşırılmak istemiyordu. “Melanie’nin sana ne dediğini bilmek istiyorum,” dedi Parks’a. “Ve nereye gittiğini.”

Parks ensesini kaşdı. “Gerçekten mi? Sana söylemememi istediği halde?”

Justineau adama dik dik baktı. “Onu tek başına dışarı bıraktın. Melanie’ye yönelik bir tehdidin umurunda bile olmadığını adım gibi biliyorum. Ama benim umurumda. Ve onu dışarı göndermekte neden bir sakınca görmediğini bilmek istiyorum.”

“Yanılıyorsun,” dedi Parks.

“Öyle mi? Ne hakkında?”

“Benim hakkımda.” Kalçasını jeneratörün açılmış kaputuna yasladı, kollarını kavuşturdu. “Pekâlâ, o kadar da yanılmıyorsun. Birkaç gün önce çocuktan kurtulmamız gerektiğini söyledim. O zamandan beri iki kere hayatımızı kurtardı ve dahası, oldukça iyi bir öncüye dönüştü. Onu kaybetmek beni üzer.”

Justineau konuşmak üzere ağzını açtı ama Parks henüz bitirmemişti. “Ayrıca insanların dikkatini bize çekebileceği için kendi başına dolanmasına izin vermek hiç de sonuçları olmayan bir karar değil. Ama bana anlattığı şeyden sonra o senaryo kötünün iyisi gibi geldi.”

Justineau’nun ağzı biraz daha kurumuştı. “Sana ne söyledi?”

“E-engelleycimizin artık bir boka yaramadığını söyledi, Helen. Bu sabah oldukça ince bir tabaka sürdük çünkü dördümüze sadece yarım tüp kaldı. Bu araçta biraz olur sanıyordum ama yokmuş.

Doktor Caldwell'in laboratuvarında kullandığı mavi jelden var ama o sadece dezenfektan. Kokuyu örtmez.

"Senin anlayacağın, çocukcağız gün boyu bizim kokumuzu almış ve tüm bu süre boyunca hissettiği açlıktan neredeyse deliye dönmüş. Kendini kaybedip birimizi ısıracağından korkmuş. Özellikle de seni. Ve bu yüzden bunların hiçbirini sana anlatmamamı istedi. Onu bu şekilde, tehlikeli bir hayvan olarak görmeni istemiyor. Onu sınıfındaki bir çocuk gibi düşünmeni istiyor."

Justineau birden sersemledi. Sırtını duvarın soğuk metaline yasladı, baş dönmesinin geçmesini bekledi.

"Zaten..." dedi. "Zaten öyle düşünüyorum."

"Ben de aynen öyle söyledim. Ama bu açlığını dindirmedi. Bu yüzden onu serbest bıraktım."

"Sen?..."

"Onu dışarı çıkardım. Kelepçelerinden kurtardım ve o da bastı gitti. Kelepçeler burada, dönüşünü bekliyor." Çekmecelerden birini açtı ve kelepçeler orada, sarmal vaziyette dertop olmuş tasmanın yanında, düzgün bir şekilde duruyordu. "Ağızlığı kendi başına nasıl çıkaracağını gösterdim, sanki çoktan anlamamış gibi. Sadece birkaç deri kayış. Yiyecek bir şeyler bulana kadar dışarıda kalacak. Büyük bir şey. Planı patlayana kadar yemek. Midesi dolana kadar geri dönmek. Belki bu şekilde beslenme refleksini bir süre geçiştirebilir."

Justineau, Melanie'nin ayrılmadan önceki halini düşündü; anı irkilmeler ve genel bir tedirginlik. Şimdi anlıyordu. Ne çektiğini şimdi görebiliyordu. Anlamadığı şey ise Parks'ın ağızlık ve kelepçeler hakkındaki fikrini değiştirmesiydi. Aynı anda hem şaşırmış hem de içerlemişti Justineau. Ekibin diğer üyelerinin (özellikle de Parks'ın!) ona aynı güveni duymaya başlamasının, Melanie'yle kurduğu bağı bir şekilde tehdit ettiğini hissediyordu.

“Seni ısırmasından korkmadın mı?” diye sordu. Kendi sesindeki sahte kinayeyi duyunca birden midesi bulandı. “Yani... onu yanımızda tutabilir miyiz dersin? Acıkmış olmasına rağmen?”

“Eh, hayır,” dedi Parks ifadesiz bir şekilde. “Bu yüzden gitmesine izin verdim. Yoksa kelepçeleri çıkarırken mi korkup korkmadığımı soruyorsun? Hayır, korkmadım çünkü silahımı ona doğrultmuş-tum. Bu çocuk sıradışı... benzersiz belki daha iyi bir tanım olur ama sonuçta neyse o işte. Onu benzersiz kılan şey durumunun farkında olması. Kendine hiç müsamaha göstermiyor. Çoğu insan onu örnek alabilir.”

Justineau’ya boşalttığı çantasını uzattı.

“Beni mi kastediyorsun?” diye sordu Justineau. “Üzerime düşeni yapmıyor muyum yani?”

O an bir tartışmaya girmek Justineau’ya kendisini iyi hissettirecekti ama Parks pek istekli değil gibiydi. “Hayır, seni kastetmedim. Genel olarak söyledim.”

“Genel olarak insanları mı kastettin yani? Bir filozof gibi davranıyorsun.”

“Aksi bir piç kurusu gibi davranıyorum. İşimde hep bu kıyafeti giyerim. Sanırım sen de fark etmişsindir.”

Yanlış bir değerlendirme yapan Justineau duraksadı. Parks’ın kendisiyle dalga geçebileceğini tahmin etmiyordu. Ama ona bakılırsa fikrini değiştirebileceğini de hiç düşünmüyordu.

“Başka bir sözleşme kuralı var mı?” diye sordu. Hâlâ üstü örtülü bir şekilde saldırıyordu, henüz yatışmamıştı. “Alışveriş sırasında nasıl hayatta kalınır? Günümüz şehir hayatı için en iyi tavsiyeleriniz?”

Parks bu sorunun cevabını Justineau’nun beklediğinden daha uzun süre düşündü.

“Kalan tüm e-engelleyiciyi kullan,” önerisini getirdi. “Ve ölme.”

Gallagher tek başına olmayı diliyordu.

Helen Justineau'dan hoşlanmadığından değildi. Bilakis, ondan çok hoşlanıyordu. Onun gerçekten güzel olduğunu düşünüyordu. Cinsel fantezilerinin çoğunda Justineau başrol ya da yardımcı rol alıp, genelde oğlu yaşındaki genç bir delikanlıyı tavlayan ve ipleri eline alan oldukça tecrübeli ve tamamen yoldan çıkmış yaşlı bir kadını oynuyordu. Eline aldığı ipler de çoğu zaman gerçek ipler oluyordu.

Ancak bu, onunla devriyeye çıkmış olmayı daha da sıkıntılı bir işe dönüştürüyordu. Onun önünde gerçekten aptalca bir şey söylemekten ya da yapmaktan korkuyordu. Hızla karar alması gereken bir durumda kalıp akli fikri Helen'de olduğu için hiçbir şey düşünememekten korkuyordu. Ne kadar korktuğunu saklayamamaktan korkuyordu.

Birbirleriyle konuşamamaları da bu duruma tuz biber ekliyordu. Pekâlâ, arada sırada, bir sokağın sonuna gelip nereden devam edeceklerine karar vermeleri gerektiğinde kısa kısa bir şeyler mırıldanıyorlardı. Ancak bunun dışında tamamen sessizlik içinde, Çavuş Parks'm onlara öğrettiği ağır çekim ayak sürüme halinde ilerliyorlardı.

Bu biraz abartı gibi gelmeye başladı bir süre sonra. O aptal isimli zırlı araçtan ayrıldıklarından beri geçen bir saatte sadece dört canlı acıkmış görmüşlerdi ve hiçbiri de yakınlarında değildi.

Derken ilk ölü acıkmış gördüler. Diğer hepsi gibi meyve vermişti ancak bu seferki yüzüstü düşmüş ve devasa beyaz gövde zavallı piç kurusunun sırtından fışkırmıştı. Helen Justineau keyifsiz ve düşünceli bir şekilde ona baktı. Gallagher, Justineau'nun acıkmış kızı düşündüğünü tahmin ediyordu. Sanki Çöküş öncesi bir anne gibi, dünyanın büyük ve hastalıklı insanlarla bir yer olduğunu düşünüyor, kızının nerede olduğunu merak ediyordu.

Evet. Dünya gerçekten hastalıklı insanlarla doluydu. Gallagher pek çoğuyla akrabaydı. Üs düştüğünde pek çoğuyla daha tanışmıştı. Şu anda hissettiği huzursuzluğun kısmi (belki de en büyük) sebebi ona mantıklı gelmeyen bir yönde ilerliyor oluşuydu. Elbette, eve dönüyordu. Ancak bu ona, bir şekilde kurtulduğu tuzaga ayağını yeniden sokmak gibi geliyordu. Tabii ki üsse geri dönemezlerdi. Artık bir üs yoktu ve üssü yerle bir eden piç kuruları da hâlâ onları takip ediyor olabilirlerdi. Ancak Gallagher, Beacon'ı bir sığınak olarak göremiyordu. Tersine, onu yutmak için açılmış bir ağız olarak görüyor.

Genç adam, bu çaresizlik hissinden kurtulmaya çalıştı. Bir asker gibi görünmeye ve hissetmeye çabalıyordu. Varlığının Helen Justineau'ya güven vermesini istiyordu.

Her iki yanında dükkânların bulunduğu uzun bir yoldaydılar ancak dükkânların hepsi çok uzun zaman önce yağmalanmıştı. Çok açıktaydılar, buraya yolu düşmüş herkes için kolay hedeflerdi. Muhtemelen çoğu Çöküş'ün ilk dönemlerinde yağmalanmıştı.

Bu yüzden dikkatlerini içeri girmenin ve araştırmanın daha zor olduğu ara sokaklardaki evlere çevirdiler. Her şeyden önce bir acıkmış kontrolü yapılması lazımdı. Ve eve girerken olabildiğince az ses çıkarmalıydılar çünkü etrafta acıkmış varsa gürültü onları elbette eve çekecekti. Eve girdikten sonra bir keşif daha yapılmalıydı. Evlerden herhangi birinde sürüyle acıkmış (evin eski sahipleri veya davetsiz misafirler) bulunabilirdi.

Her şey yavaş ilerliyor ve insanın sinirlerini harap ediyordu.

Aynı zamanda iç karartıyordu çünkü adamakıllı yağmur yağmaya başlamıştı. Çirkin, gri gökyüzü üzerlerine işiyordu.

Ve son olarak, sıkıcıydı. Eğer bir şey aynı anda hem korkunç hem de sıkıcı olabilirse tabii. Evlerin hepsi Gallagher'a aynı geliyordu. Karanlık. Küf kokusu, ayak altında süngerleşmiş halılar, çürüyen perdeler ve iç duvarlarda siyah küf ve pas. Bunların yanı sıra ayağınıza takılıp sizi neredeyse yere devirmekten başka hiçbir işe yaramayan milyonlarca şey daha. Sanki Çöküş'ten önce insanlar hayatlarının tümünü kendilerine mobilyalar, süslemeler, kitaplar, oyuncaklar, resimler ve ellerine ne geçerse ondan bir koza yaratmakla geçiriyormuş. Sanki bu kozadan başka bir şeye dönüşmüş olarak yeniden doğmayı umut eder gibi. Ve bazılarının başına tam da bu gelmişti ama umdukları gibi değildi.

Justineau ve Gallagher evlerin çoğunda sadece mutfak kontrol edecek kadar kaldılar. Bazı evlerde gözden geçirebilecekleri bir kalorifer dairesi ya da bir garaj da vardı. Leş gibi ve cerahatli pisliklerle dolu olduklarını bildikleri buzdolaplarından ve derin donduruculardan hiç tereddütsüz uzak durdular. Aradıkları büyük ikramiye konserve ve uzun ömürlü gıdalardı.

Ancak hiçbir şey bulamadılar. Mutfaklar bomboştu.

Bir sonraki sokağa geçtiler ve aynı sonuçla karşılaştılar. Sokağın en sonunda parlak yeşil kapılı bir depo garaj vardı ve neredeyse fark etmeden yanından geçip gidiyorlardı. Ancak hemen yan tarafında yağmalanmış bir dükkân bulunuyordu, Justineau yavaşlayıp durdu.

"Benim düşündüğüm şeyi mi düşünüyorsun?" diye sordu Gallagher'a.

Gallagher o konuşana kadar hiçbir şey düşünmüyordu ama şimdi hızla düşünmeye başladı ki *ha?* dışında bir şey diyebilsin.

"Depo dükkâna ait olabilir," diye tahmin yürüttü.

"Aynen öyle. Ve içeri kimse girmemiş gibi görünüyor. Bir göz atalım asker."

Garaj kapısını denediler. Kilitliydi. Kapı hafif, ince bir metal-den yapılmıştı ki bu bir açıdan iyi (kırmaması zor olmayacaktı) bir açıdan da kötüydü (kapıya vurdukları her darbe feci bir gürültü çıkaracaktı).

Gallagher kasaturasını kapının bir köşesinin altına sıkıştırıp geri çekti. Metal, yüksek ve tiz bir ciyaklamayla kıvrıldı. Çerçeve-den yeterince uzaklaştığında Gallagher ve Justineau parmaklarıyla metalin kenarlarını kavrayıp ağır ağır, sabit bir şekilde ittiler. Hâlâ aynı sürtünme sesi çıksa da yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

En uzun kenarı doksan santim kadar olan üçgen şeklinde bir boşluk oluşturdular. Sonra endişeli bir halde etraflarına bakıp dinlediler. Sokağın iki tarafında da yaklaşmakta olan bir şeyin görüntüsü ya da sesi yoktu.

Ellerinin ve dizlerinin üzerinde sürünerek içeri girdiler. Gallagher fenerini yakıp etrafa tuttu.

Garaj kutularla doluydu.

Çoğu boştu. Dolu olanların çoğunda yiyecek değil, gazete ve dergiler, çocuk oyuncakları, kırtasiye malzemeleri bulunuyordu. Geri kalanlarda ise yiyecek vardı ama ağırlıkla atıştırmalık şeylerdi. Cips paketleri, fıstık, domuz eti dilimleri. Çikolatalar ve bisküviler. Tüpler içinde, bir tüfek kurşunu uzunluğunda eritilmiş şekerler. Ayrıca paketlenmiş kekler.

Ve şişeler. Her çeşit şişe. Limonata, portakal suyu, kola, kuş üzümü suyu ve zencefilli bira. Su yoktu ama hayal edebileceğiniz diğer her şey vardı, tabii hayal gücünüz kendisini sakarin ve karbondioksit bandırmışsa.

“Sence hâlâ kullanılabilir durumda olan var mıdır?” diye fısıldadı Gallagher.

“Anlamanın tek bir yolu var,” diye fısıldayarak cevapladı Justineau.

Plastik paketleri açıp içindekileri dikkatlice dişleyerek bir çeşit gözü kapalı yemek testi yaptılar. Cipsler kötü kokuyordu, yumuşak ve

ufalanmışlardı. Ekşi, insan terine benzer bir tatları vardı. Gallagher ve Justineau hemen ağızlarındakini tükürdü. Ancak bisküviler iyi durumdaydı. "Hidrojenize yağlar," dedi Justineau ağzından kırıntılar saçarak. "Herhalde kahrolası kâinatın sonuna kadar dayanırlar." En iyi durumdakiler fıstıklar. Gallagher lezzetlerine inanamadı, en az et kadar tuzlu ve yoğundu. Kendine hâkim olabilene kadar üç paket yedi.

Başını kaldırdığında Justineau'nun kendisine gülümsediğini gördü ancak bu kötü niyetli değil, arkadaşça bir gülümsemeydi. Gallagher ikisinin bu saçma sapan ziyafeti paylaşmasından ve garajın alacakaranlığında Justineau'nun onun kızardığını görememesinden memnun bir halde yüksek sesle güldü.

Telsizi açıp Çavuş'a eve domuz eti getirdiklerini söyledi. Ya da en azından domuz eti çeşnili bir şeyler. Parks onları olabildiğince içten bir şekilde kutladı ve ellerindekini yüklenip geri dönmelerini söyledi.

İkili sırt çantalarını ve ceplerini doldurduktan sonra birer çift kutuyu da yüklendi. On dakika sonra tekrar dışarı çıktıklarında sokağın hâlâ kendilerine ait olduğunu gördüler.

Neşe içinde eve yollandılar. Avcı-toplayıcı işini yapmışlardı ve iyi de yapmışlardı. Şimdi mamutu mağaralarına götürüyorlardı. Karanlıkta bir kamp ateşi yakılacak, âlem yapılacak ve hikâyeler anlatılacaktı.

Ya da belki de bunların hiçbiri olmayacaktı. Ama şansları yaver giderse kilitli bir kapı, düzgün bir yemek ve Fleetwood Mac olacaktı.

Doktor Caldwell, Wainwright Evi'ndeki erkek acıkmışın beyin dokusunu içeren altı plastik kabı açıp önündeki yeni dezenfekte edilmiş yüzeye yan yana koydu. Laboratuvarın masa tezgâhları mermer tozu, boksit ve polyester karışımı sentetik bir mermerdendi. Gerçek taş kadar soğuk değildi. Caldwell alev alev yanan ve zonklayan ellerini üstüne koyduğunda masa pek bir rahatlama sağlamadı.

Numunelerin her birinden mikroskop lamaları hazırladı. Bunun için ATLUM'u kullanmadı zira Rosie'nin hâlâ çalışan bir güç kaynağı yoktu, ayrıca eldeki materyal acıkmışın kafatasından bir kaşık yardımıyla çekip çıkarılmıştı. Doğal katmanları içinde durmadığına göre o kadar ince bir şekilde dilimlenmesine gerek yoktu.

Caldwell ATLUM'a daha sonra, başka numuneler için ihtiyaç duyacaktı.

Şimdilik beyin dokusundan aldığı ufak parçaları olabildiğince ince bir halde lamaların üstüne yerleştirdi, her birine bir damla renklendirici ekledi ve büyük bir dikkatle kapları kapattı. Bandaj, hareketlerini yavaşlattığı için tüm bunlar normalden daha uzun sürdü.

Altı doku numunesi. Kullanıma uygun beş renklendirici; seryum sülfat, ninhidrin, D282, brom krezol ve p-anisaldehit. Caldwell en çok bir floresan lipofil karbosiyanin olan ve ince nöron yapılarında yüksek kabartma sağlamada etkisi bilinen D282'den umutluydu. Ancak diğer renklendiricileri de görmezden gelecek

değildi, sonuçta elinin altındaydılar. Her biri önemli bir bilgi verme potansiyeline sahipti.

Normal şartlar altında şimdi yapılacak şey, laboratuvarın bir köşesinde bir yol matkabının piçi ve *Yıldız Savaşları* üçlemesinden bir Stormtrooper gibi (tamamen beyaz seramikten, pürüzsüz, yontulmuş kıvrımlar) duran transmisyon elektron mikroskobunu çalıştırmak olurdu.

Ancak yine elektrik yoktu, yine elektrik yoktu. Çavuş Parks onu besleyene kadar mikroskop uyanıp Caldwell'e hizmet etmeyecekti.

O zamana kadar Caldwell dikkatini spor kesesine verdi. Laboratuvarında, bir tarafında iki dairesel delik bulunan bir dizi manipülatör hazne vardı. Delikler büzülmüştü. Dirseğe kadar uzanan plastik eldivenler bu deliklerden içeri girip dolgu jeli ve mekanik ayarlamayla hava geçirmez bir alan yarattı.

Spor kesesi bu tankların içinde laboratuvarın geri kalanından güvenli bir şekilde tecrit edildikten sonra Caldwell onu incelemeye başladı. Eldivenli parmaklarıyla spor kesesini açmaya çalıştı ama başaramadı. Dış kabuk sert, elastik ve oldukça kalındı. Caldwell bir neşterle bile zorlandı.

İçinde sonsuz sarmallar halinde Caldwell'in açtığı delikten gri sabun köpükleri gibi dökülen saf spor parçaları bulunuyordu. Meraklanan Caldwell parmağını bastırdı. Herhangi bir dirençle karşılaşmadı. Yoğun içeriklerine rağmen sporların hiçbir kütlesi yokmuş gibiydi.

Caldwell bunu yaparken artık laboratuvarında yalnız olmadığını fark etti. Çavuş Parks içeride ve sessiz sessiz onu izliyordu. Elindeki silahı (tüfeği değil, tabancası), o çeşit bir şeyi işte laboratuvar gibi medeni ve silahın ait olmadığı bir yerde ne kadar gelişigüzel bir şekilde taşınabilirse öyle taşıyordu.

Caldwell onu bir süre görmezden geldi ve iç yapısını incelemek için gri su kabağını dikkatlice kesmeye devam etti.

Gözlerini ve dikkati haznenin içindekilerden ayırmadan, “İyi haber şu ki...” dedi, “spor kesesinin kabuğu aşırı derecede dirençli. Yerlerde gördüklerimizin hiçbirisi kırılıp açılmamıştı ve onları çıplak elle açmak da mümkün değil. Filizlenmeleri için çevresel bir etkenin tetiklemesine ihtiyaç duyuyor gibiler ve şu ana kadar bu tetikleme gerçekleşmemiş.”

Parks cevap vermedi. Hâlâ kıpırdamadan duruyordu.

“Hiç bilim alanında bir kariyer hayal ettiniz mi çavuş?” diye sordu Caldwell, sırtı hâlâ ona dönükken.

“Pek etmedim,” dedi Parks.

“İyi. Bunun için gerçekten fazla aptalsınız.”

Çavuş, doktorun yanına yaklaştı. “Bir eksiğim olduğumu mu düşünüyorsunuz?” dedi. Caldwell tabancadan haberdardı. Aşağı doğru baktığında silah tam görüş alanında kalıyordu. Çavuş onu iki eliyle, ateşlemeye hazır biçimde tutuyordu.

“Evet.”

“Neyim eksikmiş?”

Caldwell neşteri bırakıp ellerini oldukça yavaş bir biçimde eldivenlerden ve hazneden çıkardı. Sonra dönüp çavuşun gözlerine baktı. “Rengimin solduğunu ve terlediğimi görüyorsunuz. Gözlerimin kızardığını görüyorsunuz. Yürürken yavaşladığımı görüyorsunuz.”

“Evet, görüyorum.”

“Ve teşhisiniz hazır.”

“Doktor, ne bildiğimi biliyorum ben.”

“Ah, ama bilmiyorsunuz çavuş. Gerçekten bilmiyorsunuz.” Caldwell sol elindeki bandajları açmaya başladı. Çavuşun görmesi için elini kaldırdı. Beyaz kumaş düşünce doktorun teni açığa çıktı. Elin kendisi bembeyaz ve biraz büzüşmüştü. Bileklerinden koluna kırmızı şeritler çıkıyordu. Aslında eli havada olduğu için “iniyor” demek daha doğru olurdu ancak burada yerçekiminin bir önemi yoktu. Zehir doktorun kalbine doğru yolunu buluyor ve yerel coğrafi yapının kaprislerine kulak asmıyordu.

“Kan zehirlenmesi,” dedi Caldwell. “Şiddetli iltihaplı kan zehirlenmesi. Buraya geldiğimizde yaptığım ilk şey kendime koca bir doz amoksisilin vermek oldu ama neredeyse eminim ki artık çok geç. Bir acıkmışa dönüşmüyorum çavuş. Sadece ölüyorum. O yüzden lütfen beni rahat bırakın da işime devam edeyim.”

Ancak Parks bir süre daha olduğu yerde kaldı. Caldwell anlayabiliyordu. Parks basit, birleştirici çözümleri olan sorunları tercih eden bir adamdı. Caldwell’in de öyle bir sorun olduğunu sanmıştı ama şimdi öyle olmadığını fark ediyordu. Bakış açısındaki değişiklikle başa çıkmakta zorlandı.

Caldwell anlıyordu ama gerçekten yardım edemezdi. Ve çok da umurunda değildi. Şu anda önemli olan şey, uzunca bir duraklama dönemi sonrası nihayet yeniden umut vaat etmeye başlayan araştırmasıydı.

“Bu meyvelerin tehlikeli olmadığını mı söylüyorsun?” diye sordu Parks.

Caldwell güldü. Elinde değildi. “Hiç değil,” diyerek ona garanti verdi. “Tabii tüm gezegenin yok olması olasılığı sizi rahatsız etmiyorsa.”

Parks’ın ne hissettiğinin şıp diye anlaşılabilirdi yüzü önce rahatlama, sonra şaşkınlık ve nihayet şüphe sinyali verdi. “Ne?”

Caldwell, Parks’ın kıymetli cehalet köpüğünü patlatmak zorunda olduğu için neredeyse üzgündü. “Sana spor kesesinin acıkmış mikrobunun sporlarını taşıdığını daha önce söylemiştim. Ama bunun ne anlama geldiğini pek anlamamış gibisin. Olgunlaşmamış, aseksüel haliyle *Ophiocordyceps*’in küresel medeniyetimizi yerle bir etmesi üç sene sürdü. Hastalığın hemen dünya çapında bir salgın statüsüne erişmemesinin, mikrop kapmayan insanların hayatta kalabilmesinin tek sebebi, olgunlaşmamış organizmanın sadece neoten bir biçimde biyoakışkanlarla yayılabilişiydi.”

“Doktor,” dedi Çavuş acı içinde, “eğer bir ansiklopedi gibi konuşmaya devam edersen...”

“Kan ve tükürük, Çavuş. Hastalık kan ve tükürüğün içinde yaşıyor. Açık havaya çıkmayı sevmiyor ve açık havada gelişmiyor. Ancak yetişkin form...” Haznenin dibinde yuvalanmış zararsız beyaz küreyi işaret etti. “Evet, yetişkin form kimseye acımayacaktır. Her spor kesesinde tahminen yaklaşık bir milyon ile on milyon arası spor bulunuyor. Bunlar doğum yerlerinden onlarca, yüzlerce kilometre öteye gidebilecek kadar uçucu ve hafif olacaklar. Eğer atmosferin üst katmanlarına çıkarlarsa ki bazıları çıkacaktır, kıtaları aşabilirler. Haftalar, aylar, belki yıllarca dayanacak kadar dirençli olacaklar. Ve onları teneffüs ederseniz mikrop kapacaksınız. Bir acıkmışın geldiğini görebilirsin ama bir milimetreden daha küçük bir organizmayla işin zordur. Onu görmekte zorlanırsın, uzakta tutmakta da. Tahminim, İnsanlık 1.0’dan geriye kalanların, bu kozalardan birisinin açılmasından sonra bir ay içinde dükkânı tamamen kapatacakları yönünde.”

“Ama... açılmayacaklarını söylemiştin,” dedi Parks sarsılmış bir halde.

“Kendi başlarına açılmayacaklarını söyledim. Bu bir spor türü, bir mutant formu, gelişimi de paralel biçimde rastlantısal olarak ilerliyor. Ama eninde sonunda tetikleyici olay, artık her nasıl olcaksa, gerçekleşecektir. Eli kulağındadır ve gerçekleşme olasılığı yavaş yavaş yüzde yüze doğru artmakta.”

Parks’ın buna söyleyecek bir şeyi yok gibiydi. Sonunda geri çekilip doktoru işiyle baş başa bıraktı. Ve çavuşun varlığı onu yavaşlatmamış olsa da doktor yalnız kaldığına çok daha mutlu oldu.

Helen Justineau yağma seferinden beklediğinden daha çok keyif almıştı. Kieran Gallagher'ın arkadaşlığıyla geçen zamanı sürpriz bir biçimde dayanılabilir bulmuştu.

Ancak karanlık çökmeden sadece on dakika önce Rosie'ye dönüp Melanie'nin hâlâ ortalıklarda olmadığını gördüklerinde endişe eski bir Monty Python skecindeki on ton ağırlık gibi üstüne çöktü. Melanie bunca zamandır neredeydi? Yiyecek bir şeyler bulması ne kadar zor olabilirdi?

Justineau, Stevenage'daki tilkiyi hatırladı. Melanie'nin hayvanı yakalayışını görmemişti ama tilki kollarında debelenirken yürüyüşünü izlemiş, dengesini kaybetmemek için hayvanın ağırlığını bir sağa bir sola verişini görmüştü. Eğer bir tilki yakalayabiliyorsa bir tavşan, bir fare, bir sokak köpeği, bir kedi ya da bir kuş yakalaması hiç zor olmamalıydı.

Melanie'nin dışarıda neyle karşılaşmış olabileceğini bilmek mümkün değildi. Justineau, Er İşlevsel ile takılıp yemek arayacağına Melanie'yi bulmaya çalışmalıydı.

Gallagher'a karşı hissettiği bu içgüdüsel hor görme dalgasından derhal suçluluk duydu. Aslında adamın kusurları sadece genç ve acemi oluşu, bir de söz konusu Çavuş Parks olduğunda tamamen putperest kesilmesi idi.

O anda Justineau Çavuş Parks'ın biraz suskun ve içe kapanık olduğunu fark etti. Buldukları yiyeceklere şöyle bir bakıp onları bir kafa sallama ve homurdanmayla övdükten sonra hemen motor odasına döndü.

Justineau onu takip etti. "Eğer geri dönmezse ne yapacağız?" dedi.

Çavuş başını parçalarına ayırmaya başladığı jeneratörün derinliklerine gömmüştü. "Sence ne yapalım?" Sesi boğuk geliyordu.

"Gidip onu arayacağım," dedi Justineau.

Parks bunu duyar duymaz ayağa kalktı, Justineau da zaten bu yüzden söylemişti. Bu karanlıkta dışarı çıkmayı aklından bile geçirmiyordu. Bunun anlamı olmazdı. Sokaklardaki diğer herkese ve her şeye varlığını ve yerini ilan etmeden fener kullanamazdı. Fener olmadan da kör gibi olurdu, fenerin varlığı da çok az bir fark yaratırdı. Acıkmışlar hareket eden ışığa ya da Justineau'nun kokusuna ya da vücut sıcaklığına kilitlenir ve dakikasında tepesine binerlerdi.

Bu yüzden Parks ona tüm bunları daha kaba ve daha vurgulu bir bir şekilde anlatırken Justineau tenezzül edip de dinlemedi bile. Bitirmesini bekledi ve tekrarladı: "O halde ne yapacağız?"

"Yapabileceğimiz hiçbir şey yok," dedi Parks. "Dışarıda senin ya da benim olacağımızdan çok daha güvende. Hem zeki de bir çocuk, gece inerken saklanıp gün ışığını beklemesi gerektiğini bilir."

"Ya geri dönüş yolunu bulamazsa? Ya karanlıkta kaybolur ya da dönüş yolunu unutursa? Ne kadar uzağa gittiği hakkında hiçbir fikrimiz yok ve bu sokakların hepsi ona büyük ihtimalle birbirinin aynısı gibi geliyordur. Gün ışığında bile bizi tekrar bulamayabilir."

Parks ona sert bir bakış attı. "İşaret fişeği falan atmam," dedi. "Eğer aklından geçen buysa unut."

"Ne kaybederiz ki?" diye sordu Justineau. "Kahrolası bir tank-tayız Parks. Kimse bize dokunamaz."

Parks o ana kadar elinde tuttuğu kullanma kılavuzunu bir kenara atıp bir İngiliz anahtarı aldı. Justineau bir an için adamın bununla kendisine vuracağını sandı. Anlık bir şaşkınlıkla Parks'ın da en az kendisi kadar gergin olduğunu fark etti. "Bize dokunmaları gerekmez," dedi zalimce. "Kapımızın önünde bir iki gün kamp kurmaları yeter. Bir kuşatmaya karşı koyacak kadar iyi bir yerde değiliz Helen. Tuzlu fıstık ve portakallı kekle olmaz."

Justineau aslında onun haklı olduğunu farkındaydı. Fakat bunun önemi yoktu, zira ona sırt çantasını verirken Parks'ın yere koyduğu yığının içinden işaret fişegi tabancasını çoktan almıştı. Silah şimdi kot pantolonunun beline takılıydı, bir şişkinlik bile yaratmıyordu. Justineau ışıktan uzakta durdukça sorun çıkmayacaktı.

Ancak Parks'ın içini yiyip bitiren şey Justineau'nunkiyle aynı değildi. Bunun ne olduğunu bilmemek Justineau'yu rahatsız ediyordu. "Sorun ne?" diye sordu. "Biz yokken bir şey mi oldu?"

"Hiçbir şey olmadı," dedi Parks fazla aceleci bir tavırla. "Ama e-engelleyicimiz bitti ve burada onun yerine kullanabileceğimiz hiçbir şey yok. Bundan böyle her dışarı adım atışımızda, arkamızda kapımızın önüne kadar uzanan bir koku bırakacağız. Ve eğer çocuk geri dönecek olursa onu kontrol altında tutmak için bir ağızlık ve tasmadan çok daha fazlasına ihtiyacımız olacak. Sürekli kokumuzu alıyor olacak. Bunun onu nasıl etkileyeceğini düşünüyorsun?"

Bu soru acımasız ve üstü örtük bir biçimde Justineau'nun zihnine ulaştı. Bir an için konuşmadı. Kapıldığı beslenme çılgınlığının üsteyken Melanie'ye neler yaptığını hatırladı. Melanie'nin Rosie'nin içinde yine aynı şekilde kontrolünü kaybettiğini hayal etti.

Sadece ağızlığı ve kelepçeleri takmak için bile olsa onu nasıl içeri alacaklardı?

Parks'ın olaylara her açıdan bakan ve kılı kırk yaran bir adam olduğunu bildiği için bunların ne kadarını daha önceden düşündüğünü merak etti. "Bu yüzden mi gitmesine bu kadar kolay izin verdin?" dedi. "Onu vahşi doğaya bıraktığını mı düşündün?"

“Sana ne düşündüğümü söyledim,” dedi Parks. “Sana yalan söyleyecek halim yok.”

“Çünkü dışarısı onun kahrolası doğal yaşam alanı değil,” diye devam etti Justineau. Sanki acı bir şey yutmuş da konuşarak çıkar-maya çalışıyor gibiydi. “Bu yer hakkında hiçbir fikri yok. Bizden bile az şey biliyor ve bizim de bir bok bildiğimiz yok. Yiyecek bulabilir ama bu, hayatta kalmakla aynı şey değil Parks. Hayvanlarla yaşıyor olacak. Hayvan gibi yaşıyor olacak. Yani nihayetinde bir hayvan olacak. Küçük kız ölecek. Geri kalan şey dışarıdaki acıkmışlara çok daha fazla benzeyen bir şey olacak.”

“Yemek yiyebilsin diye onu bıraktım,” dedi Parks. “Bundan ötesini düşünmedim.”

“Evet ama sen aptal biri değilsin.” Justineau onun dibine girmiş, Parks ise o dar alanda olabildiğince geri çekilmişti. Justineau fenerin ışığında sadece Parks’ın sıkıca kapanmış dudaklarını görebiliyordu. “Caroline düşünmeme lüksüne sahip. Sen değilsin.”

“Doktorun bir dâhi olduğunu sanıyordum,” diye mırıldandı Parks, ikna edici olmayan bir kayıtsızlıkla.

“Aynı şey. O da test tüplerinin dibinden ötesini göremiyor. Melanie’ye ‘denek no 1’ derken şaka yapmıyor. Ama sen daha iyi bilirsin. Eğer bir yavru kediye annesinden ayırıp sonra geri götürdüğünde, anne kedi sırf kokusu farklı diye yavrunun boynunu ısırırsa hata senindir. Eğer bir kuş yakalayıp konuşmayı öğretirsen ve kuş da kaçıp nasıl besleneceğini bilmediği için açlıktan ölürse suçun sana ait olduğundan şüphe etmezsin.

“Eh, Melanie bir kedi değil, öyle değil mi? Ya da bir kuş. Eğer onu bulduğun yerde bıraksan büyüdüğünde o tür bir şey olabilirdi. Bilinci olmayan, sadece yapması gerekeni yapan bir şey. Ama onun üstüne bir ağ attın ve onu evine getirdin. Ve o artık senin. Bir müdahalede bulundun. Borçlusun.”

Parks sustu. Justineau yavaşça arkasına uzandı ve işaret fişegi tabancasını sakladığı yerden çıkardı. Parks’ın onu görmesini sağladı.

Sonra motor odasının kapısına doğru yürüdü.

“Helen,” dedi Parks.

Justineau kış taraftaki silah mevkisinden geçti. Kilitli ama korumasızdı. Caldwell laboratuvardaydı ve Gallagher ise mürettebat alanında sanki porno bulmuş gibi eski CD’leri inceliyordu.

“Helen.”

Justineau kilidi açtı. Bunu ilk defa yapmıştı ama mekanizmanın nasıl çalıştığını anlamak zor değildi. Arkasına dönüp Parks’a baktığında çavuşun tabancasını çekip ona doğrultmuş olduğunu gördü. Ancak bu sadece bir saniye sürdü. Çavuşun eli yine yanına düştü ve Parks iç geçirir gibi, sanki ağır bir yükü yere bırakır gibi yanaklarını şişirip pufladı.

Justineau kapıyı açıp dışarı adım attı. Kolunu başının yukarısına doğru kaldırıp tetiği çekti.

Çıkan ses bir havai fişekinki gibi ancak daha boğuktu. Fişek Justineau’nun tepesindeki zifiri karanlığa doğru yükselirken bir ıslık sesi çıkardı.

Işık yoktu, hiçbir şey görülmüyordu. Ne de olsa silah oldukça eskiydi. Parks’m alet çantasındaki çoğu şey gibi Çöküş öncesi dönemdendi. Herhalde kör bir mermiydi.

Derken birdenbire Tanrı gökyüzünde bir ışık yakmış gibi oldu. Kırmızı bir ışık. Justineau Tanrı hakkında bir şeyler biliyorsa o da kırmızı rengi sevdiyordu.

Her şey gün ışığı varmış gibi aydınlandı ancak bu gün ışığına benzer bir şey değildi. Daha çok bir mezbahanın ışığına, bir korku filmine benziyordu. Ve birileri ışık geçirmez perdeleri, güçlendirilmiş küçük pencerelerin önüne indirmiş olsa bile ışık yine de Rosie’nin iç kısmına ulaşıyor olmalıydı çünkü Gallagher gelmiş Parks’ın hemen yanındaki kapıdan dışarı bakıyordu ve Caroline Caldwell de laboratuvardan çıkmaya tenezzül etmişti, adamların arkalarında durup şaşkınlık içinde kan kırmızısı geceyi izliyordu.

Parks tamamen boyun eğmiş bir sesle, “İçeri girsen iyi olur,” dedi Justineau’ya. “Bunu gören tek kişi Melanie olmayacak.”

Melanie kaybolmamıştı ama işaret fişeginin görüntüsü onu neşelendirdi.

Rosie'den bir kilometre kadar ötedeki bir evin çatısında oturuyordu. Oraya oturalı birkaç saat olmuştu, durmadan yağan sağanak yüzünden sıırıslılam olmuştu. Akşamüstü ilerleyen saatlerde nihayet karnını doyurduktan sonra gördüğü bir şeyi anlamlandırmaya çalışıyordu. O andan beri görüntüyü zihninde sessiz bir tekrarla oynatıp duruyordu.

Bir buçuk saat boyunca yağmurun düzleştirdiği ara sokakları ve ıslak bahçeleri araştırdıktan sonra yediği şey bir sokak kedisi olmuştu. Ve bundan nefret etmişti. Kediden değil, kovalama, yakalama ve yeme sürecinden. Açlık onu kontrol ediyordu ve şakası yoktu, ona tam olarak ne yapması gerektiğini söylüyordu. Kedinin karnını dişleriyle parçalayıp dışarı fırlayan şeye yumulduğunda benliğinin bir kısmı tamamen tatmin olmuş, huzura kavuşmuştu. Ancak bu korkunç vahşete ve pislığe belirli bir mesafede duran bir başka parçası da mevcuttu. Bu parçası kedinin hâlâ canlı olduğunu, Melanie kalbine ulaşmak için narin kaburgalarını kırarken hayvanın hâlâ titrediğini görmüştü. Kedi nafile bir şekilde pati atıp kolunda kanamaya bile yol açmayan sığ kesikler açarken hayvanın acıklı miyavlayışını işitmişti. Kazara iç organlarını yırtıp açtığında dışkısının acı kokusunu almış, altındaki yumuşak ete ulaşmak için bağırsakları flamalar gibi havaya saçtığını görmüştü.

Melanie kediye silip süpürmüştü.

Ve bunu yaparken bir sürü alakasız şey düşünmüştü. Hücresinin duvarında asılı, huzur içinde ve dikkatlice sütünü içen kedinin resmi. Melanie'nin anlamadığı ve Bay Whitaker'ın da açıklayamadığı, geceleri bütün kedilerin siyah olduğu şeklindeki deyiş. Bir kitaptaki bir şiir.

Küçük kediciği seviyorum, kürkü öyle sıcak.

Ve onu incitmezsem bana zararı dokunmayacak.

Melanie küçük kediciği o kadar da sevmemişti. Küçük kedicik, Melanie'nin üste yediği iki adamın yarısı kadar bile lezzetli değildi. Ancak Melanie küçük kedicik sayesinde hayatta kalacağını biliyordu, açlığının artık biraz yatışacağını ve kendisine emirler yağdırmayacağını umuyordu.

Melanie doyduktan sonra sokaklarda dolaşmış, kendisini sefil ve tedirgin hissetmiş, yerinde duramamıştı. Hâlâ orada olduğundan emin olmak için Rosalind Franklin'in görebileceği bir alana gitmişti, sonra yine şu ya da bu sokağa sapmış, birkaç saatliğine kaybolmuştu. Henüz geri dönmek istemiyordu. Dönmeden önce sanki bir şeyler daha yemesi gerekecekmiş gibi hissediyordu.

Her defasında biraz daha uzağa yürümüş, ayaklarını biraz daha sürümüşü. Açlığının sınırlarını yokluyor, Çavuş Parks'ın Wainwright Evi'nin odalarını elinde tüfeği, gözleri bir o yana bir bu yana dönerek araştırdığı gibi Melanie de açlığın hissiyatını ve aciliyetini keşfediyordu. Burası düşman sahasıydı ve Melanie'nin burayı bilmesi gerekiyordu.

Rosie'den uzaklaştığı bir sefer, kendisini bir sürü penceresi olan büyük beyaz bir binanın önünde buldu. Zemin kattaki camlar devasa büyüklükteydi ve hepsi kırılmıştı. Yukarı katlarda hâlâ çerçevelerinde sağlam bir şekilde duran başka camlar vardı. Binanın önündeki tabelada ARTS DEPOT¹² yazıyordu; küçük bir ARTS ve devamında çok daha büyük bir DEPOT yazısı, kapının hemen

12 Arts Depot, Londra'daki bir sinema, tiyatro, konser ve sergi salonu. (ç. n.)

üstünde asılıydı. Kapı da camdan yapılmıştı, bu yüzden artık orada bile değil gibiydi. Sadece kenarlarında küçük kırık cam parçaları olan boş bir çerçeveden ibaretti.

İçeriden gürültüler geliyordu. Sanki yaralı bir hayvanın ciyaklaması gibi tiz, ani ve kısaydı.

Melanie yaralı bir hayvanın tam da ağzına layık olduğunu düşündü.

İçeri, oldukça yüksek tavanlı ve sonunda iki tane merdiven olan bir salona girdi. Merdivenler metaldendi ve insanın elini koyabileceği plastik kısımları vardı. Aşağılarında bir tabela daha bulunuyordu. Işık artık azalıyordu, Melanie yazıyı zorlukla okudu: ÇOCUKLAR YÜRÜYEN MERDİVENDE KUCAKTA TAŞINMALIDIR.

Melanie merdivenleri çıktı. Ağırlığını verdiğinde basamaklar önce metalik bir inleme çıkardı ve attığı her adımda sanki düşeceklermiş gibi birazcık kımıldandılar. Neredeyse geri dönecekti ancak binanın içinden gelen feryat ve ciyaklamaların sesleri gideerek artıyordu ve Melanie bunları ne çeşit bir hayvanın çıkardığını merak ediyordu.

Merdivenlerin tepesinde, duvarlarında resimler ile bol bol sandalye ve masa bulunan kocaman bir oda vardı. Birbirleriyle hiçbir alakaları yokmuş gibi görünen sözcükler ve çizimler içeren resimlerden bir şey anlamak imkânsızdı. Birinde *Twisted Folk Güz Turnesi* yazıyordu ve üstünde gitar çalan bir adam vardı. Ancak aynı adam aynı pozisyonda başka pek çok şeyi çalarken de görülüyordu; bir köpeği, bir sandalyeyi, başka bir adamı vb. Bazı masaların üstünde tabaklar, kupalar ve bardaklar bulunuyordu ancak kupa ve bardakların hepsi boştu ve tabaklarda belli belirsiz lekeler dışında hiçbir şey yoktu. Yiyecekler o kadar uzun zaman önce çürümüşü ki artık çürükler bile yok olmuştu.

Buradaki hiçbir şey acayip, yani bir başka deyişle canlı değildi. Melanie artık ciyaklamaların yanı sıra hızlı hareket sesleri işitiyordu. Ancak oda o kadar büyüktü ve o kadar yankı yapıyordu ki seslerin hangi yönden geldiğini kestiremiyordu.

Etrafına bakındı. Her tarafta merdivenler ve kapılar vardı. Rastgele bir merdiven seçti, sonra bir kapı. Sonra bir koridordan ve dokunuşuyla açılan iki ayrı kapıdan daha geçti.

Ve birden, bir uçurumun kenarında olduğunu fark etmiş gibi durdu.

Şimdi bulunduğu yer aşağıdaki kocaman odadan çok çok daha büyüktü. Tamamen karanlıktı ancak Melanie odanın büyüklüğünü yankı seslerinin değişiminden ve yüzüne vuran havanın hareketinden tahmin edebiliyordu. Bu konuda çok düşünmesine bile gerek yoktu. Mekânın çok geniş olduğunu biliyordu, o kadar.

Ve sesler altından geliyordu, öyleyse bu genişlik iki değil, üç boyutluydu.

Melanie ellerini öne uzatıp ileri adım attı. Bu küçük, bebek adımları onu hızla platformun ucuna kadar götürdü. Parmaklarının altında bir tırabzan ya da korkuluğun soğuk metali vardı.

Ses çıkarmadan durup ciyaklamaları, ayak seslerini ve gelip gitmekte olan diğer ritmik vuruş ve gümlmeleri dinledi.

Sonra birisi güldü. Tiz, keyifli bir sesle.

Melanie şaşkın bir halde olduğu yere çakıldı. Titrediğini hissedebiliyordu. Bu kahkaha Anne, Zoe ya da başka bir sınıf arkadaşına ait olabilirdi. Bu küçük bir kızın ya da küçük bir oğlan çocuğunun gülüşüydü.

Melanie neredeyse bağıracaktı ama bağırmadı. Hoş bir gülüştü ve Melanie gülen kişinin de hoş birisi olması gerektiğini düşündü. Ancak duyduğu tüm bu sesleri tek bir kişi çıkarıyor olamazdı. Kulağa oradan oraya koşuşturan birçok insanın sesi gibi geliyordu. Belki de karanlıkta bir oyun oynuyorlardı.

Melanie o kadar uzun süre bekledi ki tuhaf bir şey oldu. Görebilmeye başladı.

Oysa etrafta ışık yoktu. Sadece gözleri ona daha fazla bilgi verme kararı almıştı, o kadar. Bir defasında bir derste göz merceği uyumu diye bir şey öğrenmişti. Gözün çubuksu ve koni şeklindeki

retina hücreleri, özellikle de çubuksu olanları, duyarlılık alanlarını değiştirip bu sayede öncesinde zifiri karanlık gibi gelen şeylerde detaylar ve farklar görebiliyordu. Ancak bunun işlevsel sınırları vardı ve meydana gelen görüntü genelde siyah beyaz oluyordu, zira retina çubukları renk sınıflandırmada o kadar iyi değildi.

Bu farklı bir şeydi. Sanki odanın içinde görünmez bir güneş doğmuş ve onun ışığı sayesinde Melanie gün içinde olduğu kadar iyi görebilmeye başlamıştı. Ya da altındaki yer birkaç dakika içinde siyah bir okyanustan kurak bir alana dönüşmüştü. Bunun sadece acıkmışların yapabildiği bir şey olup olmadığını merak etti.

Bir tiyatro salonundaydı. Daha önce hiç görmemişti ama buranın bir tiyatro salonu olması gerektiğini biliyordu. Aynı yöne bakan dizi dizi koltuklar vardı ve baktıkları yerde ahşap zeminli, geniş, düz bir alan bulunuyordu. Bir sahne. İlk koltukların tepesindeki balkonda başka koltuklar da vardı ve Melanie işte burada, balkonun ucunda, aşağıdaki ana salona bakan bir yerde duruyordu.

Ve aşağıda birden fazla insan olduğu konusunda yanılmamıştı. En azından bir düzine kadarlardı.

Ancak oyun oynamıyorlardı. Yaptıkları oldukça farklı bir şeydi.

Melanie uzun bir süre, belki de onları dinlediği kadar ya da daha uzun bir süre sessizce onları izledi. Gözleri büyümüştü ve balkon korkuluklarını sanki aşağı düşmekten korkuyormuş gibi elleriyle sımsıkı kavramıştı.

Gürültüler ve hareketler bitene kadar izledi. Sonra elinden geldiğince sessiz bir şekilde oradan ayrıldı, döner kapılardan geçip merdivenlerden ilerledi.

Sokağa çıktığında yağmur şiddetini daha da artırmıştı. Sendeleterek birkaç adım attıktan sonra, üzerindeki eski grafiti belirsiz siyah ve gri izlere dönüşmüş olan bir duvarın gölgesinde durdu.

Yüzüne bir şeyler oluyordu. Gözleri yanıyor, boğazı düğümleliyordu. Neredeyse duş odasında musluklar açılıp hava acı spreyle dolduğunda aldığı ilk nefes gibiydi.

M. R. Carey

Ancak burada spreyl falan yoktu. Sadece ağlıyordu.

Zihninin bağımsız kalan ve kediyi yiyişini izleyen parçası da bu performansı takip ediyor ve yağmur yüzünden ağlayışının gerçek gözyaşları içerip içermediğini anlayamayışına biraz üzülmüyordu.

Gece tehlikeli seviyedeki tuz ve şeker içeriğine rağmen kimsenin tadını alamıyor gibi görüldüğü yemek sonrası ağır ağır, amaçsız bir biçimde ilerledi.

Justineau pencere aralıklarından birinden sokağa bakabilmek için koltuğunda iki büklüm olmuş, mürettebat alanında oturuyordu. Arkasındaki uyku kovuklarından Gallagher'ın düzensiz horlamasını işitebiliyordu. En üstteki döşeklerden birini seçmiş ve kendine bir yuva hazırlamak için diğer yataklardaki battaniyelerin çoğunu aşırırmıştı. Orada, rüyalar ve polyesterden oluşan bir surla dünyadan soyutlanmıştı, tamamen görünmez haldeydi.

Sadece o uyuyordu. Parks hâlâ jeneratörü sökmekle meşguldü ve durmaya da niyeti yok gibiydi. O yönden aralıklarla gelen tıkırtılar sayesinde Justineau, Çavuş'un ilerleme sağladığını anlıyordu. Aralıklarla duyulan küfürler ise Çavuş'un yaşadığı geçici aksiliklere işaret ediyordu.

İkisinin arasında Caldwell'in sessizlik içinde çalıştığı, gömme pilli bir Zeiss LSM 510 eşodaklı mikroskobunun altına lam ardına lam koyduğu, hepsi için deri kaplı defterine notlar aldığı ve sonrasında lamı dikkatlice numaralandırdığı bir plastik kutuya kaldırdığı laboratuvar bulunuyordu (taramalı elektron mikroskobu hâlâ Rosie'nin jeneratöründen gelecek hızlandırıcı bir elektrik akımı dokunuşunu bekliyordu).

Güneş doğduğunda Justineau biraz şaşırıldı. Bu varoluşsal çıkmazın sonsuza dek sürmesi ona gayet olası geliyordu.

Kırmızı tan yerinde ufak bir figür yan sokakların birinden çıkıp Rosie'nin kapısına ilerledi.

Justineau istemsiz bir çığlık atarak kapıyı açmaya koştu. Parks ondan önce oraya varıp kadının önünü kesti. İnce, boğuk bir ses duyuldu: çıplak eklemelerin nazikçe zırh kaplamaya vuruşu.

"Bu işi benim halletmeme izin vermelisin," dedi Parks, Justineau'ya. Gözlerinin altı çökmüştü, alnı ve yanaklarında yağ lekeleri vardı. Sanki az önce çini mürekkebi kanayan birisini öldürmüş gibi görünüyordu. Omuzlarında bitap, mağlup bir hal vardı.

"Acaba 'halletmek' ne anlama geliyor?" diye sordu Justineau.

"Sadece onunla ilk önce benim konuşacağım anlamına geliyor."

"Elinde bir silahla mı?"

"Hayır," diye homurdandı Parks sinirli sinirli. "Bunlarla."

Sol elindeki tasma ve kelepçeleri gösterdi.

Justineau bir an için tereddüt etti. "Kelepçelerin nasıl kullanıldığımı biliyorum," dedi. "Dışarı çıkıp onu alan neden ben olamıyorum?"

Parks elbisesinin kirli koluyla kirli kaşını sildi. "İsa aşkına," diye mırıldandı kendi kendine. "Çünkü kız gitmeden önce böyle yapmamı istedi Helen. Sana zarar vermekten çekiniyor, bana değil. İyi olduğundan neredeyse eminim, zira kapıya pençe ya da kafa atmak yerine nazikçe vurdu. Ancak ruh hali nasıl olursa olsun bu kapı açıldığında görmek istemeyeceği tek şey senin orada dikiliyor olman. Özellikle de beslenirken ağzına ya da elbiselerine kan bulaşmışsa. Anlıyorsun, değil mi? Temizlendikten ve kelepçeleri takıldıktan sonra onunla konuşabilirsin. Tamam mı?"

Justineau yutkundu. Boğazı kurumuştü. Aslına bakılırsa o da korkuyordu. Bilhassa son on iki saatin Melanie'de yaratmış olabileceği etkilerden korkuyordu. Kızın gözlerine baktığında orada yeni ve yabancı bir şey görmekten çekiniyordu. Tam da bu sebepten

karşılaşmayı ertelemek istemiyordu. Aynı şekilde önce Parks'ın ona bakmasını da.

Ancak istese de istemese de durumu anlıyordu ve Melanie'nin özel olarak talep ettiği bir şeye karşı gelemezdi. Geri adım atmalı ve Parks kapıyı açarken aracın iç bölmesine geçmeliydi.

Sürgünün çekildiğini, hidrolik destekli menteşelerin yumuşak bir ses çıkardığını işitti.

Derken kış taraftaki silah bölmesinden laboratuvara doğru kaçtı. Doktor Caldwell önce ilgisiz bir halde başını kaldırıp ona baktı. Daha sonra Justineau'nun tedirginliğinin ne anlama geldiğini fark etti.

"Melanie döndü," dedi doktor ayağa kalkarak. "Güzel. Onun için endişeleniyordum çünkü..."

"Kapa çeneni Caroline," diye atıldı Justineau vahşice. "Gerçekten. Çeneni kapa ve bir daha açma."

Caldwell ona bakmaya devam etti. Aracın kış tarafına doğru yürüyecek oldu ama Justineau yolunun üstündeydi ve ona geçit vermiyordu. İçinde büyüyen tüm bu öfke dışa taşmak üzereydi.

"Otur yerine," dedi Justineau. "Onu göremezsin. Onunla konuşamazsın."

"Hayır, konuşabilir," dedi Parks arkasından. Justineau döndü ve Parks'ın kapı aralığında durduğunu gördü. Melanie hemen arkasındaydı. Parks henüz kelepçeleri takmamıştı ancak Melanie ağızlığı çoktan başına geçirmişti bile. Sırılsıklamdı, saçları kafasının bir yanına ve tişörtü de kemikli bedenine yapışmıştı. Yağmur dinmişti, o halde bu ıslaklık dün geceden kalmış olmalıydı.

"Hepimizle konuşmak istiyor," diye devam etti Parks. "Ve sanırım biz de dinlemek isteyeceğiz. Bana az önce anlattıklarını anlat evlat."

Melanie dikkatle Justineau'ya, sonra daha da büyük bir dikkatle Doktor Caldwell'e baktı. "Burada yalnız değiliz," diyor. "Bir başkası daha var."

Mürettebat bölmesinde oturacakları yerleri seçtiler. Rosie'nin donanımı on iki kişilik bile olsa onlara yine de çok küçük geliyordu. Birbirlerine ne kadar yakın olduklarının farkındaydılar ve hepsi de bu durumdan en az Justineau kadar rahatsızdı.

Justineau alçak bir yatağın kenarına oturdu. Caldwell tam karşısına geçti. Gallagher yerde bağdaş kurarken Parks da kapı aralığına yaslandı.

Bu dar alanın ileri ucunda dikilen Melanie onlara bakıyordu. Justineau onun saçlarını bir havluyla kurulamış, ceketini, kotunu ve tişörtünü kuruması için asmış ve geçici bir bornoz olarak bir başka havluyu vücuduna sarmıştı. Kolları havlunun içinde, Parks tarafından arkasından kelepçelenmişti. Bu Melanie'nin fikriydi. Parks'a sırtını dönüp o kelepçeleri takarken ellerini kavuşturup sakın bir şekilde beklemişti.

Yüzünde ve duruşunda muazzam bir gerginlik vardı. Kendini kontrol altında tutmakta zorlanıyordu; açlık çılgınlığına girmemişti, daha çok sokakta soyguna uğrayan ya da bir cinayete tanık olan birisi gibi duruyordu. Justineau daha önce de Melanie'yi korkmuş görmüştü ancak bu seferki farklı bir şeydi ve Justineau bu durumu tanımlamakta zorlanıyordu.

Sonra bunun ne olduğunu fark etti. Bu, belirsizlikti.

İlk defa Melanie'nin Çöküş'ten önce yaşasaydı ne olabileceğini, neye dönüşebileceğini düşündü. Hiç ısırılmasaydı ve virüsü kapmasaydı. Çünkü başka her ne olursa olsun, karşısındaki bir çocuktu ve kendi varlığının bilincini kan kokusu alıp kısa bir süreliğine bir hayvana dönüştüğü o an dışında hiç kaybetmemişti. Ve bununla nasıl pratik bir şekilde, nasıl da insafsız bir şekilde başa çıkıyordu.

Ancak Justineau bu düşünce akışına daha fazla devam edemedi. Melanie konuşmaya başladığında bütün dikkatleri üzerinde topladı.

"Daha erken dönebilirdim," dedi odadaki herkese. "Ama korkmuştum, bu yüzden önce kaçıp saklandım."

Parks devam eden sessizliği, "Dramatik bir yükselişe ihtiyaç yok evlat," diyerek böldü. "Anlat gitsin."

Ancak Melanie başka türlü nasıl yapacağını bilmiyormuş gibi en başından başlayıp öyle devam etti. Önceki gece yaptığı tiyatro ziyaretini ihtiyatlı ve işlevsel cümlelerle anlattı. Tedirginliğini belli eden tek şey konuşurken ağırlığını bir sol, bir sağ ayağına vermesiydi.

Nihayet karanlığa adapte olan gözleriyle balkondan aşağı baktığı ve altında neler olduğunu gördüğü kısma geldi.

"Üste gördüğüm adamlar gibilerdi," dedi. "Üzerlerinde parlak siyah bir şey vardı ve saçları diken dikendi. Aslında üste gördüğüm adamların aynıları olduklarını düşünüyorum." Justineau midesinin sıkıştığını hissetti. Çöpçüler şu anda alabilecekleri en kötü haber olabilirdi. "Oldukça kalabalıklardı. Elllerinde sopalar ve bıçaklarla birbirleriyle dövüşüyorlardı. Ama dövüşmüyorlardı da. Gerçek değildi. Sanki dövüşürmüş gibi yapıyorlardı. Ve silahları da vardı, tıpkı sizinkiler gibi, duvarlardaki büyük raflara dizilmişlerdi. Ama onları kullanmıyorlardı. Sadece sopa ve bıçak kullanıyorlardı. Önce bıçaklar, sonra sopalar, sonra yine bıçaklar. Dövüşü idare eden adam ne zaman sopa ve ne zaman bıçak kullanacaklarını söylüyordu. İçlerinden birisi ne zaman durabileceklerini sordu ve adam da 'Ben söyleyince,' dedi."

Melanie, Caroline Caldwell'e bir bakış attı. Yüzünden bir şey okunmuyordu.

"Kaç kişi olduklarını anlayabildin mi?" diye sordu Parks.

"Saymaya çalıştım Çavuş Parks, elli beşe kadar geldim. Ama durduğum yerin altında daha fazlası olabilirdi. Salonun görmediğim bir kısmı vardı ve beni duymalarından çekindiğim için oraya girmedim. Galiba daha fazla kişi vardı."

"Yüce İsa!" dedi Gallagher sesi çaresizlikten çökmüş halde. "Biliyordum. Durmayacaklarını biliyordum."

"Üsse saldıranlarla aynı grup olduklarını nereden anladın?" diye sordu Caldwell.

"Bazılarını tanıdım," dedi Melanie hemen. "Yüzlerini değil aslında ama giydikleri kıyafetleri. Bazılarının üzerinde yamalar ve metal parçaları vardı, bir desen oluştuyorlardı. Bu desenleri hatırladım. Ve birisinin kolunda bir yazı vardı. *Acımasız*."

"Bir dövme," diye açıkladı Parks.

"Ben de öyle düşündüm," dedi Melanie, gözleri yine Doktor Caldwell'deydi. "Sonra ben izlerken üç adam daha içeri girdi. Takip ettikleri bir izden bahsettiler ve izi kaybettiklerini söylediler. Liderleri onlara çok kızdı ve onları tekrar dışarı yolladı. Eğer tutsak getirmezlerse diğer adamların bıçak ve sopalarını onlar üzerinde deneyeceklerini söyledi."

Bu hikâyenin sonu gibiydi ama Melanie bir soru olabileceği ihtimaline karşı gergin ve beklenti içinde duruyordu.

"Yüce Tanrım!" diye inledi Gallagher. Başını kavuşturduğu kollarının arasına aldı ve öylece kaldı.

Justineau, Parks'a döndü. "Ne yapacağız?" diye sordu.

Çünkü hoşuna gitse de gitmese de stratejilerini belirleyecek olan kişi Parks'tı. Artık e-engelleycileri tükenmişti ve kapılarının önünde canavar ruhlu manyaklardan oluşan bir ordu kamp kurmuşken onları buradan sadece Parks kurtarabilirdi. Justineau çöpçülerin insanları canlı ele geçirdiklerinde neler yaptıklarına

dair hikâyeler duymuştu. Belki de deli saçmasıydı ama yine de sizi ele geçirdiklerinde ölü olmayı tercih etmenizi sağlamaya yeterdi.

“Ne mi yapacağız?” diye tekrarladı büzüldüğü yerden çıkan Gallagher. Justineau’ya deliymiş gibi baktı. “Buradan gideceğiz. Kaçacağız. Şimdi.”

“Henüz değil,” dedi Parks. Herkes ona döndüğünde, “Koşacağımıza yuvarlanalım daha iyi. Jeneratörü çalıştırmama bir saat kadar kaldı ve bana kalırsa bu külüstür hâlâ en iyi şansımız. Bu yüzden kaçmayacağız. Hazır olana kadar içeri kapanacağız.”

“Bu alışılmadık bir davranış,” diye sesli düşündü Caldwell.

Parks ona kurnaz bir bakış attı. “Çöpçülerinki mi? Evet, aynen.”

“Onları gördüğümüzde konvoy halindeydiler. Hızlı hareket etmek için üsteki araçları kullanıyorlardı. Sabit bir üsse, bir komuta merkezi benzeri bir şeye geçmeleri anlaşılmaz. O kadar kalabalık bir grup toprak ekip biçerek yaşayamayacağını görecektir. Biz dördümüz bile yağmacılık yaparken zorlandık.”

Justineau nihayet şaşıracak bir şey buldu. “Vay canına,” dedi kafasını iki yana sallayarak. “Neden gidip onlara bunu söylemiyorsun Caroline? Neredeyse aptalca bir hata yapacaklardı. Senin bilgeliğine ve öngörüne sahip birisinin kafalarını birbirine vurması ve akıllanmalarını sağlaması gerekiyor.”

Caldwell bu nükteyi duymazdan geldi. “Bence bunları anlamlandıracak bir şeyi gözden geçiriyor olabiliriz,” dedi bir adli tabip titizliğiyle. “Bu haliyle mantıklı gelmiyor.”

Parks kapı aralığından ayrılıp omzunu ovuşturdu. “İçeri kapanıyoruz,” dedi tekrar. “Bir sonraki emre kadar kimse dışarı çıkmıyor. Asker, dolaplarda hiç bant var mı?”

Gallagher başıyla onayladı. “Evet, efendim. Tam üç rulo, biri açılmış.”

“Pencereleri bantla. Perdelerin ne kadar iyi olduğunu bilemeyiz.”

Bunu duyan Justineau'nun içi birden utanç ve geriye dönük bir iğrenmeyle doldu. Dün gece o işaret fişeğini ateşlediğinde çöpçüleri tepelerine çekebilirdi. Parks elinde fırsat varken onu vurmalydı.

"Ve suyumuzun ne durumda olduğunu kontrol et," dedi. "Doktor, süzüm haznesinde hiç su var mı, bakacaktınız?"

"Hazne dolu," dedi Caldwell. "Ancak jeneratör çalışana kadar oradan içmenizi tavsiye etmem. Haznenin içi yosun tutmuş, muhtemelen başka bakteriler de vardır. Filtrelerin işlerini yapacağından emin olabiliriz ama bunun için önce elektriğe ihtiyaçları var."

"O halde işimin başına dönsen iyi olacak," dedi Parks. Fakat gitmedi. Melanie'ye bakıyordu. "Ya sen?" dedi. "Dayanabilecek misin? İçimizden kimse engelleyici sürmeyeli neredeyse bir gün oldu."

"Şimdilik iyiyim," dedi Melanie aynı bilgiç tonda, sanki ikisini de ilgilendirmeyen bir sorundan bahsediyorlarmış gibi. "Ama dördünüzün de kokusunu alabiliyorum. Bayan Justineau ve Kieran'ı biraz, sizi ve Doktor Caldwell'i epey fazla. Eğer tekrar avlanmak üzere dışarı çıkamayacaksam beni kapatacak bir yer bulsanız iyi olur."

Melanie onun kokusunu alabildiğini söylediğinde Gallagher hızla başını kaldırıp baktı ama bir şey demedi. Beti benzi atmıştı.

"Keleпçeler ve ağızlık yeterli değil mi?" diye sordu Parks.

"Sanırım ellerimi keleпçelerden kurtarabilirim, eğer zorunda kalırsam," dedi Melanie ona. "Canım yanar çünkü derimi tamamen soymak durumunda kalırım ama yapabilirim. Sonrasında ağızlığı çıkarmak da çok kolay olur."

"Laboratuvarda bir numune kafesi var," dedi Doktor Caldwell. "Bence yeterince büyük ve dayanıklı."

"Hayır." Justineau sözcüğü âdeta tükürerek söyledi. Melanie konuşurken uykuya dalan öfke şimdi esneyip gerindi ve derhal ayaklandı.

“İyi fikir,” dedi Parks. “Orayı hazırlayın Doktor. Evlat, sen de kafese yakın dur. Hemen zıplayıp girebilecek gibi. Ve eğer bir şey hissedersen...”

“Bu çok saçma,” dedi Caldwell. “Onun kendine mukayyet olmasını bekleyemezsiniz.”

“Asıl senin kendine mukayyet olmanı bekleyemeyiz,” dedi Justineau. “Üsten ayrıldığımızdan beri kızı eline geçirmeyi bekliyorsun.”

“Üsten ayrılmadan öncesinde de,” dedi Caldwell. “Ama Beacon’a varana kadar beklemeye razı oldum. Oraya ulaştığımızda Sağ Kanlar Kurulu ikimizi de dinleyip kararını verir.”

Justineau küfürlü bir cevabın ilk iki hecesini söylemişken Parks eliyle onun omzunu kavrayıp Justineau’yu kendine doğru çevirdi. Bu nezaketsizlik kadını şaşırttı. Parks şu ana kadar ona neredeyse hiç dokunmamıştı, hele ki Wainwright Evi’ndeki fiyaskoyla sonuçlanan flörtünden bu yana.

“Yeter,” dedi. “Sana makine dairesinde ihtiyacım var Helen. Geri kalanlar, ne yapacağınızı biliyorsunuz. Ya da ne yapmanız gerektiğini. Çocuk kafese giriyor. Ama ona dokunmayacaksınız Doktor. Bu şimdilik yasak. Eğer onu keserseniz bana hesap verirsiniz. Ve dün bütün gece üzerinde uğraştığınız lamalar bile bu hesabı ödemeye yetmez. Anlatabiliyor muyum?”

“Bekleyeceğimi söyledim.”

“Ve size inanıyorum. Sadece söylüyorum. Helen?”

Justineau bir süre duraksadı. “Eğer sana yaklaşırsa bağır yeter, hemen gelirim.” dedi Melanie’ye.

Sonra silah mevkisinden makine dairesine doğru Parks’ı takip etti. Parks orada kapıyı kapatıp ağırlığını oraya yasladı.

“İşlerin kötü olduğunu biliyorum,” dedi Justineau. “Daha da kötüleştirmeye çalışmıyorum. Sadece... Ona güvenmiyorum. Elimde değil.”

“Evet,” diye ona katıldı Parks. “Seni suçlamıyorum. Ama çocuğa hiçbir şey olmayacak. Sana söz veriyorum.”

Bunu duymak Justineau'yu rahatlattı. Parks'ın Melanie'yi, en azından şimdilik, bir müttefik gibi görmesi ve ona zarar gelmesine izin vermeyecek oluşunu bilmek güzeldi.

"Ama karşılığında bana bir kıyak yapmanı isteyeceğim," diye devam etti Parks.

Justineau omuz silkti. "Peki. Elimden gelecek bir şeyse. Nedir?"

"Kızın gerçekten ne gördüğünü öğren."

"Ne?" Justineau bir an şaşırды. Öfkeli ya da usanmış değildi, sadece Parks'ın ne dediğini anlamakta zorlanıyordu. "Neden yalan söylersin? Onun öyle bir şey yapacağını düşünmen bile... Kahretsin! Caroline'ın söylediği şey yüzünden mi? Kendini antropolog sanıyor ama bir bok bildiği yok. Çöpçüler gibi psikopatların mantıklı kararlar almalarını bekleyemeyiz."

"Herhalde," diye katıldı Parks ona.

"O halde ne demek istiyorsun?"

"Helen, çocuk fena zırvalıyor. Dün gece bir şeyler gördüğünden adım gibi eminim. Ve muhtemelen onu korkutan bir şey görmüş çünkü buradan gitmemiz konusunda oldukça istekli. Ama gördüğü şey çöpçüler olamaz."

Justineau yeniden öfkelenmeye başladı. "Neden?" diye sordu. "Nereden biliyorsun? Kızın sana kendisini kaç defa ispatlaması gerekiyor?"

"Hiç. Sıfır defa. Sanırım artık onu iyice çözdüm. Ama hikâyesi hiç mantıklı değil."

Parks çalıştığı ve sonrasında jeneratörün kaputuna bıraktığı kullanma kılavuzlarından birini aldı ve oraya oturabilmek için bir kenara itti. Pek mutlu görünmüyordu.

"Bunu neden kabullenmek istemediğini anlayabiliyorum," dedi Justineau. "Eğer bizi üstten beri takip etmişlerse hapi yuttuk demektir diye. Demek ki bir iz bıraktık."

Parks kahkaha ya da sadece bir poflama gibi bir ses çıkardı. “Kafalarını kovaya sokup ters yöne baksalar bile görebilecekleri bir iz bıraktık,” dedi. “Sorun bu değil. Sadece...”

Bir elini kaldırıp parmaklarıyla geri saymaya başladı.

“Kız sadece erkek gördüğünü, kadın görmediğini söylüyor, demek ki bu geçici bir kamp. O halde neden etrafını çevrelememişler? Kız görünmeden elini kolunu sallaya sallaya nasıl içeri girip çıkmış?”

“Belki güvenlikleri işe yaramamıştır Parks. Kimsede senin maharetlerin yok.”

“Belki de. Bir de bu adamlar rahat bir şekilde tam zamanında gelip birilerini izlediklerini söylüyorlar. Ve dövmeyle gelirse. Üsten Er Barlow, onun da kolunda aynı kelime vardı. Ne tesadüf.”

“Tesadüfler olur Parks.”

“Bazen olur,” diye karşılık verdi Parks. “Ama bir de Rosie var.”

“Rosie mi? Rosie’nin bununla ne ilgisi var?”

“El bile sürülmemiş. Onu burada, sokağın ortasında bulduk ve üzerinde bir çizik bile yok. Kimse kapıyı zorla açmaya ya da pencerelerden birini kırmaya çalışmamış. Üzeri kir pas içindeydi ama tek bir el izi ya da başka bir leke yoktu. Elli çöpçünün buradan geçip onu görmemiş olmasına inanmakta zorlanıyorum. Ya da görüp içine bakmak istemediklerine. Şimdi düşünüyorum da sen ve Gallagher’ın dün yemek aranırken onlara rastlamamanıza da inanamıyorum. Ya da ateşlediğin işaret fişğini görmemiş olmalarına. Eğer gerçekten izimizi takip ediyorlarsa bayağı bir fırsat kaçırıyorlar.”

Justineau karşı argüman arayıp birkaç tane buldu, özellikle de aklına Parks’ın gözden kaçırdığı bir kanıt geldiğinde. Caldwell’in o yan yan bakışları... sanki Melanie hikâyesini en baştan beri sadece bir dinleyiciye anlatıyordu. Herkesi es geçip yalnızca doktora hitap etmişti.

Bu yüzden Justineau tartışmaya girmede. Yarı ikna olmuş durumdayken bir anlamı yoktu. Ancak işi orada da bırakmayacaktı.

Parks'ın ne işler çevirdiğini öğrenmeden gidip Melanie'yi sorgulamaya niyeti yoktu.

"Peki, neden öyle yaptın?" diye sordu. "İçeride?"

"Ne yaptım?"

"Dışarı çıkma yasağı koydun. Eğer Melanie yalan söylüyorsa tehlike yok demektir."

"Ben öyle demedim."

"Ama gerçeği söyletmeye de çalışmadın. Sanki her kelimesine inanmış gibi yaptın. Neden?"

Parks bunu bir süre düşündü. "Hayatlarımızı bir önsezi yüzünden riske atacak değilim," dedi. "Bence kız yalan söylüyor ama yanılıyor da olabilirim. Bu ilk de olmaz hani."

"Hadi oradan Parks. Sen kendinden şüphe eden bir adam değilsin. Ben öyle tanımadım seni. Neden en azından kızın yalanını ortaya çıkarmadın?"

Parks elinin tersiyle gözünü ovuşturdu. Birden çok yorgun görünmeye başlamıştı. Yorgun ve belki de biraz daha yaşlı duruyordu. "Bu onun için bir şey ifade ediyordu," dedi. "Ne, bilmiyorum. Ama tamamen yanılmıyorsa söyleyemeyeceği kadar korktuğu bir şey var. Onu zorlamadım çünkü bu şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bu yüzden senin öğrenmeni istiyorum çünkü bence onu korkutan şeyin ne olduğunu sana anlatmasını, durumu onun için daha da kötüleştirmeden sağlayabilirsin. Ama ben sağlayamam. Bizim ilişkimiz öyle değil."

Parks, Justineau'yla tanıştığandan beri onu ilk defa şaşırtıyordu.

Üzerinde fazla düşünmeden uzanıp onu yanağından öptü. Parks bir an için donakaldı çünkü Justineau'nun öptüğü yer yaralı yanağıydı. Ya da belki de sadece bu hamleyi beklemiyordu.

"Affedersin," dedi Justineau.

"Önemli değil," diye karşılık verdi Parks aceleyle. "Ama... sormamın sakıncası yoksa..."

“Olay şu ki Melanie’den bir insanmış gibi bahsettin. Bazen saygı duyulması gereken hislere sahip bir insanmış gibi. Bunun bir şekilde tarihe not düşülmesi gereken bir an olduğunu hissettim.”

“Pekâlâ,” dedi Parks bu değerlendirmeyi düşünürken. “Oturup biraz daha Melanie’nin hislerinden bahsetmek ister misin? Mesela...”

“Belki daha sonra.” Justineau kapıya yöneldi. “Seni işinden alıkoymak istemem.”

Ya da umutlandırmak istemem, diye kendi kendine ekledi. Çünkü Parks genel olarak Justineau’nun hâlâ kan, ölüm ve acımasızlıkla ilişkilendirdiği biriydi. Kendisini bu şeylerle ne kadar ilişkilendiriyorsa onu da o kadar ilişkilendiriyordu. Bu yüzden ikisinin bir araya gelmesi gerçekten kötü bir fikir olurdu.

Tanrı korusun, sonra ürerlerdi falan.

Laboratuvarın içinden geçerken Caldwell’in numune kafesini çoktan kurduğunu gördü. Hava geçirmez kapı gibi bu da portatif bir yapıydı ama daha sağlamdı. Her kenarında yüz yirmi santim uzunluğunda kalın tel örgüler bulunan bir küp, laboratuvarın duvarlarına monte edilmiş köşebentlere oturan yekpare metal direklerle destekleniyordu. Çalışma alanına ya da ekipmanlara ulaşımı engellemeyeceği bir köşede duruyordu.

Melanie dizlerini göğsüne çekmiş kafeste oturuyordu. Caldwell, Parks’ın jeneratörle yaptığı şeyin bir benzerini yapıyordu: laboratuvardaki en büyük, en karmaşık aletlerden birini gözden geçiriyordu. İşine kendini o kadar kaptırmıştı ki Justineau’nun geldiğini duymadı.

“Günaydın Bayan Justineau,” dedi Melanie.

“Günaydın Melanie,” dedi Justineau da. Ancak Caldwell’e bakıyordu. “Her ne yapıyorsan beklemek zorunda,” dedi doktora. “Git bir sigara arası falan ver.”

Caldwell arkasını döndü. Neredeyse ilk defa Justineau’ya karşı hissettiği hoşnutsuzluğun yüzüne yansımaya engel olmamıştı.

Justineau bu ifadeyi bir arkadaş gibi karşıladı, o duygusal bariyeri aşmış olmak gerçekten büyük başarıydı.

“Yaptığım şey önemli,” dedi Caldwell.

“Öyle mi? Ne kötü. Dışarı çık, Caroline. Ne zaman geri gelebileceğini haber vereceğim.”

Uzunca bir süre yüz yüze durup neredeyse birbirlerine meydan okudular. Caldwell elleri yaralı olmasına rağmen her an saldırıya geçebilecek gibiydi. Ama geçmedi. İyi de yapmıştı aslında. Çünkü şu anda o kadar kötü görünüyordu ki kafasına yediği sert bir yumruk bir yana, sert bir rüzgâr bile onu yere yıkabilirdi.

“Bana gözdağı vermekten aldığın zevki analiz etmelisin,” dedi Caldwell.

“Hayır, o zaman tadı kaçabilir.”

“Kendine sormalısın,” diye ısrar etti Caldwell. “Neden beni sürekli düşman gibi görmek istiyorsun? Eğer bir aşı bulursam *Ophiocordyceps*’e halihazırda kısmi bir bağışıklığı olan Melanie gibi insanları iyileştirebilirim. Binlerce çocuğun onunla aynı kaderi paylaşmasını engeller. Hangisi daha ağır basıyor Helen? Nihayetinde hangisinin daha çok faydası dokunur? Senin merhametinin mi yoksa benim adanmışlığımın mı? Yoksa kendine bu soruları sormaktan kaçmak için mi bana bağırıp saygısızlık ediyorsun?”

“Olabilir,” diyerek kabul etti Justineau. “Şimdi sana söyleneni yap ve dışarı çık.”

Başka bir cevap daha gelmesini beklemedi. Caldwell’i paldır küldür odanın ön kısmına yolladı, mürettebat mevkisine doğru ittirdi ve kapıyı üstüne kapadı. Doktor o kadar zayıf düşmüştü ki Justineau bunu yaparken hiç zorlanmadı. Ancak kapı kilitlenmiyordu. Justineau doktorun geri gelme ihtimaline karşı birkaç saniye kapıda bekledi ama kapı açılmadı.

Nihayet kendileri için mümkün olan en mahrem ortamı edindiklerinden emin olup kafese doğru yürüyüp orada çömeldi. Parmaklıkların arkasındaki minik, solgun yüze baktı.

“Selam,” dedi.

“Selam, Bayan Justineau.”

“Senin için uygunsaa...” diye başladı. Ancak sonra aklına daha iyi bir şey geldi. “İçeri geliyorum.”

“Hayır!” diye haykırdı Melanie. “Yapmayın. Orada kalın!” Justineau elini kapının üstüne koyup sürgüyü çekerken kız, kafesin diğer tarafına çekildi ve kendisini sımsıkı köşeye yaptırdı.

Justineau kapı yarı açık haldeyken durdu. “Benim kokumu sadece biraz aldığını söylemiştin,” dedi. “Seni rahatsız edecek kadar mı alıyorsun?”

“Henüz değil.” Melanie’nin sesi gergindi.

“O halde sorun yok. Eğer bu durum değişirse bana söyle ben de dışarı çıkayım. Açıkçası sen bir hayvanmışsın gibi kafesteyken dışarıdan bakmayı sevmiyorum. Böylesi benim için daha iyi. Senin için mahsuru yoksa.”

Ancak Melanie’nin yüzündeki ifadeden mahsuru olduğu belliydi. Justineau vazgeçti. Kapıyı kapatıp yeniden kilitledi. Sonra oturup bacaklarını bağdaş yaptı ve omzunu kafese yasladı.

“Pekâlâ,” dedi. “Sen kazandın. Ama en azından bu tarafa gel ve benimle otur. Sen içeride ben dışarıdayken sorun olmaz, değil mi?”

Melanie dikkatlice yaklaştı ama yarı yolda durdu, belli ki aniden kontrolünü kaybetmekten çekiniyordu. “Eğer sizden daha geriye gitmenizi istersem hemen yapmalısınız, Bayan Justineau.”

“Melanie, aramızda tel örgü ve ağzında ağızlık var. Bana zarar veremezsin.”

“Onu kastetmiyorum,” dedi Melanie düşük bir sesle.

Elbette. Öğretmeninin ve arkadaşının önünde değişmekten bahsediyordu. Kendisi olamadığı andan. Bu ihtimal onu çok korkutuyordu.

Justineau utandı, sadece düşüncesizliğinden değil ama buraya yapmaya geldiği şeyden de. Melanie’nin yalan söylemek için bir sebebi olmalıydı. Bu yalanı ortaya çıkarmak yanlış geliyordu.

Ancak dışarıda Melanie'nin hepsinin kaçmasını istediği yeni bir şey olduğu düşüncesi de bir o kadar korkunçtu. Parks haklıydı. Bilmek zorundaydılar.

"Dün gece tiyatroya gittiğinde..." diye başladı çekinerek.

"Evet?"

"Ve çöpçüleri gördüğünde..."

"Çöpçü falan yoktu, Bayan Justineau."

Bu kadar kolay olmuştu işte. Oysa Justineau sıradaki birkaç cümlesini çoktan hazırlamıştı. Aptallaşmış halde ağzı açık bakıyordu. "Yok muydu?"

"Yoktu."

Ve Melanie ona gerçekte ne gördüğünü anlattı.

Küflenmiş koltukların arasında ve patırdayan sahnede koşturuyorlardı. Doğdukları günkü kadar çıplaktılar... ve pis. Ancak pisliğin altındaki tenleri Melanie'ninki gibi, kemik kadar beyazdı. Saçları düz, cansız ve ağırdı, bazılarınıninki ise diken diken havaya kalkıktı. Bazılarının ellerinde sopalar vardı, bazılarının da torbalar. Eski plastik torbalardı, üzerlerinde *Foodfresh* ve *Grocer's Market* gibi şeyler yazıyordu.

"Ama bıçaklar hakkında yalan söylemiyordum. Bıçakları da vardı. Çavuş Parks ve Kieran'inki gibi saplamalık bıçaklardan değil. Mutfakta ekmek ya da et kesilecek bıçaklardan."

On beş tanelerdi. Melanie saymıştı. Daha sonra çöpçü hikâyesini uydururken kırk tane daha eklemişti.

Ama onlar çöpçü değildi. Çocuklardı; dört beş yaşlarından on beş yaşına kadar her yaştan çocuk. Ve fare kovalıyorlardı. Bazıları fareleri kaçırmak için ellerindeki sopalarla zemine ve koltuklara vuruyordu. Diğerleri kaçan fareleri yakalıyor, kafalarını ısırp koparıyor ve hareketsiz leşleri torbalara atıyordu. Farelerden çok daha hızlıydılar, bu yüzden zorlanmıyorlardı. Bunu bir oyuna çevirmiş-

lerdi. Gülüşüyor, koştururken çığlıklar ve komik yüz ifadeleriyle birbirleriyle eğleniyorlardı.

Melanie gibiydiler. Onlar da acıkmış çocuklardı. Canlıydılar, neşeliydiler, av heyecanından keyif alıyorlardı. Nihayet oturup ufak, kan revan içindeki leşlerle ziyafet yapmışlardı, büyük olanlar önce seçmiş, küçük çocuklar ise araklayıp çalmak için onların aralarına kaynamıştı. Bu bile bir oyundu ve hâlâ gülüyorlardı. Hiçbir tehlike yoktu.

“Liderleri gibi görünen bir oğlan vardı. Kral asası gibi büyük, pırıl pırıl bir sopası vardı. Yüzü bir sürü farklı renge boyanmıştı. Bu onu biraz korkunç gösteriyordu ama küçük çocuklar ondan korkmuyordu. O onları koruyordu. Diğer büyük kızlardan biri küçüklerden birine diş gösterip onu ısırarak gibi olduğunda boyalı yüzlü çocuk sopasını bu büyük kızın omzuna indirdi ve kız da durdu. Ama genelde birbirlerine zarar vermemeye çalışıyorlardı. Neredeyse bir aile gibilerdi. Hepsı birbirini tanıyordu ve birlikte olmaktan hoşnutlardı.”

Bu bir gece yarısı pikniği idi. Melanie tüm bunları izlerken kendi hayatına teleskopun ters ucundan bakıyormuş gibi hissetmişti. Üsse götürülmeseydi onlar gibi olacaktı. Olması gereken şey buydu. Ve bunun hakkında hissettikleri, üzerinde düşündükçe değişmişti. Pikniğe katılamadığı için üzgündü. Ama üsse gitmeseydi de asla bu kadar çok şey öğrenemez ve Bayan Justineau’yla hiç tanışamazdı.

“Ağlamaya başladım,” dedi Melanie. “Üzgün olduğumdan değil, üzgün olup olmadığımı bilmediğimden. Sanki hiçbirini daha önce görmemiş olsam bile aşağıdaki o çocukları özlüyor gibiydim. İsimlerini bile bilmesem de. Muhtemelen isimleri falan da yoktu. Konuşmayı bilmiyor gibilerdi çünkü birbirlerine sadece ciyaklıyor ya da hırılıyorlardı.”

Küçük kızın yüzünden geçen hisler acı verecek kadar yoğundu. Justineau elini kafesin kenarına kaldırıp parmaklarını tellerin arasından geçirdi.

Melanie öne uzanıp alnını Justineau'nun parmak uçlarına dokundurdu.

"Peki... neden tüm bunları anlatmadın?" Justineau'nun aklına ilk bunu sormak gelmişti. Melanie'nin varoluşsal krizinin etrafından içgüdüsel bir dikkatle dolanıyordu, dosdoğru üstüne gitmeye çekiniyordu. Melanie'nin kendini kaybetme korkusu sebebiyle kafese girip onu kucaklamasına izin vermeyeceğini de biliyordu, bu yüzden sahip olduğu tek şey sözlerdi ve sözler bu iş için yeterli görünmüyordu.

"Size anlatmamda sorun yok," dedi Melanie kısaca. "Ama bu aramızda kalmalı. Doktor Caldwell'in bilmesini istemiyorum. Ya da Çavuş Parks'ın. Kieran'ın bile."

"Neden Melanie?" diye sordu Justineau tatlı dille. Ve sorar sormaz anladı. Melanie'nin söylemesine engel olmak için elini kaldırdı. Melanie yine de söyledi.

"Onları yakalayıp yeraltındaki hücrelere atarlar," dedi. "Daha sonra Doktor Caldwell onları kesip biçer. İşte bu yüzden Çavuş Parks'a olabildiğince çabuk, kimse burada olduklarını keşfetmeden gitmeyi istetecek bir hikâye uydurdum. Lütfen onlara söylemeyeceğinize söz verin, Bayan Justineau. Lütfen söz verin bana."

"Söz veriyorum," diye fısıldadı Justineau. Ve bunda ciddi idi. Sonunda ne olursa olsun, Caroline Caldwell'in yeni bir grup deneğin hemen yanı başında olduğunu öğrenmesine izin vermeyecekti. Bu vahşi çocukları kimse avlamayacaktı.

Bu da demek oluyor ki Justineau, Parks'a gittiğinde bu yalanı devam ettirecekti. Ya da onu da işe dâhil edecekti. Ya da daha iyi bir şey bulacaktı.

İkisi de bir süre sessizce durdu. Muhtemelen ikisi de bu durumun aralarındaki ilişkiyi nasıl değiştirdiğini düşünüyordu. Üsten ayrıldıkları ilk gün Justineau küçük kıza kendileriyle birlikte kalma ya da yakınlardaki şehirlerden birine gitme seçeneklerini sunmuştu. Neredeyse "kendi türünle birlikte olmak için" demiş

ama kendine engel olmuştu çünkü daha söylerken bile Melanie'nin bir *türü* olmadığını fark etmişti.

Ancak şimdi vardı.

Melanie'nin az önce ona anlattıklarının anlamını düşünen Justineau titremeye başladı. Gerçeküstü ve endişe verici bir an boyunca sadece kendisinin titrediğini, bunun bir çeşit felç olduğunu sandı. Ancak titreşim Justineau'nun tanıdığı zonklayan bir ritme dönüştü, kulaklarına gelen pes bir gümbürtü önce zirveye çıkıp sonra kesildi. Zonklama da onunla birlikte derhal durdu.

"Aman Tanrım," diye inledi Justineau.

Ayağa kalkıp kış tarafa doğru koşmaya başladı.

Parks jeneratörün başında, yağlı ellerini sanki az önce onu kutsamış gibi makinenin üstünde gezdiriyordu. Ya da şeytan çıkarmış gibi. Odaya giren Justineau'ya "Hallettim," dedi vahşi bir gülümsemeyle.

"Ama yine kesildi," diye karşılık verdi Justineau.

Caldwell de onun arkasından odaya girdi. Jeneratörün mucizevi yeniden doğuşu onu da buraya çekmişti.

"Hayır kesilmedi. Ben kapattım. Hareket etmeye hazır olmadan önce ses çıkarmak istemedim. Kimin dinlediği hiç belli olmaz."

"Yani gidebiliriz!" dedi Justineau. "Güneye doğru devam edebiliriz. Hadi basıp gidelim Parks. Geri kalan her şeyin canı cehenneme."

Parks ona alaycı bir ifadeyle baktı. "Evet," dedi. "O çöpçülerle muhatap olmak istemiyorum. Yapmamız gereken şöyle bir..." Durup iki kadının arkasına baktı, yüzü birden ciddileşti.

"Gallagher nerede?" diye sordu.

Gallagher dışarıdaydı. Fırlayıp kaçmıştı. İçinde biriken basınç bir anda patlamış ve o daha ne yaptığını bile anlamadan Gallagher'ı dışarı taşımıştı.

Mesele ödlele olması değildi. Bu daha çok devinim yasasıyla ilgili bir durumdu. Çünkü hissettiğı basınç hem karşısından hem de arkasından, geri döneceğini düşündüğü şeyden geliyordu. İki yandan sıkışmıştı.

Evet ama bu aynı zamanda kapıyı kilitleyip ışıkları açma ve çöpçülerin onları bulmasını bekleme düşüncesiyle de ilgiliydi. Sanki birisinin onları sokak ortasında öylece dururlarken gözden kaırması mümkünmüş gibi.

Üs düşerken Gallagher kıymetli porno dergisini bütün kışlaya kiralayan ve gizliden gizliye yirmi üçüncü sayfadaki kıza âşık olan Si Brooks'un yüzünün bir tüfek dipçığıyle yarılıp açıldığını görmüştü. Ve Laura Green, Gallagher'ın dili düğümlemeden konuşabildiğı nadir kadın askerlerden biri, karnından süngülenmişti. Eğer Çavuş Parks onu yemekhanenin köşesinde saklandığı yerde bulup kısaca, "Bir nişancıya ihtiyacım var," diyerek omzundan kavrayıp sürüklemese Gallagher'ın da başına aynı şey gelebilirdi.

Gallagher işler başka türlü gelişse ne kadar hayatta kalabileceğine dair bir yanılısma içinde değildi. O sırada saf bir dehşetle olduğı yere mihlanmıştı. Ancak mihlanmak belki de yanlış kelimeydi. Hissettiğı şey yükseklik korkusuna daha yakındı. Sanki kımıldasa,

yana yatmış dünyada gelişigüzel bir yöne doğru çaprazlamasına düşecekti.

Bu yüzden şimdi Çavuş Parks'ı, yani kurtarıcısını terk ettiği için utanıyordu. Ancak imkânsız bir işe koyulmuşlardı. Geri dönemiyordun. İlerleyemiyordun. Yerinde duramıyordun. O halde başka bir yön seçip altından kalkıyordun.

Nehir onu kurtaracaktı. Orada Çöküş'ten önceki eski günlerden kalma tekneler duruyor olacaktı. Kürek çekebilir ya da yelken açabilir ve bir yerlerde üstünde bir ev bulunan, acıkmışların olmadığı bir ada bulabilirdi. Yetiştirdiklerini, avladıklarını ya da tuzağa düşürdüklerini yiyerek yaşardı. Britanya'nın bir ada olduğunu ve ona yakın başka adaların bulunduğunu biliyordu. Daha evvel harita görmüşlüğü vardı, sadece ince ayrıntı hatırlamıyordu. Ne kadar zor olabilirdi ki? Kâşifler ve korsanlar bunu hep yapıyorlardı.

Kemerindeki pusulanın yardımıyla güneye doğru yol aldı. Ya da yol almaya çalıştı ama sokaklar her zaman yardımcı olmuyordu. Çok fazla göze battığını düşündüğü ana caddeden çıkmış, ara sokaklarda zikzak çizerek ilerlemeye başlamıştı. Pusula ona ne yöne gitmesi gerektiğini söylüyor ve Gallagher bulvarlar, hilaller ve çıkmazlar izin verdikçe pusulanın tavsiyesini dinliyordu. Neyse ki her yer bomboştu. Rosie'nin kapısını savurarak açıp kaçtığından bu yana tek bir canlı acıkmış görmemişti. Sadece içlerinden ağaç fişkırان ölü olanlardan birkaçına rastlamıştı.

En fazla yedi sekiz kilometre daha ötede olan nehre ulaşacak ve sonra durumunu değerlendirecekti. O yürümeye devam ederken yağmur bulutları geçip gitti ve güneş tekrar ortaya çıktı. Gallagher onu tekrar gördüğüne şaşırđı. Sıcaklığın ve ışığın Gallagher'ın yolculuk ettiği dünyayla hiçbir ortak noktası yok gibiydi. Hatta güneş ona odaklanmış bir spot ışığıymış ve o yürüdükçe hareket ediyormuş gibi, biraz huzursuz, tehlikeli bir biçimde açığa vurulmuş hissetti kendini.

Bir şey daha vardı. Önündeki sokakta onu bir tavşan gibi yerinden sıçratan ve neredeyse altına kaçırmasına sebep olan bir

hareket gördü. Ancak daha sonra bu şeyin sokakta olmadığını fark etti. Orada hiçbir şey yoktu. Bu onun arkasında ve tepesinde, çatılardan ilerleyen bir şeyin gölgesiydi. Bir çöpçü mü? O kadar büyük görünmüyordu ve bir çöpçü olsa şimdiye kadar onu çoktan sırtından vurmuş olurdu. Muhtemelen bir kedi falandı ama kahretsin, kötü bir andı.

Hâlâ titriyordu Gallagher ve midesi dışarı bir şeyler fırlatacakmış gibi hissediyordu. Bir arabanın paslanan kalıntılarının onu sokaktan gizlediği bir yer bulup bir süreliğine oturdu. Matarasından bir yudum su aldı.

Şişe neredeyse boşalmıştı.

Birden şu anda gerçekten ihtiyaç duyduğu ama sahip olmadığı birçok şey olduğunu fark etti.

Yiyecek gibi. Ayrılırken sırt çantalarından birini çalmayı kendine yedirememişti, bu yüzden yanında hiçbir şey yoktu. Daha sonra yemek için döşeginin altına gizlediği fıstık paketini bile almamıştı.

Ya da tüfeği.

Ya da yarıp açacağı ve içinde kalan son jel parçalarını koltukaltlarına ve kasıklarına süreceği boş e-engelleyici tüpü.

Yanında tabancası ve altı mermisi vardı. Biraz suyu kalmıştı. Pusulası elindeydi. Ayrıca Humvee'yi terk ettiklerinden beri üniformasının cebinde duran el bombası da hâlâ yanındaydı. İşte hepsi buydu. Demirbaşlar bu kadardı.

Ne çeşit bir salak, düşman bölgesinde sadece üzerindeki kıyafetlerle dolanırdı? Yeniden ikmal yapması gerekiyordu, hem de acilen.

O ve Justineau'nun abur cuburları buldukları garaj depo birkaç kilometre gerisinde kalmıştı. Geri dönüp vakit kaybetmek onu delirtirdi. Ama açlıktan ölmek çok daha kötüydü ve burası ile Thames arasında o depo gibi bir başka kaynak bulamayabilirdi.

Gallagher ayağa kalkıp tekrar yola koyuldu. Kolay olmadı ama sırf bir şey yaptığı için bile hemen daha iyi hissetti. Belli bir

amacı ve bir planı vardı. Geri dönüyordu ama sadece tekrar ileri gidebilmek ve bu defa daha uzağa ulaşabilmek için.

Beş altı kez farklı yönlere saptıktan sonra pusula işe yaramamaya başladı, tamamen kaybolmuştu.

Ve artık yalnız olmadığından kesinlikle emindi. Artık hareket eden gölgeler görmüyor ama çok yakınlarda bir yerlerden gelen ayak sürüme ve sıçrama seslerini duyabiliyordu. Dinlemek için her duruşunda sesler kesiliyor ama yürümeye tekrar başladığında kendi adımlarının sesinin arkasında yine başlıyordu. Birisi o hareket ederken hareket edip durduğunda duruyordu.

Kulağa neredeyse tepesindeymişler gibi geliyordu. Onları görebilmesi gerekiyor ama göremiyordu. Ne yönden geldiklerinden bile emin olamıyor. Ama gördüğü gölge... kesinlikle çatıdaki bir şeyin gölgesiydi. Gallagher, eğer takip ediliyorsa çatıdan izlenmenin, takipçisinin ona yakın durup görünmemesi için harika bir yol olacağını düşünüyordu.

Pekâlâ. O zaman onların sokağa atladıklarını görme zamanı gelmişti.

Aniden koşmaya başladı. Cadde boyunca depar atıp sonra yan taraftaki sokağa saptı.

Yanıp kül olmuş dükkânların arkasındaki bir çeşit otoparka vardı. Açık duran arka kapılardan birinden dar bir koridora girdi. Çürümüş ve yapış yapış sert plastikten bir döner kapı onu satış katına çıkardı. Gallagher burayı çabucak geçti ve...

Yavaşladı. Sonra durdu.

Çünkü burası altı adet dar koridor ve zeminden tavana raflarıyla bir çeşit mini marketti.

Raflarda banyo fırçaları, gülümseyen civciv şeklinde yumurta kapları, İngiliz bayraklarıyla süslü ekmek kutuları, yanlarına isimleri damgalanmış ("Küçük Kıskaç") ahşap fare kapanları, rahat tutacaklı peynir rendeleri, kesme tahtaları, bulaşık kurulama bezleri, tuhaf

baharatlık takımları, çöp torbaları, araba koltuğu koruyucuları, mıknaatıslı tornavidalar vardı.

Ve yiyecek.

Çok fazla değildi, sadece bir reyonun sonundaki rafların bir kısmına sığacak kadar. Ancak konserveler ve paketler el değmemişe benziyordu. Hâlâ çeşitlerine göre tasnif edilmiş halde duruyorlardı. Çorbaların tümü bir rafta, yabancı mutfaklardan ürünler bir diğerinde, pirinç ve makarnalar üçüncü rafta. İsimsiz ve çoktan ölmüş huysuz bir perakendecinin, kimsenin sona ereceğini düşünmediği bir dünyada, sıradan gibi görünen bir sabah onları dizdiği gibi duruyorlardı.

Konservelerin her biri patlamıştı. Şu anda tamamen güneş altındaydılar, muhtemelen Gallagher'm daha doğmadığı zamanlardan beri her güneşli gün oldukları gibi.

Ancak orada bazı paketler de vardı. Gallagher onları önce umut, sonra heyecanla inceledi.

Gurme Ziyafeti, Köri Soslu Tavuklu Pilav – sadece su ekleyin!

Gurme Ziyafeti, Bifteek Straganof – sadece su ekleyin!

Gurme Ziyafeti, Karışık Etli Paella – sadece su ekleyin!

Bir başka deyişle, hava geçirmez paketlerde kurutulmuş gıdalar.

Gallagher bir tanesini yırtarak açtı ve temkinli bir şekilde kokladı. Her şey göz önüne alındığında gayet güzel kokuyordu. Ve Gallagher midesinde tutabildiği sürece bu şey tavukmuş inekmiş hiç umursamazdı.

Kalan suyunun üçte birini pakete döktü, ağzını sıkıca tutup yarım dakika kadar salladı. Sonra açtı ve ortaya çıkan lapadan bir yumruyu dosdoğru ağzına attı.

Lezizdi. Bir gurme ziyafetiydi, tıpkı etikette yazdığı gibi. Ve Gallagher'ın çiğnemesine bile gerek yoktu. Çorba kadar rahat kayıp gidiyordu. Hafif kumlu kıvam da onu rahatsız etmiyordu, ta ki tanı çözünmemiş toz yanlışıyla boğazına kaçıp Gallagher patlayıcı bir

öksürük krizine tutulana ve raftaki diğer paketleri körili kahverengi tükürük benekleriyle boyayana kadar.

Kalanını biraz daha dikkatlice yedi. Daha sonra birkaç paket daha açıp karton kutularından kurtuldu ve ceplerine yemek poşetlerinden doldurdu. Nehre ulaştığında rastgele iki üç tanesini seçip yiyerek kutlama yapacaktı. Karışık menü, fiiks fiyat.

Nehir demişken, artık yola düşmesi gerekti. Ancak dükkânın geri kalanına hızlı bir göz gezdirip başka ne harikalar barındırdığını görme isteğine karşı koyamadı.

Dergi raflarını bulduğunda Gallagher'ın kalbi yerinden oynayacaktı. Üst rafın tamamı (üç metrelik bir teşhir alanı) porno dergilerle doluydu. Onları bir bir aşağı indirdi ve sayfaları sanki kutsal kitap gibi saygıyla çevirdi. Akıllara durgunluk verecek güzellikte kadınlar ona sevgi, anlayış ve konukseverlikle gülümsüyordu. Bacakları ve kalpleri kocaman açık.

Eğer hâlâ üste olsaydı bu sahipsiz hazine onu zengin ederdi. İnsanlar kışlanın dört bir yanından kutsal bir yolculuk yapan seyyahlar gibi gelip bu kadınların yarım saatlik arkadaşlığı için ona tütün ve alkolle ödeme yapardı. Sigara içmemesi ve alkolden en az acıkmışlar ve çöpçülerden korktuğu kadar korkması bu hayalin büyüleyiciliğini zerre etkilemiyordu. Ne olursa olsun, kral olurdu. Yemekhaneye girdiğinde herkesin selam verdiği, hal hatır sorduğu ve bunu hak ettiğini bilen o adamlardan biri haline gelirdi. Selamını alıp karşılığında bir selam verdiği ya da hal hatır sorduğu herkese statü bahşeden bir adam.

Çatırdayan zemin Gallagher'ı irkilterek ebedi ihtişamdan şu ana ve mekâna geri getirdi. Elindeki dergiyi aşağı indirdi. On adım ötesinde, kendisini gizlemek için hiçbir şey yapmadığı halde derginin arkasında kaldığı için Gallagher'ın görmediği bir kız duruyordu. Ufak tefek, çıplak ve bir deri bir kemikti. Ürkünç bir an için siyah beyaz bir fotoğraf gibi görünüyordu çünkü saç kuzguni renkte ve teni de pürüzsüz, katıksız bir beyazlıktaydı. Gözleri bir tahtaya

açılmış delikler kadar karanlık ve dipsizdi. Ağzı düz, kansız bir çizgiydi.

Beş altı yaşlarındaydı ya da zayıflıktan çökmüş bir yedi yaş.

Orada öylece durmuş Gallagher'a bakıyordu. Sonra onun dikkatini çekmeyi başardığından emin olduğunda elini uzatıp ona tuttuğu şeyi gösterdi. Bu kafası kopmuş ölü bir fareydi.

Gallagher bakışlarını fareden kızın yüzüne kaydırды. Sonra tekrar fareye döndü. Uzunca bir süre bu şekilde durdular. Gallagher uzun, huzursuz bir nefes aldı.

"Selam," dedi sonunda. "Nasılsın?"

Bu insanın aklına gelebilecek en salakça cümlelerden biriydi ama tüm bunların gerçek olduğuna inanmakta zorlanıyordu. Bu küçük kız bir acıkmıştı, apaçık ortadaydı. Ancak düşünebilen ve istemiyorsa insanları yemek zorunda olmayan Melanie tipi acıkmışlardan biriydi.

Ve Gallagher'a bir iyi niyet nişanesi sunuyordu. Ne kadar sıkı olduğu göz önünde bulundurulursa hiç de küçümsenecek bir hediyeye değildi hani.

Ancak kız ona doğru bir adım atmadı, bir şey de söylemiyordu. Acaba konuşabiliyor muydu ki? Üsteki çocuklar ilk getirildiklerinde daha çok hayvan gibiydiler. Diğer insanların konuşmalarını duyar duymaz onlar da hızla konuşmayı öğrenmişti ancak Gallagher başlangıçta yavru domuzlar gibi ciyaklayıp şempanzeler gibi cıvıladıklarını hatırlıyordu.

Önemi yoktu. Başka yollar vardı. Vücut dili gibi.

Gallagher aceleyle kocaman gülümsedi ve arkadaşça el salladı. Kız hâlâ kımıldamıyordu, yüzü bir maske kadar hareketsizdi. Sadece fareyi ona doğru, sanki bir köpeğe gösterir gibi sallıyordu.

"Sen çok güzel bir kızsın," dedi Gallagher ona aptal aptal. "İsmin ne? Benim adım Kieran. Kieran Gallagher."

Kız yine fareyi salladı. Ağzı sanki yemek yeme hareketi yapar gibi açılıp kapandı.

Bu çok saçmaydı. Gallagher fareyi almak zorundaydı yoksa bu çıkmaz sonsuza kadar devam edecekti.

Elindeki porno dergisini, sanki karşısındaki yaşayan ölü kız kapaktaki çıplak memeleri görse mahcup olacak ya da ahlakını yitirecekmiş gibi kapağı yere bakacak şekilde ağır ağır yere bıraktı. Gallagher ona boştaki ellerini gösterdi. Çavuş Parks'ın ona öğrettiği kademeli, gezinme yürüyüşünde hareket ederek adım adım kıza yaklaştı. Ellerini görünürde tutup yüzündeki gülümsemeyi korumaya dikkat ediyordu.

Bir eliyle oldukça ağır bir biçimde fareye uzandı.

Küçük velet onu geriye, ulaşamayacağı yere çekti. Gallagher donakaldı, belki de yanlış anladığını düşündü.

Ani ve dudak uçuklatan bir acı önce sol sonra sağ bacağını vurdu. Gallagher bağırıp yere düştü. İki bacağı da yerden kesildiği için devrilen bir gardırop kadar ağır ve hantal bir şekilde yere kapaklandı. Her iki yanında ufak tefek figürler çömelip saklandıkları reyonlardan fırlayıp kaçtılar. Gallagher onlara iyice bakamadı çünkü canı yanıyordu ve öfkeliydi, kafası da az önce gerçekleşen şeyin ne olduğunu algılayamayacak kadar karıştı.

Bir dirseği üzerinde doğrulup ayağına baktı ama gördüğü şeyi anlayamadı. Her yer kırmızıydı. Kan. Bu kandı. Ve onun kanıydı. Bunu biliyordu çünkü şimdi görebildiği gibi hissedebiliyordu da. Baldırlarının arkası acı içinde zonkluyordu. Dizlerinin aşağısından itibaren pantolonu tamamen sıırıslam olmuştu.

Bana ne yaptılar, diye düşündü sersemlemiş halde. Az önce bana ne yaptılar?

Bir an gözüne bir hareketlenme takıldı ve o yana döndü. Başka bir çocuk ona doğru geliyordu. Yüzü sayısız parlak renkle boyalıydı, öyle ki gözleri iki siyah iğne deliği gibi görünüyordu. Kolu havaya kalkıktı ve elinde parlak bir metal vardı. Çocuğun kafasının üstüne kaldırdığı bu şey, yandan vuran öğleden sonra ışığında göz kamaştırıcı bir şekilde parlıyordu.

Çocuk metali sallarken Gallagher bir dehşet çılgılığıyla geri kaçtı. Çılgın bir an için bu silahın bir kılıç olduğunu düşündü ama hemen yanından geçerken fazla kalın, fazla katı olduğunu fark etti. Darbenin gücünün büyük kısmını demir raf aldı. Gallagher elinin tersiyle çocuğun göğsüne vurmak için kolunu kaldırdı. Çocuk tüy kadar hafifti, aldığı darbenin etkisiyle tepetaklak devrildi. Silahı (alüminyumdan bir beyzbol sopası) elinden fırladı ve gürültüyle Gallagher'ın ayağının ucuna düştü.

Ve o ayaklar şimdi bir göletin içindeydi. Gallagher'ın kanından oluşan bir gölet.

Boyalı yüzlü çocuk sürünerek kaçtı ancak her iki taraftan iki çocuk daha koşarak geliyordu. Birinin elinde bıçak, diğerinin-kindeyse kasap satırına benzer bir şey vardı. Gallagher yine avazı çıktığı kadar bağırıp beyzbol sopasını kavradı.

Çocuk acıkmışlar durup Gallagher'ın ulaşamayacağı yere doğru geri koşmaya başladılar.

Ancak artık her yerdeydiler. Gallagher kaç tane olduklarını göremiyordu ama sanki düzinelercesi vardı. Belki de yüzlerce. Küçük, soluk suratlar raflardaki boşluklardan ona bakıyor, bir görünüp bir kayboluyordu. Daha cesur olanları reyonun sonunda toplanıp onu açıktan izliyordu. Bıçaklardan çatallara ve kırılmış dallara, ellerine ne geçirmişlerse silah yapmışlardı. Çoğu, küçük kız gibi cırılcıplaktı ama bazıları muhtemelen mağaza vitrinlerinden araklanmış çeşit çeşit uyumsuz kıyafet giymişti. Bir oğlan çocuğu leopar desenli bir sutyeni gövdesine çaprazlamasına bağlamıştı, sutyenin bir ucu süslü anahtarlıkların sarktığı bir emniyet kemerine uzanıyordu.

Gallagher ilk başta gördüğü kızın hâlâ orada durduğunu şimdi fark ediyordu. Sadece silahlı olanlara biraz daha alan açmak için geri çekilmişti. Sakin ve sabırlı bir şekilde ölü fareyi çiğniyordu.

Gallagher ayağa kalkmaya çalıştı ama bacakları ağırlığını kaldırmadı. Tekrar saldırma ihtimallerine karşı gözlerini çocuklardan ayıramıyordu, bu yüzden boştaki eliyle aşağı doğru uzanıp dokunarak kendisine ne olduğunu anlamaya çalıştı. Pantolonunun

sağ tarafında, dizi ve bileğinin arasında büyük bir sökük vardı. Gallagher ihtiyatlı bir şekilde bu sökükten elini içeri sokup yarasının kenarlarına dokundu. Geniş bir yara değildi ancak uzun, düz ve oldukça derindi.

Sol bacağı da aynı durumdaydı.

Fare bir barış hediyesi değildi. Bir tuzaktı. Ve işe yaramaması gerekirdi çünkü Gallagher fare yemiyordu ama nereden bilebilirdi ki? Güzel bir yüz aklını başından almıştı. Küçük çocuk onu ağına çekmiş, sonra iki arkadaşı Gallagher'ı arkadan kesmişti.

Sakatlanmıştı.

Buradan yürüyerek çıkamayacaktı.

Bir daha asla yürüyemeyebilirdi.

"Siktir!" Gallagher bu sözün ağzından bir fısıltı olarak çıkmasına şaşırdı. Aklında daha çok bir çılgılık vardı.

"Dinleyin," dedi yüksek sesle. "Beni dinleyin. Böyle olmaz... bunu bana yapamazsınız. Anlıyor musunuz? Bunu bana..."

Baktığı yüzlerde bir değişiklik yoktu. Hepsinde aynı ifade vardı. Vahşi, ağırlı bir ihtiyaç, bir şekilde dizginlenmişti, her nasılsa onları harekete geçirmiyordu.

Ölmesini bekliyorlardı ki onu yiyebilsinler.

Tabancasını çıkarıp nişan aldı. Kıza. Sonra da beyzbol sopasını düşüren çocuğa. En büyüklerinden biri gibi görünüyordu. Ağızları neredeyse görünmeyen diğer çocuklarınkilerle uyumsuz, kırmızı, kocaman dudakları vardı. Yüzündeki boya yüzünden bu ilk başta fark edilmiyordu. Gallagher bu çizimin soyut sanat olmadığını yeni anlıyordu. Bu başka bir yüzdü, kendi yüzünün üstüne çizilmiş bir canavar yüzü gibi. Açık bir ağız çocuğun burnundan çenesine her şeyi kaplıyordu. İşçilik çocuğun kendi kendini, muhtemelen keçeli kalemle boyadığını belli edecek kadar düzensiz ve acemiceydi. İnce, uzun siyah saçları gözlerine doğru iniyor ve çocuğa karanlık bir rock yıldızı havası veriyordu. O kadar zayıftı ki Gallagher bütün kaburga kemiklerini sayabiliyordu.

Ve silah onu hiç rahatsız etmemiştir. Gözünü kırpmadan silahın ötesine, Gallagher'ın gözlerine bakıyordu.

Gallagher silahı sırayla diğer çocuklara doğrulttu. Onlar da fark etmediler bile. Bir silahın ne olduğunu, neden ondan korkmaları gerektiğini bilmiyorlardı. Anlamaları için içlerinden en az birisini vurması gerekecekti.

Acele etse iyi olacaktı. Eli titriyordu ve gözlerinin gerisinde belli belirsiz bir sabitlik vardı. Dünya kasisli bir yol gibi sıçramaya başlamıştı. Gallagher titremeler içinde odaklanmaya çalıştı.

Boyalı yüzü çocuk. Beyzbol sopasını düşüren. Kalabalığın en önündeydi ve muhtemelen Kieran Gallagher'ı Yiyelim Operasyonu'ndan o sorumluydu, bu yüzden onun ağzına sıçacaktı, ilk aday oydu.

Ancak çocuk hareket edip duruyordu. Hepsini hareket ediyordu. Eğer dikkat etmezse Gallagher küçük kıızı da vurabilirdi. Kendisini tuzağa düşüren o olsa da bir sebepten bunu yapmak istemiyordu. O çok ufaktı. Onu vurmak fazla cinayet gibi olurdu.

İşte oradaydı, küçük piç kurusu. Gallagher hedefini belirledi. Tabanca yüzlerce kilo ağırlığında gibi geliyordu ancak Gallagher onu sadece birkaç saniye boyunca kıpırdatmadan tutmalıydı. Sadece birkaç saniye, sonra tetiğe basacak, basacak ve...

Tetik kımıldamadı.

Şarjör boştu.

Gallagher silahı ikinci gün, acıkmış kalabalığından o hastane benzeri yere, Wainwright Evi'ne kaçarken kullanmıştı. Sonra tüfeğe geçmiş ve o andan itibaren ne zaman çatışma çıkacak gibi olsa tüfeğine sarılmıştı. Tabancasını yeniden doldurmamıştı.

Neredeyse kahrkaha atacaktı. Çocuklar da bir tepki vermemişti çünkü silah onlar için hiçbir şey ifade etmiyordu. Onları uzak tutan şey beyzbol sopasıydı.

Derken o da işe yaramamaya başladı. Artık. Çocuklar reyonun her iki tarafından ağır ağır ilerliyorlardı, sanki bir cesaret oyunundaymış gibi adım adım ona yaklaşıyorlardı. Boyalı yüzü

çocuk artık bir silahı olmasa bile grubun başını çekiyordu. Kemikli parmakları kasılmış ve bükülmüştü.

Hissizlik Gallagher'ı ele geçirdi, yaralı bacaklarından vücuduna yayıldı. Ancak zihnindeki dehşet bu uyuşukluğa kafa tutuyordu, aniden aklına bir şey geldi. Gallagher hızla sol tarafına dönüp üniformasının cebini yokladı...

Evet! İşte oradaydı. Eliyle soğuk metali kavradı. *Meryem'e şükürler olsun*, diye düşündü biraz da kuşkuyla, *kutsalların kutsalı*.

Çocuklar epey yakınlaşmıştı. Gallagher cebinden el bombasını çıkarıp görmeleri için havaya kaldırdı.

"Bakın!" diye bağırdı. "Buna bakın!" Merhametsiz ilerleyiş yavaşlayıp durdu ancak Gallagher çocukları tereddüde düşürenin tehlike değil çılgılığı olduğunu biliyordu. Daha ne kadar mücadele edebileceğini ölçüyorlardı.

"Bom!" Gallagher kollarını şiddetle savurarak bir patlama taklidi yaptı. Bir an için sessizlik oldu. Sonra boyalı yüzlü çocuk ona geri bağırdı. Bunun sadece bir gözdağı gösterisi olduğunu sanıyordu. Bir sidik yarışı.

Ve çocuklar tekrar hareket etmeye başladı. Öldürücü darbeyi vurmak üzere yaklaşıyorlardı.

"Bu bir bomba!" diye bağırdı Gallagher sersefil. "Bu kahrolası bir el bombası lan! Sizi paramparça eder. Gidin bir sokak köpeği falan yiyin. Yaparım. Yemin ederim yaparım."

Tepki yoktu. Pimi işaret ve başparmağı arasına aldı.

Onları öldürmek istemiyordu. Sadece kendi gidişinin dayanabileceğinden daha uzun ve korkunç değil, beyaz bir ışık ve ani bir şok şeklinde olmasını sağlamak istiyordu. Ona başka bir çare bırakmamışlardı. Başka hiçbir şansı yoktu.

"Lütfen," dedi.

Sessizlik.

Zamanı gelmişti ama yapamadı. Belki onları tehdit ettiği şeyin ne olduğunu anlamalarını sağlayabilse her şey başka türlü olabilirdi.

Beyzbol sopasını elinden bıraktı ve vahşi çocuklar bir dalga halinde onu kaptı. El bombası elinden kaydı ve yuvarlanıp gitti.

“Size zarar vermek istemiyorum,” diye ciyaklıyordu Gallagher. Ve doğruyu söylüyordu. Bu yüzden onu yakalayıp parçalarlarken karşı koymamaya çalıştı. Bunlar sadece çocuktı ve çocuklukları da muhtemelen en az kendisinininki kadar boktan geçmiş olmalıydı.

İdeal bir dünyada onlardan biri olurdu.

61

Parks, Gallagher'ı bulma şanslarının sıfıra yakın olduğunu bilmesine rağmen onu aramaya kararlıydı. Seslenemiyor ve gruplara ayrılamıyorlardı çünkü sadece üç kişiydiler: kendisi, Helen Justineau ve çocuk. Doktor Caldwell uzağa yürümek için fazla zayıf düştüğünü iddia etmişti ve sert bir söz bile onu ikiye ayırabilecek gibi görüldüğü için Parks tartışmaya gerek görmemişti.

Ancak gruplara ayrılmalarına gerek de yoktu. Melanie bir rüzgârgülü gibi kendi etrafında şöyle bir döndü ve havayı birkaç defa kokladı. Güney yönünün biraz doğusuna bakarken durdu.

“Bu taraftan.”

“Emin misin?” diye sordu Parks.

Melanie başını salladı, sözlerle vakit harcamadı. Öne geçti.

Ancak takip ettikleri iz her yere dağılıyordu, bir yoldan çıkıp diğerinden iniyor, önce güneye doğru gider gibi yapıyor ama sonra kayboluyordu. Gallagher henüz Rosie'den bir buçuk kilometre kadar uzaklaşmışken geldiği yoldan geri dönmüş gibi görünüyordu. Parks çocuğun bir sebepten (belki önemli gibi görünmek ve yetişkinlerin ilgisini çekmek için) kendileriyle gönül eğlendirdiğinden şüphelenmeye başladı. Ama bu saçmaydı. Belki de nabızı atan on yaşında bir çocuk böyle bir oyun oynardı ama Melanie çok daha gerçekçi birisiydi. Gallagher'ın nereye gittiğini bilmeseydi o kadar.

Ancak başka bir işler daha dönüyordu ve bu da Melanie'yle Justineau arasındaydı. Ürkek bakışlarının diyalogu, takip ettikleri iz caddeden bir arka sokağa saptığında zirve noktasına ulaştı.

Çocuk durdu ve Parks'a baktı. "Silahınızı çıkarın Çavuş," dedi sessizce. Oldukça ciddiymi.

"Acıkmışlar mı?" Kızın nasıl bildiği umurunda değildi. Parks neyle karşılaşacağından emin olmak istiyordu.

"Evet."

"Nerede?"

Çocuk tereddüt etti. Birkaç mağazanın arkasındaki bir çeşit park alanındaydılar. Üç taraflarında birçok giriş vardı, çoğu ya zorla açılmış ya da kırılmıştı. Bir köşede paslanmış tekerleksiz bir araba vardı, muhtemelen Çöküş'ün trafiği sessizleştirmesinin çok öncesinden beri öylece duruyordu. Kocaman çöp tenekeleri asla gelmeyen bir yığını bekler halde dizilmişti.

"Orada," dedi Melanie nihayet. İşaret ettiği kapı ilk bakışta diğerlerinden farklı görünmüyordu. Daha dikkatli bakınca önündeki otların ezildiği fark ediliyordu. Otlardan biri, kırıldığı yerden hâlâ ıslak bitki özü sızan kocaman bir devedikeniydi.

Parks sessizce işe koyuldu. Geç olsun güç olmasın, diye düşündü. Justineau'nun eline hafifçe vurup silahını çıkarmasını işaret etti. Birlikte Çöküş öncesi dizilerdeki polisler gibi kapıya yaklaştılar. Adımlarının kırık zeminde çıkardığı çıtırdama ve gıcırdamaya rağmen abartılı bir şekilde sessizdiler.

Melanie ikisinin arasına girip onlara döndü.

"Beni çözün," dedi Parks'a.

Parks onun gözlerinin içine baktı. "Ellerini mi?"

"Ellerimi ve ağzımı."

"Daha dün seni bağlamamı istiyordun," diye hatırlattı Parks.

"Biliyorum. Dikkatli olacağım."

Gerisini yüksek sesle söylemesine gerek kalmadı. Eğer acıkmışlarla dolu kapalı bir alana giriyorlarsa muhtemelen ona ihti-

yaç duyacaklardı. Parks buna karşı çıkamazdı, kelepçeleri çıkarıp kemerine yerleştirdi. Melanie ağzılığı kendisi çıkarıp ona verdi.

“Buna benim için göz kulak olur musunuz lütfen?”

Parks ağzılığı cebine attı ve Melanie önlerinden karanlığa doğru daldı.

Ancak partiye geç kalmışlardı. Burada her ne olduysa çoktan sona ermişti. Belirgin bir kan izi, bir reyonun ortasından acıkmışların onu yemek üzere Gallagher’ı sürükledikleri güneş vurmeyan bir köşeye uzanıyordu. Genç erbaş yüzünde Haçtaki Mesih’in geleneksel tasvirini hatırlatan, sabırlı şekilde acı çeken bir ifadeyle dosdoğru tavana bakıyordu. Mesih’ten farkı, çoğu yerinin kemiklerine kadar yenmiş olmasıydı. Ceketi görünürde yoktu. Yırtılıp açılmış gömleği gövdesindeki yarığı çevreliyordu. Asker künyesi açığa çıkmış gövdesinin üzerinde duruyordu. Acıkmışlar tabakları oynatmadan masa örtüsünün çekildiği o parti numarası gibi, metal zincire zarar vermeden Gallagher’ın boynunu yiyebilmeyi başarmışa benziyordu.

Justineau arkasını döndü, kapalı gözlerinden yaşlar süzülüyor ama ses çıkarmıyordu. Parks da bir süre sessizce durdu. Düşünebildiği tek şey komuta ettiği tek bir kişi olduğu ve onun da yalnız başına ölmesine izin verdiğiydi. Böyle bir günah cehenneme gönderilmesine yeterdi.

“Onu gömmemiz gerekir,” dedi Melanie.

Bir an için Parks’ın öfkesi ona yöneldi. “Ne anlamı var ki?” diye gürledi ona dik dik bakarken. “Gömecek bir şey bırakmamışlar. Spatulayla kaldırıp kahrolası bir çöp tenekesine bıraksan yeridir.”

Melanie üsteledi. Dişlerini gösterip Parks’a geri hırladı. “Onu gömmemiz lazım. Yoksa köpekler ve diğer acıkmışlar onu bulur ve daha fazlasını yerler. O zaman nerede öldüğünü gösteren bir şey kalmaz. Şehit düşen bir askeri onurlandırmak gerekir, Çavuş!”

“Onurlandırmak mı? Bunu da nereden biliyorsun?”

“Muhtemelen Truva Savaşı’ndan,” diye mırıldandı Justineau. Elinin tersiyle gözlerini sildi. “Melanie, yapabilecek olsak... hiçbir yer yok. Zamanımız da yok. Kendimizi hedef haline getirmiş oluruz. Onu bırakmak zorundayız.”

“Eğer onu gömemiyorsak,” dedi Melanie. “O zaman onu yakmamız gerekir.”

“Neyle?” diye sordu Justineau.

“Büyük varillerin içindeki şeyle,” dedi Melanie sabırsızca. “Jeneratörün olduğu odadaki. Üzerlerinde *Yanıcı Madde* yazıyor, demek ki yanıyor.”

Justineau başka bir şey dedi. Neden yüz litrelik uçak yakıtı varillerini sokaklarda sürükleyemeyeceklerini açıklamaya çalışıyordu belki de.

Ancak Parks donuk bir hayretle şunu düşünüyordu: çocuğa göre dünya hiç sona ermemiş. Ona tüm bu eski, Âdem’den kalma şeyleri öğretmiş, kafasını artık anlamı olmayan tüm bu saçmalıklarla doldurmuşlardı ve bunun önemi olmadığını çünkü zaten parçalara ayrılıp mikroskop lamalarına sürülene kadar hücrelerinden asla ayrılmayacağını düşünmüşlerdi.

Parks’ın midesi kalktı. Askerlik kariyeri boyunca ilk defa bir savaş suçunun nasıl bir şey olabileceğine dair bir şeyler hissetti. Ve suçlu kendisi değildi. Caldwell bile değildi. Suçlu Justineau’ydu. Ve Mailer’dı. Ve o sarhoş pezevenk Whitaker ve diğerleri. Caldwell sadece bir kasaptı. Berber koltuğu ve usturasıyla Sweeney Todd. En azından yıllarını çocukların beynini çorbaya çevirmekle geçirmişti.

“Onun için dua edebiliriz,” dedi Justineau. “Ama o yakıt varillerinden birini ta buraya sürükleyemeyiz Melanie. Öyle yapsak bile...”

“Pekâlâ,” dedi Parks. “Yapalım.”

Justineau delirmiş gibi ona baktı. “Bu bir şaka değil,” dedi ona zalimce.

“Şaka yapıyor gibi bir halim mi var? Eh, kız haklı. İkimizden daha mantıklı düşünüyor.”

“Yapamayız...” dedi Justineau yine.

Parks’ın tepesi attı.

“Neden olmasın?” diye gürledi. “Eğer kahrolası ölüleri onurlandırmak istiyorsa bırakalım onurlandırsın. Okullar tatil öğretmen hanım. Okullar günlerdir tatil. Belki farkında değilsiniz.”

Justineau şaşkınlık içinde ona baktı. Yüzü biraz solgunlaşmıştı. Elleriyle ona susmasını işaret ederken, “Bağırmamalısın,” dedi.

“Sizin sınıfınıza mı kaydoldum?” diye sordu Parks. “Öğretmenim mi oldunuz?”

“Bunu yapan acıkmışlar muhtemelen hâlâ seni duyacak kadar yakındalar. Yerimizi belli ediyorsun.”

Parks tüfeğini doğrultup bir el ateş etti, Justineau irkilip çığlık attı. Mermi tavanda bir delik açtı. Nemli sıva parçaları döküldü. Parçalardan biri Parks’ın omzundan sekip çarptığı yerde beyaz bir iz bıraktı. “Gelsinler, onlara bir iki çift lafım var,” dedi.

Onları gözleri fal taşı gibi açılmış seyreden Melanie’ye döndü. Herhalde bu anne baba kavgası izlemek gibi olmalıydı. “Ne dersin evlat? Kieran’a bir Viking cenazesi düzenleyelim mi?”

Melanie cevap vermedi. İki arada bir derede kalmıştı çünkü evet derse Justineau’ya karşı Parks’la birlik olmuş olacaktı. Oysa Justineau’ya duyduğu aşk ateşi yakın zamanda sönecek gibi görünmüyordu.

Parks sessizliği onay olarak kabul etti. Daha evvelden bir kutu çakmak görmüş olduğu tezgâhın arkasına geçti. İçlerinde hâlâ gaz vardı, belki sadece birkaç santimetreküp ama yüzlerce çakmak vardı. Parks onları toparlayıp zavallı askerin yanına getirdi.

Pratik zihniyetli bir adam olduğu için plastik tüpleri bir bir kırıp açmadan ve yakıcı sıvıları cesedin üzerine boca etmeden önce Gallagher’ın kemerindeki telsizi alıp kendi kemerine taktı. Justineau başını iki yana sallayarak izliyordu. “Peki ya duman ne olacak?” diye sordu.

“Ne olmuş?” diye hırladı Parks.

Melanie onlara arkasını döndü ve mağazanın ön tarafına doğru reyon boyunca ilerledi. Bir süre sonra elinde plastik ambalaj içinde sarı bir yağmurlukla geri döndü.

Çömelip yağmurluğu Gallagher'ın başının altına koydu. Çömeldiği yerde genç adamın henüz kurumamış kanı vardı. Melanie tekrar ayağa kalktığı anda dizleri ve bacağının ön kısımları kırmızı-siyah lekelerle doluydu.

Parks son çakmağa geldi. Onu yanacak yığını tutuşturmak için kullanabilirdi ama öyle yapmadı. Onu da diğer çakmaklar gibi boca etti ve kavlı çakmak kutusundan bir kıvılcım çıktı.

Alevler Kieran Gallagher'dan geriye kalan şeyi yutarken Parks, "Tanrı seni kutsasın asker," diye mırıldandı.

Melanie de bir şeyler söyledi (ölü bedene, diğer ikisine değil) ama bunu fısıldayarak yaptığı için Parks onu duymadı. Hakkını vermek gerekirse Justineau da onlar işlerini bitirene, yani yağlı, pis kokulu alevler onları kaçırana kadar sessizlik içinde bekledi.

Rosie'ye dönüş yolculuğunu geliş yolculuğuna kıyasla birbirlerine çok daha mesafeli ve çok daha sessiz yaptılar. Mağaza geride yanmaya devam ediyor ve gökyüzüne kalın bir duman sütunu çıkıyordu. Duman yayılıp tepelerinde siyah bir şemsiye gibi açılıyordu.

Justineau, Parks ağzı salyalı bir köpekmiş gibi davranıyordu ve Parks da bunun hak ettiğinden daha adil olduğunu düşünüyordu. Melanie omuzları kambur, kafası öne eğik, önlerinden yürüyordu. Kelepçe ve ağızlığın tekrar takılmasını istememişti, Parks da teklif etmemişti.

Geri dönüş yolu bitmeye yakın çocuk durdu. Kafası aniden dikkat kesilmiş bir halde doğruldu.

"O nedir?" diye fısıldadı.

Parks bir şey duymadığını söylemek üzereydi ama havada bir titreşim vardı ve yükselerek bir sese dönüşüyordu. Bir şey uyanıyordu, somurtkan ve tehlikeli bir şey. Kavga çıkartmaya ve kazanmaya hazır olduğunu vurgulayan bir şey.

Rosie'nin motorları.

Parks koşmaya başlayıp Finchley Caddesi'nin köşesini döndü ve belli belirsiz lekenin saniyeler içinde bir canavara dönüşmesini tam zamanında yakaladı.

Rosie biraz zikzak çizdi çünkü yolda bir moloz birikintisi vardı ve Doktor Caldwell de başparmaklarını direksiyonun aşağısına doğru tutturmuş halde sürüyordu. Kolundaki her seğirme uzun aracı bir yana savuruyordu.

Parks düşünmeden yola atladı. Caldwell'in ne yaptığı veya neyden kaçıyor olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama onu durdurmak zorunda olduğunu biliyordu. Rosie bir sarhoş gibi sendeleyerek onun yanından geçti, park edilmiş bir arabaya toslayıp onu pas ve camdan bir yağmur içinde ikiye ayırana kadar birkaç metre sürükledi.

Sonra geçip gitti ve arkadakiler seyyar laboratuvarın park lambalarına bakarken hızlanarak uzaklaştı.

"Ne oluyor lan?" dedi Justineau şaşkın bir sesle.

Parks da aynı şeyi düşünüyordu.

Parks ve Justineau bir numaralı deneği de yanlarına alarak Er Gallagher'ı aramaya gider gitmez Caroline Caldwell, Rosie'nin orta kapısının yan tarafında, kafa hizasına gelen bir bölmeyi açıp orada bulunan manivelayı dikey konumdan yatay konuma getirdi. Bu, dış acil durum girişi için özel komut kontrolüydü. Artık Caldwell izin vermedikçe kimse araca giremezdi.

Bunu hallettikten sonra Caldwell kokpite gidip üç panelden birini çalıştırdı. Aracın gerisinde, Caldwell'den yirmi metre kadar uzaktaki jeneratör uğuldamaya başladı fakat gürlemedi çünkü Caldwell gücü motora yollamamıştı. Güce laboratuvarı ihtiyacı vardı ve sıradaki istikameti orasıydı. İltihaplı dokuyla direkt temas kuracağı için eldiven, gözlük ve yüz maskesi taktı.

Tarayıcı elektron mikroskobunu çalıştırdı, kurulum ve görüntüleme seçeneklerini sabırla ve titizlikle geçip önceden hazırladığı lamaların ilkinin yerleştirdi.

Hoş bir beklenti karıncalanmasıyla gözünü mikroskobun merceğine dayadı. Wainwright Evi acıkmışının merkezi sinir sistemi derhal karşısına, istekli bakışlarının önüne serildi. Yeşili anahtar renk olarak seçtiği için kendisini sinirlerden oluşan ağaçlarla dolu tropik bir beyin ormanında buldu.

Çözünürlük o kadar kusursuzdu ki Doktor Caldwell'in nefesi kesildi. Kaba ve ince yapılar son derece detaylı bir biçimde, sanki bir ders kitabındaki çizimler gibi karşısına çıktı. Caldwell numune

almadan önce beyin dokusunun feci şekilde hasar görmüş olduğu gerçeği, lamı mercek tablasının altında dikkatlice oynattığında nöronların arasında görünen yabancı maddelerin (toz zerrecikleri, insan saçı, bakteri hücreleri ve beklediği gibi mantar miselyumu) varlığıyla kendini gösterdi. Sinir hücreleri tamamen heyecan verici bir şekilde gözlerinin önüne serilmişti.

Caldwell diğer doktorların gördüğü ama kendisinin üsteki yetersiz ve eğreti ekipmanla hiç doğrulama şansı elde edemediği şeyi gördü. *Ophiocordyceps* kuşunun beyin çalılarında yuvasını nasıl kurduğunu, miselyumunun bir meşenin etrafındaki sarmaşık gibi kendisini ince iplikle sinir dendritlerinin çevresine nasıl sardığını açıkça görebildi. Tek fark şuydu; sarmaşık, meşenin veda şarkısı anlamına gelmezdi, onu kendi benliğinden ayırmazdı.

Kuşlar? Sarmaşıklar? Veda şarkıları? *Odaklan Caroline*, dedi kendi kendine sert bir şekilde. *Önünde duran şeye bak ve destekleyecek kanıt olduğunda uygun çıkarımlarda bulun.*

Kanıt mevcuttu. Şimdi diğer gözlerin ıskaladığı şeyi görüyordu. Kaledeki çatlaklar (*odaklan!*), yani insan beyнинin yeniden gruplandığı devasa paralel yapılar, harap ve sayıca azdı, mantarla boğulmuş sinir hücrelerinin çevresinde ve arasındaydı. Daha yeni hücreler şişmiş ve tel tel, tırtıklı amiloid plak levhalarıyla içeriden parçalanmış olsalar bile enfekte olmamış bazı nöron toplulukları daha bile yoğunlaşmıştı.

Caldwell gördüğü şeyin önemiyetini fark ederken neşter dokuya battı.

Bu çok yavaş olurdu, diye kendine hatırlattı kadın. Daha eski araştırmacılar ilerleme kaydedememişlerdi çünkü bu durum Çöküş'ün hemen ertesinde görsel olarak doğrulanabilir noktaya ulaşmamıştı. Birisinin bunu bulabilmesinin tek yolu orada olduğunu tahmin etmesi ve test etmesiydi.

Caldwell başını kaldırıp mikroskoptan uzaklaştı. Bu zor ancak gerekli bir araydı. Oysa o yeşil dünyaya saatlerce, günlerce bakıp orada yeni mucizeler bulmaya devam edebilirdi.

Belki daha sonra. Ancak “daha sonra” onun için giderek anlamsız bir söze dönüşüyordu. “Daha sonra”, yükselen ateş ve işlev yitimiyle devam eden bir iki gün ve nihayetinde acı dolu, haysiyetsiz bir ölüm demekti. İşe yarar bir hipotezin ilk yarısına sahipti. Bu projeyi hâlâ yapabiliyorken şimdi sonlandırmalıydı.

Caldwell’in üsteki laboratuvarında, on altı (Marcia) ve yirmi iki (Liam) numaralı deneklerin beyin dokularından alınmış düzinelerce lam vardı (ya da vardı bir zamanlar). Hâlâ elinin altında olsalar onları kullanabilirdi. Bir defasında Justineau’ya çaresizlikle itiraf ettiği üzere, nihayet bir şablonun ortaya çıkacağı umuduyla olabildiğince gözlem yapsa da kaynakları konusunda asla müsrif değildi. Artık bir şablon mevcuttu ya da en azından test edilebilir bir hipotez. Ancak üsteki deneklere ait tüm numuneler ve *Ophiocordyceps*’in etkilerine kısmi bağışık sergiler gibi görünen bütün çocuklar Caldwell’in elinden alınmıştı.

Yeni numunelere ihtiyacı vardı. Bir numaralı denekten.

Ama biliyor ki Helen Justineau, Melanie’yi kesip parçalara ayırma ya da sadece beyninden ufak bir parça alma girişimlerine bile direnecekti. Ve Caldwell’in başından beri korktuğu üzere hem Çavuş Parks hem de Er Gallagher, kısmen normalleşmiş bir sosyal bağlamda tekrarlanan karşılıklı etkileşimler sonucu, denekle kabul edilemeyecek kadar yakın ilişkiler kurmuştu. Melanie’den beyin dokusu numuneleri alma niyetini açıkladığında muhtemelen artık gruptaki kimseden destek görmeyecekti.

Bu yüzden planlarını, bu niyetini açıkladığı ve reddedildiği varsayımı üzerinden yaptı.

Portatif hava geçirmez bölmeyi açıp orta kapının etrafına monte etti. Bölmenin usta işi çok menteşeli yapısı bu işi nispeten basitleştiriyordu. Üstelik Caldwell’in ellerini çok iyi kullanamamasına rağmen. Artık sorun sadece bandajlarda değildi. İltihaplı dokunun başlardaki hassasiyeti yerini genel bir his ve tepki kaybına bırakmıştı. Caldwell bir şey yapmalarını söylediğinde parmakları

kışın çalıştırılan bir araba gibi geç tepki veriyor, düzensiz hareket ediyordu.

Ancak Caldwell direniyordu. Hava geçirmez kapı tamamen kurulduğunda, dördü aracın tavanında ve dördü zemininde, sekiz oluğa cıvatayla monte oldu. Her cıvatanın haznesine yerleştirilmesi ve bir çarkın çevrilmesiyle sıkışan bir bağlantı parçasına eklenmesi gerekiyordu. Caldwell her iki elinin yanı sıra bir İngiliz anahtarı da kullanmak zorundaydı. Sekiz defa. İş bitirmesinden çok önce, yoğun ve aralıksız bir acıyla ellerini tekrar hissetmeye başladı. Bu ızdırapla kendine engel olamayıp yüksek sesle inledi.

Hava geçirmez kapı kenarları ve ön kısmı son derece esnekti ama aşırı güçlü bir plastikten yapılmaydı. Şimdi elle kullanılan bir aletten püskürtülen sertleşmeyi hızlandırıcı bir çözeltiyle tepe ve alt kısımların mühürlenmesi lazımdı. Caldwell aleti sol dirseğiyle anca tuttu ve tetiğe basmak için sağ elinin başparmağını kullandı.

Sonuç tam bir karmaşaydı fakat Caldwell hava geçirmez bölmenin içindeki havayı dışarı pompalayıp basınçölçerin yavaşça sıfıra düşüşünü izleyerek mührün kusursuz çalıştığından emin oldu.

Çok güzel.

Taze hava pompalayarak hava geçirmez bölmeyi normal basınca getirdi. Kapıların kontrolünü el ile çalışır hale getirip komutu laboratuvardaki bilgisayarına yönlendirdi. Her iki kapıyı da kapalı bıraktı ancak sadece iç kapıyı kilitledi. Daha sonra içinde sıkıştırılmış fosgen gazı bulunan bir tüpü hava geçirmez bölmenin rezerv haznesine itti. Bu tüpü laboratuvarın içindekilere ilk defa göz atarken fark etmiş ve organik polimerlerin sentezinde yardımcı olmak için orada bulunduğunu varsaymıştı. Ancak elbette büyük laboratuvar hayvanlarının geniş doku hasarı verilmeden hızlı ve etkili bir şekilde boğulması gibi başka işlere de yarıyordu.

Şimdi bekliyordu Caldwell. Ve beklerken yapmaya hazırlandığı şey hakkındaki hislerini sorguluyordu. Gazın insan arkadaşları üzerindeki etkilerini görmek istemiyordu. Fosgen yakın akrabası klorinden daha insani bir gaz da olsa bu onu bir melek yapmıyordu.

Caldwell hava geçirmez bölmeye ilk girenin Melanie olmasını ve başka kimse girmeden dış kapıyı kilitleyebilmenin mümkün olmasını umut ediyordu.

Ancak bunun pek de muhtemel olmadığıнын farkındaydı. Helen Justineau'nun ya Melanie'yle birlikte ya da ondan önce girmesi çok daha yüksek bir ihtimaldi. Bu olasılık Caldwell'i çok endişelendirmiyordu. Hatta bunda hakkaniyetli bir taraf bile vardı. Justineau'nun engellemelerinin şu andaki saçma durumun oluşmasında, yani Caldwell'in kendisine ait numunenin kontrolünü tekrar ele geçirmek için komplo kurmasında payı büyüktü.

Ancak en azından Parks ve Gallagher'ı öldürmek zorunda kalmayacağını umut ediyordu. İki asker muhtemelen arkadan gelip Rosie'nin içine girene kadar Justineau ve Melanie'yi koruyacaktı. O zamana kadar dış kapı yine kilitlenebilirdi.

Bu planların hiçbirisi kusursuz değildi. Caldwell'in eninde sonunda cinayet anlamına gelen bu işi yapmak istediği söylenemezdi. Ancak hipotezinin çıkarımları o kadar önemliydi ki cinayetten kaytarmak insanlığa karşı bir suç işlemek olurdu. Bir görevi ve hâlâ çalışabileceği bir zaman aralığı var. Bu aralık büyük ihtimalle günlerle değil, saatlerle ölçülebilecek kadar kısaydı.

Caldwell sokağa bakabilmek ve kurtarma ekibinin geri dönüşünü görebilmek için laboratuvardaki pencerenin perdelerini açmıştı. Ancak ellerindeki ve kollarındaki ağrı onu bitkin düşürmüştü. Tüm çabalarına rağmen uyuyakaldı. Bilinci bir açılıp bir kapanıyordu. Gözkapaklarını zorlayarak her açışında bilinçaltı salgılarla yeniden kapanıyordu.

Bu döngülerin birinde Caldwell kendini neredeyse tam karışısındaki bir kapı aralığında duran küçük bir çocukla göz göze gelmiş halde buldu.

Belli ki bir acıkmıştı bu. Hastalığı ilk kaptığındaki yaşı, beşten fazla değildi. Çıplak, bir deri bir kemik ve tarifsiz bir şekilde pisti. Çöküş öncesindeki bağış toplama yayınlarından birine çıkarılan

bir felaket kurbanı gibiydi. O masum günlerde, birkaç bin kişinin ölümü bir felaket gibi algılanıyordu.

Küçük çocuk Caldwell'i açgözlü bir halde, gözünü kırpmadan izliyordu. Akşamüstünün ilerleyen saatleri ve uzun gölgeler doğal bir siper yaratıyordu. Ancak arka plandaki diğer acıkmışlar, bir yapboz resmindeki detaylar gibi bir bir ortaya çıkmaya başladı. Park edilmiş paslı bir araba enkazının arkasında daha büyük, kızıl saçlı bir kız duruyordu. Siyah saçlı bir çocuk, o daha da büyüktü, eliyle kavradığı alüminyum bir beyzbol sopasıyla bir mağaza vitrininin kalıntılarına çömelmişti. Mağazanın içinde iki tane daha acıkmış çocuk vardı, güneşten rengi atmış ve küflenmiş elbiselerin bulunduğu bir rafın altında dört ayak üstünde duruyorlardı.

Koca bir grup acıkmış! Caldwell büyülenmişti. Parks ve adamları yabandaki denek sayısının azaldığını söylediklerinde, bunun pek çok anlamı olabileceği aklına gelmişti. Belki de (zamanında kendisine mantıksız gelmişti ama şimdi o kadar emin değildi) hastalıklı vahşi çocuklar çavuş ve avcılarını bir tehdit olarak algılayıp yeni avlanma bölgelerine göç edecek kadar akıllanmışlardı.

Şimdi Caldwell siyah saçlı çocuğun başının bir hareketiyle arkasındaki iki çocuğa işaret verişini ve ikilinin onun gördüğü şeyi görmek üzere yanına gelişlerini izledi. Belli ki bu çocuk, liderleriydi. Ayrıca tamamen çıplak olmayan çok az sayıdaki çocuktan biriydi. Dar, kemikli omuzlarında bir kamuflaj ceketi vardı. Bir noktada bir asker öldürmüş ve etine olduğu kadar kıyafetine de ilgi duymuş olmalıydı. Yüzü binbir renge bulanmıştı; kabileye ait bir statü ve iktidar işareti.

Caldwell acıkmış çocukların bir ekip gibi hareket edişini izliyordu. Sessiz jestler ve yüz ifadeleriyle nasıl işaretleştiklerini gördü. Yollarına çıkan bu yabancı nesneye karşı nasıl iş bölümü yaptıklarını.

Belki de onları buraya çeken şey sesti, jeneratörün sabit uğultusuydu. Ya da belki Justineau ve Gallagher'ın gezintilerinden biri sonrası onları buraya kadar takip etmişlerdi ve Rosie'yi bir süre-

dir izliyordlardı. Ama dikkatlerini çeken şey her neyse, şimdi onu görmüşlerdi.

Ve görmekle kalmamış, dikizlemeye başlamışlardı.

Dikkatlerini çeken şey, silahları etraftaki binaların hepsini havaya uçurup birer moloz ve toz yığınınına çevirebilecek devasa bir savaş tankının içinde, etrafı kırılmaz camlarla çevrili olsa bile. Ona ulaşmalarının kolay bir yolu ve arz ettiği tehlikeyi ölçmelerinin mümkünü olmasa da. En önemlisi, onu çelik, cam, polimer ve hava geçirmez mühürlerin ardından *koklayamasalar* bile.

Onu av olarak görüyor ve buna göre tepki veriyorlardı.

Caldwell laboratuvarından ağır ağır çıkarak orta kapıya ilerlerken kararını verdiğinin henüz farkında değildi. Ama bu iyi bir karardı. Bunu pek çok sebepten ötürü meşrulaştırabilirdi.

Kapı kontrol işlevini, hava geçirmez bölmenin yanındaki panele geri atadı. Sonra dış kapıyı tekrar tekrar açıp kapadı, farklı hızlarda nasıl hareket ettiğine bakıyordu. Kolu kalınlığındaki hidrolik kapakların, kapının tepesi ve dibinde ileri geri rahatça kayışını izledi. Üçüncü seviye hızda bile (daha hızlı olan yedi seçenek vardı) kapakların yedi tondan fazla bir basınç uyguladığını tahmin etti. Buna karşın iç kapı daha basit mekanik aparatlarla çalışıyordu. Hava geçirmez bölmenin ikinci bir hapis kafesi olarak işlev görmek durumunda kalacağı hiç düşünülmemişti.

Caldwell oldukça önemli birkaç etmeni gözden geçirdi. Bir numaralı deneğin keşif gezisinden dönüp dönmeyeceği bile kesin değildi. Dönerse Caldwell'in kurduğu tuzağın işe yarayacağı da belli değildi. İşe yararsa hayatta kalanların hava geçirmez bölmede yakalananların ölümüne nasıl tepki vereceği de.

Ancak gerçek (ya da kısmi gerçek) şuydu ki Caldwell kendini daha fazla tutamayacaktı. Bu canavarlar onu avlamaya çalışıyordu. O da karşılığında onları avlamak ve çabalarını kendi büyük planına hizmet eder hale getirmek istiyordu.

Dış kapı tamamen açıkken hava geçirmez bölmenin kapısını da yarıya kadar açtı. Aralıkta durup beklemeye başladı.

Vücudu daha önceki gayretlerinden ötürü hâlâ terden sırlı-sıklamdı. Feromonlarının bedeninden dışarı, serinlemeye başlayan türbülanslı akşamüstü havasına yayıldığını biliyordu. Acıkmış çocuklar aldıkları her nefeste onu teneffüs ediyordu. Hisleri olabilir, birlikte hareket edebilir, sinsice davranabilirlerdi. Ancak doğaları gereği, ter kokusuna cevap vermeleri sadece an meselesiydi.

İlk hareket eden kızıl saçlı kız oldu. Arabanın arkasından çıkıp açıklığa geldi ve Rosie'nin davetkâr kapısına doğru ilerledi.

Kamuflej ceketli çocuk havlama benzeri bir ses çıkardı. Kızıl saçlı kız istemeden de olsa yavaşladı ve çocuğa doğru döndü.

Mağazanın girişinde duran daha genç çocuk son sürat koşarak kızın yanından geçti ve kendini dosdoğru kapıya attı. Bu o kadar ani ve hızlı oldu ki Caldwell (beklediği tam olarak bu olsa da) neredeyse son anda harekete geçebildi.

Parmakları bir düğmeye bastı.

Acıkmış çocuk dış kapının aralığından sıçrayıp kolları yakalamak ve kavramak için uzanmıştı, bir füze gibi Caldwell'e doğru fırladı.

Ona ulaşamadan iç kapı hızla kapandı.

Caldwell mekanizmanın gücünü azımsamıştı. Kapı acıkmışın üst gövdesine bir fındıkkıran gibi kapandı, kaburgalarını parçaladı. Acıkmış çığlık atacak gibi ağzını açtı ama ciğerleri ölümcül ve geri dönülemez şekilde boşalmıştı. Çığlık atmak artık seçenekler arasında yoktu. Bir kolu gövdesinin arkasında, vakum kilidinin içinde kalmıştı, diğeri ise öne doğru uzanmıştı. Hâlâ gergin, ince parmakları Caldwell'e ulaşmak için nafile bir çaba içerisindeydi. Hatta bir parmağı Caldwell'in laboratuvar önlüğünün koluna dokundu, neyse ki hastalık bir çizikle değil, sadece kan ve tükürükle bulaşıyordu. Gözlükleri ve yüz maskesi takılı olan Caldwell tehlike altında değildi.

Caldwell yaratığın kafasının tamamen hasarsız olduğunu gördü. Baş döndürücü bir coşku hissiyle bir kahkaha attı.

Fakat kahkahası yarım kaldı. Çıkardığı ses, sokaktan fırlatılan bir şey yüz maskesinin ipini ve örtüsünü parçalayarak çenesine çarpınca boğuklaştı. Yaşadığı acı dayanılmazdı. Caldwell'in ağzı kanla doldu, kırılan diş parçaları bu kan deryasının içinde belli belirsiz, yankılı bir sesle çarpışıyordu.

Taş, Caldwell'in koyu kırmızı kanına bulanmış bir halde ta-kırdayarak yere düştü. Kızıl saçlı kız, sapan olarak kullandığı soluk renkli kumaş ya da deriye başka bir taş yerleştirmekle meşguldü.

Çocuğun ezilmiş vücudu kapıda yedi sekiz santimlik bir aralık bırakmıştı, dış kapı ise hâlâ ardına kadar açıktı ve dışarıdaki acıkmışlar, ezilen çocuğun yoldaşları, arkadaşları, derme çatma silahlarını kuşanmış bu gediğe hücum ediyorlardı.

Caldwell'in elleri saf bir refleksle kalkıp dış kapının kontrol düğmelerine vurdu. Kapı kapanmaya başladı ancak Caldwell hız seviyesini üçten ona çıkarmayı unutmuştu. Son anda beyzbol sopasının ucunu giderek daralan boşluğa soktular ve sopa orada sıkıştı. Hidrolikler inledi ve kapının ucu dişlerini sopanın metaline geçirip onu ikiye bölmeye başladı. Ancak şimdi bir de küçük eller kapının kenarını kavramıştı, bazıları Caldwell'e ulaşmaya çalışırken çoğu kapının kapanmasını engellemek için uğraşıyordu.

Caldwell'e ulaşamadılar. Yine de kapıya kararlı bir şekilde yükleniyorlardı, daha fazla elin kapıyı kavraması ve güçlerine güç katması için yerlerini değiştirdiler. Caldwell bu kapının ne kadar kuvvetli olduğunu biliyordu, o yüzden tekrar açılmaya başladığını gördüğünde yaşadığı ani şokla vücudu istemdişi hareketler yaptı. Doktor gerilmişti, sanki onların arkasına saklanabilecekmiş gibi yumruklarını ağzının önüne getirdi.

Siyah saçlı çocuğun boyalı yüzü dış kapıdaki gedikte belirdi. Kan çanağına dönmüş nefret dolu gözlerini Caldwell'inkilere dikerek sözsüz yüz ekşitmelerle işin artık kişiselleştiğini belirtti.

Bu da demek ki kendini bir kişi olarak görüyordu. İnanılmaz.

Caldwell kokpite koştu, orada iki kolu daha indirip tekerleri ve silahları çalıştırdı. Elbette ikisini birden çalıştıramazdı. Yirmi yıl önce aldığı birkaç günlük eğitimle bu şeyi nasıl süreceğini hatırlaması bile büyük şans olacaktı. Ürkünç bir an için bütün konsol aniden yabancı ve anlamsız göründü. Caldwell beynini adrenalin selinden çekip çıkarmalı ve bilincinin kontrolüne geri getirmeliydi.

Üzerinde Y yazan düğme. İlk önce o geliyordu ve işte orada, direksiyon milinin ortasındaydı. Y'nin anlamı YÜKSELTME idi. Rosie'nin şasesi kendisini yoldan yirmi santim yukarı kaldırdı, hidroliklerin devreye girişiyle bir yılan gibi tısladı. Caldwell birkaç acıkmışın kaçıştığını gördü ancak orta kısımdan gelen gümlmeler ve yumruklamalar, bazılarının orada hâlâ iş başında olduğunu gösteriyordu.

Panik doktorun bağırsaklarını düğümledi. Buradan gitmek zorundaydı. Düşmanı da yanında götürme tehlikesinin farkındaydı ancak burada kalırsa kurtlara yem olacaktı. Eninde sonunda dış kapıyı açacaklardı ve iç kapı onları en fazla birkaç saniye tutacaktı.

Caldwell hissiz elleriyle direksiyon milini kavradı, tüm gücüyle yüklendi ve dua etti. Frenler herhangi bir komut olmaksızın serbest kaldı. Rosie bir köpek gibi sallandı ve yalpalayarak o kadar ani ve hızlı bir şekilde harekete geçti ki Caldwell geri fırlayıp sürücü koltuğuna yapıştı. Elleri direksiyondan biraz kayınca dev yaratık yolda döndü, bir lamba direğine toslayıp onu bir boks maçının başlangıcını ilan eden çan sesine benzer bir tangirtıyla zeminden koparıverdi.

Caldwell'in Rosie'yi tekrar düzlüğe sokması için direksiyonu daha sıkı kavraması ve daha güçlü çekmesi gerekiyordu. Acıyla haykırdı ama motorların tam gaz gürleyişinden kendi sesini zar zor duyabilmişti. Orta kısım kapısında neler olup bittiği hakkında hiçbir fikri yoktu çünkü motorun gürültüsü o sesleri de örtüyordu. Caldwell daha da sert bastırdı, asfalt altında kayıyordu. Sokak gri bir leke halini aldı.

Bir başka çarpışma oldu, sonra bir üçüncüsü gerçekleşti fakat Caldwell onları sadece birer titreşim olarak hissetmişti. Rosie artık öyle bir hızla gidiyordu ki dünyayı Musa'nın denizi ayırdığı gibi ikiye ayırarak ilerliyor gibi görünüyordu.

Sokakta bazı karaltılar vardı, kısa bir an için önünde gördüğü karaltılar hemen sonra arkasında kaldı, nihayetinde de gözden kayboldular. Başka acıkılmışlar mıydı? Bir tanesi Parks'a benziyordu ancak anlaması için Caldwell'in durması gerekiyordu ve bunu yapmak istemiyordu. Hatta şu an nasıl duracağını bile hatırlamıyordu.

Yine de konsolun bazı kısımları artık giderek daha tanıdık gelmeye başlamıştı. Caldwell daha fazla şey görebileceğini fark etti. Rosie'nin her yerinde monte edilmiş kameralar bulunuyordu, çoğu istenilen yöne bakmak üzere döndürülebiliyordu. Caldwell hepsini açıp sol taraftan gelen verileri taradı. Kameralardan biri tam olarak orta kapıya odaklanmıştı. Orada hareket halindeki tıra tutunmayı başarmış iki acıkılmış vardı. Biri liderleriydi, ceketi Rosie'nin yarattığı rüzgârda bir bayrak gibi dalgalanıyordu. Diğeri ise kızıl saçlı kızdı.

Caldwell aniden sağa, bir yol tabelasının Highgate ve Kentish Town'u işaret ettiği dik bir yokuşa kırdı. Dönüşü son ana sakladı ve Rosie'nin yan yatması için direksiyon milini tüm kuvvetiyle çekti. Ancak yokuş onu yavaşlattı ve Caldwell'in manevrası beklediği kadar büyük bir etki yaratmadı. Acıkılmışlar hâlâ tutunuyor ve hâlâ kısmen açık kapıyla uğraşıyordu.

Caldwell çok uzun süre önce burada bulunmuştu. Çöküş'ten önce. Hatıralar uyanıp gerçeküstü dizilişlerle zihnini doldurdu. Bir zamanlar yaşamak için can attığı evler, sabırla dirilişi bekleyen bir İspanyol mezarlığındaki dul kadınlar gibi güdük ve karanlık halde bir bir yanından geçti.

Tepenin zirvesine vardığında tekrar döndü. Açığı yanlış hesapladığı için yolun köşesindeki barın duvarlarının bir kısmını yıktı. Dikiz kameralarından arkadaki yapının harabeye döndüğü görülüyordu, oysa Rosie'de bir çizik bile yoktu.

Önlerinde dar bir yol dönemeci, sonra da Londra merkeze inen uzun, geniş bir kıvrım vardı. Caldwell bir kez daha hızı artırıp yana abandı, Rosie'nin sol kanadını bile isteye bir okula benzeyen yapının uzun dış duvarına sürttü. Kapının üstündeki tabelada *La Sainte Union* yazıyordu. Ezilmiş tuğlalar ön cama püskürdü ve derken metalin, motorun gürlemesinden bile daha yüksek ızdırap çığlığı duyuldu. Rosie dayanıyordu ve Caldwell mükâfatını acıkmışlardan en az birinin sağanak yağmurda uçup gittiğini görerek aldı.

Avazı çıktığı kadar bağırdı. Bir zafer ve meydan okuma çığlığıydı bu. Yaralı ağzından fışkıran kan önündeki camda benekler oluşturdu.

Caldwell yolun ortasına geçip kameraları tekrar gözden geçirdi. Acıkmışlardan bir iz yoktu. Ödülünü inceleyip hâlâ sağlam durumda olduğundan emin olmak için durması gerekiyordu. Ancak silkinip üzerinden attığı acıkmışlar hâlâ hayatta olabilirlerdi. Siyah saçlı çocuğun yüzündeki ifadeyi hatırlıyordu. Bacakları elverdikçe Caldwell'i takip edeceğine şüphe yoktu.

Bu yüzden Caldwell yola devam etti, Camden Town'un içinden, aşağı yukarı güneye doğru ilerledi. Daha ötede Euston vardı ve sonrasında nehre ulaşacaktı. Sokaklar hâlâ boştu ama Caldwell tetikteydi. Bu şehirde zamanında on bir milyon kişi yaşıyordu. Bazıları bu kör pencerelerin ve kapalı kapıların ardında, yaşam ve ölüm arasında bir yerde, hâlâ bekliyor olmalıydı.

Caldwell artık frenlerin nasıl çalıştığını keşfetmişti ve Rosie'nin motorlarının bu ıssız manzarada yankılanan kükreyişi gözünü korkuttuğu için yavaşladı. Mide bulandırıcı bir an boyunca çürümekte olan bir gezegende hayatta kalan son kişi olabileceğini hissetti. Ve bunun hiçbir şey ifade etmeyeceğini. Bu anıt mezarları inşa eden ırk, nihayet sessiz ve boyun eğmiş bir halde onların içindeki yerlerini alıyor ve ufalanarak toza dönüşüyordu.

Bizi kim özler?

Bu his, Caldwell'in numunesini alıp düşmanlarından kurtulmasıyla yaşadığı adrenalin patlamasından sonra yaşadığı yere

inişiydi. Ve bir de yüksek ateşin sonucu. Caldwell titriyordu ve görüşü bulanıklaştı. Önündeki yol sanki bir anda gri bir lekeyle son buluyor gibi görünüyordu. İşlev bozukluğu ani ve şaşırtıcıydı. Kör mü oluyordu? Bu olamazdı. Henüz değil. Bir güne daha ihtiyacı vardı. En azından birkaç saate.

Rosie'yi apansız, tiz bir frenle durdurdu.

Asfalt tekrar belirdi.

Caldwell elini yüzünde gezdirdi, gözlerini temizlemek için başparmağı ve işaret parmağıyla masaj yaptı. Gözleri kafatasına yuva yapmış iki kızgın misket gibiydi. Ancak onları açmaya cesaret edip kokpitin camından dışarı baktığında gözlerinde herhangi bir sorun olmadığını anladı.

Dışarıda gerçekten gri bir duvar vardı. Caldwell'in önündeki yolun üstüne çekilmiş, yaklaşık on iki metre yükseklikte bir duvar. Ve Caldwell bir iki dakika şaşkınlıkla baktıktan sonra bunun ne olduğunu fark etti.

Bu onun düşmanı, ezeli rakibiydi.

Ophiocordyceps.

Bayan Justineau çok öfkeliydi, bu yüzden Melanie de öfkelenmek için elinden geleni yaptı. Ancak bu pek çok sebepten ötürü zordu.

Bir kere Kieran öldürüldüğü için hâlâ üzgündü ve üzgün olmak öfkeli olmayı engelliyordu. Ayrıca Doktor Caldwell'in koca kamyonla basıp gitmesi Melanie'nin ikisini de bir daha görmek zorunda kalmaması anlamına geliyordu ki bu onda zıplayıp havayı yumruklama hissi uyandırıyordu.

Böylece Çavuş Parks bildiği bütün kötü sözleri sayıp Bayan Justineau yolun kenarında üzgün ve şaşkın bir yüz ifadesiyle otururken Melanie içinden, *güle güle Doktor Caldwell, uzaklara, çok uzaklara sür ve bir daha geri gelme* diye geçiriyordu.

Ama sonra Bayan Justineau, "Buraya kadarmış. İşimiz bitti," dedi.

İşte bu her şeyi değiştirirdi. Melanie sadece kendisinin ne hissettiğini değil, şimdi ne olacağını düşündü ve karnına bir ağrı girdi.

Çünkü Bayan Justineau haklıydı.

Son e-engelleyicilerini kullanmışlardı. Üzerlerindeki yiyecek kokusu çok kuvvetliydi ve Melanie onları ısırmadan bu kadar yakınlarında durabilmesine şaşıyordu. Bir şekilde buna alışmış olmalıydı. Sanki yemek, yemek ve biraz daha yemek isteyen parçası küçük bir kutuya hapsedilmiş gibiydi ve Melanie istemediği sürece bu kutuyu açmak zorunda değildi.

Ancak bunun Bayan Justineau ve Çavuş Parks'a pek faydası dokunmayacaktı. Bu şehrin içinden yiyecek gibi kokarak yürümek zorundaydılar ve çok fazla ilerleyemeden onları yemek isteyecek birisiyle karşılaşacaklardı.

"Onu takip etmeliyiz," dedi Melanie. Neyin tehlikede olduğunu anladığı için hemen harekete geçmişti. "İçeri girmeliyiz."

Çavuş Parks onu şöyle bir süzdü. "Bunu yapabilir misin?" diye sordu. "Gallagher'a yaptığın gibi? Bir iz var mı?"

Melanie o ana kadar bunu düşünmemiştii bile ama şimdi derin bir nefes aldı ve izi hemen yakaladı. Koku o kadar kuvvetliydi ki havada akan bir nehir gibiydi. İçinde biraz Doktor Caldwell ve bir ya da birden fazla acıkmışın esintileri vardı. Ancak asıl hissedilen, Rosie'nin motorunun pis, kimyasal kokusuydu. Melanie bu kokuyu gözleri kapalı bile takip edebilirdi. Hatta uykusunda bile.

Parks bunu kızın yüzünden okuyabiliyordu. "Pekâlâ," dedi. "Yola koyulalım."

Justineau gözleri fal taşı gibi açık bir halde ona baktı. "Saatte doksan kilometreyle gidiyor," dedi ağzı homurdanmanın etkisiyle büzülerek. "Gitti. Ona ulaşmamızın hiçbir yolu yok."

"Denemeden bilemeyiz," diye karşılık verdi Parks. Uzanıp ölmek mi istersin Helen, yoksa şansını denemek mi?"

"Her ikisinin de sonucu aynı olacak."

"O zaman ayakta öl."

"Lütfen Bayan Justineau!" diye yalvardı Melanie. "En azından bir süre ilerleyelim. Karanlık çöktüğünde durup saklanacak bir yer bulabiliriz." Aklında tek bir şey vardı, kendisine benzeyen acıkmış çocukların yaşayıp avlandığı bu sokaklardan uzaklaşmalıydılar. Bayan Justineau'yu sıradan acıkmışlara karşı koruyabileceğini düşünüyordu ancak boyalı yüzlü çocuk ve vahşi kabilesine karşı bunu yapamazdı.

Çavuş Parks elini uzattı. Bayan Justineau sadece bakmakla yetindi ama Parks elini onun önünde tutmaya devam edince niha-

yetinde adamın elini tuttu. Parks'ın kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi.

“Günün batmasına ne kadar var?” diye sordu.

“İki saat kadar.”

“Karanlıkta ilerleyemeyiz Parks. Caroline ise ilerleyebilir. Far-ları var.”

Parks bunu kısa ve sert bir baş hareketiyle kabullendi. “Karanlık çöküp önümüzü göremez olana kadar takip edelim. Sonra sakla-nırız. Sabahleyin eğer hâlâ güçlü bir iz varsa devam ederiz. Eğer yoksa çöpçülerin yaptığı gibi katran, katran tozu ya da kokumuzu maskeleyecek başka bir bok bakınır ve güneye doğru devam ederiz.”

Melanie'ye döndü. “Devam et, Lassie,” dedi. “Bildğini yap.”

Melanie tereddüt etti. “Bence...” diye başladı.

“Evet? Nedir?”

“Galiba ben sizin ikinizden çok daha hızlı koşabilirim, Çavuş Parks.”

Parks güldü, kısa ve haşın bir ses çıkardı. “Evet, bence de,” dedi. “Elimizden geleni yaparız. Bizi görebileceğin uzaklıkta ol yeter.” Sonra aklına daha iyi bir fikir geldi ve Justineau'ya döndü. “Ona telsizi versene,” dedi. “Onu kaybedersek bizi arar ve yerini söyler.”

Justineau teçhizatı Melanie'ye verdi ve Çavuş Parks kıza nasıl kullanılacağını gösterdi. Yeterince basitti ancak onunkilerden çok daha büyük parmaklar için tasarlanmıştı. Melanie işi kapana kadar deneme yaptı. Sonra Parks telsizi pembe tek boynuzlu at işlemeli kotunun beline nasıl takacağını gösterdi. Telsiz orada gülünç de-recede büyük ve hantal görünüyordu.

Bayan Justineau onu cesaretlendirmek için gülümsedi. Mela-nie bu gülümsemenin altındaki tüm korkuyu, hüznü ve bitkinliği görebiliyordu. Bayan Justineau tükenmek üzereydi.

Ona doğru gidip Bayan Justineau'ya kısa, sıkı bir şekilde sarıldı. “İyi olacak,” dedi. “Hiçbir şeyin sizi incitmesine izin vermem.”

İlk defa böyle kucaklaşıyorlardı, yani ilk defa Melanie Bayan Justineau'yu yatıştırıyordu. Melanie, Bayan Justineau'nun da kendisine aynı sözü verdiğini hatırladı ama tam olarak ne zaman olduğunu çıkaramadı. Her ne zamansa o zamana yönelik bir nostaljiye kapıldı. Ancak ne kadar istese de sonsuza kadar bir çocuk kalamayacağını biliyordu.

Koşmaya başladı ve giderek hızlandı. Ancak iki yetişkinin az çok onu takip edebileceği bir tempoya kadar çıktı. Her yol ayrımında görüş alanına girmelerini bekleyip sonra yeniden yola koyuldu. Telsiz olsun ya da olmasın, onları kendi başlarına bırakacak değildi, zira gece yaklaşıyordu ve gece pek çok korkunç şey barındırıyordu.

Caroline Caldwell orta kapıyı değil, kokpit kapısını kullanarak Rosie'den indi. Orta kısım kapısı hâlâ hava geçirmez bölmeyle kapalıydı ve Caldwell'in acıkmış numunesi ona yapışık duruyordu.

Yirmi adım ileri attı. En fazla bu kadar uzağa gidebildi, aşağı yukarı.

Gri duvara uzunca bir süre baktı. Muhtemelen dakikalarca ama artık kendi zaman algısına da pek güvenmiyordu. Yaralı ağzı kalp atışıyla uyumlu bir şekilde zonkluyordu, ancak sinir sistemi su kaynatmış bir karbüratör gibiydi; motor çalışmıyor, karışık sinyaller acıyı hissetmesini engelliyordu.

Caldwell duvarın yapısını inceledi. Uzunluğunu, genişliğini, derinliğini (derinliği sadece tahmin ediyordu) ve ne kadar sürede meydana gelmiş olabileceğini. Neye baktığını tam olarak biliyordu. Ancak bilmek işe yaramıyordu. Yakında ölecekti ve önünde bu... şeyle ölecekti. Hadleri bildirilirken biraz daha acı çeksinler diye insanlara duyarlılıklarını veren zorba ve kibirli evren tarafından indirilmiş bu belayla birlikte.

Caldwell sonunda hareket edebildi. Aklına gelen tek şeyi yaptı. Belayı yerden aldı.

Rosie'ye dönerken içeri kokpit kapısından girdi, sonra da kapayıp kilitledi. Mürettebat bölmesinden ve laboratuvarından geçip orta kısma geldi. Ancak öncesinde, sapanla fırlatılan taşın çarpmasıyla

parçalanmış yüz maskesini değiştirmek için laboratuvarında kısa bir süre durdu. Önlüğünü giyip ameliyat eldivenlerini taktı, raftan bir kemik testeresi ve plastik bir tepsi aldı. Bir kap daha iyi olurdu ama elinde kap yoktu.

Yakaladığı acıkmış, kapı mekanizmasının üst gövdesinin kaslarına ve tendonlarına verdiği korkunç hasara rağmen hâlâ ağır ağır kıvıldanıyordu. Bu kadar yakından bakıldığında, kafanın gövdeye olan görece büyüklüğü, deneğin hastalığı ilk kaptığı yaşın Caldwell'in evvelki tahmininden daha geç olabileceğini gösteriyordu.

Ama şimdi asıl hipotezi test etmek üzereydi, öyle değil mi?

Acıkmışın sağ kolu arkasına yapışmıştı, hava geçirmez bölmede kalmıştı. Caldwell sol kolu plastik bir sicimin kemendiyle yakaladıktan sonra, sicimin boştaki ucunu duvardaki bir kola bağlayarak onu emniyete aldı. Sicimi kendi koluna üç dört defa sarıp acıkmışın mücadelesine karşı kolu çekmek üzere vücut ağırlığını kullandı. Sicimin ilmekleri derisi kızgın kırmızıdan kasvetli bir mora dönüşen koluna battı. Caldwell çok az acı hissediyordu ki bu hiç iyiye işaret değildi. Çürümüş etteki sinir hasarı geri döndürülemez ve ileriye dönük bir seyir izlerdi.

Olabildiğince hızlı ama dikkatlice acıkmışın kafasını kesti. Bu işlem boyunca acıkmış homurdandı ve çenesini çak çak açıp kapadı. Her iki kolu da şiddetle sağı solu dövüyordu. Sol kolu sicimin izin verdiği kadar bir alanda, dar, dairesel bir kavis çizdi. Kolların ikisi de Caldwell'e erişemiyordu.

Kırılğan üst omurga testereye neredeyse hemen boyun eğdi. Asıl zorluk bıçağın sık sık yapıştığı ya da kaydığı kas kısmında çıktı. Caldwell'in omurgayla işi bittiğinde acıkmışın kafası aniden yan döndü ve yarık, hasarlı ve şaşırtıcı derecede beyaz kemik yumrularını açığa çıkaracak kadar genişledi. Buna karşın, yaradan tepsiye ve zemine damlayan sıvı ekseriyetle griydi, arada bazı kırmızı kanallar da mevcuttu.

Geriye kalan son ince et parçaları kafanın kendi ağırlığıyla yırtıldı ve kafa ansızın düştü. Tepsinin köşesine çarptı, onu ters döndürüp yerde yuvarlandı.

Acıkmışın bedeni en az kafası yerindeyken olduğu kadar hareket etmeye devam ediyordu. Kolları boşu boşuna yel değirmeni gibi dönüp duruyor, bacakları hava geçirmez bölmenin oluklu metal yüzeyine basıp kayıyordu. Omurgaya demirlemiş *Cordyceps* kolonileri ölü çocuğu hâlâ zorla kullanmaya ve mantarsı yolcusunun hizmetinde çalıştırmaya gayret ediyordu. Caldwell kafayı almak üzere eğildiğinde hareketler yavaşladı ancak doktor tekrar doğrulup kafayı laboratuvara götürürken bile tamamen kesilmemişti.

Önce emniyet. Caldwell kafayı çalışma yüzeyine bir iki dakika bırakıp hava geçirmez bölmeyi temizlemek için geri döndü. Hâlâ seçirmekte olan kafasız cesedi yola savurdu. Ceset orada, sadece Caldwell'in değil, bilimsel faaliyetlerin genelinin bir utancı olarak yatıyordu.

Caldwell sırtını dönüp kapıyı çarparak kapadı. Eğer bilgelige giden yol ölü çocuklarla doluyorsa (ki bazı zamanlar ve bazı mekânlarda öyle olmuştu) Caldwell yine yürüyecek ve kendisini daha sonra affettirecekti. Başka şansı var mıydı ki? Değer verdiği her şey bu yolun sonundaydı.

Kapıları kapadı, laboratuvara dönüp çalışmaya koyuldu.

Justineau ve Parks nihayet bir ucunda Euston istasyonunun bulunduğu uzun yola saptıklarında Melanie onları bekliyordu. Bir şey demeden işaret etti ve Justineau da baktı. Nefes nefese, tere bulanmış, bacakları ve göğsü acı içinde düğümlenmişken tek yapabildiği buydu.

Rosie keskin bir köşegen çizerek geniş yolun ortasında, her iki taraftaki kaldırımlara değecek halde duruyordu. Aracın hemen önünde devasa bir barikat yolu kesiyordu. On iki metre kadar yükseliyordu, bu haliyle her iki yanındaki evlerden daha uzundu. Justineau zayıf, eğimli gün ışığında, duvarın başka evlerin üstünden, içlerinden ve ötelere doğru devam ettiğini görebiliyordu. İlk bakışta yalnızca dikine yükselen bir yapı gibi duruyordu ama daha sonra belli belirsiz nüansları kendilerini belli etti ve Justineau duvarın bir dağın kenarı gibi eğimli olduğunu gördü. Sanki aynı noktaya milyonlarca ton kirli kar yağmış gibi.

Parks da ona katıldı ve birlikte hayret etmeye başladılar.

“Bunun ne olduğuyla ilgili hiçbir fikrin var mı?” diye sordu Çavuş.

Justineau başını iki yana salladı. “Senin?”

“Önce kanıtların hepsine bir göz atmayı tercih ederim. Sonra benden daha akıllı birisini bulup ona açıklattırırım.”

Ağır ağır, herhangi bir düşmanca harekete karşı tetikte ilerlediler. Rosie muharebeler yaşamıştı ve sonuçları ortadaydı: Zırh kaplamasında çukurlar ve çizikler. Göbekteki kapının etrafına sıvanmış kan ve et. Aracın hemen yanında, sokağın ortasında yatan ufak tefek, buruşmuş ceset.

Ceset bir acıkmışa aitti. Bir çocuk. Erkek, dört ya da beş yaşından büyük değildi. Kafası uçmuş, görünürlerde de değildi ve üst gövdesi sanki birisi onu alıp ince göğsünü mengeneye koyarak sıkılmış gibi neredeyse düzleşmişti. Melanie onu daha yakından incelemek için çömeldi, yüzünde üzgün ve düşünceli bir ifade vardı. Justineau yanı başında durdu, söyleyecek bir şeyler aradı ama bulamadı. Çocuğun sağ bileğine saçtan, belki de kendi saçından bir bileklik takılmış olduğunu gördü. Bu bir kimlik nişanesiydi ve daha bariz olamazdı: O sıradan acıkmışlardan değildi, Melanie gibiydi.

“Üzgünüm,” dedi Justineau.

Melanie hiçbir şey demedi.

Justineau göz ucuyla bir hareket fark edince kafasını çevirdi. Çavuş Parks da aynı yöne, Rosie’nin merkez kısmına baktı. Caroline Caldwell laboratuvar camındaki bandı soymuş ve perdeleri çekmiş, oradan dışarı bakıyordu. İfadesi katı ve cansızdı.

Justineau pencereye gidip ağzını oynatarak, “Ne yapıyorsun?” dedi.

Caldwell omuz silkti. İçeri girmeleri için bir hamlede bulunmadı.

Justineau pencereyi yumruklayıp orta kapıya yöneldi. Caldwell bir anlığına gözden kaybolup elinde bir A5 not defteriyle geri döndü. Defteri kaldırarak Justineau’ya en üst sayfaya yazdığı şeyi gösterdi. *Çalışmam gerek. Bir dönüm noktasına çok yaklaştım. Beni durdurmaya çalışacağınızı düşündüm. Üzgünüm.*

Justineau kollarını kocaman açarak boş sokağı, sona ermekte olan akşamüstünün uzun gölgelerini işaret etti. Bir şey demesine ya da ağzını oynatmasına gerek yoktu. Mesaj açıktı: *Burada öleceğiz.*

Caldwell onu bir süre daha seyredip sonra yine perdeleri pencerenin önüne çekti.

Parks dizlerinin üstüne çökmüş, Justineau'nun birkaç adım solunda duruyordu. Kapıyı açmak için manivelayla uğraşıyordu. Ama kapı Parks'ın onu aralıksız bir küfür yağmuruyla cesaretlendirmesine rağmen açılmadı. Caldwell acil durum girişini geçersiz kılmış olmalıydı.

Melanie hâlâ kafası kesik cesedin yanında çömelmiş duruyordu, ya yas tutuyordu ya da çevresinde ne olup bittiğinden haberdar olamayacak kadar derin düşüncelere dalmıştı. Justineau'nun midesi döndü ve kusacak gibi oldu. Aralıksız koşu ve şimdi yediği bu ölümcül darbe onu etkilemişti. Biraz yürüdü, bulantıyı unutmaya çabaladı ve duvarın en dış bölgesine vardı.

Bu bir duvar değil de sanki bir çığdı, ağır çekim ilerleyen biçimsiz bir madde yığını. *Ophiocordyceps* filizlerinden yapılmıştı; milyarlarca mantar miselyumu bir kilim gibi incelikle, iç içe dokunmuştu. İplikler o kadar narindi ki yarı saydam duruyorlardı, Justineau yığının içine baktığında üç metre ilerisini görebiliyordu. İçerideki her şey kozalanmış, kolonize olmuş, yüzlerce farklı kalınlıktaki iplikle sarılmıştı. Köşeler yumuşamış, renkler grinin binlerce tonuna dönüşecek şekilde solmuştu.

Justineau'nun baş dönmesi ve mide bulantısı geri döndü. Yavaşça oturdu, bu hisler geçene kadar başını ellerinin arasında dinlendirdi. Melanie'nin önünden geçtiğinin, küçük kızın bu şeyin kenarlarında dolandığının ve içine yürümeye hazırlanır gibi olduğunun farkına vardı.

"Yapma!" diye bağırdı Justineau.

Melanie ona şaşkınlıkla baktı. "Ama bu sadece pamuğa benziyor, Bayan Justineau. Ya da yere inmiş bir buluta. Bize zarar veremez." İspatlamak için eğilip elini hafifçe pofuduk kütleye değdirdi. Kütle temiz biçimde ayrıldı, geçtiği yerde elin kusursuz bir izi kaldı. Melanie'nin dokunduğu iplikler örümcek ağı gibi tenine yapıştı.

Justineau doğrulup kızı nazik ama kesin bir şekilde geri çekti. “Bilmiyorum,” dedi. “Belki zarar verebilir, belki vermez. Keşfetmek istemiyorum.” Melanie’den elindeki şeyi yakınlardaki harabe kaldırımın tepesinde biten bir öbek çimenle dikkatlice temizlemesini istedi. Mantarsı iplikler çimen saplarına da dolanmıştı ve çimlerin çoğu ölmüş gibiydi, yeşilden çok gri görünüyordu.

Orta kapıyı açmaya çalışmaktan vazgeçen ve şimdi sırtı Rosie’ye dönük arka tekerlerden birine yaslanmış duran Parks’a baktılar. Tuttuğu matarayı elinde dikkatlice tartıyordu. İkisi yaklaşırken bir yudum aldı ve aynısını yapması için matarayı Justineau’ya uzattı.

Justineau matarayı aldığı anda ağırlığından neredeyse boş olduğunu anladı. Geri uzattı. “Ben iyiyim,” diye yalan söyledi.

“Uydurma,” dedi Parks. “İç ve mutlu ol Helen. Birazdan gidip şu evlere bir göz atacağım. Bakayım yağmur oluklarında, borularda falan su kalmış mı. Tanrı cömerttir.”

“Öyle mi dersin?”

“Bu özelliğiyle meşhurdur.”

Justineau matarayı dikip Parks’ın kucağına bıraktı ve yanma çöktü. Kararmakta olan gökyüzüne baktı. Günbatımına yarım saat kadar vardı, yani Parks su birikintisi arama konusunda muhtemelen blöf yapıyordu. Zaten bulsa bile muhtemel suyun içi her çeşit pislikle dolu olurdu.

Melanie yüzü onlara dönük, bağdaş kurmuş halde aralarında oturdu.

“Peki ya şimdi?” diye sordu Justineau.

Parks çekimser bir jest yaptı. “Herhalde biraz daha bekleyip sonra bu evlerden birini seçeriz. Karanlık çökmeden olabildiğince güvenli hale getiririz. Bir çeşit barikat kurmaya falan çalışırız çünkü artık arkamızda koku izinin yanı sıra ısı izi de bırakıyor olmalıyız. Acıkmışlar bizi sabah olmadan çok önce bulur.”

Justineau umutsuzluk ve boğucu bir öfke arasında kaldı. Öfkeyi seçti çünkü umutsuzluğun kendisini felç edeceğinden korku-

yordu. "O sürtüğü bir elime geçirirsem," diye mırıldandı. "Döve döve beynini yerlere saçıp en iyi kısımlarını mikroskop lamlarına yerleştireceğim." Korumacı bir refleksle, "Kusura bakma Melanie," diye ekledi.

"Sorun değil," dedi Melanie. "Ben de Doktor Caldwell'den hoşlanmıyorum."

Güneş ufka değdiğinde nihayet kendilerini hareket etmeye zorladılar. Bu vakit itibariyle laboratuvardaki ışıklar yandı ve parıltılarının bir kısmı perdenin kenarlarından dışarı sızdı, öyle ki pencereler Rosie'nin kenarlarına fosforlu kalemle çizilmiş gibi görünüyordu.

Dünyanın geri kalanı karanlıktı ve giderek daha da kararıyordu.

Parks sanki o ana kadar bir şey yapmak için cesaretini topluyormuş gibi aniden Melanie'ye döndü. "Uygun var mı evlat?" diye sordu.

Melanie hayır anlamında başını salladı.

"Korkuyor musun?"

Melanie bu sefer düşündü ancak cevap yine hayırdı. "Kendim için değil," dedi. "Acıkmışlar bana zarar vermez. Bayan Justineau için korkuyorum."

"O halde belki benim için ufak bir şey yapabilirsin." Parks kendilerine doğru alçalan gri kütleyi işaret etti. "Bu şeyin içinden geçme şansımız pek yok gibi. Bize mikrop bulaştırır mı bulaştırmaz mı bilmiyorum ama yeteri kadar teneffüs edersek bizi boğarak öldüreceğinden adım gibi eminim."

"Yani?" diye sordu Melanie.

"Yani bunun çevresinden dolanabilir miyiz merak ediyorum. Belki kendimize bir sığınak bulduktan sonra sen gidip kontrol edebilirsin. Yarın nereye gittiğimizi bilirsek bir faydası dokunabilir."

"Bunu yapabilirim," dedi Melanie.

Bu fikir Justineau'yu mutsuz etse de mantıklı olduğunu biliyordu. Melanie burada karanlıkta dayanabilirdi. Parks ve o ise dayanamazdı.

“Emin misin?” diye sordu Justineau.

Melanie oldukça emindi.

Melanie bunu yapmayı istiyordu bile çünkü tedirgindi ve bugün olan her şeyden mutsuzdu. Kieran'ın ölümü; ölmüştü çünkü Melanie'nin hikâyesi, yalanı onu korkutup kaçırmıştı. Ve sonra Doktor Caldwell'in basıp gitmesi ve Bayan Justineau'yu uyuyacak güvenli bir yeri olmaksızın arkada bırakması. Ve sonra küçük cesedi, kendisinden çok daha genç, kafası kesilmiş çocuğu bulması.

Belki de çocuğun kafasını Doktor Caldwell kesmiştir diye düşünüyordu çünkü bu onun yapacağı türden bir işe benziyordu. Mutsuzluğun altında saf, beyaz bir öfke keşfetti. Doktor Caldwell'in bu tip şeyleri yapmaya *son* vermesinin sağlanması gerekiyordu. Birisinin ona bir ders vermesi lazımdı.

Vahşi çocuklar da tıpkı onun gibiydi, sadece Bayan Justineau'dan ders alma fırsatları olmamıştı. Kimse onlara nasıl düşünmeleri gerektiğini ya da nasıl insan olacaklarını öğretmemişti. Ancak başkalarının yardımı olmadan bir şeyler öğrenmişlerdi. Bir aile olmayı çoktan öğrenmişlerdi mesela. Sonra Doktor Caldwell gelip sanki birer hayvanlarmış gibi onları öldürmüştü. Belki önce onlar doktoru öldürmek istemişlerdi ama onların bilinci yoktu, Doktor Caldwell'in ise vardı.

Bu durum Melanie'nin içini öyle bir hiddetle doldurdu ki neredeyse acıkmış hissine benzeyen bir şeydi bu. Ve böyle hissedebileceğini keşfetmek onu korkuttu.

Bu yüzden gri maddeyi keşfe çıkmaktan rahatsızlık duymadı. Hareket etmenin kımıldamadan durmaktan çok daha iyi geleceğini hissediyordu.

Çavuş Parks ve Bayan Justineau, Rosie'nin durduğu yerden birkaç sokak ötede, üç katlı sıra sıra Viktoryen evlerden birinde bir çatı katı buldular. Oraya çıkan bir merdiven vardı ancak Çavuş Parks ve Bayan Justineau tırmandıktan sonra Melanie merdivenin aşağı kısmını, iki yetişkin ise tepe kısmını kavradı. Üçü, merdiveni yerinde tutan metal çivilerden sökmeyi başardı. Melanie devrilen merdiveni yakalayıp dikkatlice yere bıraktı ki çok gürültü çıkarmasın.

"Sonra görüşürüz," diye seslendi onlara yavaşça. Kemerindeki telsizi çıkarıp unutmadığını göstermek için onlara doğru salladı. Uzağa gitse de onlarla konuşabilecekti.

Bayan Justineau fısıldayarak karşılık verdi. Güle güle ya da iyi şanslar ya da bunun gibi bir şey. Melanie çoktan hafif adımlarla basamakları inmeye başlamıştı, çıplak ayakları yosunla kaplı çürümüş halıda hiç ses çıkarmıyordu.

Rastgele bir başlangıç noktası seçip gri kütlenin kenarını takip etti. Yürüyerek ilerliyordu ama içinde hâlâ bir huzursuzluk ve aciliyet hissi vardı, bu yüzden bir süre sonra hızlıca yürümeye ve sonra da koşmaya başladı. Uzunca bir süre düz ilerledi, mecbur kaldığında saptı, sonra elinden geldiğince çabuk şekilde duvarı tekrar buldu.

Duvar sanki sonsuza dek devam edecek gibi duruyordu. Dış yüzeyi tamamen düz değildi; sık sık içe çöküp dışa fırlıyor, dar sokaklara çıkıklar püskürtüyor, yapışacak daha az şeyin olduğu boş alanlarda biraz geri çekiliyordu. Ancak kesildiği bir yer, Melanie'nin bariyerin diğer tarafına bakabileceği hiçbir yer yoktu.

Bir saatten fazla koştuktan sonra durdu. Dinlenmek için değil. Yorulmadan daha uzun süre devam edebilirdi ama Bayan Justineau ve Çavuş Parks'ı kontrol etmek istiyordu.

Telsizdeki düğmeye basıp *alo* dedi. Telsiz uzunca bir süre sadece cızırdadı ama sonra Çavuş Parks'ın sesi duyuldu. "Nasıl gidiyor?"

“Doğuya gittim,” dedi Melanie. “Bayağı uzun bir süre. Duvarın sonu gelmiyor.”

“Bu kadar süredir yürüyor muydun?”

“Koşuyordum.”

“Şu anda neredesin? Sokak tabelası falan görebiliyor musun?”

Melanie göremiyordu ama bir başka dört yol ağzına gelene kadar yürüdü. “Northchurch Yolu,” dedi. “London Borough of Hackney.”

Parks’ın nefesinin kesildiğini duydu. “Ve duvar hâlâ devam ediyor, öyle mi?”

“Çok daha uzağa doğru hem de. Göz alabildiğine. Ve ben çok uzağı görebilirim, karanlık olsa bile.” Melanie böbürlenmiyordu; bu sadece Çavuş Parks’ın bilmesi gereken bir şeydi.

“Tamam. Teşekkürler evlat. Geri dön. Eğer batıya da bir göz atmak istersen minnettar olurum. Ama kendini çok yorma. Eğer bitkin hissediyorsan buraya geri dön.”

“İyiyim,” dedi Melanie. “Tamam.”

Kendi adımlarını takip edip diğer tarafa gitti ancak orası da tamamen aynıydı. Eğer duvarın çevresinden dolanacaklarsa ya doğuya ya batıya doğru çok uzun bir yol yürümeleri gerekecekti ve yeniden güneye geçebilmeleri nerede mümkün olacak belli değildi.

Sonunda Melanie kendisini duvarla ilk karşılaştıkları yerin birkaç kilometre ötesinde, yine duvarın tam karşısında buldu. Burada da diğer her yerde olduğu kadar kalındı ama yere iniş açısı farklıydı. Bir gri köpük çıkıntısı öne, Melanie’nin tepesine doğru uzanmıştı ve Melanie içinden baktığında ay ışığını görebiliyordu. O saf, beyaz parıltı bir vaat, bir teşvik gibiydi. Duvarın içine girebilse ışığı kaybetmeden diğer tarafı bulabilirdi.

Bayan Justineau bunun tehlikeli olduğunu söylemişti ama Melanie öyle düşünmüyor ve korkmuyordu. İleri doğru bir adım attı, sonra bir adım daha. Gri iplikler bileklerine, sonra dizlerine geldi fakat bir direnç göstermiyorlardı. Sadece içlerinden geçen

Melanie'yi biraz gıdıklıyor, ses bile sayılamayacak ufacık bir ah ile yarıyorlardı.

Ay, Melanie'nin baktığı her yeri aydınlatan seyyar bir spot lambası gibi onu takip ediyordu. Sonra gri iplikler kalınlaşmaya başladı. Melanie'nin yanından geçtiği nesneler (çöp kutuları, park edilmiş arabalar, posta kutuları, bahçe çitleri ve kapıları) sonu gelmez katmanlarla sarılmış ve kendilerinin granitten birer heykeli haline gelmişti.

Altı metre sonra Melanie ilk düşmüş bedenlerle karşılaştı. Yavaşlayıp durdu ve gördüğü şeye şaşırdı. Acıkmışlar, tıpkı Melanie ve ekibin Londra'ya yürürken gördükleri cesetler gibi sokağın ortasında devrilmiş, duvar kenarlarına yığılmışlardı. Ancak burada çok daha fazlaydılar! Yarılmış kafatasları ve patlamış kafalarından ağaç gövdesine benzer, on beş santim çapında saplar filizlenmişti. Bu saplar direkt yukarı doğru inanılmaz uzunluklarda büyümüş ve sonsuz tomurcuklarla her yerlerinden iplikler dökülmüştü. Bazıları en yakınlarındaki diğer saplara bağlanmış, bir araya gelmiş milyonlarca örümcek ağı gibi yoğun bir şebeke oluşturmuştu. Diğerleri yollarına çıkan her şeyi sarmalamış, bir şey bulamadıklarında ise yavaşça yere doğru meyletmişti. İpliklerin toprağa değdiği her yerden başka bir gövde çıkmıştı fakat bu gövdeler acıkmışların cesetlerinden büyüyen gövdelere kıyasla çok daha ince ve kısaydı.

Melanie daha da yaklaştı. Elinde değildi. Mantar ağaçlarının her birinin dibindeki mutsuz cesetler onu korkutmuyordu. İçlerinde insanlığa dair, bir zamanlar canlı olduklarını hatırlatan hiçbir şey kalmamıştı. Daha çok birisinin üstünden çıkarıp yere bıraktığı elbiselere benziyorlardı.

Melanie yakından baktığında bu hayalet ağaçlardan sarkan gri meyveyi gördü. Kafa hizasından biraz yukarıdaki gövdede bulunan küre şeklindeki bir tanesine dokunmak için uzandı. Yüzeyi serindi, deriye benziyordu ve Melanie'nin parmağının dokunuşuyla çok hafifçe içe göçtü. Melanie kuvvetlice bastırıp yerinde bir çukur bıraktı. Elini çektiğinde iz yavaşça yok oldu. Topun yüzeyi toparlanıp

eski haline dönecek kadar elastikti. Melanie ona kadar ağır ağır saydıktan sonra küre tıpkı dokunulmadan önceki durumuna geldi.

Melanie yabancı gri bölgede dolanmaya devam etti. Bir sonu yok gibiydi, sadece uzayıp gidiyordu. Giderek de kalınlaşıyordu. Bir süre sonra gövdelerin arasında sadece Melanie'nin ufak bedenini kaydırıp geçebileceği kadar boşluk kaldı ve neredeyse katı bir cisim oluşturacak kadar sıkı bir şekilde birbirlerine dolanmış iplik yığının içinden ay ışığı kirli bir su gibi damlıyordu.

Melanie'nin omzu gri toplardan birine çarptı ve top boğuk bir lap sesi çıkararak yere düştü. Melanie onu yerden almak için eğildi. Gövdeye bağlandığı kısımda büzüşmüş bir halka vardı ancak yüzeyinin geri kalanı pürüzsüz ve sağlamdı. Melanie topu elinde sıktı ve top bir kez daha hızla dokunulmadan önceki şekline döndü.

Melanie eğer biraz daha ilerlerse gövdelere çarpacaktı. Birine dokunduğunda nahoş bir biçimde nemli ve soğuk olduğunu hissetti. Biraz irkildi. Gövdelerin de taşıdıkları meyveler gibi pürüzsüz ve kuru olmasını bekliyordu. Öylesi Melanie'ye göre çok daha az iğrenç olurdu.

Bir şey sol tarafına doğru hareket etti ve onu korkudan havaya sıçrattı. Bu loş dünya sadece kendisine ait sanıyordu. Ay ışığında sadece silueti görünen tuhaf bir figür ona doğru sendeledi. Boyundan aşağısı bir insana benziyordu ancak omzu, boynu ve kafası yoktu. Vücudunun yukarısı şekilsiz bir yumrudan ibaretti.

Melanie bu şeyden geri kaçtı, her şeyden çok katıksız tuhafliğinden korkmuştu. Ancak bu şey ona saldırmadı. Onun orada olduğunun farkında bile değildi sanki.

Yanından geçerken Melanie onun ne olduğunu anladı. Bu gövdesi yarılmaya başlamış bir acıkmıştı. Sertleşmiş gövdelerden birinin ilk kısmı göğsünden yukarı hücum etmiş, parçalara ayrılan kaburga kemikleri başlangıç noktasından dışarı doğru kıvrılmıştı. Gövdede çiçek açan iplikler, acıkmışın yukarı doğru amansız yükselişi sonucu keskin bir açıyla yana yatmaya zorlanan kafasından geriye kalanları gizliyordu.

Melanie hem rahatlamış (çünkü bilinmeyenin korkusu anlayabileceğiniz tüm korkulardan daha ürkütücüydü) hem de insan bedeninin bu acayip ihlaliyle iğrenmiş halde manzarayı izledi.

Acıkmış badi badi yürüyerek yanından geçti, zikzaklı rotasını çarptığı gövdeler belirliyordu. Neredeyse korkunçtan ziyade gülünçtü. Melanie acıkmışın yakında düşeceğini ve gövdenin yana doğru uzanacağını tahmin edebiliyordu. Kendini doğrultmak için bir yol bulmalıydı.

Tüm bu orman mahvolmuş ölümlerden oluşmuştu. Onları oldukları şeye çeviren mikroba sadık hizmetlerinden sonra acıkmışlar böyle son bulmuşlardı.

Melanie geleceğini gördü ve kabullendi. Ancak yapılması gereken bunca önemli şey dururken ölmeye hazır değildi.

Sırtını çevirip ince gri ipliklerin arasında açtığı patikanın tünelini takip etti ve geldiği yerden geri döndü.

Doktor Caldwell gece boyu hararetili bir şekilde çalışmaya devam etti. Harareti mecazi değildi ve ateşi an itibariyle 39,5 derecede seyrediyordu.

Acıkmış çocuğun beyninin çıkarılması, Doktor Selkirk'ün yardımını olmayınca çok daha uzun sürmüştü ve Doktor Caldwell'in elleri öyle kullanışsız haldeydi ki beyni hasar vermeden alması neredeyse imkânsızdı. Ancak elinden geleni yaptı, kafatasının çoğunu iki buçuk santim genişliğinde yapboz parçaları gibi çıkardı ve sonunda cesaretini toplayıp beyin sapını kesti.

Onu çekip çıkardığında elleri şiddetle titremesine rağmen beyin temiz bir şekilde açığa çıktı.

İnce dilimler kesen aleti çalıştırıp beyinden dilimler aldı ve bunu yaparken en temel yapıları incelemesine imkân tanıyacak kesitler seçti. İncekeserin işini ne kadar kusursuz yaptığına hayran hayran bakarken mikroskop lamalarını yerleştirdi. Dilimler muhteşemdi, aşırı inceliklerine rağmen ezilme ya da lekelenme benzeri hiçbir hasar görmemişlerdi.

Caldwell her bir lamı etiketleyip sırayla inceledi, acıkmış çocuğun beyninde temelden başlayıp yukarı ve ileri doğru devam eden gerçek bir tur attı.

Bulmayı beklediği şeyi buldu. Sıfır hipotezi paramparça oldu. Caldwell çocukların ne olduğunu, nereden geldiklerini, geçmişle-

rini ve geleceklerini, kısmi bağışıklıklarının tabiatını ve son yedi yıldaki emeklerinin ne kadarının sadece zaman kaybı olduğunu (yüzde yüze yakını) artık biliyordu.

Bir anlığına saf bir mutluluk hissetti. Eğer dün ölmüş olsaydı kör ölecekti. Bu keşif her şeyi telafi ediyordu. Bulduğu şey her ne kadar sevimsiz ve mutlak olsa da...

Yakınlardan gelen bir ses onu düşüncelerinden ayırıp ayağa kaldırdı. Fazlasıyla masum bir sestti, sadece birkaç tıkırtı ve fısıltı ancak Rosie'nin içinden geliyordu!

Doktor Caldwell abartılı hayal gücü oyunlarının insanı değildi. Rosie'nin kapılarının kilitli olduğunu, onları açabilecek kadar kuvvetli bir şeyin gürültülü ve uzun süreli olacağını ve çok daha önceden dikkatini çekeceğini biliyordu. Fakat mürettebat bölmesinden kokpite doğru sesin kaynağına ilerlerken yine de biraz titriyordu.

Kumanda panelinin sağ tarafında ışığı yanan bir yer vardı ve ses buradan geliyordu. Telsizden. Caldwell koltuğa kurulup dinlemek için kafasını öne uzattı.

Duyacağı çok bir şey yok. Çoğunlukla statik gürültüsü, çıtlamalar, tıslamalar ve ses değişimleri. Sanki eski kablosuz radyolardaki istasyonlar arası kaos gibi. Ancak bu işitsel bataklıkta birkaç kelime öne çıktı. "...Beacon'a gün mesafe....görüldünüz...tammlayın..." İçi boş, insaniyetsiz, yankı ve deformasyonla çarpılmış bir ses.

Bir el fenerinin ışığı kokpitin ön zırhından hızla geçip yeniden kayboldu. Dışarıdan hiçbir ses içeri giremiyordu ancak Caldwell hareketlenmeler görebiliyordu. Sadece bir gölge, fenerin hareket halindeki ışığında bir anlığına göründü. Bir figür aceleyle Rosie'nin sol kanadına doğru ilerliyordu.

"...sadece bir enkaz...sanmıyorum ki içinde..."

Caldwell derhal orta kapıya yöneldi. Yolu yarılamişken kokpit kapısından da çıkabileceğini hatırladı. Durdu, geri döndü. Ancak orta kapının mekanizmasını daha iyi biliyordu. Kokpit telsizinden

gelen sesler bozulup kesildi. Caldwell bir panik çılgılığıyla kontrol paneline geri koşup sesin geldiği kanaldan cevap verdi.

“Alo,” diye sızlandı. “Kimsiniz? Ben 6. Bölge Otel Eko Üssü’nden Caroline Caldwell. Kimsiniz?”

Sadece radyo paraziti.

Sırayla diğer kanalları da deneyip aynı cevabı aldı.

Tekrar orta kapıya koştu. Ancak oraya vardığında kararsız kaldı. Bir önceki günden beri hiç e-engelleyici sürmemiştii ve kendi terinin kokusunu bile alabiliyordu. Eğer kapıyı açarsa acıkmışları kendisine ve olası kurtarıcılarına çekebilirdi.

Hava geçirmez bölmenin yanındaki dolapta altı adet koruyucu zırh vardı. Caldwell henüz sevk listesindeyken nasıl kullanılacaklarını öğretmişlerdi ve birini giymesi on dakika kadar sürse de düzgün giydiğinden emindi. Kokusu tamamen örtülmüştü ve vücut sıcaklığı en azından geçici olarak dışarı çıkamıyordu.

Kapıyı itip açtığında dışarıda hareket eden hiçbir şey görmedi. “Hey?” diye seslendi. Sokağa adım attı. Kimse yoktu. Ancak ışık şimdi Rosie’nin kış tarafında ve hâlâ hareket halindeydi, bir sağa bir sola oynuyordu.

“Hey?” diye seslendi Caldwell yine. Belki de elbisenin başlığı sesini kapatıyordu. Titreyen bacaklarıyla aracın yan tarafına yürüdü, boynunun derisi karıncalanıyordu. Aracın kış tarafından dolandı. Işık bir an için gözüne geldi. Işığın arkasındaki her kimse ona seslendi. “İsmim Caroline Caldwell, 6. Bölge’deki Otel Eko Üssü’nden bir doktorum. Burada birlikte...”

O sırada ışık başka yöne dönünce Caldwell cümlesine devam edemedi. Feneri taşıyan kimse yoktu, kayışından Rosie’nin arka kısmındaki metal bir tırabzana bağlanmıştı. Birisinin elinde değil, rüzgârda hareket ediyordu.

Bu çocukça hileye duyduğu öfke yerini farkındalığın saf dehşetine bıraktı. Bu bir tuzaktı. Ve kimse ona saldırmadığına göre hedef Rosie olmalıydı. Doktor geldiği yoldan koşarak geri döndü

ve bir çöpçü ekibinin ya da belki Çavuş Parks'ın saklandıkları yerden fırlayıp (ama nerede saklanmışlardı ki?) ödüle ondan önce ulaşmaya çalıştıklarını beklediği orta kapıya geldi.

Hareket eden hiçbir şey yoktu. İçeri girip kapıyı çarparak kapattı, kilidi ve emniyeti etkinleştirdi. Sonra da işini garantiye almak için hava geçirmez bölmeyi çalıştırdı. Son olarak da silah bölmesini kapatan kapıyı kontrol etti.

Titremesi nihayet kesildi. Ne bir ses ne de bir iz vardı. Güven-deydi. Dışarıdaki her kimse feneri bırakıp gitmişti. Belki de gerçekten Beacon'dan bir araştırma/kurtarma ekibiydiler. Belki de saldırıya uğramışlardı. Caldwell'in hiçbir fikri yoktu ama ne olursa olsun bir daha Rosie'yi terk etmemeye kararlıydı. İster telsizden gelen bir ses ister yüzlerini gösteren gerçek insanlar isterse de bando takımı ve konfeti yağmuru olsun, deliğinden çıkmayacaktı. Laboratuvara girip koruyucu elbisesinin başlık kilidini açtı.

Melanie, Caldwell'in mikroskobun önündeki sandalyesine kurulmuş onun notlarını okuyordu. Başını kaldırdı. "Merhaba, Doktor Caldwell," dedi nazikçe.

Caldwell kapı aralığında donakaldı. İlk düşüncesi, yalnız mı yoksa diğerleri de onunla içeri girdi mi oldu. Sonra neyi silah olarak kullanabilirim diye düşündü. Fosgen gazı tüpü hâlâ hava geçirmez bölmenin iç haznesinde duruyordu. Koruyucu elbisesi üstünde olduğuna göre gazın etkilerine dayanıklı olması lazımdı. Eğer ona ulaşabilirse...

"Sizi durdururum," dedi Melanie aynı nazik ve seviyeli tonda. "Hareket ederseniz. Elinize bir silah ya da keskin herhangi bir şey alırsanız veya kaçmaya çalışırsanız ya da beni tekrar kafese hapsedmeye çalışırsanız. Ya da bana zarar vereceğini düşündüğüm en ufak bir şey yaparsanız."

"O... O sen miydin?" diye sordu Caldwell ona. "Telsizdeki?"

Melanie kafasıyla yanında, çalışma masasında duran telsizi işaret edip onayladı. “Bir sürü farklı kanal denedim. Siz cevap verene kadar bayağı uğraştım.”

“Ve sonra... sonra sen?..”

“Kapının altına saklandım. Üstümden geçip dışarı çıktınız. Beni arkanızda bırakır bırakmaz içeri girdim.”

Caldwell başlığı çıkarıp oldukça yavaş bir şekilde çalışma alanının üstüne koydu. Birkaç adım ötesinde incekeser dilimleyicinin alametifarikası, incelikle tasarlanmış giyotini duruyordu. Eğer Melanie’yi kandırıp ona yakınlaştırır ve kesici kısmına ittirirse her şey derhal sona erebilirdi.

Melanie doktorun niyetini tahmin etmiş gibi kaşlarını çatıp kafasını iki yana salladı. “Siz ısırmak istemiyorum Doktor Caldwell ama elimde bu var.” Elinde tuttuğu, Caldwell’in acıkmış numunesini keserken kullandığı ve henüz dezenfekte etmeye fırsat bulamadığı neşter. “Ve ne kadar hızlı hareket edebildiğimi biliyorsunuz.”

Caldwell durumu değerlendirdi. “Sen iyi bir kızsın Melanie,” diyerek söze girdi. “Bence bana zarar vermezsin.”

“Beni kesmek için bir masaya bağladınız,” diye hatırlattı Melanie. “Ve Marcia ile Liam’i kestiniz. Muhtemelen bir sürü çocuğu kestiniz. Size zarar vermememin tek sebebi bunun Bayan Justineau ve Çavuş Parks’ın hoşuna gitmeyebilecek olmasıydı. Ama şimdi burada değiller. Burada olsalar da pek umurlarında olacağını sanmıyorum.”

Caldwell buna inanırdı işte. “Benden ne istiyorsun?” diye sordu. Melanie’nin tedirgin halinden *bir şey* istediği, aklında *bir şey* olduğu belliydi.

“Gerçeği,” dedi Melanie.

“Hangi gerçeği?”

“Bütün gerçeği. Benim ve diğer çocuklar hakkındaki. Ve neden farklı olduğumuzu.”

“Şu elbiseyi çıkarabilir miyim?” diyerek onu oyalamaya çalıştı Caldwell.

Melanie devam etmesini işaret etti.

“Hava geçirmez bölmede yapmalıyım,” dedi Caldwell.

“O zaman üstünüzde kalsın,” diye karşılık verdi Melanie.

Caldwell fosgen gazına ulaşma fikrinden vazgeçti. Laboratuvaradaki sandalyelerden birine oturdu. Oturur oturmaz da ne kadar bitkin olduğunu fark etti. Buraya kadar sadece iradesi ve mantıksız inatçılığıyla devam edebilmişti. Artık vücudu iflas etmeye yakındı, bu göz korkutucu canavar çocuğa direnemeyecek kadar zayıftı. Gücünü toplayıp doğru zamanı kollamalıydı.

Melanie’nin kendisini sorguya çekmesini bekliyordu ama Melanie onun defterini, iki dizi beyin dokusu numunesi ve spor kesesi incelemesi hakkında aldığı notları okumaya devam etti. Spor kesesi notları özellikle ilgisini çekmiş gibiydi, Caldwell’in işaretli grafiklerinin üzerine eğildi.

“Çevresel tetikleme nedir?” diye sordu.

“Sporlanmayı tetikleyen ya da uygun hale getiren, sporlanan vücut haricindeki bütün dış etmenleri tanımlar,” dedi Caldwell mesafeli bir biçimde. Bu, Çavuş Parks’a haddini bildirmek için kullandığı ses tonuydu ancak Melanie pek de oralı değildi.

“Koza hariç etmenler,” diye alıntıladı Melanie. “Tohumların kozadan çıkmasına sebep olan koza hariç etmenler?”

“Doğru,” dedi Caldwell isteksizce.

“Amazon yağmur ormanlarındaki gibi.”

“Pardon?”

“Amazon yağmur ormanlarında tohumlarını sadece yangın sonrası dökən ağaçlar vardır. Kızılağaç ve Banks Çamı da öyle yapar.”

“Ya, öyle mi?” Caldwell’in ses tonu kırılıyordu. Aslında Melanie’nin verdiği harika bir örnekti.

“Evet,” dedi Melanie notları yerine koyarken. Sayfaların hepsine birer kez bakmıştı, ilk sayfaya dönünce durdu. “Üsteyken Bayan Mailer anlatmıştı.”

Kırpmadığı parlak mavi gözlerini Caldwell’in gözlerine dikti.

“Ben neden farklıyım?” diye sordu.

“Soruyu sınırlandır,” diye mırıldandı Caldwell.

“Acıkmışların çoğu insandan çok hayvan gibiler. Düşünemiyor ya da konuşamıyorlar. Ben bunları yapabiliyorum. Neden iki çeşit acıkmış var?”

“Beyin yapıları,” dedi Caldwell.

Ancak kendisiyle savaş halindeydi. Bir yanı sırrını saklamak, kendisine sorulandan daha fazlasını vermemek, Melanie’yi incitanelerini çıkarmak için daha da derine daldırmak istiyordu. Diğer yanı ise paylaşmak için yanıp tutuşuyordu. Caldwell hem canlı hem de ölü olanlarla, dâhilerle dolu bir konferans salonu hayal ediyordu. Kısmetine ikisi de olmayan (ya da her ikisi de olan) bir çocuk düşmüştü. Ancak dünya yavaş yavaş sona ermekteydi ve doktor da elinde olanla yetinmeliydi.

“Acıkmışlar, sen de dâhil olmak üzere, *Ophiocordyceps* isimli bir mantarla enfekte olmuştur.” Karşısındakinin ön bilgi sahibi olmadığını varsayıyordu, zira Melanie’nin okuduğu notlardan ne anladığı veya neyi anlayamadığını kestirmek güçtü. Bu yüzden Caldwell düz kontak parazitleri, konağın sinir sistemini sahte nöron taşıyıcılarla kandırıp konağın canlı beynini gasp eden ve ona parazitin yapması gereken şeyleri yaptıran organizmaları anlatarak başladı.

Melanie nadiren soru sordu ancak soruları çok yerindeydi. Zeki bir çocuktu. Elbette öyle olacaktı.

“Ama ben neden farklıyım?” diye tekrar saldırdı. “Üsse getir-
diğiniz çocukların özelliği neydi?”

“Ona geliyorum,” dedi Caldwell ters ters. “Sen hiç biyoloji ya da organik kimya bilmiyorsun. Tüm bunları anlayacağın şekilde anlatmak kolay değil.”

“Sizin anlayacağınız şekilde anlatın,” diye bir öneri getirdi Melanie aynı ters tonda. “Eğer benim için çok zor olursa tekrar açıklamanızı isterim.”

Böylelikle Caldwell dersini anlatmaya başladı. Elizabeth Blackburn’e, Günter Blobel’e ya da Carol Greider’e değil, on yaşındaki bir kıza. Bu bir yanıyla küçük düşürücüydü. Ama sadece bir yanıyla. Caldwell yine de bütün bağlantıları kuran ve keşfedilmeyi bekleyen şeyi bulan kişiydi. Ormana dalıp acıkmış mikrobunu canlı ele geçiren doktor. *Ophiocordyceps caldwellia*. Mikroptan bu isimle bahsedeceklerdi, şimdi ve sonsuza dek.

Dışarıda havanın rengi atarken Caldwell uzun uzun konuştu. Melanie ara sıra onu durdurup alakalı ve meseleye odaklanmış sorular yöneltiyordu. Nobel ödülü olmasa da hızlı kavrayan bir dinleyiciydi.

Caldwell hastalığı yeni kapanlarda *Ophiocordyceps*’in hiç acıması olmadığını söyledi. Mikrop kapıyı parçalayarak içeri giriyor, yiyip yutuyor ve kontrolü eline geçiriyordu. Ve nihayetinde, konaktan geriye kalanı meyve veren bedenin büyüdüğü bir torba gübreye çeviriyordu.

“Ancak insanın altyapısının ne kadar çabuk çöktüğü hakkında yanılmıştık. Mantar farklı beyin bölgelerini farklı hız ve farklı şiddetlerde hedef alıyor. Üst seviye düşüncüyü kapatıyor. Açlığı artırıyor ve tetikliyor. Ancak biz bunun dışındaki bütün dürtülerin, yani parazitin amaçlarına hizmet etmeyen tüm davranışların aynı anda engellendiğini varsaymıştık.

“Stevenage’da sokakta gördüğümüz kadın ve bakımevindeki adamdan sonra durumun böyle olmadığını anladım. İkisi de hâlâ bir önceki hayatlarıyla tesadüfî bağlantılar kuruyordu. Parazit için hiçbir işlevi olmayan davranışlar sergiliyor, bebek arabası itiyor, şarkı söylüyor, eski fotoğraflara bakıyorlardı.”

Caldwell başını kaldırıp Melanie'ye baktı. Ağzı rahatsızlık verecek kadar kuruydu, oysa yüzünden ter boşanıyordu. "Bir bardak su alabilir miyim?" diye sordu.

"Bitirdiğinizde" dedi Melanie. "Henüz değil."

Caldwell kararı kabullendi. Melanie'nin yüzünde pazarlık kabul edeceğine dair hiçbir emare yoktu. "Eh," diye devam etti Caldwell, sesi gücünü biraz yitirmiş halde. "Bu beni düşündürdü. Sen ve diğer çocuklar hakkında. Belki de neden bu kadar farklı olduğunuza dair bariz açıklamayı gözden kaçırmıştık."

"Devam edin," dedi Melanie. Sesi dengeliydi ancak gözleri korkusunu ve heyecanını ele veriyordu. Keyfini sürdüğü fiziksel kontrolün yokluğunda, en azından onun üzerinde böyle bir gücü olması Caldwell'i biraz rahatlatı.

"Sizin hastalıkla *doğmuş* olabileceğinizi fark ettim. Ebeveynleriniz sizi yaparken halihazırda hasta olabilirlerdi. Bunun imkânsız olduğunu, acıkmışların seks dürtülerinin olamayacağını düşünüyorduk. Ancak anne şefkati ve yalnızlık gibi diğer insani dürtülerin ve hislerin hayatta kalışını gördükten sonra bu, o kadar da imkânsız gelmemeye başladı."

"Bunu aklımda tutarak sitolojik bulgulara geri döndüm. Şanslıydım, ihtiyacım olan taze beyin dokusu numunesini..."

"Bir erkek çocuktan buldunuz," dedi Melanie. "Onu öldürdünüz ve kafasını kestiniz."

"Evet, öyle yaptım. Ve onun beyni sıradan bir acıkmış beyninden çok farklıydı. Üsteki ekipmanla elimden gelen tek şey mantarın varlığını doğrulamak ve yerini belirlemektir. Bununlarsa," kafasıyla mikrotomu, santrifüjü ve tarayıcı elektron mikroskopunu işaret etti, "bağımsız nöronlara ve mantar hücrelerinin onlarla nasıl etkileşime girdiğine bakabildim. Buradaki çocuk ve bakımevindeki adam o kadar farklılardı ki onları karşılaştırmamanın imkânı yoktu. Mantar ilk nesil acıkmışın beynini tamamen harap ediyor. Hallaç pamuğu gibi atıyor. Salgıladığı kimyasallar, yani belirli davranışları

açıp kapatan kaba kuvvet tetiklemeleri birikip korkunç bir hasar veriyorlar. Mantar, beyin dokusundan besin maddesi de emiyor. Beyin giderek boşalıyor, emilip kurutuluyor.

“İkinci nesilde ise, bu sen oluyorsun, mantar beyne eşit olarak dağılıyor. Konağın nöronlarının dallarıyla tamamen iç içe geçiyor. Bazı durumlarda onların yerini alıyor. Ancak beyinden beslenmiyor. Besinini sadece konak, yemek yediğinde alıyor. Parazitten ziyade tam bir sembiyot haline geliyor.”

“Bayan Justineau annemin öldüğünü söylemişti,” diye karşı çıktı Melanie. Bu neredeyse bir isyandı, sanki Helen Justineau’nun ağzından çıkan bir yalanın bu dünyada yeri olamazmış gibi.

“Bu en iyi tahminimizdi,” dedi Caldwell. “Ebeveynlerinin çöpçü ya da Beacon’a varamayan diğer felaketzedelerden olduğunu, senin ve onların ısırilıp yenildiğini ve aynı zamanda mikrobun kaptığını düşündük. Acıkmışların çiftleşmesine dair bir öngörümüz yoktu. Yabanda çocuk doğurmalarını ve bebeklerin de bir şekilde hayatta kalmasını ise hayal bile edemezdik. Sıradan insanlarınkilerle kıyasla çok daha dayanıklı ve kendine yeten bebekler olmalısınız. Belki de güçlenene kadar annenizin etinden besleniyorsunuz ve...”

“Yapmayın,” dedi Melanie keserek. “Böyle şeyler konuşmayın.”

Ancak konuşmak artık Caldwell’in elinde kalan son şeydi ve kendine engel olamıyordu. Gözlemlerini, teorisini, (mikrobun ömür döngüsünü ortaya çıkarmadaki) başarısını ve başarısızlığını (bağışıklık, aşı ya da olası bir tedavi yoktu) anlatıyordu. Melanie’ye mikroskop lamalarını ve diğer notları nerede bulacağını ve Beacon’a vardıklarında kime vereceğini söyledi.

Caldwell konuşamayacak hale geldiğinde Melanie yaklaşip onun ayak ucuna oturdu. Neşter hâlâ elindeydi ama artık zorbalık yapmıyor ya da tehdit etmiyordu. Sadece dinliyordu. Ve Caldwell müteşekkirdi zira üstüne çöken rehabetin ne anlama geldiğini biliyordu.

Kan zehirlenmesi son evresine girmişti. Caldwell bulduklarını yazacak ya da insanlığın hayatta kalan talihsiz artçılarının bilimsel beyinlerini, kendisinin açık görüşü ve onların budalalıklarıyla şaşırtacak kadar yaşamayacaktı. Sadece Melanie vardı. Caldwell'in ölüm anında, ganimetlerini eve götürmesi için Tanrı'mn yolladığı elçi Melanie.

Kötü bir gece.

Odada bir masa ve bir zamanlar evin merkezî ısıtma sisteminin parçası olan metal su tankı dışında hiçbir şey yoktu. Her hareket çıplak döşemeleri gürültülü bir şekilde gıcırdatıyordu, bu yüzden Justineau ve Çavuş Parks kımıldamadan oturdu.

İlk ziyaretçileri Melanie'nin merdiveni öteye çekmesinden bir saat, onları Hackney'deki yabandan telsizle aramasından ise birkaç dakika sonra geldi. Justineau acıkmışların aşağıdaki odada tökezleye tökezleye yürüdüklerini, eşelendiklerini, durmak bilmeden ileri geri kımıldandıklarını işitebiliyordu. Kokunun, takip ettikleri kimyasal bileşenin kaynağı yukarılarındaydı ancak oraya çıkamıyorlardı. Tek yapabildikleri, kimyasal tetikleyicinin yoğunluğundaki tesadüfi değişimlerle uyarılıp etrafta fır fır dönmektir.

Justineau onları bırakıp gideceklerini ya da en azından kımıldanmayı keseceklerini umut ediyordu ama burası Stevenage gibi değildi. Wainwright Evi'nde acıkmışlar ses ve harekete gelmişti. Sinyaller kesildiğinde onlar da durmuş, beyinlerindeki mantarın sonraki komutlarını beklemeye başlamışlardı. Burada ise ardı arkası kesilmeyen emirler onları daimi, yorulmak bilmez bir devinime mecbur bırakıyordu.

İlk başlarda Parks onlara bakmak için ara sıra merdiven kapağını açtı, el fenerinin ışığını aşağıdaki karanlığa tutup hımbıl, yukarı dönmüş gri yüzleri, fal taşı gibi açılmış süt beyazı gözleri

ve bir tünel ağız gibi gerilip açılmış burun deliklerini aydınlattı. Ancak görüntü hiç değişmedi ve bir süre sonra da Parks pes etti.

Bir saat kadar sonra yanlarındaki odaların duvarlarından yumruklama sesleri işittiler. Daha çok acıkmış, koku ya da ısı izini en az ilk güruh kadar heyecanla takip etmişti ancak etrafı iyi bildiklerinden yanlış merdiveni çıkıp yanlış sapaklardan dönmüştü.

Justineau ve Parks, kendilerini yemek isteyen şeylerle dolu büyük bir alanın merkezinde duruyorlardı.

Hayır, diye düzeltti kendini Justineau. Merkezinde değil. Çatıda hiçbir şey yok. En azından şimdilik.

Bir baca bulup oradan bakmak için tırmandı. Kor bir ay güneye, nehre doğru uzanan sokakları aydınlatıyordu. Bu sokakları tepeleme doldurmuş mantarsı köpükler göz alabildiğine uzanıyorlardı. Londra canlılar için yasaklı bölgeydi. Burada sadece acıkmışlar yaşayabilirdi. Etrafından dolanmak için ne kadar doğuya ya da batıya gitmeleri gerektiğini sadece Tanrı biliyordu.

Eh, Tanrı ve belki de Melanie. Onunla telsizden iletişim kurmayı denediler ancak yanıt yoktu, sinyalin bulamadılar. Parks onun başka bir frekansa geçmiş olabileceğini düşünüyordu. Ama bunu neden yapmış olabileceğine dair bir fikri yoktu.

“Uyumaya çalışmalısın,” dedi Justineau’ya. Odanın bir köşesinde oturmuş, el fenerinin ışığında silahını temizliyordu. Işık çenesinin altını, göz çukurlarını ve en huzursuz edicisi de yarasının zikzaklı izini aydınlatıyordu.

“Senin gibi mi?” diye sordu Justineau kısaca. Yine de aşağı indi. Sonu gelmez gri kayalıklara bakmaktan yorulmuştu.

Parks’ın yanına oturdu. Bir süre sonra Parks’ın koluna, bileğine yakın bir yere dokundu. Derken biraz gerekdişi bir hisle elini onunkilerin ştne koydu.

“Sana haksızlık ettim,” dedi.

Parks sesli bir şekilde güldü. “Hakkaniyet tam olarak aradığım şey değildi.”

“Yine de. Her şeye rağmen bizi buraya kadar getirdin ve sana hep bir düşmanmışsın gibi davrandım. Bunun için üzgünüm.”

Parks onun elini alıp başına doğru yaklaştırdı. Justineau, Parks’ın elini öpeceğini sandı ama Parks sadece eli öne arkaya çevirip fener ışığının onu aydınlatmasını sağladı. “Önemli değil,” dedi. “Aslında böylesi daha iyi bile olabilir. Benimle yatacak kadar düşük standartları olan bir kadına asla saygı duyamam.”

“Bu komik değil, Parks.”

“Hayır. Galiba değil. Bu arada, bana Eddie diyebilirsin.”

“Emin misin? Bu kulağa dostça geliyor.”

Justineau bu defa onu güldürmeyi istemişti ve istediğini alınca da memnun oldu.

Bunu istiyor muydu? Bilmiyordu bile. Fakat bir şey istediği belliydi. Parks’ın elini insan temasına dair soyut bir ihtiyaçtan falan tutmamıştı. Onun dokunuşu kendisine bir şey yapacak mı, yapacaksa ne yapacak, bunu görmek için tutmuştu. Ancak bu dokunuşun yaptığı şey değişikti.

Yara onu rahatsız etmiyordu. Bilakis, Parks’ın yüzünü diğer herkesin yüzünün dâhil olduğu simetrik ve düzenli şeyler kategorisinden çıkarıyordu. Bu yüz bir zar atmaya benziyordu. Justineau içten içe bu gelişigüzelliği seviyordu. Bu onu çeken bir şeydi.

Sevmediği şey ona ulaşmak için sürünmesini gerektiren, Parks’ın ve kendisinin geçmişlerindeki zalimliklerdi. Bir katil olduğunu Parks’a hiç söylememiş olmayı diledi. Lekesiz olmayı ve böylelikle Parks’a dokunmanın kendisinin farklı bir versiyonunu çalıştırmış gibi hissettirmesini istiyordu.

Ancak bu şekilde yeniden doğulmuyordu. Eğer herhangi bir şekilde yeniden doğulabiliyorsa tabii.

Parks’tan kurtardığı eliyle onun kafasını tutup dudaklarını öptü.

Bir süre sonra Parks feneri kapadı. Justineau sebebini biliyordu ve bir şey demedi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde altlarından gelen seslerin niteliği deðişti.

O ana kadarki sesler, bovling labutları gibi birbirlerine çarpışan acıkmışların yarattığı izdihamın gümbürtüleri ve titreşimleri gibi gelişigüzeldi. Şu anda duydukları şeyin ise bir ritmi, bir inadı vardı. Ve darbe seslerine homurdanmalar, tıkırtılar ve ısıklar karıştı. Oysa acıkmışlar ses çıkarmazdı.

Parks, Justineau'nun ağır, uykulu kucağından kurtulup döşeme kapağına doğru süründü. Kaldırıp halihazırda aşağı bakan feneri açtı.

Fenerin ışığının çerçevesinde karabasanlardan fırlayan bir yüz vardı. Karanlığın içinden Parks'a sığıyor gibiydi. Karanlık gözlü, soluk tenli, benekler ve boyalarla alacalanmıştı. Kocaman ağzı bir pirananinkine benzeyen uzun, sivri uçlu dişlerini sergiliyordu.

Derken ışığa tepki vererek ani, cinai bir hiddetle gerçekten yukarı sıçradı. Parks'ın yüzünün hemen karşısında, fener ışığında parlayan bir şey havayı yardı ve döşeme kapağının ağzına yankılanan bir gümbürtüyle çarptı.

Parks geri çekildi ama hedefini tutturamayan darbeden tamamıyla kaçmadığı için saldırganın altında neler olduğunu gördü. Çocuklar, hem kız hem erkek, yalpalayarak dolanan acıkmışların etrafına üşüşmüşlerdi, geniş ve eklektik silah seçkileriyle onları alaşağı edip hızla biletlerini kestiler.

Ancak buraya bunun için gelmemişlerdi. Şu anda sadece temizlik yapıyorlardı. Bu yeri kazara bulmamışlardı. Onları buraya getiren şey çatı katı ve içindekilerdi. Karanlık gözler tekrar tekrar yukarı bakıp Parks'la göz göze geldiler.

Parks kapağı kapadı. Justineau uyanmak üzereydi zaten ama Parks onu hemen ayaklandırdı.

"Gitmemiz lazım," dedi. "Şimdi. Giyin."

"Neden?" diye sordu Justineau. "Ne old..." Cümlesini bitiremedi çünkü aşağıdan gelen sesleri duydu. Belki de ne anlama geldiklerini hemen tahmin etti. Her halükârda bu seslerin bela anlamına geldiğini biliyordu ve kaçmak için kendilerine lazım olan zamanı bir açıklama talep ederek harcayacak kadar aptal değildi.

Döşeme kapağının kilidi yoktu ama Parks metal su tankını son anda onun üstüne koymayı başardı, tank üstüne devrildiğinde kapak itilip açılmak üzereydi. Aşağıdan gelen ciyaklama, yukarı tırmananın tekrar aşağı yollanmaktan hoşlanmadığını gösteriyordu.

Saniyeler içinde kapak, güçlerinin tümünü kullanan acıkmış çocukların gümbürtüleri ve sarsıntılarıyla inlemeye başladı. Parks'ın oraya kadar nasıl ulaştıkları hakkında hiçbir fikri yoktu. Birbirlerinin omuzlarına mı tırmanıyorlar yoksa biçtikleri acıkmışların bedenlerinin üzerinde mi yükseliyorlar, bilmiyordu. Önemi de yoktu. Su tankının onları daha uzun süre tutması için fazla güçlü ve fazla kararlıydılar.

Parks masanın üstüne sıçrayıp kafasını Justineau'nun açık bıraktığı pencereden dışarı uzattı. Çatıda kimse yoktu. Omuzlarını geçirip dışarı doğru atıldı ve arduvazlara çıktı. Justineau takipteydi, Parks ona elini uzatmasına rağmen buna ihtiyaç duymadı.

Eğimli arduvazlar ıslak değildi ama oldukça nemliydi. İkiisi birlikte eğimli çatıyı bacaklarını ve kollarını kurbağa gibi açarak, gövdelerini de güven telkin etmeyen yüzeye yapıştırmış vaziyette tırmandılar.

Tepeye vardıklarında işler kolaylaştı. Yekpare bir tuğla örtüsü dar bir yürüyüş yolu oluşturuyordu, böylece dik durup sarhoş trapez

sanatçıları gibi yalpalayarak, sabit durmak için bacaların göğüs siperlerine ve ızgaralara tutunarak ilerlediler.

Parks sıra sıra evlerin sonuna varıp içinden girebilecekleri başka bir pencere bulmayı planlıyordu. Henüz yolu yarılamamışlarken gürültülü itip kakışmalar ve tiz ciyaklamalar onları artık yalnız olmadıkları konusunda uyardı. Parks bakmak için arkasını döndü. Ayın ışığında beliren ufak, çevik şekiller, az önce terk ettikleri odadan çatıya üşüşüyorlardı. Çatının sırtını tırmanmadılar; bir köşegen çizerek şekilde Parks ve Justineau'ya doğru yengeçler gibi sürünerek ilerlediler, avlarına giden en kısa yolu seçmişlerdi.

Parks bir sonraki bacaya ulaşana kadar bekleyip sonunda silahını çekti. Çocuklardan en yakında olan iki tanesine ateş etti. İlk kurşun direkt hedefi buldu. Çocuk sırtüstü devrilip çatının eğiminden aşağı doğru yuvarlandı ve anca kenara geldiğinde durabildi. Diğer kurşun hedefi ıskalasa da çocuklar panik içinde dağıldılar ve o hengâmede birisi daha aşağı düştü.

Geri kalanlar hızla geri çekildi. Ancak yeterince hızlı değildi. Parks birkaç tanesini daha indirecek vakti buldu.

"Onları öldürme!" diye bağırdı Justineau. "Yapma Parks! Kaçıyorlar!"

Aslında sadece taktik değiştiriyorlardı. Ama Parks tartışmakla uğraşmadı. Mermileri saklaması daha iyiydi zira yere indiklerinde onlara ihtiyaçları olacaktı.

Eğer yere inebilirlerse.

Bir şey Parks'ın kafasının yanındaki bacaya çarptı ve parçalar yanağına yapıştı. Eğik duvarların ve bacaların arkasında siper alan acıkmış çocuklar sapan gibi şeylerle saldırıyorlardı. Ancak sapanı kullanan bir acıkmış olunca taşlar mermi gibi yağıyordu. Taşlardan bir tanesi havayı o kadar yakınında ikiye ayırdı ki Parks onu hissedip kulağının yanından geçerken çıkardığı sivrisinek vızıltısını işitti.

Bu kadarı fazlaydı.

Parks tüfeğini çıkarıp iki kez yaylını ateş açtı. İlki bacaları süpürüp çocukların tekrar saklanmasını sağladı. İkincisi ise harap

edici bir kavis çizerek çocuklarla aralarındaki arduvazları parçalamıştı. Riski göze alsalar bile artık çatının o tarafından gelmeleri bir hayli zor olacaktı.

“İlerle, devam et!” diye bağırdı Justineau’ya. Bir yeri işaret etti. “Aşağı. Buradan aşağı. Bir pencere bul!”

Justineau kiremitlerden yağmur oluklarına doğru sırtüstü, kolları onu yavaşlatsın diye açık bir halde ayaklarıyla zemini kazıyarak kaydı. Parks elleri ve dizleri üzerinde, yüzü çatı sırtına dönük, hareket eden her şeyi vurmaya üzere tetikte, Justineau’yu takip etti. Ancak kımıldayan hiçbir şey yoktu.

“Parks!” diye seslendi Justineau aşağıdan. “Buraya.”

Sadece açık değil, camı çerçevesi her şeyi yok olmuş bir pencere bulmuştu. Tek yapmaları gereken ağırlıklarını dirseklerine vererek kendilerini çatıdan bırakmak ve pervaza çıkmaktı. Devamında içeri girip siper almak kolay olacaktı.

Artık saniyelerin önemi vardı. Çocuklardan önce yere inmeleri, ellerinden geldiği kadar iyi bir çıkış yapıp arayı açmaları gerekiyordu. Karanlıkta sendeleyip bir merdiven aradılar.

Tam bu sırada telsizden ses geldi. Parks duraklamadı, bunu göze alamazdı ama telsizi kemerindeki kılıfından alıp cevap verdi.

“Parks. Devam et.”

“Silah sesleri duydum,” dedi Melanie. “İyi misiniz?”

“Pek değiliz.”

Justineau onu omzundan yakalayıp yana çekti. Bu sefer bir merdiven bulmuştu. Kendilerini ışısız kuyuya bıraktılar, tökezleyip neredeyse düşüyorlardı. Parks durup sırt çantasına attığı feneri çıkarmalıydı ama onu kullanmak çocukların üzerlerine daha çabuk üşüşmesinden başka bir işe yaramayacak gibiydi.

“Bazı acıkmış çocuklar bizi buldu,” dedi nefes nefese. “Tepeden tırnağa silahlılar. Sana benziyorlar, sadece daha huysuzlar. Hâlâ peşimizdeler.”

“Neredesiniz?” diye sordu Melanie. “Sizi bıraktığım yerde mi?”

“Daha uzakta. Sokağın sonunda.”

“Sizi almaya geliyorum.”

İyi haber. “Çabuk gel,” dedi Parks.

Zemin kata indiklerini anladılar çünkü evin kapısı ardına kadar açıktı. Oraya doğru yöneldiler ama ay ışığı altında karşılarında bir siluet dikildi. Bir metre yirmi santim boyundaydı, her iki elinde de bıçak vardı ve onları deşmeye hazırды.

Parks ateş etti ve ufak şekil sıvıştı. Şarjördeki son, belki de son-
dan bir önceki kurşundu bu. Nefes nefese aniden durdu, Justineau
ona çarptı. Gerisin geri, evin arka kısmına yöneldiler.

Çürüyen mağaraların birinden çıkıp diğerine girdiler. Odala-
rın işlevlerini tahmin etmek imkânsızdı ve şu anda Parks'ın zerre
umurunda değildi. Sadece arka kapıyı arıyordu. Bulduğunda bir
tekmeye açtı ve çıktıkları yer (dua ettiği gibi) yirmi senedir el
değmemiş yabaniliğiyle, duvarlarla çevrili bir arka bahçe oldu.

Kafa hizalarındaki dikenli çalıların içine dalıp geride haraç
olarak et ve kıyafet parçaları bıraktılar. Arkalarından gelen bir
uluma çocukların hâlâ yakında olduklarını ve takibe devam et-
tiklerini duyurdu. Parks içinden oh olsun diye geçirdi. Çocukların
çoğu çıplaktı, dolayısıyla yere yaklaştıkça kalınlaşan üçer santim
uzunluğundaki dikenlere karşı daha savunmasızlardı.

Parks dönüp arkasına baktı. Girdikleri kapı çoktan zifiri ka-
ranlıkta kaybolmuştu ancak o yönde belli belirsiz hareketlenmeler
vardı. Oraya doğru ateş etti ve bir şey avazı çıktığı kadar bağırdı.
Parks bir kez daha ateş etti ve namlu boş bir klik sesi çıkararak
geri attı. Kemerinde bir şarjör daha var mıydı? Bu karanlıkta o
küçük, şirin piç kuruları kışının dibinden ayrılmıyorken durup
silahı yeniden dolduracak mıydı?

Bahçe duvarı. “Devam! Devam!” diye bağırdı. Justineau'yu
duvarın üstüne itirdi, sonra sıçradı, beceremedi, bir daha sıçradı.
Üçüncü denemesinde duvarın tepesini yakaladı, Justineau onu göm-
leğinin yakasından yukarı çekti.

Bir şey omzuna isabet etti. Başka bir şey elinin yanındaki tuğlada patladı. Justineau acıyla inledi ve atış menzilineki bir hedef kadar temiz bir şekilde duvarın tepesinden devrildi.

Parks tepeden kayıp onun yanına, otların bastığı bir otoparkın çatlamış asfaltına zıpladı. Bir dört çekerin kalıntıları yanlarında duruyordu. Ön tekerleri yoktu. Dizleri üzerine çökmüş, silahın kafasına dayanmasını ve öldürücü darbenin indirmesini bekleyen bir öküz gibi görünüyordu.

Justineau yerde hareketsiz yatıyordu. Parks nazikçe onun alnına dokundu, parmakları nemlendi.

Justineau tüy sıklet değildi ama yine de Parks onu omuzlamayı başardı. Ancak onu orada tek eliyle tutamazdı. Bu yüzden ya kaçacak ya savaşıacaktı.

Kaçmayı tercih etti ve anında bunun yanlış karar olduğunu anladı. Evin yan tarafından yarım düzine kadar kısa, kıvrak vücutlu şekil koşturarak ortaya çıktı ve Parks'a yönelirlerken bir an için yavaşlamadılar bile. Daha fazlası bahçe duvarına üşüşüp Parks'ın ardındaki asfalta atladı.

Parks temiz görünen tek yöne, açık alana doğru koştu ve sapan taşları için kolay hedef haline geldi. Çocuklar sanki sözleşmişçesine yeniden taş atmaya başladılar. Sırtının aşağı kısmına bir taş daha isabet etti ve sanki birisi böbreğini yumruklamış gibi hissetti. Sendeledi ama zar zor da olsa ayakta kalmayı başardı.

Derken çocukların en hızlısı yetişip onu yakaladı. Uçarak Parks'ın üzerine atladı, adamın beline tutundu, ivmesinin onu devirmesini bekliyordu. Parks yere düşüşün etkisini azaltmak için Justineau'nun altına gelecek şekilde dönmeye çalıştı ancak o esnada bir yerde birbirlerinden koptular.

Parks devrildiğinde acıkmış çocuk çoktan pençelerini boynuna geçirmek üzereydi. Çocuğun yüzüne tüm kuvvetiyle bir yumruk indirdi, çocuk yere kapaklandı ve Parks ayağa kalkıp onu orta sahaya gönderecek tekmeyi atacak alanı buldu. Şimdi iyi durumdaydı. Tüfeğini çekip kullanabilirdi.

Bir şey omzunda, hem de sapan taşı darbesini alan omzunda şok edici bir güçle parçalandı. Tüfek parmaklarından kayıp düştü ama Parks bunu sadece silahın yere düşüşünü duyduğu için fark edebildi. Birkaç saniye hiçbir şey hissetmedi, acı bile. Derken acı içeri daldı ve onu esir aldı.

Sereserpe yere devrildi, tüfeği başının hemen yanındaydı, Parks hareket etmeye çalışsa da pek bir şey olmadı. Sağ kolunu kullanamıyordu, hatta sağ tarafının tamamı karmaşık acılarla dolu bir dikenli tel halini almıştı âdeta. Asker yelekli, boyalı yüzlü çocuk yanı başına çömeliyordu. Diğerleri arkasında toplanmış, liderleri ağzı kocaman açık halde Parks'a uzanırken bekliyordu. Bu mesafeden bakıldığında şüpheye yer yoktu: bu dişler iyi törpülenmişti.

O dişler Parks'ın sağ kolunu ısırdı, bu yüzden acımadı, zira vücudunun o tarafında yeni acıların girebileceği bir boşluk kalmamıştı. Ancak çocuğun kafası, ağzında Parks'm taze koparılmış kanlı et parçasıyla tekrar doğrulduğunda Parks çığlık attı.

Bu ziyafetin başlaması için bir işaretti. Diğer çocuklar sanki bir pikniğe davet edilmişler gibi sıçrayarak liderlerine katıldılar. İçlerinden biri, ufak tefek, sarışın bir kız sürünerek Helen Justineau'nun gövdesine ulaştı ve kafasını kaldırmak için saçlarını kavradı.

Parks sol eliyle Justineau'nun kemerine takılı duran tabancayı buldu. Ateşledi. Kör bir kurşun. Ucu delik mermi çekirdeği bir kamçı gibi indi ve çocuk karanlığa doğru savruldu.

Acıkmış çocuklar bu kadar yakından gelen patlama sesiyle irkilip bir an donakaldılar.

O anda yeni bir şey oluverdi.

Kulakları sağır eden bir şey.

Korkutan bir şey.

Cehennem zebanileri gibi ateş püskürüp çığlık atıyordu.

Melanie elindeki sınırlı imkânla yapabileceğinin en iyisini yapıyordu.

Vahşi çocuklara ayak parmaklarının ucunda yükselerek yaklaştı ve küçük bir kız gibi değil, bir tanrı ya da titan gibi görünmeye çalıştı. Boynundan aşağısı çıplaktı (*gökyüzünü giyinmiş*) ama kafasında koruyucu zırhın ona büyük gelen başlığı vardı ve kutuplandırılmış ön camı yüzünü tamamen gizliyordu.

Baştan aşağı Doktor Caldwell'in kesim işlemlerinde kullandığı dezenfektan jelle kaplanmış vücudu açık mavi renkte parıltıyordu.

Sol elinde Bayan Justineau'nun düdüğü vardı ve alarm tam olarak Bayan Justineau'nun dediği şeyi yaptı. Yüz elli desibellik ses kulaklara çekiç gibi indi, etraftaki herkesin beynini allak bullak edip sağlıklı düşünmeyi imkânsızlaştırdı. Aynı şey elbette Melanie'ye de oldu ama en azından o bunu bekliyordu.

Sağ elinde işaret fişegi tabancası vardı ve onu Kieran Gallagher'ın ceketini çalan boyalı yüzlü çocuğa doğrultup ateşledi. Fişek çocuğun kafasının hemen yanından geçti ve bıraktığı duman hem onun hem de diğerlerinin üstüne gökyüzünden inen bir şal gibi çöktü.

Melanie alarm düdüğünü çocuğun ayağına doğru fırlattı ve çocuk bir adım geri attı, saldırıya uğramış gibi havayı dövmeye başladı.

Melanie çocuğun üstüne atıldı. Aslında bunu yapmayı istemiyordu. İsteddiği, çocuğun ondan kaçması, böylece diğer çocuklar da

kaçacaklardı. Ancak çocuk kaçmadı ve Melanie artık onun dibine kadar gelmişti ve fikirleri de tükenmişti.

Fişek silahının kabzasını çocuğun çenesine geçirdi. Çocuk bu sağlam darbe sonucu sendeledi, kafası geri düştü. Ancak kendisi yere düşmedi. Dengesini bulup beyzbol sopasını var gücüyle savurdu.

Ve hedefi buldu. Ancak Melanie'nin kafası için fazla büyük olan ve onun zayıf omuzlarında gayet gevşek vaziyette duran başlık, boyalı çocuğu kandırmıştı. Melanie'nin olduğundan on beş santim daha uzun olduğunu düşünüyordu. Doğru hedefi bulsa Melanie'nin kafatasını çökertecek yıkıcı darbe, sadece tepesine çarptığı başlığı Melanie'nin kafasından uçurmaya yaradı.

Çocuk Melanie'nin başka bir kafası daha olmasına şaşırmış gibi, beyzbol sopası tersten bir vuruşa hazır vaziyette durakladı. Alarm düdüğünün sesi hâlâ kulaklarını mahvediyordu. Sanki bütün dünya çığlık atıyormuş gibi.

Melanie işaret fişegi tabancasına bir fişek daha yükleyip çocuğu yüzünden vurdu.

İzleyen diğer çocuklar liderlerinin yüzünün alev aldığını sanıyor olmalıydı. Fişek çocuğun göz çukuruna saplanmış, güneşten yere düşen bir parça gibi parlıyordu. Fişegin dumanı önce dosdoğru yukarı çıktı, sonra çocuk dizlerinden geriye doğru eğilince sıkı bir spiral şeklini aldı. Çocuk yüzünü tutmak için beyzbol sopasını yere attı.

Melanie beyzbol sopasını onun biletini kesmek için kullandı.

İşi bittiğinde diğer çocuklar sonunda tabanları yağlama kararı aldılar.

Melanie başı çekerken Çavuş Parks sol omzunda Bayan Justineau'yla onu takip ediyordu. Sağ kolu yanında dümdüz sarkıyordu, yürüyüşünün ritmiyle çok ağır bir şekilde oynuyordu. Parks o kolunu hareket ettirmeyi başaramıyor gibiydi.

Bayan Justineau'nun bilinci kapalıydı ama nefes aldığından eminlerdi. Isırıldığına dair bir emare de yoktu.

Çocuklar cesaretlerini yavaş yavaş yeniden topladılar. Henüz bir saldırıyı göze alamıyorlardı ancak fırlattıkları taşlar karanlığı ılık çalarak deliyor, Melanie'nin ayaklarına yuvarlanıyordu. Melanie hiç hız kesmeden yoluna devam etti, Çavuş Parks da. Eğer koşarlarsa Melanie çocukların onları kovalayacağını düşünüyordu. Ve o zaman yine savaşmak zorunda kalacaklardı.

Nihayet bir köşeyi döndüklerinde Rosie'yi gördüler. Melanie araca önden varıp kapısını açabilmek için hızını biraz artırdı. Çavuş Parks kapı eşiğinde sendeleyip dizlerinin üstüne çöktü. Melanie'nin yardımıyla Bayan Justineau'yu yere bıraktı. Bitkin düşmüştü ama Melanie henüz dinlenmesine izin veremezdi.

"Üzgünüm Çavuş," dedi kapıyı bir tekmeyle kapatırken. "Hâlâ yapmamız gereken bir şey var."

Çavuş Parks sol eliyle omzundaki lime lime yarığı işaret etti. Beti benzi atmış ve gözlerinin kenarları şimdiden kızarmıştı.

"Buradan... buradan çıkmalıyım," dedi nefes nefese. "Ben..."

“Alev püskürtücüler, Çavuş,” diye aceleyle sözünü kesti Melanie. “Bayan Justineau’ya burada alev püskürtücüler olduğunu söylemişsiniz. Nerede?”

Parks önce onun ne istediğini anlamamış gibi göründü. Ona baktı, zar zor nefes alıyordu. “Duvar?” diye şansını denedi. “Man... mantar şeyi için mi?”

“Evet.”

Çavuş ayaklanıp sendeleyerek arka kısımdaki silah mevkesine gitti. “Güç vermelisin,” dedi Melanie’ye.

“Onu sizi almaya gelmeden önce yaptım.”

Çavuş elinin tersiyle yüzünü sildi. Sesi bir fısıltı kadar kısıktı. “Tamam. Tamam.” İki düğmeyi işaret etti. “Ateşleme. Besleme. Ateşlemeyi açtıktan sonra beslemeyi kullan ve ateş et. Buradaki vanayı kapatmadıkça püskürtme devam eder.”

Melanie ateşleme platformunda duruyordu. Kontrol düğmelerine ulaşabiliyordu ancak boyu, gözlerini nişangâha ya da gözetleme deliğinin alt kısmına bile dayayabilecek kadar uzun değildi. Çavuş onun bu işi tek başına yapamayacağını anladı.

“Pekâlâ,” dedi acı ve bitkinlikten çökmüş halde.

Melanie aşağı indi ve Çavuş onun yerini alırken sendeleyip neredeyse platformdan düşecekti. Bir elini kullanamıyorken alev makinesini ateşlemek, nasıl çalıştığını açıklamaktan çok daha zor geldi. Melanie yardımcı oldu, Çavuş silahın kendisini kontrol ederken o da düğmelere bastı.

Döner başlık, namlunun hareketini takip ederek otomatik olarak dönüyor ve işi en azından biraz kolaylaştırıyordu. Çavuş mantar ormanındaki donuk gri kütleyi hedef aldı. Iskalaması imkânsızdı, zira görüş alanının yarısını kaplıyordu.

“Neresi olursa mı?” diye sordu Melanie’ye. Sesi kısık ve pürüzlüydü, tıpkı Bay Whitaker’ın sesinin zaman zaman olduğu gibi.

“Neresi olursa,” diye onayladı Melanie.

“Evlat, bu şey kilometrelerce uzanıyor. Alev... alev onu delemeyecek. Sonuna kadar gitmeyecek. Bir yol açamayacak.”

“Açması gerekmiyor,” dedi Melanie. “Ateş yayılacak.”

“Umarım öyle olur.” Parks nişan almak üzere varile yaslanıp tetiği çekti. Ateş gökyüzünü yardı, ilk başta yatay halde, kavisinin dibi gri kütleye dalıp onu yirmi metre uzunluğundaki bir kılıç gibi dilimledi.

Alevin yolunun üstündeki iplikler derhal yok oldu. Alevlerin etrafı tutuşturup yayılması sadece yanlara doğru oldu. Ve kafalarını çevirip gözleriyle takip edemeyecekleri bir hızla yayıldı. Mantarsı halı kav kadar kuruydu. Sanki yanmayı *istiyor* gibiydi. Azgın alevlerin ışığında daha yakınlardaki bazı gövdeler şimdi bu uzaklıktan bile görülebiliyorlardı. Ateşin kalbi mantar ormanında vahşi bir hayvan gibi ilerlerken düzgün kenarlı gölgeler halinde aniden belirliyorlardı. Gövdeler ipliklerden daha fazla nem barındırdığı için uzun bir süre alevsiz yanıyor ve kıvılcım saçıyorlardı. Ta ki onlar da alev alıp birer gölgeden, gözleri acıtan bir ışığa dönene kadar.

Tam bir dakika sonra Melanie, Çavuş Parks'ın omzuna dokundu. “Bu kadarı yeter,” dedi.

Parks minnetle tetiği bıraktı. Ateşten kılıç, bir saniye içinde alev püskürtücünün varilinin içine çekildi.

Çavuş dizleri titreyerek platformdan aşağı indi.

“Beni dışarı çıkarmalısın,” diye mırıldandı. “Artık güvenli değilim. Ben... Kahrolası kafamın içi yarılıyor sanki. Tanrı aşkına evlat, kapıyı aç.”

Kapıyı kendi başına bulamayacak gibiydi. Bir o yöne bir bu yöne dönüyordu, kan çanağı gözlerini kırıştırıp ışığa karşı yüzünü ekşitiyordu. Melanie onu sağlam durumdaki sol elinden tutup kapıya götürdü.

Bayan Justineau artık doğrulmuş oturuyordu ancak geçerlerken onları fark etmedi bile. Ayağının ucunda bir kusmuk birikintisi vardı ve kafası dizlerinin arasından sarkıyordu.

Melanie durup onu kafasının tepesinden çok yumuşak bir biçimde öptü. "Geri döneceğim," dedi. "Sizinle ilgileneceğim."

Bayan Justineau cevap vermedi.

Çavuş'un eli dış kapının kolundaydı fakat Melanie'nin eli onun-
kinin üstüne nazıkçe, onu incitmeden kapandı ve kolu çekip kapıyı
açmasını engelledi. "Beklemeliyiz," diye açıkladı.

Hava geçirmez bölmeyi kontrol düğmelerinin hemen yanındaki
duvarda yazılı talimatları izleyerek çalıştırdı. Çavuş Parks şaşkın
şaşkın izliyordu. Işık kırmızıdan yeşile geçti ve Melanie kapıyı açtı.

Adımlarını attıkları sis o kadar yoğundu ki sanki birisi dün-
yanın üstüne dantelden perde örtmüştü. Havanın tadı her zamanki
gibi ancak biraz kumlu geliyordu. Melanie üzerine yapışan kırıyı
temizlemek için sürekli dudaklarını yalıyordu, Çavuş Parks'ın da
öyle yaptığını gördü.

"Oturabileceğim bir yer var mı?" diye sordu adam Melanie'ye.
Çok sık göz kırpyordu ve gözlerinin birinden kırmızı bir gözyaşı
akmıştı.

Melanie siyah plastik bir çöp kutusu bulup onu ters çevirdi.
Çavuşu ona oturttu. Kendisi de onun yanına, aşağı oturdu.

"Ne yaptık?" Çavuş'un sesi kısıktı, etrafa sanki bir şey kaybet-
miş ve ne olduğunu hatırlamıyormuş gibi telaşla bakıyordu. "Biz
ne yaptık evlat?"

"Gri maddeyi yaktık. Hepsini yaktık."

"Evet," dedi Parks. "Helen... Helen... O?..."

"Onu kurtardınız," diye teselli etti Melanie adamı. "Onu içeri
taşıdınız ve şimdi güvende. Isırılmış falan değil. Onu kurtardınız
Çavuş."

"Güzel," dedi Çavuş. Ve sonra uzunca bir süre sustu. "Dinle,"
dedi sonunda. "Acaba... Evlat, dinle. Acaba bana bir iyilik yapar
mısın?"

"Nedir?" diye sordu Melanie.

Çavuş tabancasını kılıfından çıkardı. Bunu yapmak için sol eliyle vücudunun öbür tarafına ulaşması gerekti. Boş şarjörü çıkarıp dolusunu bulana kadar kemerini eliyle yokladı ve bulunca da silaha güç bela yerleştirdi. Melanie'ye parmaklarını nereye koyacağını, emniyeti nasıl açacağını gösterdi. Namluya bir mermi sürdü.

"Senden şunu istiyorum..." dedi. Sonra yine sustu.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu Melanie. Koca silahı ufacık ellerinde tutarken aslında cevabın ne olduğunu biliyordu. Ancak emin olması için Çavuş'un söylemesi gerekiyordu.

"Nasıl olduğunu bilecek kadar fazla gördüm... Bunu istemiyorum," dedi Çavuş. "Yani..." Gürültülü bir şekilde yutkundu. "O şekilde gitmek istemiyorum. Alınma."

"Alınmıyorum, Çavuş."

"Sol elimle ateş edemem. Üzgünüm. Çok şey istiyorum."

"Sorun değil."

"Eğer sol elimle ateş edebilseydim."

"Endişelenmeyin, Çavuş. Ben yaparım. İş bitene kadar sizi bırakmam."

Gün doğarken yan yana oturdular. Gökyüzü o kadar yavaş aydınlanıyordu ki gecenin ne zaman sona erip günün ne zaman başladığını söylemek zordu.

"Onu yaktık mı?" diye sordu Çavuş.

"Evet."

Adam iç geçirdi. Bu seste sulu bir hırıltı vardı.

"Zırvalık," diye homurdandı. "Havadaki bu şey... bu mantar, değil mi? Ne yaptık biz evlat? Söyle bana. Yoksa o silahı elinden alıp seni erkenden yatağa gönderirim."

Melanie pes etti. Çavuş'u ölürlen kederlendirmek istememişti ama madem kendisinden gerçeği istemişti, Melanie yalan söylemeyecekti. "Kozalar var," dedi hâlâ yanmakta olan mantar duvarını işaret ederek. "Orada. Tohumlarla dolu kozalar. Doktor Caldwell bunun mantarın olgunlaşmış hali olduğunu söylemişti ve kozala-

rın açılıp tohumları rüzgârla yayması gerekiyordu. Ancak kozalar çok sert, kendi kendilerine açılmıyorlar. Doktor Caldwell onlara yardım edip açılmalarını sağlayacak bir şeye ihtiyaç duyduklarını söylüyordu. Buna ‘çevresel tetikleme’ diyordu. Ve ben tohumlarını büyütmek için büyük bir yangına ihtiyaç duyan yağmur ormanı ağaçlarını hatırladım. Üsteki hücremde, duvarımda onların bir resmi asılıydı.”

Parks yaptığı şeyin dehşetiyle donakalmıştı. Melanie pişmanlıkla onun elini sıvazladı. “Bu yüzden size söylemek istememiştim,” dedi. “Üzüleceğinizi biliyordum.”

“Ama...” Parks kafasını iki yana salladı. Melanie için anlatması zor olsa da Parks için anlaması çok daha zordu. Melanie onun kelimeleri anlamlandırmakta bile güçlük çektiğini görebiliyordu. *Ophiocordyceps* beyninin işine yaramayacak kısımlarını imha ediyor, ona giderek daha az düşünecek şey bırakıyordu. Nihayet, “Neden?” diyebilirdi.

“Savaş yüzünden,” dedi Melanie ona. Ve çocuklar yüzünden. Kendisi gibi çocuklar, ikinci nesil. Acıkmış salgını için bir çare yoktu ancak nihayetinde salgın kendi kendisinin çaresi oluyordu. Hastalığa ilk yakalanan insanlar için çok çok acı bir durumdu fakat çocukları iyi olacak ve yaşayıp büyüyecek, kendi çocukları olacak ve yeni bir dünya kuracaklardı.

“Ama büyümelerine izin verirsiniz,” diye bitirdi Melanie. “Onları vurmaya, kesmeye, tuzığa düşürmeye devam ederseniz geriye yeni bir dünya kuracak kimse kalmayacak. Sizin insanların ve çöpçülerin insanları birbirlerini öldürmeye devam edecekler, her ikisi de gördükleri her yerde acıkmışları öldürecekler ve sonunda dünya bomboş kalacak. Böylesi daha iyi. Herkes aynı anda birer acıkmışa dönüşecek ve bu hepsinin öleceği anlamına geliyor, bu da çok üzücü. Ama sonra çocuklar büyüyecek ve eski insanlar gibi olmayacaklar. Ama acıkmış da olmayacaklar. Farklı olacaklar. Ben ve sınıftaki diğer çocuklar gibi.

“*Bir sonraki* insanlar olacaklar. Her şeyi tekrar yoluna koyacak insanlar.”

Çavuş'un bunların ne kadarını duyduğundan emin değildi. Parks'm hareketleri değişti. Yüzü gevşedi, bir sağa, bir sola hareket etti. Elleri kötü bir şekilde yönetilen kuklalar gibi aniden çekildi. Birkaç defa, “Pekâlâ,” diye mırıldandı ve Melanie bunu söylediklerinin anlaşıldığına yordu. Çavuş'un, durumu kabullendiğine. Ya da belki de Melanie'nin kendisiyle konuştuğunu hatırlayıp ona hâlâ dinlediğini göstermek istemiş olabilirdi.

“Sarışındı,” dedi aniden.

“Ne?”

“Marie. O... sarışındı. Senin gibi. Yani bir çocuğumuz olsa...”

Elleri anlamaya çalıştıkları şeyi araştırırken birbirine dolandı. Bir süre sonra tamamen hareketsizleşti. Ta ki evler arasında gerili bir telde ötmeye başlayan kuşun sesi onu dümdüz doğrultup sesin kaynağını bulmak üzere kafasını önce sola, sonra sağa döndürene kadar. Ağzı açılıp kapanmaya başladı, acıkmış refleksi ani ve şiddetli bir şekilde etkisini gösteriyordu.

Melanie tetiği çekti. Kurşun Çavuş'un kafasına girip bir daha çıkmadı.

Helen Justineau otuz kilometrelik bir yürüyüş sonrası evine zar zor dönmekte olan birisi gibi ayıldı. Yorucu bir şekilde ve yavaş yavaş. Tanıdık yerler görüp durdu ve neredeyse eve vardığını düşünüyordu, derken tekrar kayboldu ve tuzla buz olmuş düşünceleri arasında zorla yürümeye, önceki gecenin olaylarını yüzlerce farklı akışta tekrar yaşamaya başladı.

Nihayet nerede olduğunu hatırladı. Rosie'nin içine dönmüş, orta kapının yanındaki metal bir ızgarada, kendi kusmuğundan oluşan bir birikintide oturuyordu.

Ayağa kalkmaya çalıştı, bu sırada biraz daha kustu. Rosie'nin çeşitli yerlerine bakıp Parks'ı, Caldwell'i ve Melanie'yi aradı. Üçte biri tutturdu. Doktorun cesedi laboratuvar zemininde, ölüm sonrası kaskatı ve soğuk bir soru işareti şeklinde kıvrılmış, uzanıyordu. Yüzünde eski bir yaradan kalma ufak bir parça kurumuş kan vardı ancak onu öldüren şeyin bu yara olmadığı belliydi. Ayrıca Parks'ın dediğine bakılırsa elindeki yaralar mikrop kaptığı için zaten kan zehirlenmesinden ölmekteydi.

Laboratuvar masalarının birinde, kafatasının tepesi çıkarılmış bir çocuk başı duruyordu. Kafanın yanındaki bir kâsede kemik parçacıkları ve kanlı dokuların yanı sıra kurumuş kanda kabuk bağlamış, kullanılmış bir çift ameliyat eldiveni vardı.

Melanie'den ya da Parks'tan bir iz yoktu.

Justineau pencereden baktığında kar yağdığını gördü. Gri kar. Ufak taneler, daha çok ince bir toz gibi hatta, gökyüzünden sonu gelmez bir biçimde yağıyordu.

Gördüğü şeyin ne olduğunu fark ettiğinde Justineau ağlamaya başladı.

Saatler geçti. Güneş gökyüzüne tırmandı. Justineau sanki gri tohumlar atmosfere bir perde çekmiş gibi güneş ışığının biraz karardığını düşündü.

Melanie dünyanın sonunu haber veren gelgitli yağışın içinden yürüyerek Rosie'ye döndü. Justineau'ya pencereden el sallayıp kapıyı işaret etti. İçeri girecekti.

Hava geçirmez bölme ağır ağır açıldı, bu esnada Melanie dezenfektanla kaplı vücuduna bir katman da mantar öldürücü sıvı sprey sıktı.

Geri döneceğim. Sizinle ilgileneceğim.

Justineau bunun ne anlama geldiğini şimdi anladı. Nasıl yaşayacağını ve ne olacağını. Ve onu boğan gözyaşları arasında bu durumun hakkaniyetine güldü. Hiçbir şey unutulmuyor ve her şeyin hesabı veriliyordu.

Elinden gelse bile bu hesapla ilgili pazarlık yapmazdı.

Hava geçirmez bölmenin iç kapısı açıldı. Melanie koşup ona sarıldı. Tereddüt etmeden ya da kendini sınırlandırmadan, hak edilip edilmediğine bakmadan ona sevgi verdi; aynı zamanda hükümünü de açıkladı.

“Giyinin,” dedi mutlulukla. “Gelin de onlarla tanışın.”

Çocuklar. Somurtkan ve kabalardı, yerde bağdaş kurmuş oturuyorlardı, Melanie'nin acımasız, uyaran bakışlarıyla sindiler. Justineau önceki geceyi hayal meyal hatırlıyordu ancak Melanie aralarında yürüyüp onları sert bir şekilde sustururken çocukların gözlerindeki hayranlığı görebiliyordu.

Justineau baş döndürücü bir klostrofobi atağıyla mücadele ediyordu. Koruma zırhının içi son derece sıcaktı ve Justineau, Rosie'nin

süzme su deposundan ağırlığının yarısı kadar su içmiş olmasına rağmen daha şimdiden ağzı kurumuştı.

Orta kapı eşiğine oturdu. Elinde keçeli kalem vardı. Rosie'nin kanadı beyaz tahtası olacaktı.

"Günaydın, Bayan Justineau," dedi Melanie.

Diğer çocuklar (yarısından fazlası) onu taklit etmeye çalıştı ve bir mırıltı yükselip indi.

"Günaydın, Melanie," diye cevapladı Justineau. "Günaydın çocuklar."

Tankın yan kısmına bir büyük "A" bir de küçük "a" çizdi. Yunan mitleri ve ikinci dereceden denklemler bir süre bekleyecekti.

TEŞEKKÜRLER

Bu roman bir ABD seçkisi için yazdığım ve Charlaine Harris ile Toni Kelner tarafından düzeltilen *Iphigenia in Aulis* isimli bir kısa hikâyeden çıktı. Bu yüzden bu romanın varlığı ve onu yazarken bana verdikleri cesaret ve geri dönüşler için onlara teşekkür etmeliyim. Ayrıca kısa hikâyeyi bir film kurgusuna çevirirkenki birkaç muhteşem beyin fırtınası seansı için Colm McCarthy, Camille Gatin ve Dan McCulloch'a kocaman teşekkürler. Film için farklı yaklaşımlar ve çözümler geliştirdik ancak görüşlerinin berraklığı ve hayal güçlerinin coşkunluğu bana da bulaşmış, eminim romanda kendilerini göstermişlerdir. Ve son olarak deneme tahtam ve hikâyenin bazı dönüm noktaları için çıkış yolum olan, o sırada ağır bir ameliyattan çıkmış olmalarına rağmen hiç şikâyet etmeyen aileme (Lin, Lou, Davey ve Ben, Barbara ve Eric) teşekkürler.